

תמיד עיני ה' אלקיך בה

"ארץ ישראל" מדור "עין הארץ" ח"א

ליקוט עשיר ועצום שלא שזפתו עין – מתורה נביאים וכתובים, מפרשי התנ"ך, מאמרי חז"ל גמרא זוהר מדרשים, ספרי הראשונים, וספרי אחרונים, ספרי קבלה, ספרי מוסר וחסידות וכו' – בענין השגחת ודרישת השם יתברך בתמידות על ארץ ישראל, ושכל הארצות נתן השם לשרים של מעלה שנא' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים תחת כל השמים אבל ארץ ישראל לא ניתנה לשום שר שבעולם כי ביד השם היא לעולם שנאמר תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה, ואין לשום שר ומזל שליטה עליה – ושארץ ישראל מושפעת מאתו יתברך מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחייו, אבל שאר הארצות הם מושפעים על ידי השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה – ושם משיגין השגחת השם יתברך על כל פרט ופרט – "כרכא דכולא ביה", הכל כאשר לכל, כל מה שנמצא באיזה ספר על השגחת ודרישת השם יתברך בתמידות על ארץ ישראל הקדושה, וכל מה שכלול בהמאמר חז"ל "כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה", ימצא הקורא בגליונות אלו ובגליונות הבאים בעזה"שית, "לא תחסר כל בה".

גליונות אלו בפורמט נאה ומהודר, חיוב על כל אחד ואחד להגות בהם בכל עתות הפנאי, בפרט בשבתות ומועדים – מיוחד לכל השכבות ולכל הגילאים, זקנים עם נערים, רבנים ודיינים, בני ישיבות ואברכי הכולל, מלמדים וסופרים, שוחטים ומוהלים, בעלי בתים ועובדי עבודה, תינוקות של בית רבן ובחורי ישיבה, וסתם פשוטי עמך ויושבי קרנות – (ראשי ישיבות ומלמדים ילמדו בהם עם התלמידים בכל יום ויום) – כל אחד ימצא בו מה שלבו חפץ, דברי נחמה והתחזקות, שירגיעו את לבם ומוחם משעבוד הגליות, ויקוו בלי היסח הדעת לביאת משיח צדקינו האמיתי בהשתוקקות וכיסופין ותפלות להשי"ת שירחם עלינו בקרוב, אמן.

ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה. תמיד עיני ה' אלקיך בה

גליונות לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עטרת מצות "ישוב ארץ ישראל" ליושנה

להחזרת כל אחינו בני ישראל לארצינו הקדושה

ועל ידי זה נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן

גליונות האלו יוצאים לאור לראשונה, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"י יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעין בגליונות האלו, לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את עצמו ואת הזולת לעלות לארץ ישראל לדור שם בקביעות גמור – ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבים ולהפיץ הגליונות האלו בכל תפוצות ישראל בגופו ובממונו, עד שכל הכלל ישראל יעלו לארץ ישראל ברנה, ועל ידי זה נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו האמיתי במהרה בימינו אמן – וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

ימי ניסן האלו מסוגלים ביותר לתקן חטא המרגלים שלא האמינו בקדושת הארץ ולהתרחק מן ה"מנהיגי שקר" ה"ערב רב" ה"עמלקיים" "זרעא דעשו". במבואר ברע"מ פ' פנחס (זוהר ח"ג רמט) – עיין מעבר לדף לשון הזוהר ותרגומו

כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות – בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל

הגליונות האלו יוצאים לאור בקביעות על ידי:

אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל

ר"ח ניסן תשס"ה לפ"ק – ירושלים עיה"ק תובב"א

גְּלִיּוֹת אֱלֹהֵי יִצְחָק לְאוֹר בְּרֵאשׁוֹנָה בְּיָמֵי צִיֵּן הָאֱלֹהִים שְׁמִסּוֹנָלִים
בְּיוֹתֵר לְתַקֵּן חֲטָא הַמְרָגְלִים שֶׁלֹּא הָאֲמִינִי בְּקְדוּשַׁת הָאָרֶץ
וּלְהַתְרַחֵק מִן הַ"מִּנְהִיגֵי שֶׁקֶר" הַ"עֶרְב רֵב" הַ"עֲמֻלָּקִיִּים" "זֶרְעָא
דְּעֵשָׂו", כַּמְבֹּאֵר בְּרַע"מ פ' פִּנְחָס (זוֹהַר ח"ג רמ"ט.):

ובחדש הראשון מאן ראשון דא ניסן תמן אולידת ההיא חיה לקיים
מה דאוקמוה מארי מתניתין "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל".
ובי"ד דיליה ויאמר כי יד על כם יה תמן אומי לאעברא מעלמא
זרעא דעשו עמלקיים בההוא זמנא משכו וקחו לכם צאן
למשפחותיכם ושחטו הפסח. משכו משך ידו את לוצצים בההוא זמנא
כה אמר יי' לרועים הפושעים בי ואומר "ואל אדמת ישראל לא
יבאו", ואלין אינון רועים דענא פרנסי דרא, ובג"ד אתמר עלייהו
הנה אנכי מפתיה והולכתיה המדברה. ונשפטתי אתכם וגו' כאשר
נשפטתי את אבותיכם דקטיל לון במכת חשך.

[תרגום הזוהר]: ובחדש הראשון, מי ראשון זה ניסן, שם מולידה
אותה חיה, לקיים מה שהעמידוהו בעלי המשנה "בניסן נגאלו
ובניסן עתידים להגאל", ובארבעה עשר שלו ויאמר כי יד על
כם יי', שם נשבע להעביר מהעולם זרע עשו עמלקיים, באותו
זמן משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח. משכו, משך
ידו את לוצצים.

באותו זמן כה אמר ה' לרועים הפושעים בי, ואמר ואל אדמת
ישראל לא יבאו. ואלו הם רועי הצאן, פרנסי הדור, ומפני זה
נאמר עליהם הנה אנכי מפתיה והולכתיה (המדברה) [המדבר].
ונשפטתי אתכם וגו' כאשר נשפטתי את אבותיכם, שהרג אותם במכת
חושך.

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמות פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיוותו הרוב אליהם. ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלסים להנביריט. שער התפילה פרס ד')

ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 1 – א ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר דברים פרק יא

(יא) וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ

אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתָּה מַיִם:

(יב) אֶרֶץ אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ דֹרֵשׁ אֹתָהּ תָּמִיד

עֵינֵי יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד

אַחֲרִית שָׁנָה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 2 – ב ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תרגום אונקלוס על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארעא דיי אלהך תבע יתה תדירא עיני יי אלהך בה מרישא דשתא ועד סופא דשתא:

תרגום יונתן על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארעא דיי אלהך תבע יתה במימריה לאוטבותא תדירא עיני יי אלהך מסתכלין בה מן

שירויא דשתא עד סופא דשתא:

תרגום ירושלמי על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארעא די יי אלהכון תבע יתה בתדירא:

רש"י על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) אשר ה' אלהיך דרש אותה – והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר להמטיר על ארץ לא איש אלא כביכול אינו דורש אלא אותה וע"י אותה דרישה שדורשה דורש את כל הארצות עמה:

תמיד עיני ה' אלהיך בה – לראות מה היא צריכה ולחדש בה גזירות עתים לטובה ועתים לרעה וכו' כדאיתא בר"ה:

מרשית השנה – מר"ה נדון מה יהא בסופה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 3 – ג ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר גור אריה על דברים פרק יא פסוק יג

[ו] כביכול אינו דורש אלא אותה וכו'. וענין זה מובן, שהארץ בלבד היה ראוי שתהיה נבראת, רק מפני שאי אפשר להיות הארץ בלבד, שאין ראוי לקבל קדושה הכל, לפיכך נבראו שאר הארצות עמה. ומפני כי אין בריאת שאר הארצות לעצמם, אלא שנבראו עמה, לפיכך כאשר דורש אותה – דורש שאר ארצות עמה, כמו שכל האברים תלויים בלב. וכן מדמין אותה חכמים ז"ל (תענית ריש י). לומר שכל העולם מתמצית ארץ ישראל שותה, והיינו כמו שהדם הטוב והמשובח ניזון בו הלב, ושאר דם – הוא דם התמצית – ניזון בו שאר האברים, כן הוא בארץ, שכל העולם מתפרנס מתמצית ארץ ישראל. וענין התמצית הזה הוא ידוע למבינים:

[ז] עתים לטובה עתים לרעה. נראה שדיוק רז"ל (ר"ה יז ע"ב) 'לטובה ולרעה', מדכתיב 'עיני ה', דהוי למכתב 'עין ה', כמו 'עין ה' אל יראיו' (תהלים לג, יח), וכשהוא פעמים לטובה ופעמים לרעה שפיר כתיב 'עיני ה' לשון רבים:

[ח] מראשית השנה נידון מה יהיה בסופה. דאין לפרש 'עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה" כמשמעו, דאם כן לכתוב 'עיני ה' אלהיך בכל השנה', מאי "מראשית השנה ועד אחרית", אלא מראשית השנה נדון מה בסופו. ובמסכת ראש השנה (יז ע"ב) 'עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית', עתים לטובה ועתים לרעה, כיצד; הרי שפסקו לישראל גשמים מרובים, וחטאו ישראל, שלא להורידן אי אפשר, אלא מורידין אותן שלא בעונתן. משמע דהאי "מראשית השנה עד אחרית" בכל השנה איירי, ולא שיהא נדון בראש השנה מה יהיה בסופה. אין זה קשיא, שודאי שניהם צריכין, דאי להא מילתא לחוד אתיא, לומר שמראשית השנה נדון

מה יהיה בסופה, הוי למכתב 'עיני ה' בה מראשית השנה', מאי "מראשית עד אחרית", דמשמע שיתמיד עיניו בה מראשית עד אחרית, אלא בודאי עיניו תמיד בה, עתים לטובה ועתים לרעה, כיצד, הרי שפסקו גשמים לישראל וכו'. והשתא אתיא שפיר לישנא "מראשית השנה עד אחרית השנה עיני ה' בה" להוסיף ולגרוע לפי מעשה ישראל. ומכל מקום מזה גופיה ילפינן שבראש השנה הכל נידון, דאם לא כן, למה אמר "עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה עד אחרית השנה", אלא הכי פירושו, הגזירה שנגזרה בראש השנה – מראשית השנה עד אחרית השנה עיני ה' תמיד בה לגרוע ולהוסיף:

ועוד יש לומר, דמה שדרשו ז"ל 'עתים לטובה ועתים לרעה', לא דרשו מן "ראשית השנה עד אחרית השנה", אלא דרשו זה מן קרא קמא דכתיב "תמיד עיני הקדוש ברוך הוא בה", ודרשינן מזה 'עתים לטובה ועתים לרעה'. אבל "מראשית השנה עד אחרית השנה" אתיא להא מילתא – מראשית השנה נגזר מה יהא בסופה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי דורש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 4 – ד ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

רבינו בחיי על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד – ע"ד הפשט עיקר השגחתו בארץ ההיא, כי בודאי כל הארצות הוא דורש, אבל הענין כי עקר הדרישה וההשגחה שם ומשם מתפשטת לשאר הארצות, כענין הלב באדם שהוא נתון באמצע הגוף שהוא עקר החיות ומשם החיות מתפשט לשאר האברים. ובא הכתוב ללמדנו שאין ארץ ישראל נתונה תחת ממשלת הכוכבים והמזלות כשאר הארצות, ואינה נמסרת לדרישת אלהי מעלה כשאר האקלימין, אבל הקב"ה בעצמו ובכבודו דורש אותה תמיד, לא מנה עליה משאר הכחות שוטר ומושל, וזהו שאמר דוד ע"ה על ארץ ישראל (תהלים פז) כל מעיני בך, באורו עקר השגחתי ועיוני אינו אלא בך, כי משם יתפשט לשאר העולם:

וע"ד הקבלה ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד זו ביהמ"ק של מעלה שעליו אמר הכתוב (ישעיה סו) והארץ הדום רגלי, כי רגלי האדם סופו, ועל כן הזכיר בה ה' אלהיך, ומזה נקרא ביהמ"ק של מטה (שם סד) בית קדשנו ותפארתנו, כלומר ביתו של קדשנו ותפארתנו, כי קדשנו הוא הכבוד, וזהו סוד הכתוב (תהלים צו) עוז ותפארת במקדשו:

ויש לך להשכיל מה שהזכיר בפסוק של מעלה והארץ אשר אתם עוברים שמה היא הארץ הגופנית שבה ביהמ"ק של מטה, וזהו שהזכיר בה הרים וגבעות, למטר השמים תשתה מים, באר לך כי הארץ ההיא למטר השמים תשתה מים, אבל זאת בשמים, והיא העשירית, וזהו לשון תמי"ד, כלומר מדת יו"ד, ומזה נשתבחה הארץ ההיא בעשרה דברים (דברים ח) ארץ חטה

ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש, שהן שבעה המינין, ושבולת שועל ושיפון
וכוסמין, הרי עשרה, והכל רמז אל הארץ הנזכרת בפרשת בראשית:
מרשית השנה – חסר אל"ף, ויהיה הרמז לחדש תשרי שהוא ראש השנה לבריאתו של עולם,
ודרשו רז"ל, מראש השנה נדון מה יהא בסופה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 5 – ה ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

חוקוני על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) דרש אותה – לפקוד את יושביה ולדקדק את מעשיהם.

מרשית השנה – חסר אל"ף.

ועד אחרית שנה – ברשותו לברך את הפירות אף כשהם בבתיכם וכן אמר יצו ה' אתך את הברכה באסמיק.

דעת זקנים מבעלי התוספות על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד – לפקוד יושביה ולדקדק במעשיהם שאינן נדונין אלא לפי רוב מעשיהם ולפי' והיה אם שמוע תשמעו וגו' אז ונתן מטר ארצכם בעתו. וכן מסיק בפ"ק דר"ה תמיד עיני ה' אלהיך בה עתים לטובה עתים לרעה כיצד הרי שהיו ישראל רשעים גמורים בר"ה ופסקו להם גשמים מועטים ולבסוף חזרו בהם להוסיף עליהם א"א שכבר נגזרה גזרה אלא הקב"ה מוריד אותם לארץ הצריכה להם עתים לרעה כיצד וכו' כדאיתא התם:

מרשית השנה – חסר אלף מכאן אמר ר' יצחק בפ"ק דר"ה דכל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה שנא' מראשית השנה ועד אחרית שנה מכלל דאית לה אחרית פי' רשה בתחלתה שהעולם זכאי ונוהגין עצמן בשפלות ובענוה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 6 – ו' ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

פירוש הרא"ש על דברים פרק יא פסוק יב

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה לפקוד יושביה ולדקדק במעשיהם שאינם נידונים אלא לפי רוב מעשיהם ולפי' אם שמוע תשמעו אל מצותי אז ונתתי מטר ארצכם בעתו וכן מסיק פ"ק דר"ה עיני ה' אלהיך בה עתים לטובה ועתים לרעה עתים לטובה כיצד הרי שהיו יש' רשעים גמורים בר"ה ופסקו להם גשמים מועטים ולסוף חזרו בתשו' להוסיף עליהם אי איפשר שכבר נגזרה גזירה אלא הקב"ה מורידן בזמנן ועל הארץ הצריכה להם. עתים לרעה כיצד הרי שהיו ישראל צדיקים גמורים בר"ה ופסקו להם גשמים מרובין ולסוף סרחו לחסר א"א שכבר נגזרה גזירה אלא הקב"ה מורידן שלא בזמנן ועל הארץ שאינה צריכה להם:

מרשית השנה חסר א'. מכאן א"ר יצחק בפ"ק דר"ה כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה שנא' מראשית השנה מכלל דאית שנה שרשה בתחלתה פי' שהעולם זכאין ונוהגין עצמן בשפלות ובענוה:

והארץ אשר אתם עובדים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיות קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 7 – ז ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בעל הטורים על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) מרשית השנה – אותיות מתשרי. סמך עיני ה' אלהיך בה לזהיה לומר אם שמוע תשמע, עיני ה' אלוהיך בה כי כמים הפנים לפנים (משלי כז, יט). ועד אחרית שנה. והיה אם שמוע. לומר אם תשמעו עד אחרית השנה יתן הגשמים בזמנם ובמקום שצריך להם, ואם היו צדיקים בתחילת השנה והקב"ה גזר עליהם גשמים וסרחו, מורידן במדברות ובימים. בכל לבבכם ובכל נפשכם. ונתתי מטר. לומר שאין נענין על המטר אא"כ יכוונו להתפלל בכל לב. בעתו. בגימטריא בלילות:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 8 – ח ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

אור החיים על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) אשר ה' אלהיך דרש וגו' דקדק לומר תיבת אלהיך, להעיר כי שבח הארץ היא כשה' מייחד אלקותו על ישראל, אבל בזמן שישראל גולים ואין השכינה בתוכם אין שבח כל כך לארץ:

ספורנו עה"ת ספר דברים פרק יא פסוק יב

(יב) דורש אותה. להשגיח על מעשי יושביה אם הם ראויים למטר ואם לא. לפיכך דעו זה כי אמנם:

אבן עזרא על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) מרשית – בלא אל"ף ורבים כן ע"כ כ' והיה אם שמע תשמעו ונתתי מטר ארצכם וזהו עיני ה' אלהיך בה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 9 – ט ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

העמק דבר על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארץ אשר וגו'. הוסיפה תורה לומר דגם בזה אינו שוה לכל מדינות. אע"ג שנדרשים לגשם להשקות השדות מכ"מ אין להם דאגה מזה. בטבע המדינה להיות גשם בעתו. משא"כ א"י ה' אלהינו דורש אותה. אינו נותן גשמים אלא עפ"י חקירה לפי המעשים:

תמיד עיני ה' וגו'. ולא עוד אלא אפילו כבר היה גשם ותבואת השדה כבר בא לברכה מכ"מ עדיין השגחת ה' שולטה בה:

מראשית השנה ועד אחרית שנה. דכמה מאורעות מזדמנים. וכדאי' ברבה פ' זו דבמי רפב"י היה מקום א' שהעכברים אכלו התבואה שבגורן עד שעשרו כראוי. ובירושל' ברכות פ"ט אי' ע"ז המקרא דאי אין מוציאין מעשרות כראוי ה"ז כתיב המביט לארץ ותרעד. והרבה שלוחים למקום. וא"כ נדרשת לעולם לברכת ה' שתהי ארץ זבת חו"ד. ולא מועיל הנתינה לאבות. על כן מסיים והיה אם שמע וגו'. [והיה ראוי להיות פרשה אחת עם הקודם. שהרי ענין אחד הוא אבל משום דפ' והיה אם שומע כבר כתובה בתפלין וכאן נכתבה בס"ת מש"ה כתיב בפ' בפ"ע]:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 10 – י' ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

משך חכמה על דברים פרק יא פסוק יב

(יב) ארץ אשר ד' וכו' תמיד עיני וכו' – פירוש, אף בזמן שלא יהיו בה בני ישראל ג"כ דורש אותה, משא"כ בשאר ארצות ד' דורש בזמן שישראל בקרבם, וכמוש"א (מגילה כט) גלו לבבל שכינה עמה. ופשוט.

ובספרי פסקא מ' ארץ וכו' דורש אותה ניתנה לדרישה להפריש ממנה חלה תרו"מ או יכול אף שאר ארצות ניתנו לדרוש וכו'. פירוש, אעפ"י שאין חו"ל חייבת בחלה ובתו"מ מ"מ אם נכנסו פירות חו"ל לארץ חייבים בחלה ובתו"מ (יורה דעה שלא – יב), ויכול דיהא מחוייב להביא כדי שיתחייב, ת"ל אותה כו' ולא ש"א ניתנו לדרישה, דאינו מחוייב להביא כדי להתחייב בחלה ותו"מ ודו"ק.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 11 – יא ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

רמב"ן על דברים פרק יא פסוק י

ומפני שאמר (פסוק יב) ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה – וראוי שיאמר ולמטר השמים תשתה מים כאשר ה' אלהיך ידרוש אותה, יהיה מדרש רבותינו (ספרי עקב יב) נרמז בכתוב, והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר (איוב לח כו) להמטיר על ארץ לא איש, כביכול אינו דורש אלא אותה ועל ידי אותה דרישה שדורש אותה דורש כל הארצות תמיד עיני ה' אלהיך בה, לראות מה היא צריכה, ולחדש בה גזרות עתים לטובה ועתים לרעה כו', כדאיתא במסכת ר"ה (יז:): ויש בו סוד עמוק, כי הארץ הזאת נדרשת בכל והיא הכל, וכל הארצות מתפרנסות ממנה באמת:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 12 – יב ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר תורת משה אלשי"ך על דברים - פרק יא פסוק י-יא

כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק:

והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים תשתה מים:

(י) אחרי אומרו שצריך זהירות רב במצות ליירש את הארץ, אמר ושמרתם את כל המצוה כמדובר. בא ויאמר כי הארץ כו', והוא, פן יאמרו נא בית ישראל מה זה הפחדתנו מן החטא ומן הייסורין בארץ ביותר מבהיותנו חוצה לה:

לזה אמר, דעו איפה כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה כלומר ולא אני, כי על עון קל הקפיד עלי הקב"ה כי ביאת הארץ צריכה דקדוק במעשים וזכות רב. ואין כל טובכם שם קרוב אל הטבע כאשר בארץ מצרים שתזרע זרעך והשקית ברגלך כגן הירק הטבעי:

(יא) והטעם הוא, כי אז היתה ארץ אשר יצאתם משם, ופה הוא אשר אתם עוברים שמה לרשתה:

והוא, כי שם שהייתם שם עראי בכונה לצאת לא היה הוא יתברך מתנהג כל כך בדקדוק, אך עתה שאתם באים לקבל ירושה צריך שתהיו כדאים לקבלה. כי היא ארץ הרים ובקעות אשר לא תוכל לזרעה כגן הירק כי מי יעלה הרים בראש הרים, אך עושה כן הוא יתברך למען תהיה יראת ה' תמיד על פניכם:

והוא מה שאמרו ז"ל בבראשית רבה (יג ח) למה אין העולם שותה אלא מלמעלה, אלא האלהים עשה שייראו מלפניו כדי שיהיו עיני הכל תמיד תלויות לשמים ולא יחטאו. וזה יאמר ראו כמה הוא יתברך חפץ תהיה יראתו על פניכם תמיד כי הלא למטר השמים, כי הלא בשביל היות מטר השמים הוא שותה מים, כי אילו לא היה המטר מן השמים כי אם מן הארץ היו העם בטוחים באומנם מן הנחל נשקה, ואז לא היתה שותה שעל העדר יראת שמים הוא יתברך היה מונע מים. אך בשביל היות המטר מן השמים, שעל כן עיני כל בשר תמיד תלויות ונזהרים מלחטא, על כן שותה מים ולא תשקנה אתה, וזהו אומרו למטר בלמ"ד שהוא כאומר בשביל היות מטר השמים תשתה מים:

הנה כי דעתו יתברך כי הדר בארץ ישראל יהיו עיניו תמיד על דרכיו:

או יאמר, תדע מה בין הארץ לחוץ לארץ, שעל כן היא על ידי ייסורין ופקידת עון, וצריך להיות האדם תמיד ירא וחרד. כי הלא לא כארץ מצרים שהוא תחת רגליך, כי השקית ברגליך, כי אדמה טמאה היא ועל כן יצאתם משם. אך הארץ אשר אתה בא שמה כו' תראה חשיבותה, כי הלא אין הקב"ה ממטיר על הארץ מחוץ לארץ עד תשתה היא תחלה, כמו שאמרו ז"ל (תענית י א) על פסוק (איוב ה י) הנותן מטר על פני ארץ ואחר כך ושולח כו'. וזה יאמר ראה איכותה כי קדושה היא, כי הנה למטר השמים שהוא שכדי שיבא בעולם מטר השמים תשתה היא מים, כי שתייתה היא הכנה למטר השמים בעולם. וזהו אומרו למטר בלמ"ד:

ועוד הפרש שני, והוא, כי לא יצדק בה השקאה כי אם שתיה, כאילו בעלת חיות ורוחניות היא לשתות מפאת הקדושה כאדם השותה. ומי מכריח זה הלא הוא כי ארץ הרים ובקעות היא, ואיך תבלע המים וברדתן לא יתעכבו כי ירדו למטה, ואיך יזרע ויצמיח בראש הרים ובקעות, אך הוא כי היא שותה כדבר בחיריי שואבת צרכה ברדת המטר:

או יאמר, בהזכיר מאמרם ז"ל – על פסוק (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא כו' – בבראשית רבה (יג יג) שאמרו כי אין מים עליונים יורדים טפח שאין מים תחתונים עולים טפחים, שאם לא כן מה יעשה סדן של שקמה וכמה אילנות ששרשן עמוק הרבה והגשמים נכנסים שלשה טפחים בלבד, אך אמרו שזהו אומרו תהום אל תהום כו' כי מי תהום העליונים באים ברעם ובזעף אומרים למים התחתונים לגיון של מלך אנו קבלונו, מיד תהום התחתון עולה ומשקה הארץ עד שברדת מי גשמים מגיעים עליהם. והוא ענין מאמר פרקי רבי אליעזר (פרק ה) כי מים עליונים זכרים ותחתונים נקבות ועל ידי שניהם מולידה הארץ כזרע איש ואשה, כד"א (ישעיה נה י) כי כאשר ירד הגשם כו' והולידה כו'. וזה יאמר ארץ הרים ובקעות שצריך עינים תלויות:

ושמא תאמר, אם כן איך מגיע המטר תוך הרים משופעים, לזה אמר למטר השמים כו', והוא מאמר שהזכרנו שכדי שיבאו ממנו מטר השמים מקדימים מי תהום תחלה לעלות, וזה יאמר למטר השמים שהוא הכנה למטר השמים שיבא לכך תשתה תחלה מים שהוא מהתחתונים העולים. ובזה אין אומרו מים מיותר, כי אינו מהמטר הנזכר רק ששותה מים לבא עליהם מטר השמים:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 13 – יא ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר תורת משה אלשי"ך על דברים - פרק יא פסוק יב

ארץ אשר יי אלהיך דרש אתה תמיד עיני יי אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה:

אמר, הנה יש עוד טעם שני אל כל האמור, לומר מה שאמרתי מיתרון הארץ ואשר תצטרך להיות תמיד חרד על דבר ה', הלא הוא, כי אינה תחת שר ככל אחת מארצות הגוים, כי אם ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה ולא על ידי זולתו:

ושמא תאמר הלא זה יהיה לפחות משנה לשנה כי הכל קצוב מראש השנה, ואשר יזכה או יחטא איש בתוך השנה ולא ישנה גזרת ראש השנה רק יפקד בשנה הבאה. דע כי לא כן הוא רק תמיד עיני ה' אלהיך בה שתי עינים שהם שתי הבטות המתייחסות אחת מבחינת רחמים לרחם, ואחת מבחינת דין. והוא מה שכתבנו על מאמרם ז"ל במדרש חזית (שיר השירים רבה ח טז) כתוב אחד אומר עין ה' אל יראיו וכתוב אחד אומר עיני ה' אל צדיקים, אלא כאן כשעושין רצונו של מקום כו', ופרשנו כי כשהעם עושין רצונו של מקום, בשתי הבחינות מביט בצדיקים להיטיב בעין רחמים ובעין הדין, אך כשאין עושין רק באחת בשל הבטת רחמים. ועל שניהם יאמר פה תמיד עיני ה' אלהיך בה המתייחסת אל ה' והמתייחסת אל אלהיך שהוא של דין. ולא שמראש השנה נגזר ולא ישתנה על ידי מעשה עד ראש השנה הבאה, רק מראשית כלומר כי גם אם בראש השנה שהוא ראשית השנה יהיה חסר טובה כנרמז בחסרון האל"ף, תעשה השנה מלאה בשני ההינן על ידי זכות שאחר הראשית. ואחר שנתמלא בזכות, אפשר ישתנה על ידי עון ויהיה האחרית שנה בלי ה"א ראשונה. כי בארץ ישראל נדונים בכל יום. ולפי זה מחלוקת הגמרא (ראש השנה טז א) אם האדם נדון כל יום או בראש השנה בלבד, הוא בחוצה לארץ:

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 14 – יד ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר תהילים פרק סח

(י) גִּשְׁם נְדָבוֹת תִּנְיֵף אֱלֹהִים נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה אֶתָּה כּוֹנֵנָתָהּ:

אבן עזרא על תהילים פרק סח פסוק י

נחלתך – היא ארץ ישראל והטעם כי השם ירוה אותה לעולם כדרך תמיד עיני ה' אלהיך בה

וטעם ונלאה כאילו היתה נלאה אתה כוננתה אותה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 15 – טו ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

פירוש הרא"ש על ויקרא פרק יח פסוק כח

ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה. פי' ולא תקיא הארץ אתכם בנחת ובענין טוב כמו הגוים אשר טמאו אותה אדרבה בענין רע מהם למה כי אתם נכנסים במסורת הברית ואם ח"ו תטמאו הארץ יש להפרע מכם כפלי כפלים ואף כי עדיין לא כבשוה מה שנדר הקב"ה הרי הוא כעשוי שנא' ויאמר לאברהם לזרעך נתתי את הארץ הזאת ועדיין לא נתן והי"ל לו' נדרתי:

ולא תקיא הארץ אתכם אמר הרמב"ן ז"ל כי כל הארץ נתן השם לשרים של מעלה שנא' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים תחת כל השמים אבל ארץ ישראל לא ניתנה לשום שר שבעולם כי ביד השם היא לעולם שנאמר תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה ואע"פ שאמר הכתוב כי אם מיכאל שרכס לא שימשול על ארץ ישראל אלא מלמד זכות על ישראל ולפיכך כשמזכיר על או"ה דינן מזכיר ע"ז שהרי בענין האדונות כיון שנתן האדונות ביד אדונים שרי מעלה הם יקנאו לכבודם וזהו שאין ארץ ישראל מקבלת אומה אחרת שנאמר ויורם את משפט אלהי הארץ וכן נאמר ושממו עליה אויביכם היושבים בה שתהא לעולם חרבה ושממה בידם עד שתחזור לנו יהי רצון שיבנה במהרה בימינו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 16 – מו ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

כלי יקר על בראשית פרק ד פסוק טו

וישם ה' לקין אות לבלתי הכות אותו כל מוצאו. נחלקו רז"ל במהות אות זה מה היה. במדרש (בר"ר כב כז) אמרו הזריח עליו גלגל החמה כו'. וקשה איך יתחייב מזריחת החמה לבלתי הכות אותו כל מוצאו וכפי שורת הדין רשעים בחושך ידמו ואיך יזריח החמה עליו. ונראה פירוש הדברים לפי שנאמר (שמות כב א) אם במחתרת ימצא הגנב והכה ומת אין לו דמים אם זרחה השמש עליו דמים לו. כך קין היה גנב כי היה גונב דעת עליונה כמו שפירש רש"י בפרשה זו. (ד ט) והיה הולך כבמחתרת כי הסתיר ה' פניו ממנו וגורש מן הארץ הקדושה ארץ אשר עיני ה' דורש אותה תמיד וגרשו לחוצה לארץ שהדר בה דומה כאילו אין לו אלוה מצד הסתרת פניו ית' כמ"ש ומפניך אסתר. ואז היה דומה לנמצא במחתרת כי היה בורח ממקום ולמקום וכל בורח מחביא את עצמו בסתר וא"כ פשיטא שכל מוצאו יהרגו כי אין לו דמים מאחר שבמחתרת מצאו. על כן הזריח ה' עליו החמה בכל המקומות אשר הלך להורות שאין לו דין הנמצא במחתרת כי אם דין מי שזרחה השמש עליו שדמים לו וכל ההורגו נהרג עליו וזה מופת חותך לבלתי הכות אותו כל מוצאו. ותדע ותשכיל בלשון כל מוצאי למה תלה הדבר במוצאו פשיטא שלא יהרגו מי שלא ימצאו והל"ל כל בריה יהרגוני אלא שהורה לומר שהיה ירא פן יהיה בדין הנמצא במחתרת כי בו שייך לשון מציאה כמו שנאמר אם במחתרת ימצא הגנב. ועל ידי זריחת השמש לא יכהו כל מוצאו במחתרת זו אשר נסתר בו מצד הבריחה ממקום למקום וזה פירוש יקר:

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 17 – יז ניסן תשס"ד לפ"ק
יז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

כלי יקר על בראשית פרק כח פסוק כ

ובענין שמירת הגוף אמר והשיבותיך אל האדמה כי ארץ ישראל עיני ה' דורש בה תמיד, ע"כ ביותר הוא צריך שמירה בחו"ל מבארץ, לפיכך לא הוצרך הבטחה כי אם שיושיבו אל האדמה לא"י וכבואו אל האדמה הרי הוא נשמר ממילא. אבל בענין השמירה מן החטא שלא ילמד מדרכי לבן ולא דווקא לבן שהרי אפילו הכנעני יושב הארץ לא טוב עשה בעמיו, ויש לחוש שלא ילמוד גם מדרכי האמורי, ע"כ אמר אל בית אבי כי אז ינצל מחשש זה שלא ילמוד מדרכי הרשעים:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 18 – יח ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

כלי יקר על במדבר פרק יג פסוק כ

היש בה עץ אם אין, דרו"ל (ב"ב טו.) אם יש שם אדם כשר שיגין עליהם כעץ זה העושה צל ומגין על כל המסתופף בצלו, ועל זה נאמר סר צלם מעליהם שכבר מת איוב, רמז לדבר צלם עולה למספר עץ. וי"א עץ זה עוץ והוא איוב שהיה מארץ עוץ. וע"ד הנסתר אמר היש בה עץ אם אין, דומה למה שאמרו ישראל היש ה' בקרבנו אם אין. כי לא היו ישראל מסופקים במציאת השי"ת כי לא נאמר היש ה' אם אין אלא יודעים היו שיש ה' אבל היו מסופקים אם הוא בקרבם ומשגיח עליהם או אם מסרם תחת ממשלת המערכה כך רצה משה לחקור אם הארץ ההיא יושבת בצל שדי וארץ אשר עיני ה' דורש אותה תמיד. או אם היא תחת המערכה כשאר ארצות, ורמז במילת עץ לצל שדי, ושם של ארבע רמוז במלת עץ. כיצד, י"ה, י' פעמים ה' ה' פעמים י' הרי ק'. ו"ה, ו' פעמים ה' ה' פעמים ו' הרי ס'. סך הכל ק"ס כמספר עץ וכמספר צלם, וז"ש סר צלם מעליהם ועזבם למקרים וה' אתנו שומרינו וצלנו, ומדקאמר מעליהם ש"מ שצלו על הארץ ההיא זולת שמעליהם סר מרעת יושבי בה. אבל הארץ מצד עצמה ארץ אשר עיני ה' דורש אותה. ואמר והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ. לפי שהימים ימי בכורי ענבים והבעלים מקפידין על הלקיחה ומ"מ התחזקו והיו לאנשים כי ה' עמכם. ועל צד הרמז אמר שישראל נמשלו לענבים כמ"ש (הושע ט י) כענבים במדבר מצאתי ישראל. ובמדרש (ילקוט"ש וישב מ קמו עיי"ש) אמרו הבשילו אשכולותיה ענבים. הגיע זמנם של ישראל להיות נגאלין, על זה אמר כאן והימים ימי בכורי ענבים. הגיע זמנם לכנס לארץ כי כבר נתבכרו ונתבשלו ונגמר כל שלימותם על ידי התורה שקבלו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 19 – יט ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ישעיה פרק סב

(ו) על חומתיך ירושלים הפקדתי שמרים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו המזכרים את יהוה אל דמי לכם:

רד"ק על ישעיה פרק סב פסוק ו

לא יחשו – כי שאר שומרי חומות אם הם ערים בלילה ולא יחשו מלדבר להעיר האחד את חברו וביום הם ישנים, אבל שומרי חומות ירושלים יהיו ערים ביום ובלילה תמיד, והשומרים הם דרך משל כלומר השגחת האל, כמו עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיות קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 20 – כ ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

רלב"ג על שמואל ב פרק א פסוק כז

הארבעים ושנים הוא להודיע שאין ראוי לאדם שיסמך על הנס אף על פי שרואה תמיד עיני אלהיו בו לשמרו אבל ראוי שירחק מן הסכנה לפי מה שאפשר ולזה ספר שברח דוד בארץ פלשתים מפני ראותו שאי אפשר שתשלם לו השמירה בארץ ישראל בזולת סכנה כי תמיד היה שאול רודפו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 21 – כא ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מיכה פרק ו

(ט) קול יהוה לעיר יקרא ותושיה יראה שמך שמעו מטה ומי יעדה:

מלבי"ם על מיכה פרק ו פסוק ט - חלק באור הענין

(ט) קול ה' – שיעור הכתוב קול ה' ותושיה יקרא לעיר יראה שמך – וכונתו עמ"ש ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה, שתחלה היתה נקראת בשם שלם, כמ"ש ומלכי צדק מלך שלם, ואברהם הוסיף לה שם יראה, ע"ש שה' יראה וישגיח תמיד על העיר הזאת, ועתה יזכיר הנביא את ירושלים, שתזכור ששמה יראה – כי עיני ה' בה תמיד, ותשמור את עצמה מלמרות עיני כבודו, וז"ש קול ה' – וגם תושיה – שהיא התורה, הם קראו לעיר – הזאת ששמה יראה – כי ה' הסכים על השם הזה וכתבו בתורתו וא"כ שמעו מטה ומי יעדה – אחר שה' משגיח על מעשיכם שמעו את המטה שהוא העונש המיועד על עונותיכם ומי יעד את העונש הלא הוא ה' אשר לו היכולת להעניש, ר"ל כי מה שתקשו ערפכם יהיה או מצד שתחשבו שאין ה' רואה מעשיכם, עז"א יראה שמך – או שתחשבו שאין רצונו להעניש עז"א שמעו מטה – או שתחשבו שאין ביכלתו להעניש, עז"א מי יעדה –:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית' היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיות קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 22 – כב ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף נה/א

ואמר רב יהודה אמר רב שלשה צריכים רחמים מלך טוב שנה טובה וחלום טוב מלך טוב
דכתיב פלגי מים לב מלך ביד ה' שנה טובה דכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד
אחרית שנה חלום טוב דכתיב ותחלימני (ותחייני) [והחייני]:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 23 – כג ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות דף סד/א

אליהו ז"ל שאל לר' נהוריי מפני מה באין זועות לעולם אמר ליה בעון תרומה ומעשרות. כתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה וכתוב אחד המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו. הא כיצד יתקיימו שני כתובין הללו בשעה שישראל עושין רצונו של מקום ומוציאין מעשרותיהן כתיקונן תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה ואינה ניזוקת כלום. בשעה שאין ישראל עושין רצונו של מקום ואינן מוציאין מעשרותיהן כתיקונן המביט לארץ ותרעד. אמר ליה בני חיך כך היא סברא דמילתא. אבל כך עיקרו של דבר אלא בשעה שהקב"ה מביט בבתי תיטריות ובבתי קרקסיות יושבות בטח ושאנן ושלוה ובית מקדשו חרב הוא אפילו לעולמו להחריבו. זה"ד שאוג ישאג על נוהו. בשביל נויהו. אמר ר' אחא בעון משכב זכר. אמר הקב"ה אתה זיעזעתה איברך על דבר שאינו שלך. חיך שאני מזעזע עולמי על אותו האיש. ורבנן אמרו מפני המחלוקת. ונסתם גיא הרי כי יגיע גיא הרים אל אצל. אמר רבי שמואל אין רעש אלא הפסק מלכות. כמה דאת אמר ותרעש הארץ ותחל. מפני מה כי קמה על בבל מחשבות ה'.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 24 – כד ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תלמוד ירושלמי מסכת ראש השנה דף ח/א

תני רשב"י הרי שהיו ישראל כשירין בר"ה ונגזרו להם גשמים מרובין ובסוף חטאו. לפחות מהן א"א שכבר נגזר גזרה מה הקב"ה עושה מפזרן לימים ולמדברות ולנהרות כי שלא תיהנה הארץ מהן. מה טעם להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם בו. הרי שלא היו ישראל כשירין בר"ה ונגזרו להן גשמים מעוטים ובסוף עשו תשובה להוסיף עליהן א"א שכבר נגזרה גזירה מה הקב"ה עושה להן מורידן כדי הארץ ומשיב עמהן טללים ורוחות כדי שתיהנה הארץ מהן מ"ט תלמי' רוח נחת גדודיה ברביבים תמוגגנה צמחה תברך. ציה גם חם יגזלו מימי שלג שאול חטאו עונות שעשו ישראל בקייץ גזלו מהן מימי השלג. כתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה כהנא אמר מרשית כתיב ועד אחרית שנה מדוה לה בראשה ויהב לה אחרית טבא בסיפא:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 25 – כה ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

עין יעקב על מסכת ראש השנה אות (יג)

(יג) שם אמר רבי יוחנן, גדולה תשובה שמקרעת גזר – דינו של אדם, שנאמר, (ישעיה ו) "השמן לב העם הזה [ואזניו הכבד, ועיניו השע, פן יראה בעיניו, ובאזניו ישמע, ולבבו יבין, ושב ורפא לו]". אמר ליה רב פפא לאביי, ודלמא קדם גזר – דין? אמר ליה, "ושב ורפא לו" כתיב. אי זהו דבר שצריך רפואה? הוי אומר, זה גזר – דין. מיתיבי, השב בינתיים – מוחלין לו, לא שב בינתיים, אפלו הביא כל אילי נביות שבעולם – אין מוחלין לו. לא קשיא, הא – ביחיד הא – בצבור. מיתיבי, (דברים יא) "תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית וגו'". עתים לטובה, ועתים לרעה. עתים לטובה? הרי שהיו ישראל רשעים גמורים בראש השנה, ופסקו עליהם גשמים מועטים, לסוף חזרו בהם, להוסיף עליהם אי – אפשר – שכבר נגזרה גזרה, אלא הקדוש ברוך הוא מורידן בזמן, על הארץ שצריכה להם, הכל לפי הארץ. עתים לרעה? הרי שהיו ישראל צדיקים גמורים בראש השנה, ופסקו להם גשמים מרבין, לסוף (סרחו) [חזרו]. לפחות מהן אי – אפשר – שכבר נגזרה גזרה, אלא הקדוש ברוך הוא מורידן שלא בזמן, על הארץ שאינה צריכה להם. לטובה מיהא – ליקרע לגזר – דינייהו, ולוסיף בהו? שאני התם דאפשר בהכי.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 26 – כו ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

חדושי הרשב"א על מסכת כתובות דף קי/ב

שאלת מה שאמרו כל הדר בחוצה לארץ כמי שאין לו אלוה:

תשובה, לפי שארץ ישראל נקראת נחלת ה' דכתיב (שמואל א כו, יט) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה', והוא יתברך נקרא אלהי הארץ ומיוחדת לו ולא לשרי מעלה כדכתיב בכותיים (מלכים ב, יז, כו) כי לא ידעו את משפט אלהי הארץ. ועל כן קרא (דברים יא, יב) לע"ז אלהי נכר הארץ, וכתיב (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה, ועיקר מצות התורה כולן בארץ הן עד כי כמה מצות אין נוהגות כלל אלא בארץ, כמו שאמרו במדרש (ירושלמי קדושין פ"ד ה"א) הציבי לך ציונים (ירמיה לא. כא), ועל כן כשבירך יצחק את יעקב שלא מדעתו ונתן לו את הברכות דכתיב (בראשית כז, כח) ויתן לך האלהים מטל השמים וגו' מיד זכה יעקב בברכת אברהם שהיא ירושת הארץ ולא היה יכול ליתנה לעשיו, והוא אמרו (שם לז) ולך איפוא מה אעשה בני. (תשובות ח"א סי' קלד):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 27 – כז ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

פני יהושע על כתובות - דף קי ע"ב

שם תנו רבנן לעולם ידור אדם בארץ ישראל שכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה כו'. טעמו מבואר לפי שבחור"ל אפשר שיטה לבו שהעולם מתנהג עפ"י המזלות ח"ו משא"כ מי שדר בארץ ישראל שהיא בלתי לה' לבדו כדכתיב ארץ אשר עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה וא"כ ודאי אין בלבו אלא אחד שאין לו להשען כ"א על אבינו שבשמים ותיקון כל העבודות לשם המיוחד, כן נראה לי ועיין בתשובה להרשב"א (סי' קל"ד):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 28 – כח ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר פרשת דרכים - דרוש שמיני

במדרש, מפני מה לא נכנס משה לארץ ישראל כדי שיביא עמו לעתיד לבא דור המדבר שנאמר כי שם חלקת מחוקק ספון ויתא ראשי עם, מה טעם שם חלקת מחוקק ספון משום ויתא ראשי עם, ע"כ. מודעת זאת לעיני כל הקהל מעלת א"י כי רבה היא באמת אמרו כל המרבה לספר בשבחה מגרעות נתן. וכבר האריך הרמב"ן ז"ל בפירוש התורה אמר מר שהשגת השלמות הנפשי דהיינו לעבוד את ה' ולדבקה בו אינו כי אם בא"י, לפי שאינה תחת שר אלא מושגחת ממנו יתברך עיני ה' אלהיך בה דורש אותה תמיד. ואשכחן לרז"ל דאמרו דזכותא דא"י מגנא ומצלא לבטל יצה"ר דע"ז כדגרסינן בסוגיא פ"ט דערכין וזה פריה, ויעשו בני הגולה הבאים מן השבי סוכות וישבו בסוכות כי לא עשו מימי יהושע בן נון וגו' אפשר בא דוד ולא עשו סוכות עד שבא עזרא, אלא דבעו רחמי על יצרא דע"ז ובטלוהו ואגין זכותא עליהו כי סוכה, והיינו דקא קפיד קרא עילויה דיהושע דבכל דוכתא כתיב יהושע והכא כתיב ישוע, בשלמא משה לא בעי רחמי דלא הו"ל זכותא דא"י, אלא יהושע דהו"ל זכותא דא"י אמאי לא בעי רחמי על יצרא דע"ז ובטליה, ע"כ:

ובזה יובן מאמר הכתוב כי אנכי מת בארץ הזאת אינני עובר את הירדן וכו' השמרו לכם פן תשכחו את ברית ה' אלהיכם אשר כרת עמכם ועשיתם לכם פסל וגו'. דיש לדקדק באומרו כי אנכי מת דאיך הוא נתינת טעם למה שרוצה להזהירם שלא יעבדו ע"ז והלא אף אלו היה חי אלף שנים בדין הוא שיזהירם על מצות ה', וכבר הרגישו בזה המפרשים ותירצו יע"ש. אך לפי דרכנו הדברים כפשטן שרמז להם משה שזה שאני מזהיר אתכם שלא תעשו לכם תמונת כל

סמל היינו משום כי אנכי מת בארץ הזאת אינני עובר את הירדן ואין אני יכול לבטל יצרא דע"ז
לפי שאין לי זכותא דא"י, שאם אני הייתי עובר את הירדן לא הייתי צריך לומר לכם שלא
תעבדו ע"ז לפי שהייתי מבטל יצרא דע"ז כדרך שעשו בימי עזרא:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 29 – כט ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

מדרש רבה במדבר פרשה ג פסקה ח

א"ר לוי את מוצא דברים הרבה ברא הקב"ה בעולם ובירר לו אחד מהם ברא ז' ימים ובחר הקב"ה בשבת שנאמר (בראשית ב) ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו ברא שנים ובירר לו אחד מהם שנאמר (ויקרא כה) ושבתה הארץ שבת לה' ברא שבועות ובירר לו א' מהם שנאמר (שם) וקדשתם את שנת החמישים שנה ברא ארצות ובירר לו אחד מהם א"י שנאמר (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה וכן הקב"ה קורא אותה ארצו שנאמר ואת ארצי חלקו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 30 – ל ניסן תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

מדרש רבה דברים פרשה ד פסקה יא

(יא) ד"א כי ירחיב ה' אלהיך אפשר שהקב"ה מרחיב את א"ר יצחק המגילה הזאת אין אדם יודע כמה ארכה וכמה רחבה כשהיא נפתחת היא מודעת כמה היא כך א"י כל רובה הרים וגבעות מנין שנא' (שם יא) והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה כשישרה אותה הקב"ה מנין שנא' (ישעיה מ) כל גיא ינשא וכל הר וגבעה ישפלו והיה העקוב למישור והרכסים לבקעה אותה שעה היא מודעת מה היא ד"א כי ירחיב רבנן אמרי מדבר בירושלם מי יכול לראות שלותה של ירושלם כשירחיבנה הקב"ה א"ר שמעון בר נחמן למה הדבר דומה למדינה וכו' (מלאכי ג) וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם פן אבוא והכיתי את הארץ חרם (שם) הנני שולח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאום יבא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה בא אמר ה' צבאות (זכריה א) לכן כה אמר ה' שבותי לירושלים ברחמים ביתי יבנה בה נאם ה' צבאות וקו ינטה על ירושלים עוד קרא לאמר כה אמר ה' צבאות עוד תפוצנה ערי מטוב ונחם ה' עוד את ציון ובחר עוד בירושלים (שם ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע הוא עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונות:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 31 – א אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

מדרש תהילים מזמור צב

שבע ארצות בראתי, ומכולם לא בחרתי אלא ארץ ישראל, שנאמר (דברים יא, יב) תמיד עיני ה' אלהיך בה.

פרקי דרבי אליעזר פרק יט

שבעה ארצות ברא הב"ה ומכלם לא בחר אלא ארץ ישראל שנ' תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה וכתוב אחד אומר לא אראה יח בארץ החיים.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 32 – ב אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בתי מדרשות חלק א - מדרש ילמדנו פרשת פקודי

דבר אחר לא יגרע מצדיק זו ארץ ישראל שאין הקדוש ברוך הוא מזיז עיניו ממנה שנאמר תמיד עיני יי אלהיך בה וגו' מה הוא תמיד שאלה מטרונה את רבי יוסה בר חלפתא אמרה לו כתיב תמיד עיני יי אלהיך בה אי אפשר שאין הקדוש ברוך הוא מזיז עיניו ממנה אם באתי אני להביט בשפחותי הנאמנות אינם יכולים לעמוד מן הסרחון שאני מוצאת להם ובארץ הקדוש ברוך הוא מביט בה תמיד שנאמר תמיד עיני יי אלהיך בה אמר לה לפיכך את מוצא בני ארץ ישראל מיוסרים לוקים במכות מה שאין כן בחוצה לארץ בכל דבריהם לוקים ומתיסרים אבל לעתיד לבוא כשיבא הקדוש ברוך הוא כל הארצות רועדות (בארץ) [וארץ] ישראל אינה ניזוקת שנאמר המביט לארץ ותרעד למה הדבר דומה למלך שעלה לביתו כיון שכל השפחות רואות אותו הם בורחות ממנו ואיזו עומדת לפניו בקלות ראש אותה שהיא מניקה בנו כך בני ארץ ישראל בני בעליהן (הונין) [חונין] עליה שהיא של אברהם אביהם שנאמר ברוך אברם לאל עליון אע"פ [שהם] מיוסרין בעולם הזה אלא כשיגלה הקב"ה לעתיד לבא להביט בכל הארצות כולם רועדות וארץ ישראל אינה ניזוקת הוי תמיד עיני יי אלהיך בה:

דבר אחר לא יגרע מצדיק עיניו אין הקדוש ברוך הוא מונע מצדיקים תאותם וכן את מוצא אברהם נתאוה לראות ארץ ישראל בשעה שאמר לו לזרעך אתן את הארץ הזאת:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיות קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 33 – ג אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בתי מדרשות חלק ב - מדרש חסרות ויתרות פרשת ויקרא

ושלמתי ראשונה משנה עונם (ירמיה טז יח) מלא למה על חללם את ארצי (שם) שכשם שברכתי אותם בארץ וקראתי אותם ארץ חפץ (מלאכי ג יב) כן אכס ואקללם בארץ וכשם שאמר (דברים יא יב) תמיד עיני יי אלהיך בה מראשית השנה כן אקללם בראשית בשביל כך ושלמתי ראשונה משנה עונם ראשונה של ברכה וראשונה של קללה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 34 – ד אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ילקוט שמעוני דברים - פרק ו - רמז תתלו

אליהו ז"ל שאל את ר' נהוראי מפני מה זועות באות לעולם, אמר לו כתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה, וכתוב אחד אומר המביט לארץ ותרעד, כאן בזמן שישראל עושין וכו' כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום הזועות באות לעולם. א"ל חייך מסתברא מילתא, אלא כך הוא עיקרו של דבר, בשעה שהקב"ה מביט בעולמו ורואה בתי טרטיאות ובתי קרקסיאות יושבים בטח ושאנן ושלוים ובית מקדשו חרב הוא מסתכל (במפלוג) [באפיליון] עולמו להחריבו, כיון שישראל נכנסים שחרית לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ומיחדין שמו ואומרים שמע ישראל ה' וגו' מתקבצין כל מלאכי השרת אצל הקב"ה ואמרים לפניו אתה הוא עד שלא נברא העולם אתה הוא משנברא העולם אתה הוא בעולם הזה ואתה הוא לעולם הבא קדש את שמך על מקדישי שמך, מיד נוחה דעתו של הקב"ה ואינו מחריב עולמו ומיושב דעתו בשביל ישראל, הדא הוא דכתיב ואתה קדוש יושב תהלות ישראל שמיישב דעתו בשביל תהלות ישראל. ומנין שהקב"ה מזעזע עולמו בשביל חורבן בית המקדש שנאמר ה' ממרון ישאג ממעון קדשו יתן קולו ישאג ישאג על נדחו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 35 – ה' אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ילקוט שמעוני דברים - פרק יא - רמז תתס

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה. וכי אותה בלבד הוא דורש והלא כל הארצות כולן הוא דורש שנאמר להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם בו, ואומר להשביע שואה ומשואה וגו', ומה תלמוד לומר ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה, כביכול אין דורש אלא אותה ובשביל דרישה שדורשה דורש כל הארצות עמה. כיוצא בדבר אתה אומר הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל [וכי] ישראל בלבד הוא שומר והלא שומר הוא את הכל שנאמר אשר בידו נפש כל חי, ומה תלמוד לומר שומר ישראל, בשביל ששומרן שומר את הכל עמהם. כיוצא בדבר אתה אומר והיו עיני ולבי שם כל הימים [וכי שם בלבד הם] והלא נאמר עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, כביכול אין עיני ולבי אלא שם [ובשביל שהם שם הם בכל מקום], כיוצא בו קול ה' יחיל מדבר וגו'. דורה אותה, אותה ניתנה לדרישה להפריש ממנה חלה תרומות ומעשרות. או יכול אף שאר ארצות ניתנו לדרישה, תלמוד לומר אותה, אותה ניתנה לדרישה ולא שאר ארצות ניתנו לדרישה. דבר אחר דורש אותה מגיד שניתנה בשכר דרישה שנאמר ולמדתם וגו' למען ירבו ימיכם וגו' ואומר ויתן להם ארצות גוים וגו' בעבור ישמרו חקיו וגו':

תמיד עיני ה' אלהיך בה, כתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה וכתוב אחד אומר המביט לארץ ותרעד, כשישראל עושין רצונו של מקום תמיד עיני ה' אלהיך בה ואינן נזוקין, וכשאין עושין רצונו של מקום המביט לארץ ותרעד. לענין טובה הוא אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה, לענין רעה הוא אומר המביט לארץ ותרעד. לענין טובה כיצד, היו רשעים בראש השנה וגזרו עליהם גשמים מועטין וחזרו בהם, להוסיף עליהן אי אפשר [שכבר נגזרה גזרה], אלא תמיד עיני

ה' אלהיך בה מורידן בזמן ושולח בהם ברכה ומורידן על הארץ שצריכה להם. לענין רעה כיצד, הרי שהיו צדיקים בראש השנה וגזרו עליהן גשמים מרובין וסרחו להן, לפחות מהם אי אפשר, אלא תמיד עיני ה' אלהיך בה מורידן שלא בזמנן ושולח בהן את המארה ומורידן על הארץ שאינה צריכה להן לימים ולמדברות שנאמר ציה גם חום יגזלו מימי שלג. מעשים שעשיתם עמי בימות החמה שלא הפרשתם תרומה ומעשרות הם מנעו מכם את הגשמים:

אמר רב יהודה שלשה צריכים רחמים, מלך טוב דכתיב פלגי מים לב מלך ביד ה' על כל אשר יחפוץ יטנו, שנה טובה דכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה וגו'. חלום טוב דכתיב ותחלימני והחייני. אמר ר' יוחנן ג' דברים מכריז עליהן הקב"ה בעצמו ואלו הן רעב דכתיב כי קרא ה' לרעב. שובע דכתיב וקראתי אל הדגן והרבייתי אותו. פרנס דכתיב ראה קראתי בשם:

תמיד עיני ה' אלהיך בה, כתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה וכתוב אחד אומר המביט כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה, כתיב וזכרתי את בריתי יעקוב וגו' והארץ אזכור מן הפסוק הזה אתה למד שני דברים שארץ ישראל שקולה כנגד המילה כשם שמילה דוחה את השבת כך כבושה של ארץ ישראל דוחה את השבת, ועוד שהיא שקולה כנגד כל מה שנברא בששת ימי בראשית. ביום ראשון כתיב וירא אלהים את האור כי טוב ובארץ כתיב כי ה' אלהיך מביאך אל ארץ טובה, בשני כתיב יהי רקיע בתוך מים ובארץ כתיב ארץ נחלי מים. בשלישי כתיב תדשא הארץ דשא וגו' ובארץ כתיב ארץ חטה ושעורה. ברביעי כתיב יהי מארת ובארץ כתיב ארץ וגו' לא תחסר כל בה. בששי נברא אדם וחיה שנאמר ויאמר אלהים נעשה אדם ובארץ כתיב כי האדם עץ השדה. בשביעי כתיב ויברך אלהים את יום השביעי ובארץ כתיב ואכלת ושבעת וברכת. ראה מה חיבה חבב הקב"ה את ארץ ישראל ששקולה כנגד כל הבריות שברא בעולמו, אמר משה לישראל לא חבב הקב"ה לאומה בעולם כשם שחבב אתכם שנאמר ובך בחר ה' אלהיך להיות לו לעם סגלה, ולא חבב מכל הארצות אלא ארץ ישראל שנאמר ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה הרי אתם נכנסין לתוכה על מנת הדרישה שנאמר ויתן להם ארצות גוים בעבור ישמרו חקיו ותורותיו וגו':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 36 – ו' אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ילקוט שמעוני שמואל א - פרק ב - רמז צד

ובחור אותנו מכל שבטי ישראל. א"ר לוי ברא לו הקב"ה ימים ובחר לו אחד מהם זה יום השבת שנאמר ימים יוצרו ולו אחד בהם. ברא שנים ובחר לו אחד מהם זה שביעית שנאמר ושביתה הארץ שבת לה'. ברא שביעיות וברר לו אחת מהם זה היובל וקדשתם את שנת החמישים שנה. ברא ארצות וברר לו אחת מהם זה ארץ ישראל שנאמר תמיד עיני ה' אלהיך בה. ברא רקיעים וברר לו אחד מהם סולו לרוכב בערבות. ברא מדברות וברא לו אחד מהם מדבר סיני שנאמר זהר חמד אלהים לשבתו. ברא בהמות וברר לו אחד מהם זה בהמות כי לי כל חיתו יער בהמות בהררי אלף. ברא עופות וברר לו אחד מהם זה זיז וזיז שדי עמדי. ברא דגים וברר לו אחד מהם לויתן זה יצרת לשחק בו. ברא אומות וברר לו אחד מהם שנאמר כך בחר ה' אלהיך. ברא שבטים וברר לו אחד מהם שנאמר ובחור אותנו מכל שבטי ישראל. ברא נביאים וברר לו אחד מהם שנאמר ובחור אותנו מכל שבטי ישראל. ברא נביאים וברר לו אחד מהם שנאמר לולי משה בחירו. ברא מלכים וברר לו אחד מהם שנאמר ויבחר בדוד עברו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 37 – ז אי"ר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ילקוט שמעוני ישעיהו - פרק לו - רמז תמב

אמר רב יהודה שלשה צריכים רחמים, פרנס טוב, ושנה טובה, וחלום טוב. פרנס טוב דכתיב פלגי מים לב ממלך ביד ה'. שנה טובה תמיד עיני ה' אלהיך בה. חלום טוב דכתיב ותחלימיני והחיני:

ילקוט שמעוני תהלים - פרק קד - רמז תתסב

המביט לארץ ותרעד. וכתוב אחד אומר תמיד עיני ה' אלהיך בה, כיצד יתקיימו שני כתובים הללו, כשישראל עושין רצונו של מקום תמיד עיני ה' אלהיך בה וכשאינן ישראל עושין רצונו של מקום המביט לארץ ותרעד:

ילקוט שמעוני תהלים - פרק קלט - רמז תתפח

ברא ארצות וברר לו אחת מהן זו ארץ ישראל שנאמר תמיד עיני ה' אלהיך

ילקוט שמעוני משלי - פרק כא - המשך רמז תתקנט

א"ר הונא שלשה צריכים רחמים, פרנס טוב, שנה טובה, חלום טוב. מלך טוב דכתיב פלגי מים לב מלך ביד ה', שנה טובה דכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה, חלום טוב ותחלימיני והחיני.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 38 – ח א"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספרי פרשת עקב פיסקא ד

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה. רבי אומר וכי אותה בלבד הוא דורש והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר איוב לח להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם בו ומה תלמוד לומר ארץ ה' אלהיך דורש אותה כביכול אין דורש אלא אותה ובשכר דרישה שהוא דורש כל הארצות עמה. כיוצא בו אתה אומר תהלים קכא הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל וכי ישראל בלבד הוא שומר והלא הוא שומר את הכל שנא' איוב יב אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש ומה תלמוד לומר שומר ישראל כביכול שאינו שומר אלא ישראל ובשכר שמירה שהוא שומרים שומר את הכל עמהם. כיוצא בדבר אתה אומר מ"א ט והיו עיני (המזה) ולבי שם כל הימים וכי שם בלבד הם והלא כבר נאמר זכריה ד עיני ה' משוטטי' בכל הארץ ואומר משלי טו כל מקום עיני ה' צופות רעים וטובים אלא מה ת"ל והיו עיני ולבי שם כל הימים כביכול שאינן אלא שם ובשכר שהם שם בכל מקום. כיוצא בדבר אתה אומר תהלים כט קול ה' יחיל מדבר יחיל ה' מדבר קדש: דורש אותה. ניתנה לדרישה להפריש ממנה חלה תרומה ומעשרות. או יכול אף שאר ארצות נתנו לדורש ת"ל אותה אותה ניתנה לדרישה ולא שאר ארצות נתנו לדרישה. ד"א ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה. מגיד הכתוב שנדרשת בכשר דרישה שנ' דברים יא ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם ואומ' שם למען ירבו ימיכם וימי בניכם ואומר תהלים קה ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמי' ירשום. בעבור ישמרו חקיו ותורותיו ינצורו:

תמיד עיני ה' אלהיך בה. וכתוב אחד אומר המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו כיצד יתקיימו שני כתובים הללו. כשישראל עושים רצונו של מקום תמיד עיני ה' בה ואינן נזוקים וכשאינן עושים רצונו של מקום המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 39 – ט אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

זוהר חלק א דף קז/א

זהר: ולמיהב לון חיינ בעלמא דאתי. תא חזי, כי הוא לקצות הארץ יביט, למיהב לון מזונא, ולספקא לון מכל מה דאצטריכו, בגין דאיהו אשגח בה תדיר, דכתיב (דברים יא יב) תמיד עיני יהו"ה אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, בגין דארץ דא מה כתיב בה, (משלי לא טו) ממרחק תביא לחמה, ולבתר איהי יהבת מזונא וטרפא לכל אינון חיוון ברא דכתיב (שם) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ועל דא כי הוא לקצות הארץ יביט, תחת כל השמים יראה, לכלהו בני עלמא למיהב לון מזונא וספוקא לכל מה דאצטריך כל חד וחד, דכתיב (תהלים קמה טז) פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 40 – י' אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

זוהר חלק ב דף רכו/א

תו פתח ואמר, (תהלים קכז א) שיר המעלות לשלמה אם יהו"ה לא יבנה בית וגו', האי קרא שלמה מלכא אמר ליה, בשעתא דהוה בני בי מקדשא, ושארי למבני, והוה חמי דעובדא אתתקנת בידיהו, והוה מתבני מגרמיה, כדין שארי ואמר אם יהו"ה לא יבנה בית וגו'. היינו רוא דכתיב, בראשית ברא אלהי"ם, דהא קודשא בריך הוא ברא ואתקין להאי עלמא בכל מה דאצטריך, דאיהו בית. שוא עמלו בוניו בו, אלין רוא דאינון נהרין (נ"א נחלין), דנפקין ועאלין כלהו בגו האי בית, לאתקנא ליה בכל מה דאצטריך, ואף על גב דכלהו קא אתיין לאתקנא למעבד תקוניה, ודאי אם יהו"ה, דאיהו רוא דעלמא עלאה, דאתקין (ס"א לא אתקין) ועביד ביתא כדקא יאות, אינון בונין למגנא אינון, אלא מה דאיהו עביד ואתקין. אם יהו"ה לא ישמר עיר, כמה דכתיב (דברים יא יב) תמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, ואוקמוה, ובאשגחותא דא איהי נטירא בכל סטריין.

רעיא מהימנא ספר במדבר פרשת פנחס דף רמה/ב

ונותן עיניו בו בגין דהאי כוס דאיהו לקבל ארעא דישראל דאתמר בה תמיד עיני יי' אלקיד

בה.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 41 – יא אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

אדרא זוטא דף רצג/ב

ארבע גוונין אתחזיין באינן עיינין. מאינן נהירין ד' בתי דתפילין דנהרין ברהיטי מוחא ז' דאקרון עיני ה' ואשגחותא נפקי מגוון אוכמא דעינא כמה דאוקימנא באדרא דכתיב על אבן אחת שבעה עינים. ואינן גוונין מתלהטין בסטרייהו מסומקא נפקין אוחרנין מארי דאשגחותא לדינא. ואינן אקרון עיני יי' משוטטות בכל הארץ. משוטטות ולא משוטטים בגין דכלהו דינא. מירוקא נקין אוחרנין דקיימין לגלאה עובדין בין טב ובין ביש דכתיב כי עיניו על דרכי איש. ואלין אקרון עיני יי' משוטטות. משוטטות ולא משוטטות בגין דאינן לתרין סטריין לטב לביש. מחוורא נפקין כל אינן רחמי כל אינן טבאן דמשתכחי בעלמא לאוטבא להו לישראל. וכדין אסתחין (נ"א אסתחרן) כל אינן תלת גווני לרחמא עלייהו אלין גוונין מתערבין דא בדא ואתדבקן דא בדא. כל חד אוזיף לחבריה מגווי דיליה בר מחוורא דכלהו כלילין ביה כד אצטריך והוא חפי על כלא. כל גוונין דלתתא לא יכלין כל בני עלמא לאסחרא לון חוורא לאוכמא לסומקא ולירוקא. והכא באשגחותא חד כלהו אתאחדן ואסתחין בחוורא. גבינו לא משתכין בר כד בעיין גוונין דחוורא לאשגחא בגין דגבינן אתר לאשגחא לכלהו גווי. ואי אינן לא יהבין אתר לא יכלין לאשגחא ולאסתכלא. גבינן לא קיימין ולא משתכין שעתא חדא שלימותא אלא פקחין וסתמין. סתמין ופקחין משום עינא פקחא דקאי עלייהו וע"ד כתיב והחיות רצוא ושוב והא אוקימנא כתיב עיניך תראינה ירושלם נוה שאנן וכתיב תמיד עיני יי' אלקיך בה מרשית השנה וגו' דהא ירושלם בעיא כן דכתיב צדק ילין בה ובג"כ ירושלם ולא ציון דכתיב ציון במשפט תפדה וגו' דכלא רחמי. עיניך כתיב עינא דעתיקא קדישא סתימא דכלא השתא עיני יי' אלקיך בה לטב ולביש כמה דאתחזי (לסומקא ולירוקא והכא באשגחותא חדא כלהו אסתחרן ואסתחין

בחורא גבינוי לא משתכחי כד בעיין גוונין לאשגחא) בג"כ לא אתקיימו בקיומא תדיר והתם עיניך תראינה ירושלם כלא לטב כלא ברחמי דכתיב וברחמים גדולים אקבצך תמיד עיני יי' אלקיך בה מרשית השנה מרשית חסר א' כתיב ולא ראשית באלף מאן היא ה"א דלתתא ולעילא כתיב השליך משמים ארץ תפארת ישראל מאי טעמא השליך משמים ארץ משום דכתיב אלביש שמים קדרות ועיינין בקדרותא בגוונא אוכמא אתחפו. מרשית השנה מאן אתר מסתכלין בירושלם אלין עיני יי' חזר ופירש מרשית השנה דהוא דינא בלא אלף ודינא אתאחד בסטרהא אע"ג דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה אחרית שנה ודאי דינא אשתכח דהא כתיב צדק ילין בה דהיא אחרית השנה. ת"ח א' בלחודוי אקרי ראשון דכר באלף סתים וגניז מה דלא אתידע. כד אתחבר האי אלף באתר אחרא אקרי ראשית ואי תימא דאתחברא. לא. אלא אתגליא ביה ונהיר ליה וכדין אקרי ראשית ואפילו בהאי ראשית לא אשגח בירושלם דאלמלא הות בהאי אתקיימת תדירא אבל מרשית כתיב. ולעלמא דאתי כתיב ראשון לציון הנה הנם וגו'.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 42 – יב אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

זהר חדש שיר השירים מאמר החדר הד' שהג"ע ניזון ממנו

יעקב נטיל נוקביה, ושוי לה לקמיה, לאשגחא בה תדיר ולא באחרא. הה"ד, תמיד עיני ה' אלקיד בה, דלא תסתלק מעינא רגעא חדא. ודא איהו סדרא דאתון קדישין, למהוי סידורא דא עילא ותתא:

זהר חדש מדרש רות מאמר כוס של ברכה וברכת הזימון

והכא איתערו רבנן, דהאי כוס של ברכה קיימא קמיה, ועינאי מסתכלין ביה. ורזא תמיד עיני ה' אלקיד בה. וההוא כוס של ברכה, נטל ברכן ומזוני מגו ג' אברין. ומההוא מזונא דאיהו נטל אנן אכלי:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיותו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 43 – יא אי"ר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

תיקוני זהר דף קמה/א-ב

ועיינני דנהרין באורייתא, עלייהו אתמר עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, וצריך בר נש לאתעסקא בהון תדיר ערב ובקר וצהרים תמיד, לאסתכלא בה קודשא בריך הוא בעיניו, הדא הוא דכתיב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ואוליפנא תמיד מתמיד, תמיד דערב ובקר, מתמיד דתמיד עיני ה' אלקיך בה, והא תמיד דערב ובקר דקריאת שמע איהו, אלא מכאן אוליפנא דמאן דקרי קריאת שמע ערב ובקר בכל יום תמיד, כאלו קיים והגית בו יומם ולילה באורייתא, הדא הוא דכתיב (יהושע א') לא ימוש ספר התורה הזה מפיק והגית בו יומם ולילה, וספר תורה איהו עין, תרי כנפי עינא תרי לוחי, ועלייהו אתמר תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה, ומאי בה, בבת עין דאיהי שכינתא, וכנפי עינא עלייהו אתמר פתחו לי שערי צדק, תלת גוונין כלל ופרט וכלל, ואינן אהי"ה אשר אהי"ה, דאינן כלל בכל אורייתא, אהי"ה כלל, אשר פרט, אהי"ה כלל. קריצין דעל עיינין, עלייהו אתמר תלתלים שחורות כעורב, ואינן תלי תלים. מצחא דעל עיינין בה ציץ נזר הקדש, מרוקם בגוונין וציורין דבי מקדשא דלעילא, וציורין דילה שרטוטין בפותיא ובאורכא, מנהון דקיקין מנהון רברבין, ועלייהו אתמר במקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר, לקצר אינו רשאי להאריך, להאריך מסטרא דו', לקצר מסטרא די':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 44 – יד אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר שושן סודות - אות תקא - ענין ג' מנוחלי העוה"ב

קודם שנבאר הסוד הזה נקדים הקדמות שמהם יתבארו תמיד עיני ה' אלהיך בה. והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר להמטיר על הארץ לא איש אלא אין דורש אלא אותה וע"י אותה הדרישה שהוא דורש אותה דורש שאר הארצות. הנותן מטר על פני הארץ שולח מים על פני חוצות כל הארצות מתמצית של ארץ ישראל שותות. מלמד שא"י שותה תחילה וכל העולם בסוף. וא"ר יהושע בן לוי כל העולם כולו מתמצית של גן עדן הוא שותה שנאמר ונהר יוצא מעדן וגו'. דע כי א"י אינה תחת כוחות שרי מעלה רק תחת השם הנכבד והנורא ית'. שותה והיא הארץ הליונה השותה מן מים העליונים. ודוגמתה א"י למטה. וכמו שהארץ העליונה שותה תחילה החיות וההשקה הנמשכת מן כ"ע דרך קו האמצעי ובהגיע אליה יתפשט ממנה מתמציתה לשאר ארצות. וכבר ידעת מכח מאמרינו יתפשט השפע אילך ואילך לכל צבא השמים, כן א"י מקבלת שפע וברכה מן ארץ עליונה. ואח"כ מתפשט ממנה מתמציתה לשאר ארצות. וכבר ידעת מכח מאמרינו במה שקדם, כי המעלות בעולם העליון לנשמות מתחלקות לג' חלקים מהם בשכינה ומהם בצרור החיים. ומהם במקום מחצבתה שהוא הבינ"ה. וא"כ יתבאר לך מזה שראוי הוא לדור בא"י להיות מנוחלי העולם הבא כפי כח שלימותו ובפרט במעלה הראשונה. הצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה. אחרי היות דר מקום מקדש ובית מלך תחת כנפי השכינה. אשר עיני ה' אלהיך ב"ה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 45 – טו אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר החשק [לר' ישמעאל כ"ג] - חלק ב סימן א

ואמנם אומר (מכילתא בא) אין הנבואה שורה בחוצה לארץ, אלא א"כ שרתה תחלה בארץ, הוא מאמר אמתי, רק אין הדבר כפשוטו שהרי אברהם היה חוצה לארץ כשאמר ה' יתברך לך לך מארצך (בראשית יב, א), וזה היתה נבואה ראשונה לפי הוראת התורה, ולדעת הקבלה זה אחד מן הנסיונות, וכולן נאמרו לו בנבואה, ואם יאמר אומר הדורות משתנים פיו כמאה עדים, ואף אתה הקהה את שניו ואמור בעבור זה עשה ה' לי ולא לו (שמות יג, ה), שכמו נשתנה הדור אז ישתנה האדם, ואם יאמר לך הפרש בין לפני הבחירה בין לאחר הבחירה אמור לו אמת אך הבחירה הראשונה היה באדם והיא באברהם כמו שנאמר הוא ה' האלהים אשר בחרת באברם והוצאתו מאור כשדים ושמת שמו אברהם (נחמיה ט, ז), והבחירה השנית בארץ, וענין הארץ הוא היה הפנימי אשר השכינה שם שורה תמיד ועליו נאמר אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה (דברים יא, יב), ולפי דעת המאמינים כי זה בארץ ממש לבד לית דינא אצלו והותרה לו הרצועה הסחו הקשורה אחורי הפרגוד לעדות על השכינה שורה עליו והסתיר ה' פניו ממנו והיה לאכול ואע"פ שמי שאינו בו היה לאכול שסודו באנ"ו כ"י ה' מדה כנגד אינו מהם ואמר הלא על כי אין אלהי בקרב"י (דברים לא, יז), וגם צריך שיכחיש שריית השכינה במצרים ובמדבר ואמרו והיו עיני ולבי שם כל הימים (מלכים א ט, ג) לעדות על שכינת השכינה בארץ הנזכרת אבל אמרם שתשרה שכינה בחוצה לארץ אחרי שכנה בארץ, ר"ל שכינתה במה שהוא כח אזי ציונו למשכנה לפי סוד מציאות השכינה:

וכדברי דעת סוד מאמר האומר (ספר יצירה פ"ו מ"ב) לב בנפש כמלך במלחמה, ולא אמר נפש בלב, וסוד באר"ץ בחמ"ר הל"ב שסוד"ו עליו"ן ותחתו"ן, והנה טו"ב ור"ע וסו"ד בחו"ץ לאר"ץ נפש"י, שהיא זוה"ר האו"ר ושמה תה"ו ובה"ו, ואחר שתשרה שכינה בפר"ט שסודו פרגו"ד שהוא גו"ף צדיק שתשרה בנפש שהיא חוצה לארץ, ומאלו הראיות המקובלות יש בידינו מהם בלי קץ, רק חכמת הטבע מעידה שהשכינה בכל מקום ושורה על הראוים ולא תשרה על מי שאינו ראוי, לא בארץ ולא בחוצה לארץ, בין לדעת הפשט בין לדעתינו שלא תשרה על מי שאינו ראוי, לא על לבו ולא על נפשו וזו מבואר:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 46 – מו אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר פרדס רמונים - שער מו פרק ה

פרק חמישי: בענין התר ספקות שנסתפקנו בפ' הקודם נתבארו במאמר מזהר פ' נח (דף ע"ה), ז"ל ר' שמעון פתח כה אמר ה' אלקים שער החצר הפנימית הפונ' קדים יהי' סגור ששת ימי המעש' וביום השביעי יפתח וביום החדש יפתח. האי קרא אית לאסתכלא ביה דאיהו רזא כמה דאתמר יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח וגו' אמאי יהיה סגור כל אינון יומין דששת ימי המעשה. אלא אילין ימי חול דתרעא דא יהיה סגור דלא לאשתמשא חול בקדושה. וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח דהא כדין שמושא דקב"ה וכדין אתנהיר סיהרא לאתחברא בשמשא. ת"ח, תרעא דא לא אתפתח באינון שית יומי דחול בגין דהא באינון יומי דחול עלמא תתאה אתון ושלטין כל אינון שית יומין דחול על עלמא בר בארעא דישראל. ואינון דשלטי [לא שלטי בארעא קדישא] בגין דהשער הזה יהיה סגור אבל ביום השבת וביום החדש כולו מתעברן ולא שלטין בגין דהשער הזה איהו פתוח ועלמא איהו בחדוה ואתון מתמן ולא אתיהיב עלמא לרשו אחרא. ואי תימא דכל אינון שיתא יומין אינון שלטין בלחודייהו. ת"ח, הפונה קדים, עד לא יקומון לשלטאה איהו אסתכל תדיר בעלמא אבל לא אתפתח לאתזנא עלמא מקודשא בר ביומא דשבתא וביומא דחדשא. וכלהו יומין כלהו מתדבקין ביומא דשבתא ואתזנו מתמן דהא כדין ביומא דשבתא כולוהו תרעין פתיחן ונייחא אשתכח לכלא לעילאי ותתאי. ת"ח, וירד ה' לראות, נחת מקודשא לחול ורדיד פרישא לאשגחא במה דבנו וקיימו קיומא לאתערא על עלמא לדחלא להון עכ"ל. והנה בפ' ביאר הרשב"י במאמר הזה שאין ההנהגה ע"י המלאך הזה בא"י באמרו ושלטין כל אינון שית יומין דחול על עלמא בר בארעא דישראל. הנה בפ' שאינם שולטים בא"י לפי שחלק ה' עמו. והועד בתורה (דברים יא יד) תמיד

עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. וענין זה יהיה בהיות ישראל על ממשלתם. ועתה יתבאר עם הענין הזה ספק אשר בו יתקשה כל מעיין בקראו במאמר הזה כי בא"י אין שליטא לימי החול, ובשאר המקומות אשר שולטים בפ' נראה מתוכו שאין יחוד ופתיחת השער אלא בשבת ור"ח. וקשה דקיימין דע"י שליחא מתייחדים ביומי חול כמבואר בפ' הקודם, ונראה משם בביאור דבימי החול הפתח הזה פתוח אל ימי החול שהרי ע"י מתייחדים כמבואר שם בפירוש. א"ו היינו בימי החול דא"י דאז ודאי בא"י מתייחדים. וא"א שג"כ בא"י לא יהיה יחודא אלא ע"י הצדיק, שא"כ היה ראוי שיהיו כל ימי החול קדש בא"י ואין הדבר כן. א"ו שהדבר ממוצע. והיינו שיתייחדו והיחוד הוא ע"י המלאך הזה ולא יהיה לו שליטה לזון א"י אלא המזון הוא ע"י השכינה, אבל בח"ל יהיה מזונותם על ידו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 47 – יז אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

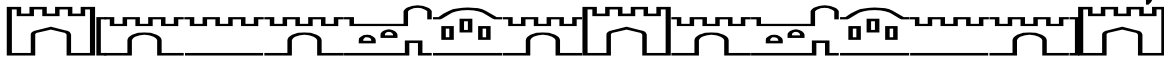
להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

שער הפסוקים - ספר תהילים

א"ש, מיסוד הרב זלה"ה, נוכל לחדש ענין אחר, ומש"ה הנותן מטר על פני ארץ, והיא א"י, והדר ע"י שליח, ושולח מים על פני חוצות, אלו שאר ארצות. והשתא אתי שפיר ג"כ, מש"ה השולח אמרתו, והיא מדת רחמים, ארץ הידועה, והיא א"י, כמ"ש תמיד עיני ה' אלהיך בה. האמנם כששולח מדה"ד, עד מהרה ירוץ דברו לח"ל, ודרשינן ג"ש מהרה מהרה, נאמר כאן עד מהרה ירוץ דברו, ונאמר להלן ואבדתם מהרה, מה מהרה האמור להלן מדה"ד, אף כאן עד מהרה מדה"ר לשאר ארצות. האמנם לא"י, אמרתו ברחמים פשוטים, כנלע"ד. הנותן שלג כצמר כפור כאפר יפזר:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 48 – יח אי"ר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עץ הדעת טוב - פרשת ויצא

והנה כתוב הנותן מטר ע"פ ארץ וכו' יראה כי ארץ ישראל בלבד היא הנקראת ארץ סתם וכל ארצות העולם נק' חוצות וזה ענין פי' א"י וחול' והש"י אשר משכנו בא"י משגיח בה ונותן השפע והמער ע"פ א"י כמ"ש ארץ וכו' תמיד עיני ה' אלד"ך בה וע"כ היא לבדה נק' ארץ כי היא משכנו ית' ושאר הארצות משכן שבעים שרים נק' חוצות עפלים לה וכמ"ש זאת ירושלים בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות ולכן אחר אשר נותן ביד עצמו המטר ע"פ ארץ אח"כ משם שולח ע"י שליח הם הע' שרים את המער אל כל העולם הנק' חוצות כנז' ולהיותו נחלק אל ע' שרים נק' חוצות בלשון רבים וארץ ישראל ארץ א' לגוי אחד הם ישראל ומלכה ה' אלדינו ה' אחד נק' ארץ סתם בלשון יחיד, גה להיות ארץ ישראל מושבו ית' כנז' נק' ארץ ושאר העולם נק' חוצות כי הם חיצונים סביבות משכן השי"ת וגם במה שנודע כי ארץ ישראל אמצע כל הישוב בדמיון בת עין שבאמצע העין שמשם נמשך כל ראות העין כנודע וגם זהו סוד "תמיד עיני ה' אלדיך בה" כנז' בס' הזוהר פ' שלח כי כל העולם כצורת עינו של אדם הלובן שבו ים אוקיינוס המקיף והשחור ישובו של העולם ובבת העין ירושלים וכמו שבת העין נקודה פנימית ושאריתו חיצוניתו כן א"י פנימיות והעולם חיצוניתו שלו:

גם זהו "סוד שתה מים מבורך היא א"י כי משם נובעים מימי השפע מאת ה' השוכן בה כנז' ונק' באר נובע המים ומשם יפוצו מעינותיך חוצה היא חול' וגם נק' רחובות הפך א"י הנק' ארץ צבי שעורו נכוץ ואינו מחזיק פיריתיו בהרחבה וז"ש ברחובות פלגי מים ונק' רחובות לשון רבים ע"ד שנת' על ושולח מים ע"פ חוצות, הכלל העולה כי א"י נק' באר שבע כי היא כדמיון הבאר

נובע ומשביע כל העולם כולו וז"ש ויצא יעקב מא"י הנק' באר שבע ע"ש שבחה הנפלאה כי משם יושפע כל העולם ועוזב כל השבח הזה וילך חרנה היא חו"ל כמו שיתבאר:

או יקרא א"י באר שבע לסיבה אחרת הלא היא כמ"ש בס' הזוהר פ' ויחי כי ירושלים עומדת על ז' הרים 'והנה אלו הז' הרים הם ג"כ בחינת ז' העמודים הנז' במס' חגיגה הם העומדים תחת אבן השתיה נקודה אמצעית של העולם כולו הנק' כדור הארץ עגול כמין כיפה ותחתיה הז' תהומות אשר עליהם טומדים ז' העמודים הנז' ועל כל עמוד ועמוד חקוק שם ההויה ועומדים סביב תחום א"י כדמיון ע' חלונות שיש ברקיע העומדים סביב א"י כנז' בס' הזוהר פ' ויקהל וכל עמוד מאלו הז' כלול מעשר באופן שהם שבעים עמודים מושב אל השבעים שרים אחרים תחתונים העומדים בשבע תהומות זולת הע' שרים שברקיע והם נק' מים הזדונים וזהו סוד "אזי עבר על נפשנו וכו' כי אלו ע' השרים הנק' מים הזדונים העומדים בתהומות הנק' מצולות ים וחושך ע"פ תהום כמו שית' ומקומם הוא שם למטה מן הארץ אשר אנו עומדים באופן שהם חחת נפשנו ולמטה ממנו בז' תהומות וכאשר ישראל חוטאים מתגברים ורוצים לעלות בעה"ז על נפשנו לשטוף אותנו מן העולם וז"ש אזי בעת שחוטאים ישראל עבר על נפשנו המים ההם הנק' זידונים על שמתגאים בזדון לעלות הפך מרצונו ית' אשר שם אותם בתהומות כנודע כי זה עצמו ענין שבעים פרים שהיו קריבים בחג כמנין שעיר עזאזל ב"ה ושעיר חטאת בראש חדש ואז היו מנסכין המים דרך נוקבא התהום שירדו לאותם ע' שרים התחתונים שלא יקטרגו עלינו וימנעו מלעלות המים התחתונים להשקות שרשי האילנות וכל הארץ והמעינות כנודע. גם זהו "סוד ירושלים הרים סביב לה וכו' זה הז' עמודים והם כדמיון ז' הרים גבוהים עומדים בסבוב סביב לה כנז' לקבל השפע משם וע"כ הר מהם נחקק שם ההויה להיותו סביב לעמו ישראל אשר בירושלים להצילם מידם וז"ש וה' סביב לעמו. והענין במה שידעת כי כל הקליפות נק' שמרי היין הקדוש הנק' גבורה ונק' שם אלדי"ם קדושים שופטים בארץ והשמרים והקליפות הם השוטרים מפועלי הדין בתחתונים וגם הם נק' אלדים אלא שהם אחרים ר"ל שאינן דומים אל האלדים קדושים "וזהו סוד אלדים אחרים ואלו השבעה עמודים הם ז' שמות אלדים כוחות מדת הדין העומדים שם להכניע את הקליפות שבעים שרים תחתונים שמרי היין הנק' מים הזדונים וכנודע כי שם הנז' ברבועו א' אל"ה אלדי"ם הוא בגי' ר' ועם שורשם שהם ה' אותיותיו הרי הר וכ"ז בזמן שיש צדיקים וכשח"ו חוטאים הקליפות מתגברות ושם אלדים הק' לא יכול להכניעם כי שואלים ממנו משפט צדק ואז צריך שמדת הרחמים הנק' שם ההויה תתגבר עליהם לרחם על ישראל עמו לפני משורת הדין וז"ש וה' סביב לעמו הם ז' ההויות הנחקקות בז' ההרים שבעה שמות אלדים כנז', וזהו סוד מכין הרים בכוחו וכו' כי ההרים הנז' הם מכוונים תחת כיפת הכדור ארציי כנז' וזה בכוחו ית' הם ז' הויות שבהם כ"ח איתיות גם זהו סוד עושה ארץ בכוחו וכנגדם ו'

תיבות בפסוק בראשית ובהם כ"ח אותיות כי בהם נבראו שמים וארץ הנו' בפסוק זה ולהיות שאם לא ברית התורה חוקות שמים וארץ לא שמתי לכן נרמזו גם בפסוק ראשון של י' הדברות וידבר אלדים את כל וכו' כי בו ז' תיבות וכ"ח אותיות וזהו סוד מכין הרים בכוחו כנו':

והנה נתבאר כי אלו ז' ההרים הם בנקודת אמצעית של כדור הארץ הוא ירושלים שעליה נאמר היושב על טבור הארץ כנודע כי כל כדור הארץ כדמיון אשה נקיבה לנגד השמים שהם זכר ויש בה רמ"ח אברים עין הארץ פי הארץ ערות הארץ טבור הארץ וירושלים היא טבור הארץ מקום חגירת האזור במתני האשה וז"ש נאזר בגבורה כי להיות 'הארץ נאזרת במקום מתניה בגבורה הם ז' שמות אלדים הנו' לכן הכין הוא ית' ההרים הנו' במדת הרחמים ז' היות הנק' כחו כנו', וביאר למה הוצרך לזה ואמר כי הטעם הוא להיות משקיט ומשבית שאון ימים וגלי המים הזדונים והקליפות ברצונם להתגבר ולעלות כנו' הלא הם ע' שרים התחתונים שבז' התהומות הממונים על ט' אומות הנק' לאומים כי האומות עצמן נק' עמים או גוים והע' שרים נק' לאומים כי אין לאום אלא מלכות כמ"ש ז"ל וז"ש והמון לאומים יראה להשקיט המיית הלאומים הנו' מעל ישראל:

גם זהו סוד לא תשא את שם וכו' וחזר שנית לומר את אשר ישא וכו' והיה מספיק באו' כי לא ינקה וכו' אך הענין במ"ש ז"ל בס' הזוהר כי הנשבע לשוא גורם להחריב העולם ע"י מימי התהום כמו שנבאר הלא הוא מש"ה המרגיז ארץ ממקומה וכו' יראה כי סתם ארץ היא א"י כנ"ל על הנותן מטר על פני ארץ וכו' כי הנשבע לשוא גורם שהב"ה ירגיז וירעיש הארץ הנו' ממקומה יראה כי התחלת רגיזתה היא בנקודת הטבור הנק' אבן השתיה שעליה נאמר ולהביאך אל המקום וכו' וכמו שנבאר בו בפסוק ויפגע במקום וכו' וז"ש המרגיז ארץ ממקומה ואז עמודיה הז' אשר תחת המקום ההוא יתפלצון ע"י שבועת שוא כי שבועה לשון שבעה ואות ו' יתירה היא צורת העמודים כעין ווין כי שבועה יראה שבעה ווי"ן אשר ז' היות חקוקים עליהם וע"י השבועה יתפלצון כי הז' היות הנחקקות שם פורחות להם כנו' בפ' יתרו עד שהב"ה ברחמיו רומז לאותו מלאך לחזור לחקקם שם ולולי זה היו הקליפות מים הזדונים שוטפות העולם וז"ש כי לא ינקה ה' את הנשבע לשוא הנו' יען גורם לישא את שמו הם הז' היות החקוקות שם בשביל שבועת השוא שנשבע באופן כי אומר את אשר ישא את שמו אינו ענין השבועה עצמה אבל פירושו את הגורם לישא את שמו מעל הז' עמודים כנו' לשוא, גם מ"ש שנית לשוא יראה במ"ש שאמר בספר הזוהר כי הקליפה נק' שוא ושקר בסוד הבל המה מעשה תעתועים הפך וה' אלדים אמת ונמצא כי גורם לישא את שמו ית' לשוא הם ז' ההיות הנחקקות שם בז' העמודים כדי להגביר את הקליפה הנק' שוא הם המים הזדונים לשטוף את העולם. גם זהו סוד והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום אותיו' המות הוא מלאך המות והקליפה היושבת בתהום כנו' ולכן הוצרך

להיות ורוח אלדים מרחפת הם ז' ההויותשהם פנימיות רוחן ונשמתן אל ז' העמודים הנק' אלדים מרחפת הרוח הנז' על פני המים נוגעים בהם להכניעם ואינן נוגעין שלא לערב קודש בחול וגם זהו סוד מרחפת אותיות מ"ת ר"ח"ף כי הוא פורח על המות היא הקליפה נוגע ואינו נוגע כנז' כיונה זו המרחפת כנז' בבראשית רבה:

גם תבין בזה ענין יום שבת כי העולם הוא שש קצוות הם הנק' חוצה לארץ קצות הארץ מדור ע' אומות הנק' ששת ימי החול ולכן הותרה המלאכה בהם בהבלי מלאכות העוה"ז המוכן להם ואמנם עבור הארץ נקודת המרכז היא יום שבת קדש כדמיון בת עינו של אדם כנז' בס' הזוהר בפ' שלח כי כל העולם נמשל כדמיון גווני עינו של אדם כמו שנת' לעיל וירושלים הוא השחור בת העין אשר משם נמשך הראות וההשגחה וזהו סוד שבת ש' ב"ת כי הש' הם ג' גווני העין והנקודה פנימית נק' בת עין כנז' בס' התקונין וס' הזוהר פ' ויקהל, העולה מכל זה כי ארץ ישראל נק' באר שבע כי ממנה שהיא נקוד' האמצעית נודע השפע לכל ו' הקצוות אשר עם הנקודה עצמה הם שבע וגם תחתיה עומדים ז' עמודים כנז' ותמורתה היא חו"ל הנק' חרנה אם כפשוטו כי לא בחר ה' רק בירושלם ואת חוצה לארץ חרה אפו בה ושנא אותה ואם ע"ד רמז נק' חרנה כמו שנבאר, והענין כי בחו"ל אשר שם אומות העולם מתנהג עמהם בשם אלדים מדת הדין אשר ממנו חרון אף וזהו וילך חרנה כמ"ש מלך אלדים על גוים אבל בא"י כתיב כה אמר ה' מלך ישראל ונק' באר שבע כנז', ועוד יש בזה בדרך הסוד הלא הוא כי שם אלדים היא מדת הדין וסתם ב"ד אינו פחות מג' דיינים וזהו סוד כי אלדים שופט כנגד הדיין האמצעי המכריע וממנו עיקר המשפט כי ב' הדיינים האחרים זה היושב בימין ישפיל כף המאזנים של זכות להכניעם לרחם על האדם וזה שבשמאל ירים כף המאזנים של זכות להחמיר עליו ויבא אלדים השלישי בלשון המאזנים שבין שתי הכפות האמצעי המכריע ביושר ולא ישפיל ולא ירים ועל פיו נגמר המשפט כי הלכה כדברי המכריע ואם כפי הפשט קשה מאד דהול"ל לזה ישפיל ולזה ירים שהם הבעלי דין וכפי הרמז יחזור אל הדיינים עצמם וזהו זה וזה כנז' הרי כי, הם ג' דיינים והם ג' שמות אלדים ב"ד של ג' והם בגימ' רנ"ח וזהו סוד יגעתי בקרחי ניחר גרוני וכו', והענין במה שנודע ענין ז' ית שהם סוד ו' קצוות ונקודת המרכז שהם סוד שבע ספירות התחתונות הנק' גוף שבהם ז' שמות אלדים ובפנימיותם ז' העמודים הנ"ל הנק' באר שבע ואמנם נכללין בג' קוים ימין ושמאל אמצע כנודע ושלשתן נשרשו למעלה בבינה הנק' גוון שהוא בגימט' ג"פ אלדים כנ"ל וכל הקולות והדבורים יוצאים משם בסוד וידבר אלדים ויאמר אלהים יען כי שלשתן נכללין אח"כ בפה כי כן פה עם הכולל בגימ' אלדי"ם ובזה יובן ענין ויאמר אלדים הנז' בכל יום מז' ימי בראשית כי יש בהם תימה גדולה למי היה אומר יהי אור וכן כיוצא והלא ביום ראשון עדיין לא נבראו המלאכים לשנאמר כי בהם נתייעץ כמ"ש ז"ל על ויאמר אלדים נעשה אדם ובס' הזוהר

פירשוהו היטב ע"ד ה'נז' כי אותם ז' אלדי"ם שבז' תחתונות הנק' ז' ימי בראשית היו אומרים כן אלא ז' הויות רוחניותם כן ונוטלים רשות מהם והבן זה היטב כל אלדים ביומו המתיחס לו ואלו הן ז' קולות אשר במתן תורה:

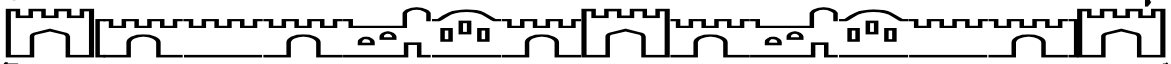
ונחזור אל הענין כי בהיות התחתונים בצער וצועקים אל האלדי"ם בית דין העליון אם הם זכאין ותעל שועתם אל האלדי"ם וישמע אלדי' וכו' ואם לאו אינן נענין יען כי ג' אלדי"ם ושהם בגימ' גרון חרה אפם בהן ומן גרון נהפכו אל נ"חר וז"ש יגעתי בקראי יען כי ניחר גרוני כי גרון העליון נהפך לניחר וזהו סו"ד וילך חרנה כי חרן בגימ' ג"פ אלדי"ם ואות ה' יתירה היא שורשם שהם ה' אותיות שם אלדים, והרי נת' ההפרש הנפלא שיש בין ישיבת א"י הנק' באר שבע אל חו"ל הנק' חרנה כנז' וע"כ היה מצטער כ"כ יעקב ומתיירא מאד לנפשו ובפרט בהיותו בזמן סכנות אם סכנת עשו אם סכנת לבן אם סכנת דרכים וע"כ הוצרך לתפלה כמו שית' בענין ויפגע במקום שאין פגיעה אלא תפלה והוצרך להבטחתו ית' כי לא אעזבך וכו' ועכ"ז להיותו במקום כמה סכנות לא סמך על הנס כמ"ש ז"ל וע"כ היה עדיין מסתפק אם יהיה אלדים עמדי וכו' כי אולי יגרום החטא ובפרט כי עבירה גוררת עבירה הלא היא עון יציאת חו"ל וביטולו ממצות כיבוד אב ואם יגררו עבירות אחרות ונוסף על זה היותו במקום סכנות רבות כנז' לכן נתיירא ונסתפק כנז':

או יראה ויצא יעקב וכו' כי בראות יעקב חטאו בצאתו מא"י הנק' באר שבע כנז' בדרך הראשון ביקש תחילה להתעכב במד' של שם ועבר לעסוק בתורה השקולה ככל המצות ויכופר חטאו הנז' בשני אופנים הא' כי גם התורה נק' באר שבע בסוד שתה מים מבורך וכו' והיא כלולה מז' חכמות בסוד חצבה עמודיה שבעה וכל אחד כלולה מע' והם סוד שבעים פנים לתורה והב' כי שם נתעכב י"ד שנה כפלים בשבע בסוד שבעה ושבעה מוצקות לכפר יציאת באר שבע כנז', וכפ"ז או' ויצא יעקב אינו כפשוטו רק סיפר כי כבר עמד במדרשו של עבר י"ד שנה בעסק התורה הנק' באר שבע כנז' ומשם יצא ובזכות הזה נשען והלך חרנה וע"כ נרמז זה בס"ת יעקב מבא"ר שב"ע הוא עב"ר בנו של שם בן נח כי שם כבר נפטר קודם לכן כנודע ומשם מבית מדרשו יצא ואז הלך לחרן:

או יראה תירץ הכתוב כי אם יעקב היה כ"כ מצטער על יציאתו כנז' א"כ למה יצא ולזה תירץ כי יצא בורח בהכרח מפני סכנת נפשות שהיה עשו מבקש. להורגו כמ"ש וחי בהם ומפחד הרעה אשר ימצא אותו יצא ולכן נרמז בס"ת יעקב מבא"ר שב"ע ברע כי וירא יעקב את עשו כי ברע הוא כנז':

או יראה בא ג"כ ליתן טעם אחר אל יציאחו שהיתה מוכרחת הלא היא לישא אשה שההיא א' מן הדברים שהותר עליה יציאת הארץ כמ"ש ז"ל ולכן ס"ת ויצ"א יעק"ב מבא"ר שב"ע הוא ארבע שהיה מוכרח לישא אותם ארבע אמהות רחל ולאה בלהה במ"ש הזוהר פ' קדושים בר"מ כי אדם הראשון נתגלגל בג' האבות לכפר בג' עבירותיו ע"ז וש"ד וג"ע ולכן אברהם תקן חטא ע"ז והושלך לכבשן בסוד ואשריהם תשרפון באש ויצחק נשפך דמו על המזבח ויעקב תיקון ענין ג"ע ונודע כי עדיין לא היו עריות אז בעולם והסוד הוא ד' טיפות דזרק בלילית חוה ראשונה כי ערוה היא לו ומשם נשתלשלו בלבן החרמי רמאי כדמיון הנחש הערום הרמאי המחטיא לאדם היא לילית כנודע וע"כ הוצרך יעקב ללכת לחרן להוציא אותם י' טיפין קדישין וזה ברוב עבודה קשה לכפר חטא אדם וזהו סוד ויעבוד ישראל באשה וכו', וז"ה ענין הן כל אלה יפעל אל שעליו נאמר חסד אל כל היום כי ע"י מדת החסד הביא לאדם הראשון בגלגול להתקן פעמים שלש בג' האבות מלבד הפעם הראשונה וז"ש טם גבר הוא אדם הראשון עצמו הגובר עליהן כי הלא הוא אביהם של ג' האבות באופן שנתגלגל ד' פעמים להתקן:

או יראה ע"ד הפשט ויצא יעקב וכו' ויתורץ הקושיא הראשונה שהקשינו למעלה והוא כי הכתוב שינה את עצמו כדי להודיענו נס קפיצת הדרך שנעשתה לו וז"ש:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 49 – יט אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עץ הדעת טוב - פרשת שלח

או ירצה רמז בזה סוד נעלם מאוד בס' הזהר למה בת שבע לקחה אוריה החתי טרם שלקחה דוד ולמה א"י ניתנה תחילה לכנען ואח"כ לבני ישראל והנה הם קצוות כי כנען ארור ועבד עבדים וישראל בני חורין וברוכים כמ"ש לאברהם ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך וכיוצא בזה וז"ש ארץ כנען אשר אני נותן לבני ישראל והענין ברמז כי ארץ ישראל משם לוקח עפרה של אדם וחוה כמשז"ל אדם ממקום כפרתו נברא לפי שאדם הוא תולדת הקב"ה ברוך הוא מקור כל הברכות וא"י מבורכת כי תמיד עיני ה' אלהיך בה וכו' וכשחטא אדם בעץ הדעת טוב ברוך ורע ארור לכן נתקלל אדם ונתקללה ארץ ישראל בעבורו כמ"ש ארורה האדמה בעבורך וכתוב עפר מן האדמה וכו' וכשנולד אביהם שהוא גלגול אדם יצא נתבשר כי גם א"י תצא מכלל ארור ותתברך במה שתכנס ביד זרעו המבורך ולכן בימיו הראה לו הקב"ה כי בהיותו בגלגול אדם נתקללה בעבורו ולכן אז והכנעני בארץ הי' הולך וכובשה כי בו כתיב ארור כנען עד עבור ד' דורות שהם מספר ד' גלגולים המוכרחים אל התיקון בסוד פעמים שלש עם גבר הרי ד', ולכן דור רביעי יבואו הנה ומן הארור הזה כנען תצא עתה מידו ותכנס ביד בני ישראל הנקרא ברוך כדי שתתברך גם היא ותצא מקללתה הראשונה ולכן ויתורו וכו' לשון נים ולא נים תיר ולא תיר תעירו ותעוררו את ארץ כנען משינתה שהיתה שקועה עד עתה ביד כנען הארור ולכן תלכו עתה לעוררה כי בא עתה עת דודים לתת אותה לבני ישראל ותתברך בידם וזה אחד מן הטעמים מה צורך עתה לתור אותה כמו שהקשינו למעלה והוא ע"ד שיהי' לעתיד מה נאוו על ההרים רגלי מבשר וכו' אומר לציון מלך אלהיך פצחו רננו חורבות ירושלים וכו' ואל תהיה מן הכסילים החושבים כי ארץ דומם ופסוק מסוף הארץ זמירות שמענו יוכיח וכאלה רבות.

ואמנם אם אנשים מועטים ילכו שמה לא יהי' היכר בזה אבל ילכו י"ב אנשים איש אחד לכל מטה ולא די זה אלא שגם אלו הי"ב יהיו הנשיאים שבהם וז"ש איש אחד איש אחד וכו' כל נשיא בהם ועי"כ יהי' חשוב כאלו כל י"ב שבטי ישראל מנער ועד זקן כולם כא' נכנסו בה ותשמח ותגל בענין רני עקרה לא ילדה וכו'.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 50 – כ אי"ר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עץ הדעת טוב - פרשת שלח

אמר ר' יהושע בן לוי למה ישראל דומים כשאמרו נשלחה אנשים לפנינו למלך שזימן לבנו אשה נאה עשירה ובת טובים אמר לו הבן אלך ואראה אותה מיד הוקשה הדבר בעיניו ואמר מה אעשה אם אומר לו איני מראה לך אותה עכשיו יאמר כעורה היא וכו', ואומרם נאה ועשירה ובת טובים ירמוז אל ג' מעלות וחשובות שנמצאו בענין ארץ כנען. הא' היתה נאה בנוי והוא היותה שער השמים לקבל תפלות ישראל ולהוריד השפע כמ"ש תמיד עיני ה' אלהיך בה וכו'. ומכוונת כנגד בית המקדש של מעלה וכדכתיב לפאר מקום מקדשינו, והב' כי היא עשיר' כמ"ש ארץ אשר לא במסכנו' תאכל בה לחם לא תחסר כל בה מרוב הברכות אשר בה כי לכך נקראת ארץ זבת חלב ודבש כנודע מענין האשכול ורימון ותאנה שנשאו המרגלים עשרה אנשיה, הג' בת טובים רמוז כי כל הזוכה אליה נקרא צדיק כמ"ש ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ וכת' אמרו צדיק כי טוב. ועל דרך רמז ירמוז אל היותה כנגד ארץ העליונה מקבלת ממש קצוות שתחילתן חסד כי לזה נתכוונו רז"ל באומרם בתהיתה לו לאברהם ובכל שמה ולכן נקראת בת שבע. וגם ירמוז כפשעו לארץ כי אינכם צריכין לראותה כי הרי ג' אבותיכ' הצדיקים והטובים אברהם יצחק ויעקב גרו בה כל ימיהם ותמיד חשקו בה על כי היו מכירים מעלתה ושלימותה גם לזה רמז באומרו ובת טובים.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 51 – כא אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

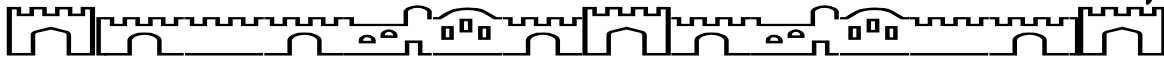
להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עשרה מאמרות - מאמר חקור דין - חלק ב פרק מז

ולולא סרחנו בעגל לא הוצרכו ליגנוז בארון אלא ידינו של משה היו להם תשמישי קדושה לבסא כבודם ומושב יקרה ליכנס עמהם לאלתר בקרב כל ישראל לארץ ולציון מכלל יופי לא להשתקע או אפילו לגור שם שהרי גדלה מעלת משה ודור המדבר הרבה יותר ממעלת ארץ ישראל כמבואר בזוהר ואפילו בסוף הארבעים שכבר כלו דור המדבר למות מקרב העם התחנן משה אעברה נא ואראה לא שאל רק המעבר ליתן עיניו בה כטעם תמיד עיני ה' אלהיך בה ליודעים סודו ומשה היה חפץ מאד להגיע עד שערי גן עדן הסר משם את הכרובים ואת להט החרב לפתוח דרך עץ החיים לגוי צדיק שומר אמונים.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 52 – כב אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

כתבי הרמ"ע מפאנו - מאמר שבתות ה'

ואלה השני שמות ימין ושמאל נתייחדו לשכינה השורה בארץ חפץ והן בגימ' מיכאל הנראה עמה ובזכותה תמיד עיני ה' אלקיד בה בארץ חמדה עצות מרחוק אמונה אומן.

ספר תיקונים חדשים לרמח"ל - תיקונא שבעין

רוח קאים בלבא ומתמן סליק ונחית לכל סטר. ורזא דא שכינתא קיימת לאזנא עלמין, וקב"ה אסחר לכל סטר לאתקפא לה דכתיב תמיד עיני ה' אלקיד בה וכו' (שם יא יב) ודא רוח חיים, דנפש בלא רוח לאו איהי חיה.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 53 – כג אי"ר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר תקט"ו לרמח"ל תפילות - תפילה הקץ

אל אחד יחיד ומיוחד מגיננו ראה אלהים והבט פני משיחך, שנים שנחרבו בה"מ ומלכות ב"ד, בה"מ שנא' בו, על הר ציון ששמים, ציון שדה תחרש, משיח שנא' כן משחת מאיש מראהו, ופנים שלו שמהם היה צריך לצאת אור לישראל, שנא' בהם באור פני מלך חיים, הרי עתה נא' בהם לא תאר לו ולא הדר, ומאלה הפנים אור מאיר לכל ישראל בכמה ברכות שיורדים בבה"מ כי שם צוה ה' הברכה חיים וכו', באור פני מלך חיים, הרי עתה שהם חרבים אין שום אור מגיע לישראל וע"כ הם בחשך, רבון כל העולמים מי יוכל לתקן כל זה אלא יחודך, בשעה שתתן עיניך בארץ ישראל ובמלך המשיח, דכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה (מראשית) [מרשית] השנה, מיד יתמלא (ראשית) [רשית] שהוא רש מסכן בלא א', יתמלא בא' שלך, מיד ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם, שהרי בשעה שיחוד שלך יתגלה צדיק לא יזוז ממלכות שהיא בת זוגו, וכל אור יורד בלא חסרון לא תחסר כל בה ודאי, ועוד א' היא אמת, בה אמת מארץ תצמח, זה א"י שעינים שלך מאירים שם עיניך תראנה ירושלים נוה שאנן, וזה תצמח בצ' שבה הגאולה עתידה צמח צדיק, ולפי שאנחנו מקוים לפניך באמת, מגיננו ראה אלהים זה בה"מ, והבט פני משיחך, זה מלך המשיח, להחזיר בנינה בנין עולם שלא יהיה לו חורבן כלל, שהרי ביחוד שלך יהיה נתקן שאין לו שינוי לעולמים דכתיב אני ה' לא שנית, שכן הם עומדים לגלות יחוד שלך בעולם, בה"מ א', מלך א', בהם ישראל גוי אחד בארץ, והיה ה' למלך וכו', ה' אל תאחר, לישועתך קויתי ה':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיותו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 54 – כד אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

כתבי הגרמ"מ משקלוב - ביאורי הזהר - דף קצב

זהר פרשת פקודי [דף רכו.]: תו פתח ואמר, [תהלים קכז] שיר המעלות לשלמה אם יהו"ה לא יבנה בית וגו', האי קרא שלמה מלכא אמר ליה, בשעתא דהוה בני בי מקדשא, ושארי למבני, והוה חמי דעובדא אתתקנת בידיהו, והוה מתבני מגרמיה, כדין שארי ואמר אם יהו"ה לא יבנה בית וגו'. היינו רזא דכתיב, בראשית ברא אלהי"ם, דהא קודשא בריך הוא ברא ואתקין להאי עלמא בכל מה דאצטריך, דאיהו בית. שוא עמלו בוניו בו, אלין רזא דאינון נהרין (נ"א נחלין). דנפקין ועאלין כלהו בגו האי בית, לאתקנא ליה בכל מה דאצטריך, ואף על גב דכלהו קא אתיין לאתקנא למעבד תקוניה, ודאי אם יהו"ה, דאיהו רזא דעלמא עלאה, דאתקין (ס"א לא אתקין) ועביד ביתא כדקא יאות, אינון בונין למגנא אינון, אלא מה דאיהו עביד ואתקין. אם יהו"ה לא ישמר עיר, כמה דכתיב [דברים יא] תמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, ואוקמוה, ובאשגחותא דא איהי נטירא בכל סטרין. ואף על גב דכתיב [שה"ש ג] הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל, וכלהו נטרי לה, מאי טעמא נטרי לה, בגין דכתיב מפחד בלילות, דא פחדא דגיהנם דקאים לקבלה, בגין לדחייא לה, ובגין דא כלהו סחרין לה. ואף על גב דכלהו קיימי בנהירו דמחשבה דלא אתידע, וכדין האי נהירו דמחשבה דלא אתידע, בטש בנהירו דפריסא, ונהרין כחדא. ואתעבידו תשע היכלין, והיכלין לאו אינון נהורין, ולא אינון רוחין, ולא אינון נשמתין, ולא אית מאן דקיימא בהו. רעותא דכל תשע נהורין, דקיימי כלהו במחשבה, דאיהי חד מנייהו בחושבנא, דכלהו למרדף אבתריהו, בשעתא דקיימי במחשבה, ולא מתדבקן ולא אתידעו. אלין לא קיימי, לא ברעותא, ולא במחשבה עלאה, תפסין בה ולא תפסין. באלין קיימין כל רזי מהימנותא, וכל אינון נהורין מרזא דמחשבה עלאה דלתתא,

כלהו אקרון אין סוף. עד הכא מטון נהורין ולא מטון, ולא אתידיעו, לאו הכא מחשבה ולא רעותא. כד נהיר מחשבה, ולא אתידע ממאן נהיר, כדין אתלבש ואסתים גו בינה, ונהיר (ס"א מאן) למה דנהיר, ועאיל דא בדא, עד דאתכלילו כלהו כחדא, והא אוקמוה. וברזא דקרבנא כד סליק, כלא אתקשר דא בדא, ונהיר דא בדא, כדין קיימין כלהו בסליקו, ומחשבה אתעטר באין סוף, והוא נהירו דנהיר מיניה מחשבה עלאה אקרי אין סוף (ע"ב):

מה שכתב שם בפ' פקודי דף רכ"ו א' אם יקו"ק דא רזא דעלמא עלאה כו'. כי עול"ם העליון, סוד עול"ם גי' רצו"ן המחשב"ה כשתחשוב המ"ם של עולם שש מאות, ועלמ"א עלא"ה גי' אומ"ר, רמ"ז מצות כלולים בא' הוא רמ"ח, ועם הי' דברות שהוא נגד מאמר הי', הוא רנ"ח, בני"ן עול"ם רנ"ח אתוון דשם מ"ב וע"ב:

דאתקין ועביד ביתא. כי בי"ת אלקי"ם גי' מ"ח במילוי מ"ם חי"ת, והוא סוד מ"ם סתומה של על"ם, ובי"ת נעשה מו"ר דאו"ר ב' פעמים, וב' פשוט נעשה מב' אלפין דאור, כי ר"ו גי' אז"ן חוט"ם פ"ה, ובהן ב' בחינות הוא בית, וב' אלפין נעשה ב' פשוט, כי יש שני בחינות אלפין, א', יו"י מספר כ"ו כמנין יקו"ק, וא', יו"ד הן ב' יודין, שמהן נעשה ע', נחלק לב' עיינין, ב' נקודין, וכשנחלק הו' לב' כידוע, נעשה מן יו"י מספר כבו"ד, ומן יו"ד מספר כ"ו, כבו"ד יקו"ק, ומזה נעשה ב' דבראשית, בי"ת רא"ש, בי"ת המלכו"ת, ב' ראשי"ת, ואלו העיינין לא ינום ולא ישן שומר ישראל [תהלים קכא], כי עינך תראנה ירושלם [ישעיה לג], ותמיד עיני יקוק אלקיך בה מראשית השנה [דברים יא] שהוא ראשית המחשבה, כי מחשב"ה גי' שנ"ה, עד אחרית שנ"ה, וב' פעמים שנ"ה גי' חכמ"ה ירא"ת יקו"ק [תהלים קיא] סוד שי"ת, בר"א שי"ת, ראשית ואחרית, וישמר את עי"ר אלקינ"ו ה"ר קדש"ו [שם מח], גי' יקו"ק או"ר בריא"ת העול"ם:

ובאשגחותא דא. שהוא חכמ"ה ירא"ת יקו"ק. איהי נטירא מכל סטריין. שזהו ראשית אחרית דכל שית:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 55 – כה איך תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בית עולמים - דף קלא ע"א - ד"ה עוד

עוד יש שינוי א' בין ע"ק לז"א כי בע"ק לית גבינין על עינא ולית כסותא על עינא ובז"א יש גבינין וביארנו באורך בביאורינו לאדרא דמשפטים שענין הגבינים משמשים ב' דברים א' שכאשר העונות גורמים אז הקליפות עולים למעלה וגורמים סילוק השגחה והוא סוד סכותה בענן לך מעבור תפלה וכמ"ש מיום שחרב ביהמ"ק לא נראו שמים בטהרתה כי שמים הם עיינין ז' רקיעים ז' גלדי עינא כמו שיבואר עוד בעז"ה והוא סוד גבינא תתאה שתחת העיני' ולעומתו יורד גבינא עילאה על העין שלא יסתכל ז"א למעלה לעינא דע"ק וז"ס השינה שהעינים נסגרים ע"י נגיעת ב' הגבינים זה בזה שהסט"א יונקת מן הדינים מסופם סוספיתא דדהבא וגבינא עילאה הוא סוד הדין המונע הסתכלות עינא דע"ק בעינא דז"א ואז נאמר הנה זה עומד אחר כתלינו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים כי אע"פ שהעיינין נסגרים ומסתלק השגחה מישראל אעפ"כ כתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם כו' כי יוצא נהירו דקיק דרך הגבינין והוא אור מועט לקיום ישראל בגלות והענין כי בהיות ישראל בארצם הם מושגחים מהקב"ה מז"א לבד כמ"ש ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה כו' משא"כ בגלות שהם יושבים תחת ע' שרים והקב"ה משגיח עליהם באמצעות השרים והוא סוד גלות השכינה שיוצא נהירו דקיק ומתפשט דרך אותו השר ובא לישראל וזה נק' חלון והוא מ"ש משגיח מן החלונות והכל תלוי בעיינין כי א"י הוא בעיינין דז"א בת עין נוק' כידוע וכן נאמר וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב אל ארץ דגן כו' שהוא א"י ונק' עין כי שם הארת הדעת כמ"ש ל' שהוא ע' נפש יעקב דאתזנו מההוא רוחא דגניז בפומא ודעת גניז בפומא דמלכא וידוע כי כל הארץ נחלקת לע' רצועות לע' אומות כל א' תחת שר א' וכולם נכללים בא"י כמ"ש יצב גבולות עמים למספר ב"י והם ע' נפש

יעקב נגד ע' אומות שמהם בא תמצית השפע לאו"ה לע' אומין ומא"י יוצאים ע' רצועות לע' גבולות של הארץ וכולם נכללים בירושלים וכמ"ש עינך תראינה ירושלים כו' כמו שיתב' בעז"ה והם ג' דברים בעין א' הלובן המקיף כל העין ובפנימיותו ירוק קו ירוק המקיף את העולם ולפנים אוכמתא דעינא בת עין שמשם יוצא הארה וכח הראות וכן הם ג' דרגין בא"י א' כלל א"י והב' ירושלים באמצע והג' בהמ"ק באמצע ירושלים ונק' בת עין שמשם יוצא השפע וכל ההשגחה משם ושם הוא אבן שתיה אוכמתא דעינא על אבן אחת שבעה עינים כמו שיתבאר וז"ס ע' סנהדרין שהיו יושבים בבהמ"ק ומשם תצא תורה לישראל והוא סוד אור העינים כמ"ש ותורה אור ולכן כל ישראל עולים לרגל לבהמ"ק ג"פ בשנה כמ"ש יראה כל זכורך כו' בסוד ראיית העינים ואמרו יראה יראה כדרך שבא לראות בב' עיניו כך בא לראות בב' עיניו והנה לבאר זה הוא שידוע שנוק' דז"א היא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין כי אין לה אלא עין א' סוד דעת ק"ל שלה עט' דגבורות וידוע כי ב' עינים הם דרגא דנו"ה כמ"ש כי עיניו על כל דרכי איש כו' ואמרו בזוהר איהו בנצח ואיהי בהוד וכמ"ש שהי' בעולם התוהו מסט' דנוק' קיימא דחד כמכא מהור לבד וכל תיקונא דילה הוא להביא לה הארה מחד כרוב נצח דאסתליק וע"י מושכים לה הארה מב' עיינין דז"א חו"ג ביחד ותיקונא דזיוגא הוא ע"י שיעלו הבירורים מסט"א והוא סוד תכלת שבחלזון כמש"ל וז"ס מ"ש רז"ל תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד כו' והוא כי תכלת הם הבירורים העולים מסט"א בסוד חלזון כמש"ל והוא דומה לים נוקבא דז"א שבניינה מעט' דגבורות ולכן נק' י"ם נש"ב והוא מיינ דימא רבא סט' דבוצד"ק דמו"ס וים דומה לרקיע כידוע שהעין דומה לרקיע וכמ"ש השקיפה ממעון קדשך מן השמים ואמרו בש"ס רקיע שבו חמה ולבנה כוכבים ומזלות וידוע כי ב' עינים ה' ב' המאורות חמה ולבנה וכוכבים ומזלות ידוע שהם חו"ג ב' עינים כמש"ל וז' גלגלים ברקיע נגד ז' גלדי עינא ונק' גלגלים גלגלי דעינא בסוד אופנים שד' חיות הם ד' מוחין וד' גלגלים גק גוונין דבעינא וכמ"ש ובהנשא החיות ינשאו האופנים אצלם כי בהסתלק הד' מוחין בסוד הדורמיטא אז מסתלקים ד' גווני עינא שהעינים נסגרים וכתוב כי רוח החיה באופנים שהמוחין מאירים בעינים כמו שית' עוד בעז"ה ורקיע דומה לכסא הכבוד ד' מוחין שהם דרגא דאבהן ודוד מלכא דאתחבר עמהון ד' רגלי הכסא ובזוהר אמרו כי הכסא הוא שית מעלות לכסא וד' סמכין והכל הוא בעיינין שבהם יש ב' גוונין ו"ד ויו"ד נהיר בו"ד ובדורמיטא אסתליק יו"ד לעילא ולא נהיר בו"ד כמ"ש הגאון בפ"י לס"ד ויבואר עוד בעז"ה לקמן וע"י תכלת שבציצית עולים הבירורים בסוד מ"ן לנוק' ואז ממשיכים לה הארה גם מעין ימין דז"א עט' דחסדים והוא דרגא דנצח רגל ימין ואז זו"נ מזדווגים זה בזה וידוע כי בג' רגלים הנ"ל אז זו"נ הם בזיוגא חדא במעלה רמה מאוד ולכן אז מתתקנים ב' הרגלים ולכן נק' רגלים וז"ס שאמרו חיגר ברגלו א' פטור מן הראיה וכן סומא בא' מעיניו שאינו כדאי לתקנא וזו"נ

בזיוגא דלהון ולכן אמרו כדרך שבא ליראות כו' ר"ל כמו שבז"א יש ב' עיינין ב' עטרין חו"ג כך
 בא לראות להעלות הנוק' ע"י מ"ן של ישראל העולים שם להמשיך לה ב' עיינין ובוזה ית' מאמר
 א' בזוהר פ' בשלח (ד' מ"ח ב') וז"ל כתיב זבולון לחוף ימים ישכון והא ימא חד כו' אוקמוה
 חברייא ברזא עילאה וירכתו על צידון כד"א יוצאי ירך יעקב וזבולון שוקא דימינא דגופא הוה
 וים כנרת הוי בעדבי' ומהכא אשתכח חלזון לתכלתא ע"כ. והענין בזה כבר כתבנו כמ"פ שעיקר
 אחיזת הסט"א היה בנצח דז"א דאסתליק בגלות וכמ"ש ויגע בכף יריכו הני מאני דרבנן כו'
 שהלבושים הם בנצח כמ"ש ל' בשם הגאון והוא רוצה שיהיה כמו בעולם התוהו שהיה קיימא
 דחד סמכא מסט' דהוד לבד ואמרו בזוהר ויגע בכף יריכו אינון תמכי אורייתא והוא דרגא
 דזבולון כידוע שיששכר עסק בתורה וזבולון היה מחזיק אותו וז"ש וירכתו על צידון ירכא ימינא
 ומביא ראיה מפ' יוצאי ירך יעקב שסתם ירך הוא בנצח וכמ"ש ותקע כף ירך יעקב ואמר וים
 כנרת הוה בעדבי' נוק' דז"א כנרת גי' תרע"א מילוי אדני שכל חפצא לאתקשרא בירכא ימינא
 למלא חסרונה והוא כנרת חסר א' ימינא עט' דחסדים כידוע שא' דאדני ממתק די"ן מאדנ"י דינא
 דמלכותא ומהכא אשתכח חלזון ר"ל מים כנרת מנוק' שעולה בירורי מ"ן משם ב"ן וז"ס מ"ש
 ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת והיה לכם לציצית וראיתם אותו כו' והענין כי הציצית הוא
 רזא דעיינין כמ"ש בס"ד ד' מלכין נפקין לקדמות ארבע והם ד' ציציות נגד ד' מוחין וכמ"ש בזה
 למעלה בדרוש עינא דע"ק יעו"ש ובביאורינו לאדרא דמשפטים והענין כי הציצית הם במלבוש
 וכבר נת' שהלבושים הם בנו"ה כמ"ש הוד והדר לבשת כו' ונו"ה הם בעיינין וכל זיוגא הוא בסט'
 דעיינין כמ"ש וראיתיה לזכור ברית עולם וכתוב הסבי עיניך שהם הרהיבוני דאתוקדן
 בשלהוביתא דרחימותא כמ"ש בזוהר ולכן מצות ציצית כולל תרי"ג מצות ברזא דברייתא דאתער
 ע"י ראיית העיינין וכתוב וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' וז"ס מצות ציצית מדאורייתא
 בצמר ופשתים לבד והם דרגא דקין והבל בקין כתיב ויבא מפרי האדמה כו' ואמרו שהביא ז"פ
 ובהבל כתיב מבכורות צאנו צמר כבשים וידוע כי קין והבל הם דרגא דגו"ה ותליין בעיינין כמ"ש
 (לקמן באד"ר קמ"ג א') בזוהר דאחית תרין דמעין לימא רבא הם קין והבל הביאו הגאון בפ'י
 לס"ד והם מתמתקים ע"י ב' עינים הנ"ל שהם בנו"ה וז"ס מ"ש רז"ל כשזוכר את בניו מוריד ב'
 דמעות לים הגדול ואתי זעפא והוא בסוד הנסירה לזווגא זו"נ ע"י ב' עינים וכמ"ש בס"ד חד
 רגשא בגין לאתפרשא והם ב' דמעות ב' עיינין חו"ג ומורידים לים הגדול נוק' ע"י הנסירה ואז
 הוא זעפא כמ"ש רגשא בגין לאתפרשא וידוע כי איסור שעטנ"ז הוא שלא לחבר קין והבל ביחד
 שור וחמור כמ"ש הגאון בזה באריכות בס"ד דברים נפלאים ומצינו שבציצית הותר כלאים
 וכמ"ש לא תלבש שעטנז כו' גדילים תעשה לך שע"י ציצית באסתכלותא דעיינין הם מתמתקים
 והם הבירורים העולים למעלה ע"י תכלת ולכן עיקר היתר שעטנז בציצית הוא ע"י תכלת ועיקר

אתבסמותא דלהון הוא ע"י חכמה עילאה שמסתלק יו"ד למעלה לשורשו לחכמה אבא ומבי' מוחין מעולים ואז הוא סוד הזיוג ומתפרשין הגביני' ונפתחים עיניו ולזה אמרו מוריד ב' דמעות לים הגדול ימא דחכמתא עילאה ולכן לילה לאו זמן ציצית הוא כי אז הוא בבחי' דורמיטא כידוע וז"ס ד' ציציות דתליין בד' אותיות הוי"ה ובהם תרי"ג מצות שמי עם י"ה שס"ה זכרי עם ו"ה רמ"ח והם בד' סטרין כידוע שי"ה חו"ב הם ימינא ושמאלא ו"ה תו"מ פנים ואחור והם ד' חיות בד' צדדים ולעומתם ד' אופנים בד' סטרין וסוד זה גילה יחזקאל במ"ש וארא החיות והנה אופן אחד בארץ כו' כמ"ש ד' חיות הם ד' מוחין ואופנים הם בעיינין ובנוק' הוא הארת חד עינא לבד עולימתא שפירתא כו' כמ"ש לז"ש אופן א' בארץ כו' וזה ראה יחזקאל בגלות בבל שאז היה ז"א בבחי' דורמיטא וידוע כי כלל העולם הוא מתחלק לז' ארצות וכן א"י כלולה מכל ז' ארעאין והם נגד ז' גלדי עינא ז' עיינין דאשגחותא וכמ"ש שבעה עיני ה' משוטטות כו' וכולם כלילין בבת עין והוא אבן שתיה שממנו הושתת העולם וכמ"ש על אבן אחת שבעה עינים וכמו שיתבאר לפנינו בעז"ה ולכן כ"ז שהיו ישראל מיושבים על אדמת הקודש היו מושגחים מן העינים עצמם כמ"ש ל והיו בסוד פתיחו דעיינין משא"כ בגלות אז מושגחים דרך ע' שרים שהם בסוד גביני דעינא שהם סוד הרקיעים דאנהיג בהו קוב"ה לאו"ה וכמ"ש בזוהר פ' ויקהל (דף ר"ט ע"א) וז"ל וכל רקיעא ורקיעא אית ממנא ואתפקד על עלמא ועל ארעא לאנהגא כולא בר ארעא דישראל דלא אנהיג בה רקיעא ולא חילא אחרא אלא קוב"ה בלחודוי ואלו רקיעין בהם ע' שרי' דסחרן לרקיעא דא"י כמבואר שם וכן הגביני' מסבבים העינים ולכן כשישראל בגלות אז בסוד סגירו דעיינין בסוד הדורמיטא ואז כתיב והסתרתני פני' מהם שנעזבים להשגחת השרים בטבע ואין נסים נתגלים רק נהירו דקיק יוצא דרך הגביני לקיימם בגלות וז"ס סתימת הנבואה בגלות דלא שריא לבר מארעא קדישא כי הנבואה הוא בנו"ה בעיינין שלכן נק' רואים ונק' חוזים שהם נטלין ב' היכלות נוגה וזוהר שהם סוד ב' עיינין ב' מאורות חמה ולבנה כמ"ש הגאון בפ"י לס"ד וכל נבואה היה מבהמ"ק כמ"ש משא גיא חזיון והוא סוד בת עינא שמשם הוא עיקר מאור העינים כמ"ש ל ולזה נאמר הנה זה עומד אחר כתלינו גביני עינא והם ענני שמיא כמ"ש סכותה בענן לך וכתוב וענן אבק רגליו נו"ה כרובי עינא כמ"ש ל וז"ס מ"ש רז"ל מלך בו"ד אבל מה הוא עושה תולה שק על פתחו אף אני כך אעשה שנאמר אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם וכמ"ש בזוהר שם דרקיעא דתליא על א"י שם פתח א' מכוון נגד כסה"כ והוא סוד פתח העינים מכוון נגד ד' מוחין שמשם הוא נהירו דמינא כמ"ש ורקיע דומה לכסה"כ כמ"ש ל ועתה נסתמו העינים ע"י גביני' והם ע"י אחיזת הקליפות שהם ת' מאות איש של עשו וז"ש וש"ק אשים כסותם ואמרו מיום שחרב בהמ"ק לא נראה רקיע בטהרתה כי ב' היכלות הם א' עצם השמים והב' לטוהר והם דרגא דנו"ה ב' עינים וכבר אמרנו שבגלות אסתלק נצח ואשתאר כרוב חד הוד לבד והודי נהפך עלי כו' והוא

מ"ש דומה דודי לצבי כו' הצבי הזה כשהוא ישן עינו אחת פתוחה כו' ולכן מה שנסתלק הוא היכל לטוהר (עיין מזה בפ' הגאון על היכלות) וכתיב משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים שע"י הצדיקים ממשיכים לה הארה מחד כרוב דאסתליק והוא בפתיחו דעיינין זעיר כמבחר כותלא וחרכיה והם תשב"ר נו"ה כרובים כידוע:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 56 – כו אי"ד תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

בית עולמים - דף קלא ע"א - ד"ה מכולן

נחזור לעניינינו שכבר נת' שב' שמות ע"ב ס"ג האירו בעינים ובגבינין הם מסט' דאחוריים דב' שמות אלו והם קפ"ד קס"ו גי' ש"ן וכבר נת' שחור"ב כלולים זה בזה עולים ז' מאות וכבר ביארנו שבעינין הוא רזא דדעת ב' עטרין וידוע כי דעת הוא רזא דאלף והוא סוד כ"ח פרקין דב' ידיים שהם ב' עטרין חו"ג ובהם כל הכ"ז אתון ברזא דאי"ק בכ"ר ואלף בסוף משלים לחשבון אלף והוא אלף גדולה דזכה משה דרגא דדעת ולכן בדעת הוא אלף אדרין ואכסדרין וכל כ"ח פרקין ידין מאירים בעינים כידוע שדעת הוא רזא דברית והוא טיפת הזרע וברית אתער בי' אצבעתן ולכן הזרע הוא כח הגוף ומאור העינים כידוע וכן הדעת מתפשט בגופא וכרת לו ברית בין י' אצבעות ידיו והוא ברית הלשון כמ"ש בס"י ולכן התפלה שהוא לגרום פקידו דעיינין כמ"ש השקיפה ממעון קדשך מן השמים כו' ואמרו המתפלל צריך שיתן עיניו למטה כו' צריך לארמא אצבעאן למעלה ולזה עולים שם בחשבון ז' מאה ואלף מארי דאשגחותא. ומ"ש דעל תריסי דעיינין. ר"ל אותם ז' מאה אלף מארי דאשגחותא תליין בשערות שעל הגבינין כמ"ש ונק' מארי תריסין שהם עשויים להלחם ולהעניש הרשעים וידוע כי ע' שרים של עו"ג הם נק' תריסין ממנן כמ"ש בזוהר בכמה מקומות והם בעולם העשי' ברתיכין דלבר ותליין בשערות של גביני עינא כמ"ש ל שכל השגחת העול הוא מעיינין דז"א רק שאשגחותא דישראל הוא בעיינין עצמם בת עין א"י תמיד עיני ה' אלהיך בה כו' והם רתיכין פנימאין והם ע' נפשות יעקב גבולות עמים כו' ברזא דעי"ן כמ"ש ל ולכן ישראל הם למעלה מן המזלות שכוכבי ומזלי הם בשערות שעל הגבינין כמ"ש ל וע' שרים הם ברזא דגבינין בדורמיטא בעולם העשייה ותליין בשערות דעיינין וידוע כי הם ע"ב שרים ע"ב אומות עם עשו וישמעאל וכן בישראל ע' נפשות עם יעקב ועם

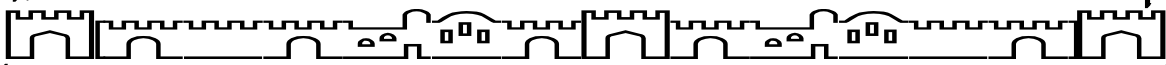
אברהם ויצחק הם ע"ב נפשות והכל תליא בשם הויה כידוע שהם ע"ב תגין בכ"ד עיינין דשם הוי"ה והוא רזא דרתיכין פנימאין כידוע שז"א נק' הוי"ה וז"א מקנן ביצירה והוא השגחת הקב"ה בא"י ע"י עולם היצירה כידוע וכל ע"ב אלו כלולים בעיינין כידוע שע"ב הם מתחלקים ליי"ב לבד וס' לבד י"ב בקר ושיתין איילתין דסחרין לכרסייא וכבר נת' שהכסא הוא בעיינין ו' דרגין וד' רגלין וכן הם שם ס' לבד ס' גלדי עינא וי"ב הם בד' גוונין דעינא שהם סוד ד' רגלי המרכבה ארגמ"ן וכל א' כולל ג' והם ד' אותיות הוי"ה ובהם י"ב צירופים תלת בכל חדר ובהם ראשית השגחת הקב"ה כנודע שתחל' בא אל ד' ארגמ"ן ואח"כ ליי"ב רתיכין י"ב בקר ואח"כ לס' גבורים סביב לה ואח"כ לכל המלאכים וכן הוא בישראל שהם דוגמת מלאכים דלעילא וידוע כי מה"ש וישראל נק' צבאות והם בדרגא דנו"ה כמ"ש בני ישראל וכתוב בני אלקים והם נו"ה דרגא דבני' ומט"ט הוא יסוד המוליך השפע וכמ"ש הגאון בליקוטיו ונודע כי נו"ה הוא רזא דעינין וחוטמא הוא יסוד ולכן הוא באמצע בין העינים וכן כאן בעינים דז"א הם מה"ש וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו והם נק' צבא השמים ועינים הם רזא דשמים כמ"ש כמ"פ והם סביב כורסייא כמבואר רתיכין פנימאין ורתיכין דלבר כמ"ש"ל וכן ישראל הם ברזא דעינין כמ"ש כל הנוגע בהם כו' ולכן כל השפע בא תחלה לישראל ותחלה הוא ברזא דאבהן ודוד מלכא והם גווני דעינא ואח"כ ליי"ב שבטים ואח"כ לשאר ספר נפש יעקב ואח"כ לס"ר נשמות ישראל כידוע שכולם מתגלגלים ניצוצות בכל דור וכולם נכללים באותיות התורה כידוע שכ"ב אותיות במילואם הם ס' אתון וד' אותיות מנצפ"ך במילואים י"ב והם י"ב שרשים וס' ענפים ואעפ"כ כולם שרשים לגבי ס"ר אתון דאורייתא שכל אותיות התורה הם נשמותיהם של ישראל וכולם נכללין בעיינין וז"ס סנהדרין של ע"א ויש ג"כ דין יחיד מומחה דדן ביחידי כמ"ש הגאון בליקוטיו שהוא משלים לחשבון ע"ב ולכן הם נקראים עיני העדה דתליין בעיינין וכן במלאכים יש ע"ב סנהדרי גדולה בהיכל הזכות שנק' עיינין כידוע וכולם תליין בשם הוי"ה שהם ד' אתון וי"ב צירופים וע"ב שמהן דתליין בי' וס"ר שרשים כידוע שכל נשמות ישראל תליין בהוי"ה כמ"ש כי חלק ה' עמו וכל נשמה מישראל הוא פרצוף שלם והוא הוי"ה שלימה בי"ס וכן התורה מתחלק לד' תנ"ך בתורה שבכתב דרגא דחג"ת כמ"ש הגאון בפ' לזוהר פ' יתרו וכלל תורה שבע"פ דרגא דמלכות והם ד' אותיות הוי"ה ובפרט בתורה שבכתב ו' ספרים באורייתא עם זה ספר תולדות אדם ונביאים וכתו' כלולים באורייתא כמ"ש בזוהר פ' יתרו ע"פ ראשית חכמה כו' ושית סדרין בתורה שבע"פ הם י"ב נגד י"ב צירופי הוי"ה וע' אנפין לאורייתא עם כללות ב' דרכים שתורה פשט וסוד פנימיות וחיצוניות הם ע"ב וגם ס"ר פירושים בתורה לכל א' מישראל פנים בתורה כמ"ש האריז"ל וכולם כלילין בעיינין דז"א והענין כי כבר נת' שכל הפרצוף כלול בעיינין שממנו השגחת הפרצוף וכאן בעיינין דז"א יש כלילות ד' אותיות הוי"ה וכלילות ד'

עולמות אבי"ע כי כבר נת' כמ"פ כי אוריא ובוצינא הם שרשים של כל האצילות והם בחי' חו"ג וכן כאן בעיינין נהירו דעינא הוא מסט' דאוריא וגוונין דעינא מסט' דבוצינא שכל הגוונין הם משם מבוצד"ק כמ"ש כמ"פ והם בחי' חו"ב אצילות ובריאה והם ב' שמות ע"ב ס"ג כמ"ש"ל והעינים עצמם הם גוף ז"א בחי' יצירה וגביני עינא הוא סט' דנוק' בבחי' דורמיטא ובגלות שמתנהג ע"י עולם העשי' והוא עט' דגבור' דשליט ולכן בגבינין תליין מארי תריסין בעולם העשי' והם ג"כ ע"ב אומין נגד ישראל ותליין בשם אדנ"י והם אותיות שניות דמילוי אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ללו"ו והם סחרין לעיינין ע' אומין סחרנא דא"י כמ"ש בזוהר פ' שלח לך (עיין בכתבי הגאון בליקוטים בפ' לזוהר פ' שלח לך) והם תליין בשערות שעל הגבינין שהם בסוף הגביני' כמ"ש"ל שע' שרי או"ה הם בסוף עולם העשי' בכסותא דעינין להטין כו'. תחל' פי' מארי דאשגחותא דתליין בשערות שעל הגבינין ועכשיו מפרש אותם דתליין בגבינין עצמם והם נק' כסותא דעל עיינין והם במספר אלף וארבע מאות רביא כו' אפשר שעולים בחשבון זה כי הם שולטים בשעתא דז"א בסוד דורמיטא והגבינין סותמים העינים ואז זו"נ אב"א משמשים בכותל א' ועט' דגבורה לבד שליט בשניהם והם ה"ג מתפשטים בחג"ת נ"ה והם אלף בחסד שהוא צבד יומא דכליל כולו יומי וד' מאה בד"ס גבורה ונ"ה ות"ת והענין כי ב' עטרין חו"ג הם סוד ב' ידיים בכל א' ה' אצבעות ה"ח וה"ג והם ב' ידיים בכל יד י"ד פרקין וב' ידיים הם כ"ח פרקין ברזא דאתון של הדעת כידוע וז"ס התפלה שצריך לארמא ידן להגביר יד ימין על שמאל להוריד עט' דחסדים בסוד הנסירה כידוע שבכל תפלה הוא הנסירה וזיוגא דזו"נ ואז אתפתחו עיינין וכמ"ש השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך כו' וכן בב"כ הוא פקיהו דעינין ע"י חסד עילאה דנחית מע"ק כמו שיתב' וכל רזא דב"כ הוא בעיינין כמ"ש"ל שהם בסוד ע"ב שמות ברזא דחסד ע"ב דהוי"ה יהם י"ב לבד וס' לבד וידוע ששרשא דב"כ הוא ג' הויות דג' פסוקים והם ג' גוונין דעינא וג' הויות הם רזא דאבהן ובהם י"ב אתון י"ב שבטים וס' לבד ס' אתון דב"כ ועליהם נאמר משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים מבין חלונות קשרי אצבעותיהם כידוע והענין כי כלל ב"כ הוא להשפיע על ישראל השגחת הקב"ה בעצמו שלא בהתלבשות ע"ב אומות ע"ב שרים והוא בפתיחו דעינין דרגא דא"י ולכן אומרים הכהנים השקיפה ממנון קדשך מן השמים וכמ"פ נפתחו השמים ואראה מראות אלקים כו' והוא פתיחו דעינין ברזא דחיות ואופנים כמ"ש"ל וזה אמר יחזקאל לנחם ישראל בגלות שלא אסתלק מנהון אשגחותא דקוב"ה כמ"ש בזוהר ריש פ' שמות וכן כאן אומרים הכהנים שיתברכו ישראל מרזא דשמים ת"ת דמקנן ביצירה והוא רתיכין פנימאין שהוא בפקיהו דעינין וברך את עמך את ישראל ואת האדמה כו' דרגא דא"י עיני ה'אלהיך בה כו' כמ"ש"ל והכל ברזא דאתון דכלילין בעיינין ושרשם ג' אתון יה"ו שהם דרגא דחג"ת אבהן ג' גוונין דשם ובהם כ"ח אתון י"ג יודיין וט' ווי"ן וששה ההי"ן הם כ"ח והם כ"ח

פרקין דב' ידיים דרזא דא"ב דאי"ק בכ"ר וידוע כי בנסירה אז אתפתחו ב' עיינין והם בסוד ב' עטרין חו"ג וכל פקיהו דעיינין דז"א הוא ע"י טינא עילאה דע"ק וסוד זה נרמז בזוהר לקמן (ד' קמ"ז ב') תאנא כל כהן דלא רחים כו' מ"ט משום דכתיב טוב עין הוא יבורך כו' וידוע כי טוב עין הוא בעינא דע"ק כמ"ל באדרא לעיל בתיקון עינא דע"ק ואמר עוד תאנא א"ר יצחק בוא וראה מה כתיב בההוא רשע דבלעם בשעתא דאתמסר ל' לברכא לישראל הוה משגח בעינא בישא בגין דלא יתקיים ברכתא כו' דכתיב נאום הגבר כו' שתום העין כו' דסתים עינא טבא מינייהו כו' אמר ר"י הכי הוא ודאי כו' דאשתכח פקיהו דעינא כו' וברכתא דרב המנונא סבא הכי אמר קוב"ה יפקח עינא כו' והוא ממש מ"ש שבדורמיטא אז סט' דגבורה לבד שלטא ולזה היה כוונת בלעם דיסתלק מינייהו עינא דע"ק ואז יהיה בסוד הדורמיטא שיהיו נעזבים להשגחת הכו"מ בע"ב שרי או"ה ולכן נק' שתום העין כו' שעין א' היה סתומה ועין א' פתוחה כמ"ש דומה דודי לצבי כו' מה הצבי הזה כשהוא ישן עינו אחת פתוחה כו' ואז אסתלק עינא פקיהא דע"ק וכן ברע"מ ד' קמ"ה פקודא לברכא כו' בזקיו דאצבעאן כו' וע"ד בברכתא דקא בריך כהנא ית עמא אצטריך לזקפא ימינא על שמאלא ולעיינא בעינא טבא כו' וידוע כי ע"ב עיינין הם בהיכל הזכות והם אתפקדין לעיינא בעובדין דבני נשא וכל ההשגחה הוא משם ולכן אומרים הכהנים השקיפה ממעון קדשך כידוע שז' רקיעים הם נגד ז"ת ורקיע חמישי נק' מעון והוא נגד היכל זכות כידוע לבסם הגבורות ע"י עטר' דחסדים משל יד ימין ולכן בעי לארמא ימינא על שמאלא ובגלות שאז הוא סוד הדורמיטא ומסתלק עט' דחסד אז נאמר השיב אחור ימינו מפני אויב ואז הגבינין סתמין ואין כאן כי אם י"ד אחד לבד ולכן אמר דבכסותא דעיינין להטין אלף וארבע מאה כו' והם בסוד י"ד הנ"ל. ואמר להטין שהם בעט' דגבורות מסט' דבוצינא כידוע. וז"ש ומתאחדין בגבינין כו'.

ר"ל שכאשר עינוי דז"א הם פקיהין אז הגבינין נפרשים ואין נוגעים זה בזה והוא סוד ביסום הדינים כידוע בסוד שחיקת הקטורת כמ"ש והכה את הבית הגדול רסיסים כו' כמ"ש בזוהר משא"כ בשינה אז הדינים גוברים ומתאחדין הגבינין זה בזה והוא בסוד חיפוי שמים בעננים והוא מ"ש יומא דעובא כיומא דדינא וכבר נתבאר כמ"פ שאפילו כשהדינים גוברים וישראל בגלות אעפ"כ עינא דע"ק משגיח על עינא דז"א לקיום ישראל בגלות וכן לקיום הפרצופים שלא יתבטלו כאשר היה בעולם התוהו. וז"ש ואשגחותא דעינא דע"י עליהו. וסוד זה יובן שידוע שב' עיינין דז"א הם ב' כרובים שעל הארון שהם כרובי עינא והם פורשים כנפים סוד גביני עינא והם סוככים בכנפיהם על הארון והענין כי הכרובים הם ב' עיינין דז"א והכנפים הגבינין כל כרוב יש לו ב' כנפים ב' גבינין וסוד הארון בפנים יסוד אימא שבו הדעת דז"א ב' עטרין דחו"ג והם ב' לוחות שבארון ה"ח וה"ג ולכן הארון היה של זהב אימא כמ"ש מצפון זהב יאתה כידוע ובפנימי ארון של עץ יסוד אבא עץ החיים והלוחות מעשה אלקים כתובים באצבע אלקים סט' דבוצינא

שמשם אתיין כידוע והם גוונין דעינא וז"ס הארון מב' יסודות דאו"א י"ה של השם שיו"ד הוא בסוד אבא כידוע וה' יסוד אימא וז"ש ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו כו' הם ט"ו טפחים י"ה הנ"ל ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו הם ט"ט דמטטרון ב' יסודות הנ"ל שיסוד הוא אות ט' כידוע את האור כי טוב וידוע כי יסוד אבא גנוז ביסוד אימא והיא חופפת עליו מב' סטריין ולכן מבית ומחוץ תצפנו בזהב ובפנים של עץ וידוע כי בבית ראשון היו הולכים בקה"ק לאורו של ארון והוא סוד נהירו דעינא והוא סוד אוירא ובוצינא בוצינא הוא הגוונין והוא גווני עינא זהב של הארון ובפנים אור דאוירא ולכן שם במקום הארון היה אבן שתיה והארון עומד עליו והוא בת עין אוכמתא דעינא שמשם בא נהירו דעינא כמ"ש למטה על אבן אחת כו' ובעת שהיו ישראל עושים רש"מ היו הכרובים מעורים זה בזה פניהם איש אל אחיו והיו ב' עיינין דז"א מתייחדים ברזא דזיוגא דזו"נ בב' עטריין של הדעת חו"ג משא"כ כשאין עושים רש"מ אתסחראן עיינין ויש פירוד בזו"נ וז"א בסוד הדורמיטא ואסתלק עינא דע"ק חיוורא ואעפ"כ בשעה שנחרב בהמ"ק מצאו הכרובים מעורים זה בזה להורות לישראל שאשגחותא דעינא דע"י לא אסתלק מינייהו בבחי' קיום העולם כמ"ש הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 57 – כז אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר יד מצרים - פירוש הגדה של פסח

ולטעם זה ביארה התורה בשאלת החכם כלל כל העניינים שביארה התורה במצות פסח מצה ומרור, והתשובה היא הנוגע לכל התורה ופרטיה, כי באמת מצות הפסח הוא השורש לכולם כמ"ש. וז"ש "ואמרת לבנך עבדים היינו לפרעה במצרים" וגו', ר"ל שעיקר ביאת ישראל למצרים ויציאתם משם היתה על אופן זה, להשריש בלבם פינת יסוד התורה ע"י הניסים והנפלאות שעשה הוא יתברך שם כדי להוציאנו משם, להראותינו שאנו תלויים בהשגחה למעלה מן הטבע והמזל, ולכן ניתנה לנו ארץ ישראל למורשה, אשר היא "ארץ אשר ה' דורש אותה תמיד עיני ה'" וגו', וז"ש "למען הביא אותנו" וגו', ולכך "ויצוינו לעשות את החוקים האלה" וגו', כי שבע מצוות בני נח נהגו רק ליישוב המדינה הנוגע להנהגות הטבע, משא"כ התרי"ג מצוות שניתנו לישראל הם עשויים לפי השגחתו יתברך, שזה תלוי ע"פ התורה והמצוות, וז"ש "לשוב לנו לחיותנו כהיום הזה", ר"ל שזה נוגע לנו, שאנו תלויים בהשגחה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 58 – כח אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר יד מצרים - פירוש הגדה של פסח

עבשיו מתחיל בסיפור יציאת מצרים, כמ"ש במשנה "מתחיל בגנות ומסיים בשבח, ומבאר כל הסדר היאך היה כוונתו יתברך לקרב אותנו לעבודתו ולתורתו, וכל ענין גלות מצרים וטעמו וסידור הניסים והנפלאות ושידוד המערכות כמו שיבואר בס"ד, ומספר אהבתו יתברך אלינו, והיאך סייע בדבר לקרב אותנו אליו. וביארנו במ"א בארוכה שלכך ניתנה ארץ הקודש לישראל למורשה, כי בעת דור הפלגה אז הפריד שבעים אומות בכל הארץ, וחלק לכל אחד מדינה מיוחדת כפי שורשה למעלה, ולפי ערך מדריגת השר המושל עליה, שכל מדינה מקבלת שפעה מן המזל והשר השולט בה, משא"כ ישראל שהם חלקו יתברך ואין לשום שר ומזל שליטה עליהם, והטעם כי אברהם אע"ה בטבעו היה עקר, ונמצא שלא היה לזרעו שום שורש ואחיזה במזל כלל, ולכך ניתן לזרעו ארץ הקודש למורשה, שגם היא אינה טבעיית ואין לה אחיזה במזל, כמ"ש "ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני" וגו', וגם אינה טבעיית במהותה שהרי נקראת ארץ צבי ואינה תחת הגבול, רק מתרחבת לפי ערך הקדושה המתרבה בה, ע"פ רוב מנין קדושת ישראל בעבודתם אליו יתברך, וכמו שהארכתי בזה במ"א, וע"ז נאמר "בהנחל עליון וגו', יצב גבולות עמים למספר בני ישראל", שהוא יתברך הפריד תחת שבעים שרים ונתן אותם להם לנחלה שבעים נגד שבעים נפש יעקב, שהם השרשים לכל, כמו שיתבאר לפנינו בס"ד, ואותם לקח לו להיות לו חלקו שהם למעלה מן הטבע, וז"ש "כי חלק ה' עמו" וגו', ולכן אחר שבא אברהם אע"ה בעולם, אמר לו הוא יתברך "לך לך מארצך וגו', אל הארץ אשר אראך", וגו' ושם יהיה זוכה לבנים, כמ"ש שהוא למעלה מן הטבע, ועל ידי כן יוכל להוליד שלא ע"פ טבע, וכל זה אמר יהושע לישראל כדי לזרזם בעבודת ה' ובשמירת תורתו, כי ע"י יהיה להם

קיום בארץ, משא"כ אם יתרפו מעבודתו, אז יהיו כלים בטבע, שאין מזל לישראל, והוכיח להם זה מענין אברהם וסיפורי קורותיו, והיאך הוצרך הוא יתברך להוציאנו מאור כשדים לאה"ק, והיה זה אחר שהשליכו נמרוד לכבשן האש שאז כבר היה אברהם ראוי להיות נשרף, ונמצא שהיה בריה חדשה, וניצול ע"פ נס, ולכן תיכף אחר מעשה זה בהליכת אברהם לאה"ק כתיב "וימת תרח", אף שעדיין נשארו כמה משנותיו והיה חי אחר ביאת אברהם לא"י, לפי שלא נקרא אברהם עוד על שמו, וכאילו כבר מת אביו, והוא מ"ש "ואקח את אביכם את אברהם וגו', ואולך אותו בכל ארץ כנען":

והענין בזה, כי מה שנתן ארץ ישראל לזרעו, היה ע"פ מה שניתן לאברהם, וכל מה שהחזיק בהליכתו שם, זכו בהם בניו, ולכך נאמר לאברהם "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה ולזרעך", והכוונה בזה שלכך צריך אתה לילך בכל שטחה, שבזה יזכו בניך, משא"כ מקום אשר לא תבוא שם מדרך כף רגליך בו, ולכן אמר כאן "ואולך אותו בכל ארץ כנען", ואז "וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק", והזכיר ביצחק לשון מתנה, כי ישמעאל ובני קטורה היה להם מקצת מציאות בטבע מצד אמם, אבל יצחק שנולד משרה שהיתה עקרה והיתה לידתו בנס גמור, מתנה ניתנה מאתו יתברך, והארכתי בזה במ"א, "ואתן ליצחק את יעקב ואת עשו", כי יצחק ורבקה שניהם היו עקרים, והארכתי במ"א שלכך לא ניתן לעשו חלק בארץ כמו לכל האומות, מצד שלא היה לו ג"כ שורש בתחילה בעת דור הפלגה, ולכך ניתן לו הר שער לרשת אותו, ירושה מאומה אחרת, ולו, ישראל ניתן ארץ הקודש שאינה טבעיית, רק היא תחת השגחת ה' כמש"ל, וכ"ז שלא נתמלאה סאתם של מלכי כנען עדיין לא היה מקום לזרע יעקב בארץ, והוצרכו להיות גולים בארץ לא להם, והוא מ"ש בברית בין הבתרים "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וכו', אחר שהבטיחו בבשורת הבנים, והאיך הוא יתנשא על המזל, ואמר "הבט נא השמימה" וגו', הודיעו שבעבור זה לא יהיה להם חלק ונחלה בארץ, והדיעו ג"כ שלכך כל זמן שיהיו חוטאים ולא יהיו כדאים להיות מושגחים בניסים, ולהיות באה"ק מקום מנוחתם, יצטרכו להיות גולים ומטולטלים, והוא מה שהראה הוא יתברך לאברהם אבינו בבין הבתרים כל הד' מלכיות, וכל זה שייך להבטחת בשורת הבנים בדרך ניסיי וכמ"ש, והוא מ"ש ג"כ כאן "ויעקב ובניו ירדו מצרימה". ברוך שומר וכו':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 59 – כט אייר תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר הכוזרי - מאמר שני אות א - ל

וכן ביונה נאמר ויקם יונה לברח תרשישה מלפני ה' אם כי הוא לא ברח כידוע כי אם מארץ הנבואה והנה השיבו האלוה ממעי הדגה אל הארץ ההיא ושם השרה עליו נבואתו וכשם שרמזו לארץ הזאת בכנוי לפני ה' כך נאמר עליה תמיד עיני ה' אלהיך.

ספר יד מצרים - פירוש הגדה של פסח

ולכן תכלית יצי"מ היה בשביל כניסתם לארץ, כמ"ש "אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה" וגו', וכתוב ג"כ "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים וגו', והבאתי אתכם" וגו', כי א"י היא נבדלת מכל הארצות להיותה מושגחת מאתו יתברך לבד, כמ"ש "ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני" וגו', והוא מ"ש בעה"ג לראיה מפסוק "ואותנו הוציא משם למען הביא אותנו" וגו'. לפיכך אנחנו חייבים להודות וכו':

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 60 – א סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בית אלקים להמב"ט - שער התפילה - פרק חמישי

וכמו שיש בעולם העליון והאמצעי מדרגות זו למעלה מזו במלאכים בהשגתם והשפעתם שהם מקבלים זה מזה, והמדרגה הראשונה מהסבה הראשונה, ובגלגלים וכוכבים ג"כ שהם מושפעים קצתם מקצתם, כמו כן בזה העולם השפל, יש מקומות מוכנים קצתם מקצת, להיותם מושפעים מאתו ית', כמו גן עדן שהוא בעולם השפל, שהוא מקום מושגח ומושפע מאתו ית' לעונג הנפשות, ואח"כ ירושלים וא"י, וכפי רוחק המקומות ממנה ירחקו ממדרגתה, וכפי קרבתם אליה יתקרבו למדרגתה, כמצרים שהיא קרוב לא"י, ואין לך מעולה בכל הארצות יותר ממצרים, כדכתיב (בראשית י"ג) כגן ה' כארץ מצרים, ומעולה שבארצות מצרים צוען, שמושחין בה מלכים, כדכתיב כי היו בצוען שריו, ואין לך סלעים בכל ארץ ישראל יותר מחברון דקברי בה שכבי, ואפ"ה היתה מבונה על אחת מז' בצוען, בהשגחת השם עליה, וכמ"ש בפרשת עקב כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק, והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים, ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. הנה באלו הכתובים נרמזו קצת משבחי א"י משאר הארצות, והזכיר ארץ מצרים כי בהיות א"י מעולה מארץ מצרים כ"ש שהיא מעולה משאר הארצות כמו שכתבתי, ושבחיה הכוללים הם שנים, מעלתה בדברים השכליים, ומעלתה בדברים הגשמיים. ומעלתה בדברים השכליים הוא, כעין מה שאמרו (בבא בתרא דף קנ"ח) אורא דארעא ישראל מחכים. והוא מצד היות האדם נברא מחומר מבחר א"י והוא ממקום המזבח, כאמרם (בר"ר פרשה י"ד) עפר מן האדמה ונאמר להלן מזבח אדמה תעשה לי. הוא מוכן יותר לקבל השפע

האלהי מאתו ית' המשפיע בא"י בכבודו ובעצמו בלי שום אמצעי, כאמרם (ספרי פרשת האזינו) א"י אין שר ומזל מושל בה. (כתובות ק"י) הדר בא"י דומה כמי שיש לו אלוה כדכתיב לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים. כי סבת נתינת הארץ הוא להיות לנו לאלהים ביחוד, שנהיה ראויים לקבל השפעתו. משא"כ בשאר הארצות שאין האדם מוכן לקבל כל כך ולא הארץ ראויה לשישפיע בה השי"ת על יושביה מה שראוי, מצד היותה נמסרת לשרים ולמזלות. וזהו אמרם (שם) דומה כמי שאין לו אלוה. וכמו שנאמר בדוד (שמואל א' כ"ו) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים. כי מצד היות חוצה לארץ נמסרת לשרים ולמזלות, הם כמחיצה בינינו לבין בוראנו, לשאין אנו מושפעים מאתו ית' כמו בא"י, ובזה דומה כמי שאין לו אלוה:

וענין מעלתה בענין הגשמיים, הוא בענין שבח פירות א"י בגודלן וטעמם, ויופי ובריאות האנשים הגדלים בה. וזה נמשך ממעלתה בדברים השכליים, כי מצד השפע האלהי אשר בה מתברכים הדברים הגדלים בה, וזה נמשך ממעלתה בדברים השכליים, כי מצד השפע האלהי אשר בה מתברכים הדברים הגדלים בה. ולז"א (דברים י"א) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם וגו', הזכיר אשר אתה בא שמה ואשר יצאתם משם, שהוא דבר מותר, לומר כי זאת הארץ ראוי שתבא אליה לרשתה מצד שהיא חלק ה' ואין שר ומזל מושל בה, וארץ מצרים היה ראוי היציאה ממנה להיות תחת ממשלת שרי מעלה, ושר שלה היותר גדול מכל שרי מעלה והוא מזל טלה:

ואמר אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק, לרמוז ההבדל שיש בין א"י לשאר הארצות בענין המזונות וחיי האדם, כי בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום:

וכן בענין זה, גם כי מלא כל הארץ כבודו, עכ"ז כבר חלק העמים והארצות לשרי מעלה, כדכתיב (דברים ד') וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים כל צבא השמים וגו' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים תחת כל השמים. ועל ישראל אמר ואתכם לקח ה' ויוציא אתכם וגו' להיות לו לעם נחלה כיום הזה. לא אמר ואתכם חלק ה', אלא ואתכם לקח ה'. שנראה שגם ישראל היו נמסרים לשרי מעלה, אלא שלקחם ה' והוציאם מתחת רשותם. ולז"א ואתכם לקח

ה' ויוציא אתכם מכור הברזל ממצרים, המשיל ארץ מצרים לברזל, כמו שהברזל הוא קשה מכל מיני מתכות, כי סלע קשה ברזל מחתכו (ב"ב פ"א), וכפטיש יפוצץ סלע (ירמיה כ"ג), כן ארץ מצרים שר שלה היותר תקיף. ולז"א ויוציא אתכם מכור הברזל, כלומר מתחת המזל היותר תקיף שבמזלות וראשון לכולם, שלא היה ראוי להוציאכם מתחת רשותו ולהכניסכם תחת שר אחר קטן ממנו, אלא להיותכם תחת רשותי, ולזה אמר הוצאתי אתכם מהיותר תקיף שבכל שרי מעלה, להיותכם לי לעם נחלה כיום הזה. והוא רומז ליום מעמד הר סיני, כי בעת שקבלו את התורה היו חלק ה' ונחלתו:

ואם כן הוא יתברך נותן ומחלק לשרי מעלה מה שראוי שישפיעו לארצותם כפי חסרונם בפעם אחת, אמנם לארץ ישראל שהיא חלקו ונחלתו ועיני ה' בה, א"צ להשפיע אליהם, כי אם כפי מה שצריכים בכל יום, כי הוא עומד עליהם וממלא חסרונם, וז"ש לא כארץ מצרים היא וגו' אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק, כלומר שהדבר הוא ברשותך לזרוע בכל יום שתמצא, כי יש לך מים מוכנים להשקות הזרע כגן הירק, אבל הארץ אשר אתם עוברים שמה היא ארץ הרים ובקעות, שאין אתה יכול להעלות ולהוליך המים ממקום למקום, מצד היותה הרים ובקעות, כל שכן שאין לה מים, כי אם כאשר ירד הגשם מן השמים והרוח את הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע לזרוע ולחם לאוכל, כי כשזורע האדם ואינו יורד הגשם עליו, היתה פעולתו לבטלה, אבל אם הוא זורע על סמך המים שבצדו להשקות הזרע כארץ מצרים, אין פעולתו לבטלה, ויכול לזרוע כל זמן שירצה, משא"כ בארץ ישראל, שאין זריעתו מועלת אם לא ירדו הגשמים עליהם:

וזוהו הנרצה באמרו ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים, כי אפי' המים הצריכים לשתייה הם מהשמים, כל שכן הצריכים לזריעה. ומפני שנראה זה חסרון בא"י, לזה אמר ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד. הוא דורש אותה תמיד ורואה מה שהיא צריכה ליושביה, ומשלים חסרונם בכל יום, וסבת זה הוא כדי שיהיו עיניהם תלויות לשמים, ויכירו כי אין מי שיכול להשפיע עליהם כי אם הוא ית', ואמר עיני ה' אלהיך בה, להורות על מעלתה בדברים השכליים, שעין השגחתו והשפעת חכמתו עליך מצד שהוא אלהיך ביחוד בארץ ישראל. ואמר מראשית השנה ועד אחרית שנה. כי בענין דרישתו אותה תמיד כל כך בעין יפה, הוא משלים חסרונם באחרית השנה כמו בתחלתה, לא כבעל הבית שביום ראשון מתגלגל עם האורח בבשר, ובשני בדגים, ובשלישי בירק:

הנה נתבאר שיש הכנה גדולה לשפע האלהי במקום זולת מקום, וכמו כן המקום שהוא מוכן להתפלל בו, כבר הוכן להיות תפלת ישראל נשמעת בו, ולכן המתפלל בו אפי' יחיד ואפילו בלי כוונה שלימה הוא קרוב להיות תפלתו נשמעת, וכמו שמצינו בבלב שהלך להשתטח על קברי

אבות כדי שיצילהו השם מעצת המרגלים, שהיה בטוח שישמע תפלתו באותו מקום המקודש מצד היות בו אבות הקדושים וגופותם בהיותם חיים היו כלים להשתמש בהם בדבר שבקדושה, גם כי היה לו כוונה אחרת ג"כ שבזכותם ינצל מעצתם כדי שיכנסו ישראל לארץ ויתקיים היעוד שיעד להם הש"י שיתן לבניהם את ארץ כנען:

וענין היות התפלה נכח ארץ ישראל וירושלים ובית המקדש הוא דבר עיקרי לתפלה, וכמו שלמדו (ברכות ל') מפסוקי תפלת שלמה שנאמר (מלכים א' ח') והתפללו אל ה' דרך העיר אשר בחרת והבית אשר בנית וגו' והתפללו אליך דרך ארצם וגו', כי בהיות א"י וירושלים ובהמ"ק מוכנים לקבלת התפלה כמו שאמרתי, צריך האדם להתפלל נכחם, להכיר ולרמוז שהוא מתפלל לאל ית' השוכן במקומות המוכנים האלו, כי המתפלל בתפלתו מדבר לנכח כאלו מדבר עם השכינה, ולזה צריך להפוך פניו אל מקומה, כי מעולם לא זזה מכותל מערבי (מדרש איכה פסוק היו צריה לראש):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 61 – ב סין תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בית אלקים להמבי"ט - שער היסודות - פרק עשרים

ומפני שאחר נתינת התורה על יד משה רבינו היה נראה שלא היה צורך לשום נביא עוד. הודיע האל ית' למשה עוד נביאים בישראל וכמ"ש הכתוב (דברים י"ח) כי אתה בא אל הארץ אשר ה' אלהיך נותן לך לא תלמד לעשות וגו', לא ימצא בך מעביר בנו וגו', כי תועבת ה' אלהיך כל עשה אלה ובגלל התועבות האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך, תמים תהיה וגו', כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך ה' אלהיך נביא מקרבך מאחריך כמוני יקים לך ה' אלהיך וגו'. הנה סדר הפרשה מורה ראשונה כי הנביא שיקים ה' יהיה מקרבם ומאחיהם אחר שיירשו את הארץ, כי לא ישרה שכינתו על נביא כי אם בא"י, והטעם להורות כי ארץ ישראל מיוחדת לו ית' ואין לשום שר ומזל חלק בה ומפני כך נקראת נחלת ה', וכמ"ש דוד (ש"א כ"א) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד וגו', כל מי שדר בארץ כמי שיש לו אלוה, ובח"ל כמי שאין לו אלוה (כתובות ק"י) שאין שום שר ומזל שולט בא"י, וזהו אחר שיכנסו ישראל לארץ אז אין שום שר ומזל שולט בה שנאמר (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו וגו', ועי"ז הבטיח הקב"ה לאברהם (בראשית ט"ו) לזרעך נתתי את הארץ הזאת וגו', כי כיון שהם חלקו ג"כ הארץ שתהיה חלקו תהיה חלקם:

ובעוד שהיו ז' אומות בתוכה לא רצה האל ית' ליחדה לו שהיתה מלאה גלולים ועבודות זרות ותועבות אחרות, וכשחטאו ישראל רצה האל יתברך למוסרה ביד המלאך הממונה עליהם, וכמו שאמר (שמות כ"ג) הנה אנכי שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך ולהביאך אל המקום וגו', ולבקשת משה אמר לו השי"ת (שם ל"ג) פני ילכו והניחותי לך, וכשהלכו המרגלים והוציאו דבה

אמרו (במדבר י"ג) כי חזק הוא ממנו כביכול אפי' בעל הבית אינו יכול להוציא כליו משם, כלומר כי אפילו שהוא ייחד שמו עליה ולא ישים שום שר ומזל בה לא יוכל לה, וכשנכנסו לארץ אז נתיחדה א"י לו ית', וכמש"נ בירושת הארץ (דברים ז') איכה אוכל להורישם לא תירא מהם וגו', לא תערוץ מפניהם כי ה' אלהיך בקרבך אל גדול ונורא, כלומר הוא יהיה השר שלך בארץ ישראל ולא ימנה שר תחת ידו דכתיב (דברים י"א) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה וגו'.

ואמר ארץ אשר אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה, שנראה שאחר שירשו ישראל את הארץ ייחדה ה' יתברך לעצמו, וע"ז אמר הכתוב (שם) כי אתה בא אל הארץ וגו', לא תלמד וגו', לא ימצא וגו', ובגלל התועבות האל וגו' מוריש אותם וגו', כי עד עתה שהיו בה התועבות האלה ועתה שאתה יורש את הגוים האלה ששומעים אל מעוננים ואל קוסמים אתה לא כן נתן לך ה' אלהיך, כי הם ברשעתם היו עושים התועבות ועתה שה' אלהיך נותן לך הארץ והוא אלהיך בה שיחד שמו עליה לא תעשה כן, ומה שהם שומעים אל מעוננים ואל קוסמים לדעת את העתידות גם אתה יקים לך ה' אלהיך נביא מקרבך אליו תשמעון, כי הוא מגיד הדברים מצד האל ית' והם כנים ואמיתיים לא יפול דבר ארצה, ובהיות הארץ מיוחדת לו ית' יתחייב שיקים לך נביא בה להורות על שהארץ מיוחדת לו ית' ולא לשום שר, והראיה שמשפיע שם שפע נבואיי על המוכן ולא במקום אחר:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 62 – ג סין תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר שבילי אמונה - הנתיב השמיני

עוד גרסינן בריש תענית ארץ ישראל הקב"ה משקה אותה בעצמו וכל העולם על ידי שליח שנאמר הנותן מטר על פני הארץ ושולח מים על פני חוצות. החכם סובר שארץ ישראל שהיא העיקר נקראת ארץ סתם כי היא תכלית הכונה בארץ ומה שהוא טפל לה נקרא חוצות מלת חוץ ר"ל דבר שהוא חוץ לעיקר. גם על דרך האמת נקרא א"י ארצנו ארץ כי היא ארץ חמדה ורצונו ית' בה וכבר ידעת שארץ ישראל נחלת ה' כאמרו כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' ושם ההר חמד ה' לשבתו ועל כן נתנה לעם בחר לנחלה לו ואחר שהם נחלתו ית' לא מסר הארץ והעם למזל או לשר משרי מעלה אשר חלק אותם לכל העמים כי חלק ה' עמו והוא אלהי הארץ כאמרו ויורם את משפט אלהי הארץ ואין מעשיהם נעשים לא על ידי מלאך ולא על ידי שליח והוא משה בבקשתו ובמה יודע איפה וגו' ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה וכל עניני הארץ בהשגחה מאתו ית' תמידית כאמרו תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה ושם נרמז כי אין משקה אותה ית' על ידי השליח רק בעצמו רוצה לומר בהשגחה מאתו ית' כאמרו לא כארץ מצרים היא אשר תזרע את זרעך וגו' ואמר על ארצנו למטר השמים תשתה מים וממה שאתה צריך לדעת כי לא בא המאמר הזה בגנות הארץ רק בשבחה ואם היו הדברים כמשמען היה באמת גנות הארץ שאינה כארץ מצרים שהיא כולה משקה וזו המעלה גדולה שבארצות שהוא משקה כל שכן שארץ מצרים יאורה עולה ומשקה אותה אלא שהתורה תגיד ותרמו' שהשמים הנאמרים שם רמז לשמים העליונים כאמרו ואתה תשמע השמים. ואגלך רמז לסבות מלשון ויברך ה' אותך לרגלי וכאלו אמר והשקית בסיבותיך ולשבח הארץ בתכלית השבח הזכיר ארץ מצרים שסבת השקאתם הנבחרת מן הסבות שנילוס עולה

ומשקה. ואמר כי עוד ארצנו נבחרת שאינה מסורה לשליח רק להשגחה מאתו יתברך תמיד ענין בה לא תסור השגחתו ממנה לעולם ועל כן אינה שותה רק למטר השמים והוא שאמר כאן שכל הארצות שותות על ידי השליח וארץ ישראל לבדה הוא בעצמו משקה אותה. וכל המאמרים האחרים שתמצא כאן ארץ ישראל שותה מי הגשמים וכל העולם מי תמצית וארץ ישראל שותה תחלה ולבסוף כל העולם הכל רמז למה שאמרנו ואם תתבונן במה שאמרתי תבין זה כי כל השכלים ומזלות השמים ששם הבורא ית' למשמרתם בארץ אין פעולתם רק משפע שנשפע עליהם מסבה עליונה ברוך הוא ואחר היות ארץ ישראל שותה בהשגחה מאתו ית' בלי אמצעות שליח ממזלות אם כן באמת גשמים שיורדין שם הם עיקר הגשמים גשמי רצון וברכה להרבות פירות ועל כן היתה ארץ ישראל בזמן שהיו ישראל עושין שם רצונו ית' מוציאה רוב תבואות ופירות מרובין וגסין מאד שלא כדרך שאר הארצות כמו שידעת שבא במאמרם זכרונם לברכה בכתובים כי שם צוה ה' את הברכה ושאר הארצות שהם תחת משטרי השמי' כאלו הם שותים בדרך משל מן התמצית של הגשמים ההם גם ארץ ישראל שותה תחלה על צד הכוונה הזאת כי היא מקבלת מן הברכה העליונה וכל העולם מן השפע הנשפעה על המקבלים מן הברכה והיא שהם שלוחים להנהיג העולם ולהשקותו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 63 – ד סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מורה נבוכים - חלק א פרק מד

"עין" – שם משותף. הוא שם עין המים, "על עין המים במדבר". והוא שם העין הרואה, "עין תחת עין". והוא שם ההשגחה – אמר על ירמיה, "קחנו ועיניך שים עליו" – ענינו, שם השגחתך עליו. ולפי זאת ההשאלה נאמר בחוק האלוה בכל מקום, "והיו עיני ולבי שם כל הימים" – השגחתי וכונתי, כמו שהקדמנו; "תמיד עיני יי אלוהיך בה" – השגחתו בה; "עיני יי המה משוטטים" – השגחתו כוללת בכל מה שבארץ גם כן, כמו שיוזכר בפרקים יבואו בהשגחה:

אמנם כשיתחבר בעינים מלת 'ראיה' או 'חזיה', כמו, "פקח עיניך וראה", "עיניו יחזו" – יהיה ענין כולם ההשגה השכלית, לא השגה הרגשית; כי כל הרגשה הפעלות, כמו שידעת, והוא ית' פועל, לא מתפעל, כמו שאבאר:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 64 – ה סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר כד הקמח לרבינו בחיי - ערך מטר

ועל כן חייב אדם שיתלה הצרות בחטאיו לא שיאמר מקרה הוא היה לנו אלא ראוי לו להאמין כי הם בהשגחה מכוננת מאת השי"ת כדי שישוּב מחטאו ויכניע את לבבו. וכן מצינו בזמן שבהמ"ק קיים שהיה הנגע נראה בקירות הבית, והיה זה למעלת הארץ ולקדושתה ולהיות מופת על ההשגחה כענין שכתוב (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה, והיה הנגע נראה תחלה בביתו חזר בו מוטב ואם לאו היה נראה בבגדים חזר בו מוטב ואם לאו היה נראה בגופו, וכיון שהיה רואה בצרעת מתקרב אליו עד שמדבק בגופו אין ספק שהיה מפשפש במעשיו וחוזר בתשובה.

ספר ראשית חכמה - שער הקדושה - פרק שמיני

ועיינן דנהרין באורייתא עלייהו אתמר (תהלים קמה, טו) עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, וצריך בר נש לאתעסקא בהון תדיר ערב בקר וצהרים (בי"ה) קודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב (דברים יד, יב) תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ואוליפנא תמיד מתמיד, תמיד דערב ובקר לתמיד דתמיד עיני ה' אלהיך בה, עד כאן לשונו.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 65 – ו' סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ראשית חכמה - שער התשובה - פרק ששי

ארץ ישראל נודע שאין נבואה שורה אלא בארץ ישראל ובמעלת ארץ ישראל כמה מעלות ואחד מהם שאין שליטה והשגחה לשום חיצוני בה דכתיב עיני ה' אלהיך בה.

ואמרו במדרש (מדרש שוחר טוב) בפסוק (תהלים קה, ד) דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד, אמר רבי יוסי בר חלפתא לרבי ישמעאל בריה מבקש אתה לראות את השכינה בעולם הזה עסוק בתורה בארץ ישראל, שנאמר דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד, עד כאן לשונו. ופי' דרשו ה' ועוזו התורה נקראת עוז, שנאמר (שם יט, יא) ה' עוז לעמו יתן. בקשו פניו תמיד היא ארץ ישראל, שנאמר בה (דברים יא, יב) תמיד עיני ה' אלהיך בה.

ועוד במעלת הדר בארץ ישראל פי' בזהר (פרשת אחרי מות דף עב) זה לשונם, אמר רבי יהודה זכאה חולקיה מאן דזכי למשוה מדוריה בארעא קדישא דכל מאן דזכי לה זכי לאנגדא מטלא דשמיא דלעילא דנחית על ארעא וכל מאן דזכי לאתקשרא בחייוי בהאי ארעא קדישא זכי לאתקשרא לבתר בארעא עלאה קדישא. ואמר עוד לקמיה ולא עוד אלא אי זכי בחייוי זכי לאתמשכא עליה רוח קדישא תדיר וכל מאן דיתיב ברשותא אחרא אתמשך עליה רוחא אחרא נוכראה, עד כאן לשונו.

נמצא שעיקר הדבקות להשגת החיים העליונים הוא בארץ ישראל ובפרט בירושלים, שירושלים של מטה מכוונת כנגד ירושלים של מעלה. ועשר קדושות הם כדפי' במשנה וירושלים מקודשת יותר מארץ ישראל וכל סביבותיה וכפי קדושתה כך ימשך ממנה דבקות החיים ביותר למתדבק בה שאין בינו לבין הקדוש ברוך הוא מסך מבדיל.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 66 – ז סיון תשס"ד לפ"ק
י"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בינה לעיתים - חלק א - דרוש א ליום שני של ראש השנה

דרוש א' ליום ב' של ר"ה על נדבת עיר קדשנו ותפארתנו תוב"ב. שנת הנוגע בכם נוגע בבבת עינו לפ"ק. המקום ההוא ה' יראה וכו'.

הן כל אלה הדברים אנכי דובר באזניכם היום, על דבר המצוה העצומה אשר הזמין ה' ית' בחסדו לפני כבודכם היום הזה, להחיש מפלט לעניים המרודים תושבי ירושלים עיר הקדש תוב"ב, אשר מרוב צרות ולחץ אויביהם הדוחקים אותם בחזקה על סך גדול ונורא, הוכרחו גם הם, לרבות שלוחיהם בכל תפוצות גלות אחיהם אנשי גאולתם, להוציא ממסגר נפשם ולהצילם ממוקשי מות. והיה מזכות הקהל הקדוש הזה להזמין לכם זאת המצוה ביום האדיר והקדוש הזה, אשר בו אנו שואלים בתפלתנו אליו יתברך יכתבנו לחיים אשר נכללו בזה כל מיני גזרות טובות כנודע. ובאנו לזה בשני אמצעים, הא' בהזכיר זכות עקדת יצחק ע"ה והב' במצות השופר. ואני אומר כי יש עוד אמצעי שלישי מופלג וגדול מאד להשגת החיים האלו, והיא מצות הצדקה המעולה. כי רואה אני היות יחס עצמי לג' אלו יחד זה עם זה ולשלשתם עם הצדקה, כי המספר קטן בכולם שוה. החיים עולה י"ט, ונזכה גזר דין החיים במצות שופר שגם הוא עולה י"ט. ובזכות יצחק אבינו ע"ה אשר מספרו ג"כ י"ט, שעליו אנו אומרים כי אתה אבינו וגו' (ישעיה סג טז). ומצדנו נוספת עליהם מצות צדקה חשובה ומעולה מאד, שגם מספרה י"ט. ונתרבה חשיבותה להיותה אל המקום ההוא המקודש בארץ וירושלים שגם היא בחשבונה עולה י"ט, אשר עיני ה' אלהינו בה תמיד, כאשר רמזתי בנושא המקום ההוא ה' יראה, כי הוא יתברך רואה בכל עת ובכל רגע המקום ההוא ומשגיח עליו בפרטות. ועתה בהיותם בעמק הצרות, ה' יראה

בעוני המקום ההוא להעלות לו ארוכה ומרפא ע"י חסדי מעב"ת בהרחבה יתרה, כפי המקום לקדושתו, וכפי הזמן היום המקודש הזה, וכפי הנושא תוקף הצרות המתרגשות עליהם הידועות אצל מעלתכם:

ואחר היות היום תחלת וראשית השנה ועל הארץ ההיא נאמר – עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה (דברים יא יב), אם כן נכבד את ה' מהוננו ומראשית כל תבואתנו ונסתכל במה שאמר ית' ע"י נביאו ישעיה ע"ה – שמע אלי יעקב וישראל מקוראי אני הוא אני ראשון אף אני אחרון (ישעיה מח יב). ואשער בכוונתו ע"ד מי הקדימני ואשלם (איוב מא ג), שדרשו זכרונם לברכה (ילקו"ש שם) מי הפריש פאה עד שלא נתתי לו שדה מי הפריש תרומה ומעשר עד שלא נתתי לו גורן וכו'. ועל זה אמר הסכת ושמע ישראל ושים לבך על דבר גדול, כי לפי האמת בכל מה שאתה עושה ונותן בעבורי מעולם אינך המתחיל, כי לא תתן כלום משלך, שלעולם אני מקדים לתת לך תחלה עיקר הדבר שאתה נותן לי לשמי ממני, באופן שאני תמיד הראשון והמתחיל ואיני חייב לך כלום. ועכ"ז אף אני אחרון, אני מצרף בזה ג"כ היותי אחרון, כאלו אתה התחלת והקדמת אותי לתת בעבורי ואני אבא אחריך לשלם לך מה שעשית תחלה. וכל זה יובן ודאי בהיות הנתינה מהראשית, על הדרך שאמרנו היות כוונתו יתברך מהצלחת המזונות:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למזונות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 67 – ח סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בינה לעיתים - חלק א - דרוש ב לימי חנוכה

שתים הנה קוראותינו מסכנות עצומות השתרגו עלו על צוארינו ומשתייהן הצילנו ה' בעזוזו ונפלאותיו. הא' בימי המן הרשע, אשר לזכר הצלתנו אנו עושים את ימי הפורים בזמניהם. והב' בימי אנטיוכס, אשר לפרסום אותו הנס הוקבעו שמנת ימי חנוכה האלה. ומה זה היה לבן קיש מרדכי אשר הנס הנעשה ע"י זכה אל כל הכבוד ההוא, מעוצם הפרסום הנעשה עליו ביום הפורים בקריאת המגילה וסעודות ומתנות בשמחה גדולה, מה שאין כן בנס זה של חנוכה, כי לא הוקבעו הימים הללו כי אם להלל ולהודות בהדלקת הנרות ותו לא מידי... וכו'.

טעם שני, כי צרות אנטיוכוס היו בזמן היות ישראל בארץ הקדושה ובזמן היות בית המקדש קיים, אשר בלי ספק זכות המקומות ההם וקדושתם סיוע גדול להקל מעליהם הסכנה ולגרום הבאת הנס, כי תמיד עיני ה' אלהינו בה, ואין כ"כ מהתימה יעשה ה' אז נפלאות. אבל בימי אחשורוש, שהיו מפוזרים ומפורדים אנה ואנה רובם בחוצה לארץ, ובזמן חורבן המקדש כי יפליא ה' חסדו לנו, זה ודאי הוא ענין רשום מאד כי נתקיים מאמרו יתברך בהבטחתו – ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים וגו' (ויקרא כו מד). וכפל אף גם, מגומגם. ולמה אמר בארץ אויביהם, כ"א אין הכוונה אלא מטעם השעבוד נראה שהי"ל תחת אויביהם או ביד אויביהם. אכן יראה כי בפסוק הקודם אמר אז וגו' יען במשפטי מאסו וגו', שמורה היותם מלאים עונות, שזה ודאי מעיק גדול וסבה עצומה לבלתי יתפייס ה' מהם. ואמר עתה, כי אע"פ שמלבד חסרון זה הנזכר מרבוי העונות יש ג"כ זאת הגריעותא האחרת, והוא בהיותם בארץ אויביהם, ארץ לא מטוהרה שאין שם זכות קדושת הארץ מסייע כלום, עכ"ז לא מאסתים ולא

געלתיים וגו'. וזה כי אעלה על זכרוני, שגם עיקר הגאולה הראשונה כך היתה, שאזכור ברית ראשונים אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים מקום שהוא אבי אבות הטומאה. וא"כ מצד זה יגדל נא כח נס של פורים, בהיותו נעשה בח"ל שלא במקום מקודש:

והוא לדעתי מה שאמר אדוננו דוד ע"ה – דמינו אלהים חסדך בקרב היכלך כשמך אלהים כן תהלתך על קצוי ארץ צדק מלאה ימינך (תהלים מח י). יאמר בשם הכנסיה, מריש הוה אמינא ודמינו מעיקרא היות חסדך שופע ומתגלה בלבד בקרב היכלך, המקום המקודש, כי ע"י קדושתו ימשך שם השפע וחוט של חסד שלך יסובבנו, אבל לא בשאר המקומות הרחוקים, אשר לא מצד הקדושה הם, כי שם לא יתפשט צד חסד אלא צד דין גמור בלבד. אמנם אנחנו רואים ומשיגים השגה מוחשת שאין הדבר כן, אלא כשמך אלהים כן תהלתך, כעין התפשטות שמך אלהים בעל הדין הגמור שהוא כולל לכל הארצות, כן תתפשט ג"כ תהלתך על קצוי ארץ גם מצד החסד והרחמים, כי אפילו בקצוי ארץ שחוץ למקום הקדוש בא הצדק מצד ימינך הפשוטה, שהוא החסד והרחמים כנודע. וזה להוכחת הטעם השני:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 68 – ט סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בינה לעיתים - חלק א - דרוש ב לשבת הגדול

והוא המכוון לנביא ע"ה באמרו הלא קציר חטים היום וגו'. כאלו יאמר, הלא תדעו כי שאלתכם המלך בעת ובעונה הזאת שלא בזמנה הוא דומה לשאלה שאני אשאל עתה קולות ומטר בזמן קציר חטים אשר לא תאות שאלה כזאת אלא להלן בזמן החורף שאז היתה שאלה הגונה. כן ג"כ אתם, אלו הייתם ממתנינים לשאול המלך בזמנו היה דבר רצוי לפניו ית' וטוב לכם, ועתה בהיותכם מהירים להקדים לשאול אותו שלא בעונתו הסכלתם עשה, כי בזה הוא כאלו אתם מטילים חלילה איזה דופי או מום בהשגחתו ית'. וזה הוא כי רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני ה' וגו', כלומר אתם עושים רעה גדולה, כענין עיני ה' המשוטטות ומשגיחות תמיד (ע' זכריה ד י), ע"ד אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה וגו', שעניני ה' כנוי אל ההשגחה. ובהיותכם שואלים מלך אתם עושים רעה גדולה כענין השגחה זאת, כאילו אין עין של מעלה רואה ח"ו ושלכן תצטרכו אל הנהגת המלך. ואיך שיהיה ראינו היה זה אות ומופת עם היותו בדבר טבע, לאשר קדמה מהנביא ע"ה הודעת זמנו:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 69 – י סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר בינה לעיתים - חלק ב - דרוש א לתפלה

ואם כן זהו תנאי אחד מהכנת האדם עצמו. התנאי הב' הוא, כי עם היות אצלו יתב' כל המקומות שוים, לא ישתנה זה מזה, כאמרו – בכל מקום עיני ה' צופות רעים וטובים (משלי טו ג), מ"מ רצה יתב' לתת יתרון מה למקום זולת מקום, בעבור המקבלים יזכו יותר לקבל השפעתו באמצעות המקום ההוא. כמו שהוא הענין בארץ הקדושה, אשר נבחרה משאר הארצות להיות עיני ה' אלהינו בה תמיד, וממנה נתייחדה ירושלים עיר הקודש וממדרגה למדרגה עד בית קדש הקדשים.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 70 – יא סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר פרי הארץ להרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעבסק זצ"ל - מכתב ח'

והנה תאמינו אם לא תאמינו ח"ו, וחלילה לי מלדבר בעדי ולכבודי, שהנה יש בנתינת צדקה ג"כ חילוק בין חו"ל לארץ ישראל, מפני היות חו"ל ניזון ע"י שרים, וארץ ישראל עיני ה' אלקיד בה תמיד שהיא השכינה הק' בעצמה, וידוע דברי הזוה"ק (ח"ג קי"ט ע"ב) בפסוק (ירמיה מו, כב) קולה כנחש ילך בדרך הנחש, כד איהו בדינא כפיף רישא לעפרא וסליק לזנביה, כדין זנביה סליק ומחי לכל אינון דאשתכחו קמיה. ואעפ"כ מאן עביד לזנביה דיסלק לעילא ומאן מדבר ליה ומאן נטל ליה למטלנוי האי רישא אע"ג דאיהו כפוף לעפרא וכו', וכד"א (שה"ש א, ו) שמוני נוטרה את הכרמים וגו', מפני היות השכינה הק' בגלות וכפוף לעפרא אעפ"כ כולם ניזונים על ידיה, וכל עניני השכינה בעצמה הם דרך דלות ושפלות, לכן ישראל שפלים מכל האומות, וישראל שבארץ ישראל שפלים מישראל שבחו"ל. ומאן דמוקים שכינתא מעפרא, ובפרט במקום הנראה שפלותה יותר ומעלה אותה מתעלה עמה למעלה למעלה עד אין סוף ב"ה, וזהו נקרא תמכין דאורייתא. והעיקר שכל מעשיו יהיו על דרך הנ"ל, לא לשום גמול ותכלית, אבל מפני מי שאמר ונעשה רצונו, שהיא הדרך הכבושה לעלות בפשטות. וידעתי גם ידעתי שכל הדברים יגיעו ויתיישן זה הדבר גם כן, אף על פי כן מובטחני בה' ברוך הוא וברוך שמו, אם ירגילו עצמם בזה יוסיף ה' ית"ש ויתעלה תת כוחם ליתן עצות בנפשם חדשות גם ישנות כמעייין הנובע, והיו רק למעלה ולא יהיו למטה, ויתעלו בגשמיות ורוחניות מאוד מאוד:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיותו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 71 – יב סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר פרי הארץ להרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעבסק זצ"ל -

מכתב יא

אלה וכאלה עוצם השפלות ודלי דלות ורוב הענים השאת והשבר בלחץ והדחק מלבד סכנות ופחדים לא אמון בחיים חיי עצמו והצאצאים והצפיעים שלא ניתן לכתוב, אל ימס לבב אחינו כמים רק חזק כי לתושיה כפלים רגע באפו חיים ברצונו, חזקו את לבב אחיכם יפתחו את ידיהם ימלאו ידם אל ה' לתת עלינו ברכה ע"י השליח העובר ממקום למקום וירץ המערכה המאסף לכל המחנות מחנה ישראל איש ואשה יעשו עוד נדבה חדשה לקופת אה"ק מלבד עולת התמיד ומנחתה יושמו פדות נפשינו מפדיון שבויים נפש עוללנו וטפינו להשבית נוגש ומדהבה שאומרים מדוה והביא רבבות רבבה ומעבור הארץ אשר עיני ה' אלוקינו בה למען ירבו ימינו על האדמה אשר נשבע כי עזה כמות אהבה מלבד רחמים מרובים וחמלת דלים ונפשות אביונים מתוך ומחמס לגאלם ויקר דמם בעינם ויחננו מזהב שבא יתפלל תמיד למענם כי שומע אל אביונים ה' ובפרט בארץ אשר עיני ה' בה:

וזאת הברכה מנחה היא שלוחה לברך את עמו ישראל באהבה על כל הטובה ונדבה כרוזא קלא בחיל והאלקים יעננו בקול לאמור כה תברכו את בני ישראל אמור להם מי שבירך אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה הוא יברך וינצור ויעזר את כל אחד ואחד מישראל המסייעים בטובת קופת ארץ ישראל בין בגוף בין בממון בין בדיבור ומעשה, וכל איש ואשה אשר יעשו עוד נדבה חדשה ישאו ברכה מלאה וגדושה מאת ה' אלקים בציון כי שם צוה את הברכה וחיים בזכות תורתנו הקדושה וזכות הארץ ושוכניה האבות והאמהות נביאים ותנאים ואמוראים ובפרט התנא הגדול רבי עקיבא ורבי מאיר בעל הנס ורשב"י המגינים עלינו תמיד זכותם יגן עליהם ועל בניהם וכל אשר להם בתוך כלל ישראל ואמרו אמן:

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 72 – יג סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מאור עינים - השמטות

והנה אמרו רז"ל כל הדר בארץ ישראל וכו' הענין הוא שהצדיק נקרא ארץ ישראל כי הארציות שלו מזוכך שבא למדריגת ישראל כי ישראל פירושו יש"ר א"ל שהקודשא בריך הוא מסתכל בו מלשון ישור על אנשים כי עיני ה' אל צדיקים כתיב (תהלים ל"ד, ט"ז) והשגחות הבורא בו והנשמה נקרא כל כי כל ההנהגה על ידה וכוללת הכל כל היא הנשמה הדר בארץ ישראל בגוף הצדיק דומה כמי שיש לו אלוה הענין הוא כי הקודשא בריך הוא קראו ליעקב אלוה אני אלוה וכו' ואתה בתחתונים כי המשיך אלהותו בתוכו לשרות בו וזהו דומה כמי שיש לו ממש אלוה שהוא נקרא אלוה ולכן אמר דומה ולא אמר יש לו אלוה כי אינו אלוה באמת רק נקרא אלוה כאמור וכל הדר בחוץ בחיצונים לארץ היינו החומר דומה כו' איני שוכן בו אלהותו ודומה יותר כאלו אין לו אלוה כלל כביכול אך שבאמת יש לו אלוה ולכן אמר גם כן דומה והבן ולכן כשאדם צדיק ומתקן המאמר להתצקשר בו כביכול אז נתחלף הא' בעי"ן היא השגחה וזהו והבאתם את עומר שמביא על ידי המאמר עי"ן ההשגחה ולכן ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות כי באמת אף שהעיקר הוא ארץ ישראל מכל מקום בכל מקום אפילו בחוץ לארץ יש בחי' ארץ ישראל ונקודה משם כגון בתי כנסיות ובתי מדרשות וכשיבא משיח במהרה בימינו אזי כל הנקודות ובחי' ארץ ישראל יצאו מחוץ לארץ ויכנסו לארץ ישראל ונמצא קדושת ארץ ישראל מתפשטת בכל מקום וזהו ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות בין עתה ובין לעתיד כי לעתיד ומשך קדושתה מכל הארצות שיתקבל הקדושה אל ארץ ישראל מכל חוץ לארץ ומכל ארץ העמים כמ"ש (דברים ז', י"ד) ברוך תהיה מכל העמים שמכל העמים יתקבץ ותהיה ברוך מהם כמבואר במקום אחר ועתה אף שיש איזה בחי' בחוץ לארץ מכל מקום העיקר הוא ארץ

ישראל ואמר מה היא קדושתה שמכיאתיך ממנה העומר כאמור לעיל כי הצדיק נקרא כשדר בארץ ישראל דווקא ואז מתקן המאמר ומביא עין ההשגחה כי עיני ה' אל צדיקים והשם יתברך משגיח על הצדיק והצדיק דר בארץ ישראל נמצא מביא השגחת הקודשא בריך הוא בארץ ועל ידי מי הוא על ידי הצדיק ולכן יקוים (שם י"א, י"ב) תמיד עיני ה' אלהיך מראשית השנה כתיב חסר א' שהיא כביכול רשה וענייה עם אחרית שנה שתהיה במדריגת אחותי רעיתי יונתי תמתי נוטריקון של אחרית והבן ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיות קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 73 – יד סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר התניא - אגרת הקודש - פרק ד

וזוהו ג"כ הטעם שנקרא הצדקה שלום לפי שנעשה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים כמארז"ל דהיינו על ידי פדיון נפשותיהן הם חלק ה' ממש מידי החיצונים ובפרט צדקת א"י שהיא צדקת ה' ממש כמ"ש תמיד עיני ה' אלהיך בה והיו עיני ולבי שם כל הימים והיא שעמדה לנו לפדות חיי נפשנו מעצת החושבים לדחות פעמינו ותעמוד לנו לעד לשום אכ"ר נפשנו בחיים אמיתיים מחיי החיים לאור באור החיים אשר יאר ה' פניו אתנו סלה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 74 – טו סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר התניא - אגרת הקודש - פרק יד

לעורר את האהבה הישנה וחבת אה"ק להיות בוערת כרשפי אש מקרב איש ולב עמוק כאלו היום ממש נתן ה' רוחו עלינו רוח נדיבה בהתנדב עם למלאות ידם לה' ביד מלאה ורחבה בריבוי אחר ריבוי מדי שנה בשנה הולך ועולה למעלה ראש כמדת קדש העליון המאיר לאה"ק המתחדש ומתרבה תמיד כדכתיב תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה דהאי ועד אחרית כו' אינו מובן לכאורה שהרי באחרית שנה זו מתחלת שנה שניה וא"כ הל"ל לעולם ועד אך הענין יובן ע"פ מ"ש ה' בחכמה יסד ארץ שיסוד הארץ העליונה היא בחי' ממלא כ"ע והתחתונה היא ארץ חפץ המכוונת כנגדה ממש ונק' על שמה ארץ החיים הנה הוא נמשך מהמשכת והארת חכמה עילאה מקור החיים העליונים כדכתיב החכמה תחיה בעליה וכו' והארה והמשכה זו היא מתחדשת באור חדש ממש בכל שנה ושנה כי הוא יתברך וחכמתו אחד בתכלית היחוד ונק' בשם אוא"ס ב"ה שאין סוף ואין קץ למעלת וגדולת האור והחיות הנמשך ממנו יתברך ומחכמתו בעילוי אחר עילוי עד אין קץ ותכלית לרום המעלות למעלה מעלה ובכל שנה ושנה יורד ומאיר מחכמה עילאה אור חדש ומחודש שלא היה מאיר עדיין מעולם לארץ העליונה כי אור כל שנה ושנה מסתלק לשרשו בכל ער"ה כשהחדש מתכסה בו ואח"כ ע"י תקיעת שופר והתפלות נמשך אור חדש עליון מבחי' עליונה יותר שבמדרגת חכמה עילאה להאיר לארץ עליונה ולדרים עליה הם כל העולמות העליונים והתחתונים המקבלים חיותם ממנה דהיינו מן האור א"ס ב"ה וחכמתו המלוכש בה כדכתיב כי עמך מקור חיים באורך נראה אור דהיינו אור המאיר מחכמה עילאה מקור החיים (וכנודע ל"ח שבכל ר"ה היא הנסירה ומקבלת מוחין חדשים עליונים יותר כו') ובפרטי פרטיות כן הוא בכל יום ויום נמשכין מוחין

עליונים יותר בכל תפלת השחר ואינן מוחין הראשונים שנסתלקו אחר התפלה רק גבוהין יותר ודרך כלל בכללות העולם בשית אלפי שנין כן הוא בכל ר"ה ור"ה. וז"ש תמיד עיני ה' אלקיך בה שהענינים הם כינוים להמשכת והארת אור החכמה שלכן נקראו חכמים עיני העדה ואוירא דא"י מחכים והארה והמשכה זו אף שהיא תמידית אעפ"כ אינה בבחי' ומדרגה אחת לבדה מימי עולם אלא שבכל שנה ושנה הוא אור חדש עליון כי האור שנתחדש והאיר בר"ה זה הוא מסתלק בער"ה הבאה לשרשו. וז"ש מרשית השנה ועד אחרית שנה לבדה ולכן כתיב מרשית חסר א' רומז על הסתלקות האור שמסתלק בליל ר"ה עד אחר התקיעות שיורד אור חדש עליון יותר שלא היה מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה והוא מתלבש ומסתתר בארץ החיים שלמעלה ושלמטה להחיות את כל העולמות כל משך שנה זו אך גילוי מההסתתר הזה תלוי במעשה התחתונים וזכותם ותשובתם בעשי"ת וד"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 75 – טז סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר עבודת ישראל - פרשת עקב

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' וגו'. בילקוט וכי אותה בלבד הוא דורש והלא כל הארצות הוא דורש שנאמר (איוב לח, כו) להמטיר על ארץ לא איש כו', מה תלמוד לומר ארץ אשר ה' וגו', כביכול אין דורש אלא אותה ובשכר דרישה שדורשה דורש כו'. כיוצא בדבר הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל (תהלים קכא. ד), וכי ישראל לבד הוא שומר והלא כתיב (איוב יב, י) אשר בידו נפש כל חי וכו', אלא בשכר עושי רצונו שומר את כולם וכו' עי"ש:

הנה ארץ נק' מלכות שמים, כי כמו הארץ נוטעין עליה כל פרי למאכל וזורעים בה כל הזרעים, כן ענין המלוכה שממליכין את הבורא ב"ה בכל מיני מדות, יש במדת אהבה ויש במדת יראה ודומיהם. והיא הארץ אשר ה' דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה, כל עיונית של הבורא ב"ה על הממליכין אותו. וזהו מראשית השנה ועד אתרית שנה, כי יש אשר ממליך הבורא ב"ה במעשה מצות, ויש אפילו במחשבה ודביקות, ויש אשר מחמת הקדושה בא אל בחינת אין ואפס ממש כמו באמירת איה בקדושת כתר, ואז מקבלים נשמה יתירה כדאיתא בכתבים, ואלו המכונים בשם מראשית השנה, שהם עולים לראשית חכמה ובחינת מוחין. ועיין באידרא זוטא סודות ראמות מה שדרש רשב"י במלת מראשית עי"ש:

ואנו נאמר לפי דרכנו, דהנה אי אפשר לכנוס ולעלות במדרגות הגבוהות אם לא מי שהוא רש ושפל בעצמו ונבזה בעיניו, וכמ"ש רז"ל (ר"ה טז ע"ב) בפסוק זה כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה, מרשית כתיב בלא א' עי"ש במסכת ר"ה. והוא הדין בנידון דידן משמעותה רשות ודלות שמי שהוא רש ודל בעצמו הוא נכנס בעליות גדולות. ומקשה הילקוט וכי אותה

בלבד הוא דורש, פירוש וכי בחינת המלוכה לבדה דורש, והלא אפילו בחינות ראמות ונשגבות מציץ ומשגיח, שנאמר להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם, דהיינו במקום גבוה אשר עדיין אין שייכות אדם לשם כי הוא אין והמוחין. ונרמז במלת אי"ש, א הוא הפלא והוא הכתר, י רומז לחכמה, כי היו"ד על שם המתשבה נאמר כנודע, ש נטריקון שוב"ה שהוא הבינה והוא עולם התשובה, ולפעמים הצירוף במלת שם יכ"ש, ואז אות כ' באמצע מורה על הכתר והוא הרצון הוא המחבר החכמה והבינה. וגם שם דורש אותם ועיני ה' בם, אלא בשכר זו דורש את כולם, כי שכ"ר מספרו עשרה פעמים ב"ן הרומז על המלוכה והיא אבן פנתו שעליה ברא כל העולמות ובשכר זו דורש את כולם. כיוצא בדבר אומר שומר ישראל, והלא שומר את כולם כדכתיב (איוב יב, י) אשר בידו נפש כל חי, כי המלאכים נקראים כל חי שחיים בכללותם ואין בהם העדר ועייפות והקב"ה שומר גם אתהם, אלא גם כן בשכר זו שומר את כולם כי בשביל עושי רצונו נברא העולם:

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה. בילקוט וכי אותה בלבד הוא דורש והלא כו' שנאמר (איוב לח, כו) להמטיר על ארץ לא איש כו', מה תלמוד לומר ארץ כו', כביכול אין דורש אלא אותה ובשכר דרישה שדורשה דורש כל הארצות עמה כנ"ל עי"ש. עוד בילקוט ישעיה מ"ט הן על כפים חקותיך (ישעיה מט, טז) אמר רבי אבהו שני דברים שאלו בני ישראל כו' ויבא כגשם לנו כו' (הושע ו, ג), אמרו להם הנביאים לא שאלתם כראוי הגשם הזה יוצאי דרכים מצערים בו כו' אלא כו' אהיה כטל כו'. ועוד שאלו שימני כחותם על לבך (שה"ש ח, ו), אמרו להם הנביאים לא שאלתם כראוי הלב פעמים מגולה פעמים מכוסה אלא כו' והיית עטרת תפארת ביד ה' כו' (ישעיה סב, ג), רבי סימון בשם רבי יוחנן אמר הקב"ה לא אתם לא נביאכם שאלתם כראוי אלא כו' הן על כפים חקותיך כו' עי"ש:

הנה בוודאי עיקר דרישתו יתברך על מלכותו יתברך לדרוש ולראות מי קבל ומי נהג כבוד במלכותו יתברך, והגם ששכינתו עתה בצר עם בני ישראל, עם כל זה דורשה תמיד כמ"ש בתיקונים דשאל לה מאן אוקיר לך, מי הכניס אותך בביתך, רצ"ל מי טיהר לבו להיותו משכן והיכל למלכותו יתברך, ובודאי בני ישראל הם הנוהגים כבוד ונושאים עול מלכותו עליהם ובפרט הצדיקים שכל מגמותיהם תמיד לקשט המלוכה לפניו יתברך, כמ"ש בזוה"ק על פסוק (שה"ש ג, ה) השבעתי אתכם בנות ירושלים, הם נשמות הצדיקים אשר עיקר עבודתם להביא הצטרפות כנסת ישראל לפניו יתברך והקב"ה דורש אותה ומשפיע לכנסת ישראל כל טוב. ובשכר הדרישה דורש כל הארצות, כמ"ש (תהילים קג, יט) ומלכותו בכל משלה, וכל העולמות נשפעים ממנה. וכן יתפרש מה שאמר עוד בילקוט ועיקר השגחתו יתברך על הארץ הקדושה הזו היא המלכות הנקראת ארץ הדום רגלי:

ואמר הכתוב תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה, ודרשו רז"ל (ר"ה טז ע"ב) מרשית כתיב כל שנה שרשה בתחלתה כו'. רצ"ל עיקר עבודת בני ישראל שיהיו רשים ודלים לפניו (וזהו רשה בתחלתה, רצ"ל תחלת ועיקר עבודתו. כמ"ש (דברים ח, יח) וזכרת את ה' אלהיך כי הוא הנותן לך כח לעשות חי"ל, הוא לשון חל"י כתיב (משלי כה, יב), רצ"ל כל הקישוטין שתזכה לקשט השכינה הכל הוא על ידי כחו יתברך. והקישוטין הם כ"ד כידוע, וכשהם נכנסין ללבו של חתן אזי הם מ"ח קישוטין גימטריא חי"ל:

וצריך שתדע שכל זה הכח הוא מאתו יתברך, ולזה עיקר הדרישה שדורש הקב"ה את כנסת ישראל שהם עיקר כל העולמות. וז"ש הפסוק (ישעיה מט, טז) הן על כפים חקותיך, הם הידין והמקומות שע"י יצאו כל העולמות לפועל לא היה כי אם על ידי בני ישראל, ולפי זה מהראוי שכל העולמות ושרי מעלה ינשאו וינטלו את בני ישראל כי הם עיקר חיותם. והידין הם המדות הקדושות כידוע. ואמרו שישראל שאלו שלא כהוגן ויבא כגשם לנו, היינו שלא פירשו שאלתם. אבל ח"ו ששאלו שלא כהוגן, כי פירוש יב"א כגשם לנו, היינו הי"ג מכילין גימטריא יב"א, יאירו בת"ת ישראל. ובחינה זאת נק' גשם, כי ההנהגה על פי ו' קצוות. אכן לא פירשו שאלתם. ואמר להם הנביא היה לכם לפרש אהיה בטל, רצ"ל הרחמים עליונים הנקראים בחינת טל, יאירו בקרב ישראל, ונק' טל, כי הג' רישין כל אחד כלול מי"ג מדות עולה ט"ל. ועוד כי ישראל נקרא גוף הקדושה בבחינת אותיות והוא יתברך משפיע בהם הטעמים ונקודות. ומספר בט"ל עולה ט"ן ר"ת ט'עמים נ'קודות:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 76 – יז סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר אוהב ישראל - פרשת עקב

ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה וגו' אחרית שנה. הענין הוא שכל תיבה מלשון הקודש צריך לחקור על השורש שלה מאיזה עולם נלקחה דרך משל דורשת הוא לשון דרושת החכם ולשון חקירה שחוקר על הדבר, ואיתא ציון דורש אין לה (ירמיה ל, יז) מכלל דבעי דרישה (ר"ה ל). דהיינו הצדיק נקרא ציון ע"ד שאמר רשב"י אנא סימנא בעלמא, ר"ל שכל המשכות הנמשכות מעולם לעולם הכל הוא ע"י הצדיק מעולמות העליונים מאוד לעולמות התחתונים כל השפעות הנמשכים הוא רק ע"י התפלה, ואיתא (סוכה יד). למה תפלתן של צדיקים דומות לעתר מה עתר מהפך את התבואה כו' כך תפלתן של צדיקים מהפכת מדה"ד למדה"ר. והענין הוא, שיאשיהו המלך ע"ה שלח לחולדה הנביאה לשאול ממנה נביאות מחמת שהאשה היא רחמניות ביותר, ולכאורה אינו מובן מה לו יתרון ברחמנות שלה הלא הדבר אשר ישים אלהים בפיה אותו תדבר לא תוסיף עליו כו', אך האמת הוא אע"פ שאותיות הנבואה באים להנביא באיזה סגנון אעפ"כ ביד הנביא יש כח ויכולת להפכו מכסא דין לכסא רחמים אשר על כן האיש שאינו רחמן כמו האשה לא היה מהפך כי גם הרשעים ולא כן האשה שהיא רחמנית:

וצריך להבין הענין באיזה אופן הוא מהפך, והוא ע"ד מ"ש (ישעיה נ, יד) ה' אלהים נתן לי לשון לימודים היינו שהלשון הוא הדורש וממנו נמשך להדיבור ולהלשון הוא נמשך מהמחשבה הוא חכמה, היינו (ונראה ע"ד ששמעתי מבן הרב משם הרב ז"ל שע"י הניגון יכול להפך פי' האותיות היינו טעמים חכמה ובזה היא המשך לדברים האלה) כשאדם דורש על אוהבו הוא מחמת שנתעורר בו אהבה וחכמה על כן הוא חוקר עליו היינו מטיפה הזרעית שבאה ממנו

ליסוד וכשהוגד לו על אזהבו שדרש עליו טוב אזי הלשון גורם תענוג ובאם לאו אזי נתעורר לו גודל הרחמנות. נמצא הלשון הוא המחבר הכל לעולם התענוג הוא חכמה וכולם בחכמה אתברירו, וכמו כן הצדיק צריך דרישה לכל המשכות שלו ולבררם וזהו מכלל דציו"ן בעי דרישה, היינו התחברות לחכמה וזהו הלשון בעצמו דרשת החכם שהחכם כשמתקשר בחכמה אז הוא דורש ומחבר האותיות לחכמה וה' בחכמה יסד ארץ וחכמים נק' עיני העדה, וזהו ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, מראשי"ת השנה היינו חכמה שנק' ראשית כנודע ועד אחרית שנה מדריגות התחתונים כנודע. והבן זה היטב:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 77 – יח סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מאור ושמש - פרשת עקב ד"ה והארץ

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. יש לרמוז בזה כי השי"ת ברא עולמו בכדי שיתגלה מלכותו ויתפרסם אלהותו בעולמות התחתונים גם כן, וישראל עלו במחשבה תחלה שהם עיקר שעשועי השם על ידי שהם מזככים החומריות ובוקעים המסכים המבדילים לקשר את עצמם לשרשם ולהמשיך אור אלהותו ית"ש לעולם, וכל משמרות הרקיע ושרפים ואופנים וחיות הקודש הם מחכים ומצפים להתעוררות התחתונים שעל ידי אתערותא דלתתא יורדת ההשפעה לכל העולמות מעילא לתתא. ולכן אמרו חז"ל שישראל מוסיפים כח בפמליא של מעלה שרומז גם כן שעל ידי מעשי התחתונים ואתערותא דלתתא מתעורר אתערותא דלעילא להשפיע לכל העולמות, ועל ידי זה הקב"ה מתפאר בישראל עם קרובו כמאמר הכתוב תנו עוז לאלהים על ישראל גאותו, שעל ידי שהם נותנים עוז בפמליא של מעלה בהתעוררות שלהם מתגאה ומתפאר השי"ת בהם בכל העולמות. ולכן כל צבא מרום ממתנינים להבל פיהם של ישראל כמו שאמרו חכמינו ז"ל על חשמל שעתים חשות ועתים ממללות ובשעה שהדיבור יוצא מפיו ישראל הם חשות, ולא זו בלבד אלא שגם הקב"ה כביכול שעוצר ההשפעה עד שתהיה אתערותא דלתתא תחלה כדי שירדו השפעות טובות לכל העולמות על ידם על ידי שהם מקשרים כל העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה באין סוף וממשיכין אור אלהותו ית"ש לכל העולמות. וזה מאמר הכתוב והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות וגו', הרים לשון התרוממות (וכמו שדרשו חז"ל בפסוק ולא ממדבר הרים) וביאורו שהשי"ת הבטיחם שקדושת ארץ ישראל תסייע אותן לעבודת השם שהיא ארץ

הרים שהאדם יכול לרומם עצמו בה ולעלות ממדריגה למדריגה להדבק באין סוף ב"ה. ובקעות, רומז שיהיו יכולים לבקוע חלוני רקיע ולהסיר כל המסכים המבדילין ולהמשיך אור אלהותו ית"ש לעולמות התחתונים. למטר השמים תשתה מים וגו', מטר לשון משמר שתרגום של משמר מטרא, ורומז שהם משקין מים שרומז להתורה והחכמה של מעלה למשמרות הרקיע, ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד רומז שלא זו בלבד שכל המשמרות הרקיע מיחלין ומצפים להתעוררותם של ישראל, אלא שגם השי"ת דורש אותה תמיד וממתין על אתערותא דלתתא שמעוררין הכנסת ישראל. תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה רומז שמראשית המחשבה ועד אחרית המדריגות וכל העולמות כולם מיחלין ומצפים על התעוררות של הכנסת ישראל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 78 – י"ט סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר מאור ושמש - פרשת עקב ד"ה או

או יאמר ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה וגו' עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה ועד וגו'. יש להבין מה לשון עיני ה' היה די באמרו דורש אותה תמיד מראשית השנה ועד אחרית שנה. אמנם הענין הוא שארצנו הקדושה מכונת כנגד ארץ העליונה מדת מלכות שמים. והנה כשהמלכות מקבלת השפעה מהעשר ספירות אז ארץ ישראל שהיא מכונת נגדה מקבלת גם כן כל השפעות טובות כי ארץ ישראל היא ראשונה לקבלת השפע היורד מלמעלה. וזהו רמז הכתוב ארץ וגו' עיני ה', כי עי"ן גימטריא ה' הויות וב' עינים הם עשרה הויות שהם עשר ספירות, ושנה גם כן גימטריא ספירה. וזה עיני ה' דייקא רצה לומר כל העשר ספירות. מראשית השנה ועד אחרית שנה רצה לומר מראשית המדריגה ועד ספירה העשירית וזהו עד אחרית שנה שהיא מקבלת כל ההשפעה היורדת למדת מלכות והבן:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 79 – כ סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ערבי נחל - פרשת חקת

נקדים פסוקי עקב (דברים יא', י) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים כו' ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה והיה אם שמוע כו', ופרש"י ידוע. ויש לדקדק במ"ש רז"ל (ראש השנה ח ע"א) מראש השנה נדון מה יהיה בסופה, למה אפקיה קרא ממשמעותיה, דפשט הכתוב מורה שההשגחה הוא תמיד ונידון בכל יום. גם יש לדקדק מה הלשון אומרת עיני ה', והדבר פלא גדול שסמוך לו פרשת והיה, שידוע בכוונת קריאת שמע שפרשיות שבקריאת שמע הם תיקון לעיינין דלעילא, וזהו הסמיכות של היות עיני ה' אלהיך בה, ולכן והיה אם שמוע תשמעו אז טוב לכם כי תתקנו בחינת העיינין, דהיינו ההשגחה עליהם לטוב, רק נסביר הענין יותר לפי עניותנו:

ונבאר ענין קטנות העין וגדולתו במקום שורשו, ידוע שאין דבר שבקדושה פחות מעשרה, והעשירי יהיה קודש, מדת המלכות נקראת רחל והוא סוד הלבנה וסוד אבן וסלע וסוד דלית לה מגרמה כלום רק מה שמקבלת מלמעלה, כענין הלבנה שמקבלת מהחמה, ויש בה סוד מיעוט הלבנה בסוד נקודה אחת עד אשר נבנית, ובה סוד תכלת המורה על הדין ונקרא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין. והענין הוא עם שכבר אמרנו, כי ענין העין ברוחני הוא השגחה הנפלאה בתחתונים אשר ענין ההשגחה וההשפעה לטובה וברכה נוהג בכל מדה ומדה, מסבה ראשונה עד סוף כל המדריגות:

ואמנם רצה ה' ית"ש שיהיה בעולם שכר ועונש רחמים ודין, הרחמים הוא ריבוי ההשגחה וההשפעה, והדין הוא מיעוט ההשגחה, ואם תתמיד ההשגחה וההשפעה אל התחתונים כדרך

כל המדות שלמעלה בטל הבחירה ושכר ועונש, לזאת עשה ה' ככה אשר במדה זו העשירית הנקראת כנסת ישראל, לפי שהיא כללות כל נשמות ישראל וממנה ניזונים, ונקראת ארץ ישראל כי ארץ ישראל לא ניתנה תחת שום שר, רק מדה זו שוכן שם באותה הארץ, ומדה זו עם ארצה ועמה מתיחסים ומתיחדים והיו לאחדים, לכן עשה ה' אשר במדה זו ההשגחה מעוטה בסוד מדה העשירית, וזהו ענין קטנות העין, ולכן תלוי במעשי התחתונים אם תהיה ההשגחה בקטנות אם בגדלות, כאשר נבאר אח"כ אי"ה:

ומטעם זה אנו רואים כי העכו"ם עוברים על כל הכריתות שבתורה ואינם נכרתים, כי המה מקבלים שפעם ממקומות אחרים וכל אשר ניתן לשר שלהם משפיע לאומתו, כי לא חפץ ה' בהם, וישראל חלקו וחבל נחלתו אשר בהם בחר ה' להיות לו לעם נחלה וערפם אל יקשו. וכן אנו רואים כי בהיות ישראל שרויין על אדמתם אם עבר אחד על אחד מחייבי כריתות היו ימיו נכרתים לא נמלט עד אחד, משא"כ בהיות ישראל בחוץ לארץ, על פי הרוב אף אם יעבור אינו נכרת, והוא להיותו תחת השר וק"ל:

וענין קטנות זה מובן עם מה שביארנו בעין הגשמי, שבקטנותו אין ניכר מחוש העין רק הדמעות והבכיה להמתיק הפסולת ולתקנו, ומובן זה עם מ"ש האר"י ז"ל בכוונת עיני כל אליך ישברו, הם ב' עיינין דרחל שהם דינין ומונעין הפרנסה כו', ובהם דינים דדמעות ק"ך צירופי אלהים שהם דינים גימטריא דוד המלך ע"ה עם הכולל, והם ב' עינים דרחל, ולכן ב' פעמים דמעה גימטריא רחל, ולכן ומשביע לכל חי רצון ראשי תיבות רחל יעוי"ש. הרי שנקרא מדה זו דלית לה עיינין, וכמש"ל בעין הגשמי בקטנותו שהיה כלא היה למיעוט השגחתו, כך במדה זו יש בה מיעוט ההשגחה ותלוי במעשה התחתונים כמ"ש אי"ה, ואין ניכר רק ענין הדמעה להמתיק הדינים ולתקנם, ולסבה זו מיאנו ישראל כ"פ מליכנס לארץ ישראל, כי לא רצו שיהיו תחת מדה זו, בהשיגם כי ההשגחה שם בקטנות, והמרגלים אמרו ארץ אוכלת יושביה היא, והוא לטעם הנ"ל, אבל ה' חפץ דוקא בזה כדי שיהיה שכר ועונש, והתחתונים בידם לתקן דבר זה להגדילה בסוד מילוי הלבנה כשמקבלת מהחמה כאשר יבואר:

ואמנם גבוה מעל גבוה יש בבחינת שורש העין, דהיינו ההשגחה הנפלאה, ומצאנו בכאר"י ז"ל ג' בחינות. בחינה א', בכוונת קודם התפלה לעשות כל גופו מרכבה לקדושה, כל אבר לשורשו, ומבואר שם שאבר העין יעשה מרכבה לחמשה הוי"ו"ת העולים ק"ל גימטריא עין, והוא ענין ההשגחה הנפלאה לרחמים הנמשך משם הויה ב"ה, ובכל הויה יש בחינת הראות דהיינו ההשגחה, רק שאבר העין הגשמי מקבל מן ה' הוי"ו"ת להיות כח חושו חזק. בחינה ב', יבואר בכוונת וראיתם אותו וזכרתם כו' וז"ל, אני מצייר בדעתי כאילו יש שם תכלת החשוך מחמת הדין ומאיר ע"י אור עינים עליונים שיומשך לעיני רחל, דהיינו הוי"ה במילוי מ"ה בריבוע, כזה

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא בגימטריא ק"ל ע"ש. בחינה ג' מילוי שם אהיה אותיות ל"ף ה' ו"ד ה' ג"כ גימטריא ק"ל גי' עין, הרי ג' בחינות של העין בשורשו גבוה מעל גבוה, ומהם אנו ממשיכים בתפלותינו ובמעשינו אל בחינת קטנות העין, דהיינו העין אשר במלכות להגדילה ואז נמשך ההשגחה וההשפעת ישראל עמה וארצה:

אכן להסביר איך יש כח בעבודתנו לגרום זאת. נסביר תחלה בחינת העינים בנפש האדם, היינו עין השכלי אשר באדם, וענינו הוא ההשגחה על עצמו לעסקיו מה לעשות ומה למנוע מלעשות, הנה בקטנות האדם כאשר עין השכלי מעט הוא משגיח בעסקיו כאשר מתחיל לצאת מגדר בהמיות, כי בקטנותו עדיין לא ניתן בו כלל עין השכלי, וכאשר הגיע לעונת הפעוטות ולמעלה להבין במותר האדם מן הבהמה, שצריך לעשות מעשיו בהשכל אל אשר יהיה שם תועלתו, ומשתוקק אל הלימוד לתורה ולמצות, הנה יש מי שלומד לקנטר והוא מצד הקליפות כמ"ש התוספות, כי לא יגיע מלימוד זה אל לשמה, ונניח זה כי לא במתים לדבר, אך דיברנו ממי אשר מתנוצץ בו ענין קדושת ישראל מקטנותו, הנה יהיה בו קטנות עין שכלי שלו להשגיח על תועלת עצמו ולומד לכבוד וכדומה, ועל זה אחז"ל (פסחים נ ע"ב) לעולם יעסוק אדם בתורה שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה:

הרי זה כבר יש לו עין השכלי אבל בקטנות הדעת וההשגחה ההיא היה כלא היה, רק ענינה הוא שמתוכה יוכל לבוא לגדלות ההשגחה שהיא הלימוד לשמה כאשר בקטנות עין הגשמי אין בו רק הכנה שיוכל לבוא לידי גדלות חוש הראות ולתכליתו האמתית כמ"ל, הרי נתבאר קטנות עין השכלי, וזה נמשך מבחינות העינין דלמעלה, שבמל' הנקראת כבוד אל, ולכן ענין השגחה זו באדם מצד הכבוד בעין שורשו, אכן גדלות עין השכלי נמשך מג' בחינות העינין שנתבארו, ולכן בגדלות עין השכלי שהוא הלימוד והעבודה לשמה יש בה ג"כ ג' בחינות גבוה מעל גבוה. האחד הוא, כאשר יתגדל האדם ויבין שענין כבוד האדם מדומה אין בו מאומה, יעתק מזה לעשות למען תכלית אמתית, ותהי התחלתו לינצל מהעונש ולקבל השכר, וזה נקרא יראת העונש, ועובד על מנת לקבל פרס, והרי זה קצת מהתכלית, כי מי יתן והיה הפחות והגרוע שבעם ה', תהיה יראת העונש ואהבת השכר על לבו בכל רגע לא ישכח דבר זה מאתו, אזי לא יעבור עבירה בשום פעם ויחזיק במצות ה':

וכאשר ישתדל בהעבודה על זה הדרך זמן רב אז יעתק מזה, כי ירגיש בהרגלו בעבודה תענוג גדול ורב מתורתו ועבודתו יותר מכל תענוגי העולם, ואז ישכיל ויבין מעצמו כי לא נאה כי לא יאה לעבוד למלך הכבוד בשביל לקבל שכר או לירא שלא יענש ח"ו, אלא כי כך הוא האמת לאמתו שראוי לעובדו, ואי אפשר לו ליפרד מן התורה והעבודה מרוב התענוג הנרגש, מהביטוי והסתכלו בעין השכלי למי הוא עובד, ואשר אליו ראוי לכל הנמצאים לעובדו בלב שלם ובנפש

חפיצה, כי כל לבבות דורש ה'. וכאשר יתמיד זמן רב בעבודה זו, יחשוב וימצא עול בנפשו לאמר הנני עובד למלך הכבוד מרוב התענוג, וגם זה אינו נכון כי מה אני ומה חיי כנגדו, ויעזוב כל התענוג שהוא אל ה', ואזי מרוב חשקו לעבוד בלתי לה' לבדו, אזי יצא התענוג מלבו ויעזבהו כי כבר מבטל כל חושיו וכל הרגשתו לה', וכאילו אינו בעולם כלל ואז העבודה בלתי לה' לבדו, והיא העבודה האמתית הנכונה בלי תערובות, ואלו ג' בחינות עין השכלי נמשך מג' בחינות עינים אשר בגבהי מרומים:

ואמנם בחינת קטנות עין השכלי נקרא עיני בני ישראל, מחמת מקור שורשו שהוא במדה הנקראת כנסת ישראל, ששם כללות נשמות ישראל ומשם יצאו, לכן בחינת העינין דשם נקרא עיני בני ישראל או עיני ישראל. והג' בחינות של גדלות שנתבארו נקרא עיני ה', כי בחינתם משם הוי"ה ב"ה מן ה' הויות ומריבוע דהויה במילוי מ"ה, גם ממילוי דאהיה, שהוא ג"כ שם הרחמים והכל מיוחס להוי"ה שהוא גוף האילן, ושאר השמות הם ענפיו כידוע, לזאת ירמוז הכתוב על זה עיני ה':

והנה כל העבודה להמשיך מעיינין דלמעלה לעיינין דמלכות להמתיקם ולהגדילם, ויש כח בעבודתנו לגרום זה באופן שנבאר, כי מקור ישראל במלכות, ובכחו לעלות בדעתו למעלה למעלה בעבודתו, וממילא כשעומד במקום גבוה הוא ממשיך למלכות, והיינו כי אף אם יהיה האדם כבר עובד במדריגה הגדולה, מ"מ אין כל העתים שווים, ותמיד צריך האדם להתחיל במדריגה הקטנה ולעלות באותו רגע בסולם המדריגות, לכן קודם שיתחיל להתפלל, הנה מתעורר בלבו ובקרבו מתחלה קטנות עין השכלי, ומיד יעזבהו ויגבה לבו בדרכי ה', לעלות לבחינת הגדלות הראשון לתועלת שכר, ומיד ירגיש תענוג בהתחילו להתפלל, ואח"כ יעזוב גם התענוג, הרי האדם מקומו במלכות, ודעתו ועבודתו עולה עד עינים העליונים עיני ה'. ממילא כאשר עובד כך הוא ממשיך מעיני ה' אל מקומו הנקרא קטנות העיינין, ועי"ז מתגדלים אותם העיינין:

ונקבע לזה עוד ביחוד בפרשיות שבקריאת שמע, אשר מסגולתם לאחוז במקום קדוש בעינים העליונים, ובאה מצוה וראיתם אותם, דהיינו להסתכל בציצית אשר שם תכלת, שהוא בחינת רחל אשר שם קטנות דעיינין, וכבר עיני האדם אחוזים ע"י עבודתו בעיני ה', וממילא בהסתכלו בציצית מתגדלים עיינין דקטנות, ע"י כוונתו אז להמשיך בראות עיניו מהשמות העליונים אשר שם שורש הראות והוא מובן. ומזה יגיע ג"כ תועלת אל האדם אשר בהגדילו שורש של קטנות דעיינין, ממילא גם קטנות עין השכלי שלו נתגדל, וכאשר הקטנות נתגדל אזי הגדלות נתגדל מאד בלי ערך, כי לפי ערך הקטנות יהיה ערך הגדלות, כי האדם אשר בקטנותו עיניו כהות, אזי גם בגדלותו חושו חלוש, משא"כ מי שבקטנותו עיניו בהירים, אזי מוכן לכשיגדל שיהיה לו חוש

ראות חזק מאוד והוא מובן. וזש"ה וראיתם אותו בכוונה הנ"ל, ועי"ז וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם, כי יתחזק עין שכלי שלכם, שאף הקטנות יהיה השגחה ברורה לזכור תמיד מצות ה', ולא תתורו אחרי לבבכם כו' כענין קטנות עין השכלי. והבן כי הוא דבר אמיתי בביאור הפסוק:

ועתה נבאר מדה זו בעולם. הנה קטנות ההשגחה היא בחוץ לארץ, כי איש הישראלי אינו מיוחס להשר השוכן שם, לכן ההשגחה הבאה לאיש הישראלי בחוץ לארץ מאת ה' הוא מעט, זעיר שם זעיר שם, בסוד ומלכותו בכל משלה שסודו התלבשות המלך בשרים להכניעם, ממילא זהו קטנות העיינין וההשגחה שבמלך, וגם הוא דרך כמה מסכים. אמנם גדלות ההשגחה הוא בארץ ישראל, אשר שם עשר קדושות בפרטות, ונחלק בכללות לשלשה חלקים, ארץ ישראל וירושלים ובית המקדש, ועיקר נקודת ההשגחה בקדשי הקדשים, הרי גדלות ההשגחה ג' מינין נגד ג' מינים אשר בנפש כמבואר, ולכן נוהגים כמה חומרות ודינים בארץ ישראל מה שאינו בחוץ לארץ, ובירושלים יותר, ובבית המקדש עוד יותר, כי לערך ההשגחה שמושגח האיש מהמלך כך יהיה ערך זהירותו וזריזותו בעבודתו, וכן יהיה בשנה, הן קטנות ההשגחה בכל השנה, וגדלותה הוא בעשרה ימים מראש השנה עד יום הכיפורים שהם נגד עשר קדושות של ארץ ישראל ובאותן הימים גוזרים על כל עניני האנשים ואז עיקר ההשגחה, ואלו הי' ימים נחלקו ג"כ לג' חלקים, ראש השנה, וז' ימים, ויום הכיפור והבן:

והנה ידוע קטנות המלכות בסוד מיעוט הירח, שאין נשאר רק נקודה היסודית, וזש"ש (תהילים קל"ז, ז) ערו ערו עד היסוד בה, כי להיות אי אפשר להזיז נקודה היסודית, לזאת אומרים העכו"ם שעב"פ עד היסוד והבן, ואז נחרב בית המקדש, והוא סוד מיעוט הירח, ואח"כ כשהתחיל לצמוח בנין בית ב' נבנה בתחלה רק היסוד, והוא קטנות המלך נקודה היסודית לבדה, ומהטעם דקי"ל (ראש השנה כ ע"ב) י"ח שעה מיכסי סיהרא אחר המולד, לזאת נתבטל בנין הבית י"ח שנה, ואח"כ נגמר ביסוד גדלות המלך:

וזש"ה בעזרא ורבים מהכהנים אשר ראו את הבית הראשון ביסודו זה הבית בעיניהם, ר"ל שיסוד זה הבנין היה רק קטנות ההשגחה הנקרא עיני ישראל כמש"ל, והיינו 'בעיניהם' דייקא, ר"ל בראותם שלא נעשה רק יסוד הבית הבינו שאין זה השגחה רק מבחינת עיניהם לכן בוכים כו'. וזש"ה בזכריה ידי זרובבל יסודו הבית וידיו תבצענה כו' כי מי בז ליום קטנות, ר"ל ביום שלא היה רק היסוד והיה בבחינת קטנות ההשגחה, מבחינת עיני ישראל ישמחו עתה בראותם את אבן הבדיל כו', שיהיה נבנה כראוי וידעו כי שבעה אלה 'עיני ה' דייקא, המה משוטטים בכל הארץ, ר"ל גדלות ההשגחה הנקרא עיני ה', והם ז' עניני השגחה, כי בבחינה א' עין גימטריא ה' הויו"ת

ובכל הוי"ה ענין ההשגחה וכמ"ש, הרי ז' השגחות דגדלות מבחינת עיני ה' והמה משוטטים בכל הארץ דייקא, היינו במלך להגדיל בחינת עיינין דידה, והבן והוא אמת בע"ה:

ועם האמור יתבארו פסוקי עקב, אמר כי ארץ ישראל לא כארץ מצרים היא אשר נתונה תחת השר וכל מה שמקבל שפע הוא נותן לארצו לאומתו, משא"כ ארץ ישראל להיותה נדרשת מאת ה', והניחה לחלקו שהוא בעצמו ישפיע לה כל הצטרפותה, ומטר השמים הוא משקה בעצמו לא ע"י שליח, והוא משפיע על פי מעשיכם, לכן עשה ככה שאתם במעשיכם צריכים להגדיל קטנות ההשגחה, דהיינו להמשיך מבחינת עיני ה' לבחינת עיני ישראל, היינו מדת המלך המכונה אלהיכם כידוע, והיינו עיני ה' אלהיך בה שצריך לעשות המשכת ההשגחה מבחינת עיני ה' לעיני אלהיך:

והמשכה זו היינו מראשית השנה ועד אחרית שנה, ידוע דשנה הוא כינוי לספירות העליונות, ספירה בגימטריא שנה, היינו שצריכין להמשיך ההשגחה מראשית המדרגה עד סוף, היינו מבחינת עיני ה' לבחינת עיני ישראל, היינו מגדלות ההשגחה לקטנות ההשגחה, וזה הענין בעצמו הוא בבחינת העולם, שקטנות ההשגחה הוא בכל השנה, וגדלותה הוא בבחינת הנקרא ראשית השנה, ומהגדלות נמשך ההשגחה לקטנות, ועל זה ארז"ל מראש השנה נדון מה יהיה בסופה, וכל ענין המשכות אלו הם מבחינת עיני ה' לבחינת אלהיך, ועל זה סיים והיה אם שמוע כו' אשר בו עצמו באותו פרשה מרומז תיקון העיינין, לרמוז כאשר תתקנו בחינת העיינין כאמור, אז טוב לכם, משא"כ בהיפוך, והבן כי הוא ענין עמוק:

והנה כבר אמרנו, שישראל סרבו תמיד מלבא לארץ ישראל עבור שהשיגו שמדתה הוא בחינת דלית לה עיינין מצד מדת הדין בחינת סלע כמש"ל, ולכן היתה באמת אוכלת יושביה, כי אין מיוחד לארץ ישראל רק עם ה' ושייטיבו את מעשיהם שם, ויעשו במעשיהם שהקטנות עצמו מתגדל וכמו שכתבנו. וישראל כאשר ידעו והשיגו שמדה המושלת בארץ ישראל הוא בחינת קטנות ההשגחה, הם הנקראים בחינת עיני בני ישראל, והשיגו ג"כ שיש בחינת גדלות ההשגחה, הנקרא בחינת עיני ה', לכן מיאנו מלבא לארץ ישראל ותמיד סירבו בזה, ולא רצו שתהיה השפעתם דרך המדה השוכנת בארץ ישראל, אלא יהיה השגחתם ממקום הגדלות הנקרא עיני ה':

ורצה ה' להראות לישראל טעותם ושאי אפשר כאשר הם רוצים, ושיראו ויבינו שהקטנות עצמו הוא מתגדל, ועי"ז הכל תלוי במעשים, ויש בחירה ושכר ועונש, כי עדיין לא ידעו ישראל שהקטנות עצמו יוכל להתגדל. ולכן כאשר צמאו ישראל למים ונסתלק הבאר, וזהו מצד ההשגחה דקטנות, אז רצה ה' ית"ש להוציא להם מים מן 'הסלע' דייקא, כדי שיראו שהקטנות

עצמו שהיא מדת הדין בחינת סלע, הוא בעצמו מתגדל ונהפך למים בחינת החסד, וכאשר ישראל יבינו זאת שוב לא יסרבו בארץ ישראל:

ואיברא לפי שבסלע שהוא קטנות ההשגחה, מ"מ יש בו הכנה למים קצת מצד מילוי סלע שיש בו מים וכמ"ש בריש דברינו, ומעט זה המים אשר מצד בחינת הקטנות עצמו ג"כ יספיק להם לשתות, ועדיין לא יבינו ישראל שהקטנות מתגדל, לז"א ית"ש קח את המטה והקהל את העדה כו' ודברתם אל הסלע וביאר בעצמו מהו בחינת הסלע אשר אליו תדברו, על זה אמר, לעיניהם, ר"ל מה שאני אומר לכם שתדברו אל הסלע, היינו שתדברו אל הבחינה אשר הוא עיניהם, היינו עיני בני ישראל ואליו תדברו, ונתן 'מימיו' דייקא, ר"ל המים אשר יש בקטנות עצמו מצד המילוי, וזהו מימיו בכינוי, ר"ל המים של עצמו אשר בו יתנהו ויעזבהו, והיינו ונתן מימיו, ואח"כ כאשר לא יהיו בו מימיו אשר מצד הקטנות עצמו אשר במילוי האותיות, אז והוצאת להם מים מן 'הסלע' דייקא, ר"ל מאלו אותיות סלע לבד תוציא מים לא מהמילוי, כי כבר נתן מימיו הללו ואינם בו, לכן תוציא מגוף אותיות סלע, דהיינו שהקטנות יתגדל ונהפך הצור אגם מים, וכל זה לכוונה שכאשר ישראל יבינו זאת, שוב לא יסרבו מליכנס לארץ ישראל:

איברא משה רבינו ע"ה הבין שלמעט הנס עדיף, וכמ"ש בפתח דברינו, ולכן כאשר ראה שרוצה ה' לעשות נס לבניו לתת להם מים כי צמאו שם לכן לא רצה להבין הביאור כנ"ל, שמימיו של עצמו יעזוב ויוציא מים מגוף אותיות סלע ולא מהמילוי, מאחר שאפשר במים של הקטנות עצמו שישתו ישראל ובעירם למה יעשה נס מה שאין צורך לו. ולכן הבין ביאור דברי ה' בדרכים אחרים, ושהוצאת המים יהיה מימי הקטנות עצמו אשר מהמילוי, ואל זה לא הוצרך שהקטנות יתגדל, אלא הוצרך לעורר בחינת שרשו של סלע הגשמי ההוא, וכן עשה:

ולזה אמר ויקח משה את המטה כו' ויקהילו את כו' אל 'פני הסלע' דייקא, פני היינו אותיות סלע עצמו, לא לבחינת מילואו, והיה משה רבינו ע"ה מסתפק בדבר בכוונת ה' ית"ש, אם כוונתו להוציא מים מפני הסלע או ממילואו, והכריע לעצמו הספק באמירתו, ויאמר להם שמעו נא המורים המן הסלע הזה דייקא נוציא לכם מים, ר"ל למה יהיה נס מה שאין הכרח להוציא דייקא מן הסלע הזה, ר"ל מאותיות סלע, ובשלמא אם הייתם טובים וישרים בעיני ה' יכול להיות שלרוב חבתכם לפניו יגלה לכם ידו החזקה ולהראות החבה ולהרבות בנס אף באין הכרח, משא"כ כיון שאתם מורים, א"כ המן הסלע הזה דייקא נוציא מים לעשות נס, מה שאינו על פי הכרח. ומזה הכריע לעצמו בכוונת ה' ית"ש, שאין הכוונה להמשיך הגדלות אל הקטנות, כיון דאין צריך, דאפשר להוציא מים ממילוי הסלע בעצמו, ולזאת וירם משה את ידו ויך כו', כמש"ל כי שורשו של סלע הגשמי הוא למעלה במקורו מהויו"ת בהכאה שני הכאות, ולזה כאשר רצה משה רבינו ע"ה להגבירו לסלע הזה שיושפע ממקורו ואז יקבל אותיות מילואו בכדי שיצאו

ממנו מים, עשה משה רבינו ע"ה מעשה המורה על הכוונה, ועשה בו ב' הכאות, ובזה יצאו מים רבים:

ועל זה הקפיד ית"ש, כי כוונתו יתברך היה להמשיך קדושת הגדלות אל הקטנות, בכדי שבראות ישראל דבר זה שוב לא יסרבו מליכנס לארץ ישראל, ולז"א יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל, ר"ל להמשיך קדושתי לבחינה הנקרא עיני בני ישראל, לכן מדה כנגד מדה לא תביאו את הקהל כו', לפי מה שלא עשו פעולה שיומשך ממנה שיתרצו ישראל ליכנס לארץ ישראל והבן:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 80 – כא סין תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר קול מבשר ח"א - פרשת עקב

ועל פי זה פירש מורי (שיחי') זצ"ל פירוש הפסוק הנ"ל, דאינו מובן, דאחרי שלא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה, איך נקרא עוד 'ארץ הטובה'!! אך, דהיינו – דסגולת ארץ ישראל היתה. דהיתה מושגחת מהשי"ת בעצמו, ולא על ידי שום שר. וכאמור, עיני ה' אלקיד בה. ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד. ולכן נקראת ארץ ישראל – שהיא לה', כמו שישראל המה לה'. וכאמור במדרש, ישראל נקראים שלי, שנאמר, כי לי בני ישראל. והארץ שלי, כי לי כל הארץ, עיי"ש. ולכן לא היתה מתנהגת בסדר הטבעי, רק על פי רצון ה'. והיה ניכר בה תיכף, אם ישראל עושין רצונו של מקום או לא. אך כאשר גבר החטא כל כך, אבדו ישראל אפילו הטובה הלזו – שיהיו נענשין על עונותיהם. והיינו – ואבדתם מהרה, רצה לומר, שמתחלה תהיו נענשים שיהיה ניכר בארץ שאינכם עושין רצונו של מקום, וכסגולת הארץ הזאת תמיד. אך אחר כך, כאשר יוגבר עוד החטא – תאבדו מעל הארץ הטובה הלזו שאתם מושגחים מה' ונענשים על העונות, ותהיו מתנהגים על פי הטבע:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 81 – כב סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר קול מבשר ח"א - פרשת עקב

ואדמו"ר ז"ל אמר על הפסוק הנ"ל, ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה, רצה לומר, שההשגחה הזוה – לרעה ח"ו – גם כן אסיר מכם, אשר לזה [מועיל] מעלת הארץ. וכן יש לפרש מה שנאמר (דברים ל"א יז), והסתרת פני מהם והיה לאכול כו', ואמר על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות. רצה לומר, שיחשבו שאין העונש מהשגחת השי"ת, רק מהסתרת השגחתו. ואנכי הסתר אסתיר (דברים ל"א יח), רצה לומר, שבאמת בהיותם בארץ אויביהם, הגם שאין השגחה בנגלה כמו בארץ – אך עם כל זה – לא מאסתים. כמו שנאמר (ישעיה ח' יז), וחכיתי לה' המסתיר פניו, כו'. ולכן אמר (דברים ל"א כב), וענתה השירה הזאת לעד כו', שידעו שהשי"ת הגיד מראשית אחרית. ובודאי הוא ממנו, וישובו אל השי"ת בכל לבם. והיינו מה שאמר כאן (ויקרא י"ד לה), ונתתי נגע צרעת וכו', כי בודאי הטבה גדולה היא זו, והבטחה. שכאשר ייסר איש את בנו ה' אלקיד מיסרך. ומודיע לו חטאו מתחלה על ידי ביתו, כמו שאמרו ז"ל. ואין מוכן לזה רק ארץ ישראל, אשר עיני ה' והשגחתו בה בגלוי. ולכן, אין נגעי בתים נוהג כי אם בארץ. ולשון הרמב"ם ז"ל, וזה השינוי האמור בבגדים ובבתים, שקראתו התורה 'צרעת' בשותפות השם – אינו ממנהגו של עולם. אולם אות נפלא היה בישראל, כדי להזהירן מלשון הרע. [תורת כהן פרשת מצורע, דף צ"ט ע"ב]:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 82 – כג סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר קול מבשר ח"א - פרשת עקב

יא. ותאמר ציון עזבני ה', וה' שכחני (ישעיה מ"ט יד). הנה ידוע, שכשהיו ישראל שרוים על אדמתם – מושגחים מאת השי"ת בהשגחה פרטית, וכל עניניהם היו מתנהגים על פי התורה. רצה לומר, שכאשר היטיבו מעשיהם, כל רואיהם יכירו כי הם זרע ברך ה', והצלחתם היתה שלא כדרך הטבע. ולהיפך, כאשר הכריעו מעשיהם, היה העונש ניכר ונראה תיכף בעליל. וזה שכתוב (דברים ח' ה), וידעת כי כאשר ייסר איש את בנו, ה' אלקיד מייסרך. וכבר הבאתי למעלה בשם מו"ר זצ"ל, על הפסוק, ועצר את השמים, עיין עליו. שכאשר חטאו ישראל, גרמו שאבדו הבחינה והסגולה היקרה הלזו, מלהיות מושגחים מזה. והיינו, ותאמר ציון עזבני ה', כלומר, שמדת רחמים של הקב"ה עזב אותי. ואפילו המדת הדין שהיה ראוי לבא בגמול החטא – שכחני. והיינו – וה' שכחני. והשי"ת השיב על זה, התשכח אשה וכו'. [יקר מפז, איכה, דף צ"ב]:

יב. לאהבה את ה' אלקיכם, ללכת בכל דרכיו, ולדבקה בו (דברים י"א כב). וכך שמעתי מאדמו"ר הקדוש זצ"ל מו"ה שמחה בונם מפרשיסחא, שאמר, זה שמקשה שנאמר ולדבקה בו, הא אש אוכלה הוא, ואיך יכול לדבק בהש"י? אמר, זהו רק על זה הפסוק 'ולדבקה בו', משמע שאתה תעשה לזה לדבקה בו [וזה באמת אי אפשר כי אש אוכלה הוא – המבי"א]. אבל על הפסוק (דברים ד' ד), ואתם הדבקים בה' אלקיכם, לא קשה כלל. האדם אין יכול לדבק בד', אבל השי"ת יכול לדבק באדם. [בכורי אבי"ב פרשת קדושים. ועיין לעיל פרשת ואתחנן אות ד', ופרשת קדושים אות ו']:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 83 – כד סין תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר באר מים חיים פרשת תולדות - פרק כו

ולזה הנה יצחק אבינו ע"ה ידוע מדתו מדת הגבורה הגדולה פחד יצחק והיה צריך תמיד לשמירה יתירה מפחד החיצונים העומדים למולו ועל כן נאמר בו (בראשית כ"ד, ס"ג) ויצא יצחק לשוחר בשדה כי הוא היה צריך תמיד לתיקון השדה המבואר בכתבי האר"י ז"ל שהוא שמירת השי"ן שלא יקחו אותה אותיות ק"ר שהם בבחינת הרע להעשות שקר וצריך לעשות משקר שדה חקל תפוחין (עיין בכוונת קבלת שבת בשדה) ועבור זה היה צריך להעקד על גבי המזבח להיות עולה כליל לה' בכדי שעל ידי זה לא יוכל לשרות עליו שום בחינה מבחינות הרעים כי נתקדש לעולה לה', וזה הכל בארץ ישראל שנאמר בה (דברים י"א, י"ב) ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלוהיך בה וגו' ופירש בזוה"ק (חלק א', ק"ח ע"ב) שלא ניתנה תחת שום שר מהשרים הסובבים הכסא כי אם ה' בכבודו ובעצמו מושל עליה ומנהיג אותה כרצונו, ואכן אף על פי כן נמצא בה בחינת היצר הרע והרע מטעמים הכמוסים (עיין בספר חסד לאברהם) ולכן היה צריך להיות עולה לריח ניחח לה' מה שאין כן בחוץ לארץ שניתנה תחת שרי מעלה המעורבים מטוב ורע שעל כן אמרו ז"ל (כתובות ק"י ע"ב) שכל השרוי בחוץ לארץ עובד ללא אלוה אמת, שנאמר (שמואל א' כ"ו, י"ט) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד וגו' לפי שניתנה תחת השרים שמהם נמשך שורש הקליפה האומרת אני ואפסי עוד, ואם היה יצחק יוצא לשם מרוב שורש הגבורה והפחד שבו ח"ו ח"ו היה אפשר נמשך קצת אחרי שורש לא טוב, ועל כן אמר לו הקב"ה גור בארץ הזאת שאתה עולה תמימה ואין חוץ לארץ כדאי לך, כלומר כיון שאתה הוצרכת להיות עולה תמימה מה שמעולם לא הוצרך אדם לכך והכל עבור הגבורה והפחד הקשה על כן אין חוץ לארץ כדאי לך למען לא תאונה אליך רעה

ונגע לא יקרב באהליך, וזה שאמר לו שכן בארץ אשר אומר אליך, פירוש בארץ שאני יכול לומר לך ולדבר אתך מה שאין כן בחוץ לארץ פן תפול ממדריגתך ובלא זה אין הנבואה שורה בחוץ לארץ כידוע. או כה יאמר הנה הארץ הזאת שאני אומר הוא השייך אליך ולא ארץ אחרת. והטעם כי:

(ג) גור בארץ הזאת ואהיה עמך. כשאתה תגור בארץ הזאת אז אני בעצמי אהיה עמך שהארץ הזאת תחת ממשלתי מה שאין כן בארצות שניתנו תחת השרים, וחלילה לך לבוא תחת שום שר (ועיין בילקוט ראובני ותמצא שם קרוב לדברינו הנאמרים) ועל כן ואברכך אני בעצמי ותהיה הברכה מידי ממש לא על ידי שום שר וממונה והוא על דרך אוכל לכבוד שבת שלא היה שום ממוצע הנאת הגוף בינו לבין המצוה וכן לא יהיה שום ממוצע ביני וביניך:

כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל. כי לפי שהארץ הזאת הוא חלקי לבד שאין לשרים חלק בה וגם חלק ה' עמו שישראל אינם ניתנין תחת שום שר כי יעקב חבל נחלתו ועל כן אתה וזרעך תירשו את הארץ ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל, ואמנם אומרו כי לך ולזרעך וכן גבי אברהם כתיב כי לך אתננה ולזרעך אחריך ולכאורה הנתינה לא היה כי אם לזרעם אחריהם ולא להם, ואפשר לומר בזה על פי מה שאמרו חז"ל (סנהדרין צ' ע"ב) שאלו מינין את רבן גמליאל מניין שהקב"ה מחיה מתים אמר להם מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים ולא קיבלו ממנו וכו', עד שאמר להם המקרא הזה (דברים י"א, כ"א) למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם, לכם לא נאמר אלא להם מכאן לתחית המתים מן התורה. ונמצא נכון שבועת ה' שאמר לאבותינו לאברהם יצחק ויעקב בלשון כי לך אתן כי להם יתן את הארץ הזאת לרשתה אם ירצה ה' לתחית המתים. ואכן עוד נראה כי באמת חיות הרוחניות שורש ארץ ישראל אשר בשמים ממעל זה נתן להאבות תיכף והם ירשוה וקבלו האור הזה בנפשם והברכה אשר בה, רק גוף גשמיות הארץ לא היה יכול הקב"ה ליתן כי אם אחר רבות זרעם ככוכבי השמים וכאשר אמר להם משה (דברים א' י') והנכם היום ככוכבי השמים לרוב כמו שהאריך בזה הרב האלשיך זללה"ה ועל כן אמר להם, לך ולזרעך כי להם נתן תיכף חיות קדושת הארץ ולזרעם אחריהם הורישם גם גוף גשמיות הארץ אחר שנתרבו ככוכבי השמים. ולזה אמר: והקמתי את השבועה אשר נשבעתי וגו' והרביתי את זרעך וגו'. כי הנה בעת השבועה הראשונה שנשבע הקב"ה לאברהם על ירושת הארץ לא נאמר לך ולזרעך כי אם לזרעך לבד והיתה הכוונה על יצחק והטעם נראה לומר על פי מה שאמרו חז"ל מה סבורין ישראל שיכנסו לארץ ערלים וכו' וכן אברהם כל עוד שלא מל עצמו לא נתן לו הקב"ה את חיות הקדושה הפנימית של הארץ עד אחר שאמר לו התהלך לפני והיה תמים וגו' עד והקימותי את בריתי ביני וביניך ונתתי לך ולזרעך וגו', כי על ידי המילה תזכה לירושת הארץ אתה בפנימיות

וזרעך בגשמיות והכל אחר המילה כמבואר בזוה"ק (חלק צ"ג). על פסוק (ישעיה ס', כ"א) ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ שירושת הארץ תלוי בבחינת צדיק שהוא בחינת הברית כנודע. אבל השבועה לא היה רק על יצחק ועל כן אמר לו כאן והקמותי את השבועה אשר נשבעתי לאברהם אביך שהוא ליתן לך את הארץ והוא חיות הרוחנית של הארץ אבל גוף גשמיות הארץ עדיין לא אתן לך. עד אחר;

(ד) והרביתי את זרעך ככוכבי השמים אז ונתתי לזרעך את כל הארצות האל והתברכו בזרעך כל גויי הארץ כי לזרעך אתן גם גוף גשמיות הארץ התחתונה לא חיות הרוחנית שלה לבד ועל כן והתברכו בהם כל גויי הארץ מה שאין כן אם לא יהיה להם כי אם בחינת הרוחנית לא יתברכו בהם גויי הארצות כי הם לא ידעו ולא יבחנו במעלות הרוחניות, והארץ הזאת אתן להם:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 84 – כה סין תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

שפת אמת ספר במדבר - פרשת בלק - שנת [תרל"ג]

כסה את עין הארץ כו' י"ל ב' פירושים שבנ"י מכסין השגחה החיצונית בגשמיות. רק להיות ניכר חיות הפנימיות בכל דבר. וכאשר בנ"י יצאו ממצרים האירו פני תבל עד שנתגלה הקדושה בכל מקום עד שגם האומות ראו שלא בטובתם כמ"ש וירא בלק. וחרה להם ע"ז כמ"ש פן יראה בעיניו כו'. ועוד יש פי' שבנ"י בעבודתם צריכין להסתיר נקודה הפנימיות מלכותו ית' אשר בכל משלה והשגחתו ית' נסתר בכל דבר ובנ"י צריכין לשמור נקודה זו. והענין כפי מה שאדם שומר כח פנימיות שבו שלא להשתמש בו לגשמיות, כמו כן נשמר ואין שולט מגע נכרי בפנימיות. וכל מה ששולטת עין רע שלהם בקדושת ישראל הוא ע"י חסרון שמירת הפנימיות כנ"ל. וז"ש כסה כו' עין הארץ היא השגחה האמיתיות כמ"ש תמיד עיני ה' אלקיד בה כו'. ומצינו שיוסף הגין שלא יביט עשו ברחל והוא כענין הנ"ל. וב' אלו הפירושים הם ענין אחד שכפי מה ששומרים חיות הפנימיות שלא להשתמש בו לגשמיות ממילא מעלין החיות שבכל דבר לשורשו עד שמתבטל כל החיצונית כמו שיהי' לעתיד שלא יהי' כלל חיות רק לסטרא דקדושה. וזה העיקר שחרה לבלק ובלעם כי רצו שבנ"י שיצאו ממצרים ילכו לדרכם ולא יכנסו בתיקון הגשמיות. אך ואעפ"כ והוא יושב ממולי דוקא כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 85 – כו סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

שפת אמת ליקומים - פרשת לך לך

במדרש (פרשה ל"ט) שמעי בת כו' בירה דולקת כו' פירושו כמו שכתוב גם כן בזוה"ק כי הי' יודע אברהם אבינו ע"ה כל הארצות ומנהיגיהם וכל השרים של כל הארצות ויושבי תבל והמנהיג של ארץ ישראל לא השיג, ולאשר כי הש"י המנהיג בעצמו כמו שכתוב תמיד עיני ה' אלקיד בה כו' ולזאת לא ידע המנהיג של ארץ ישראל וראה אותה דולקת כי הי' עוד תחת יד כנען ותמה על זה והשיבו הש"י שכן רצונו להיות עוד תחת ידם וזהו שכתוב אני הוא בעל הבירה בחינת אני, והנה קדושת ארץ ישראל תלוי בקדושת ישראל ושמה מוכיח ארץ ישראל, ולזאת הי' צריך אברהם אבינו ע"ה לתקן זאת ועל ידי שעזב מקומו וארצו כו' נאמר שמעי בת בתו של אברהם אבינו ע"ה שנקרא נדיב שנדבו לבו לצאת ולהיות נודד ממקומו לבקש ולמצוא מקום לה' כמו שאמר דוד המלך ע"ה אם אעלה כו' עד אמצא מקום לה'.

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 86 – כז סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר שם משמואל פרשת לך לך - שנת תרע"ב

לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך. וברש"י והלא כבר יצא משם עם אביו ובא עד לחרן, אלא כך אמר לו התרחק עוד משם וצא מבית אביך. והנה זה אומר דרשני, כי לפי פשוטו לא תירץ עדיין קושייתו, מאחר שכבר יצא משם למה לי' להזכיר מארצך ומה הי' המקרא חסר אם אמר מבית אביך לבד:

ונראה דהנה בטעם בריאת הארץ בצורה כדורית והשמים מקיפים אותה מכל צד והיא כנקודה בתוך העיגול תלוי' על בלימה כתב אור החיים (פ' בראשית) כי תשוקת הארץ החומרית להתקרב אל השמים שהם רוחניים יותר ובאשר התשוקה שזה מכל צד ע"כ נשארה באמצע תלוי' על בלימה, עיי"ש דבריו כי נעמו. ולדבריו יש לפרש מאמר חכמו"ל (ב"ר פ"ה) למה נקרא שמה ארץ שרצתה לעשות רצון קונה, כי ידוע ששם של דבר הוא מהותו, ויצדק לפי דברי אור החיים שכל עצמה של הוית הארץ היא התשוקה שהיא משתוקקת ורצה לקראת השמים באשר המה רוחניים, ע"כ נקרא שמה ארץ ע"ש המרוץ, ויהי' פירוש מלת שרצתה מלשון מרוץ ולא מלשון רצון, ובאשר טבעה השתוקקות לדבק ברוחניות ע"כ היא משתוקקת לעשות רצון קונה. ומה מאד ימתקו הדברים באשר ידוע שעולם זה התחתון הוא צל העולם העליון, והארץ שלמטה היא צל להארץ העליונה, וטבע הארץ התחתונה נמשך ממנהות הארץ העליונה, ע"כ הארץ התחתונה אעפ"י שהיא גשם עב ועכור בלתי בעל דעה, מ"מ בטבע שבו שהוא שורשו בעליונים הוא כנ"ל:

וראיתי עוד לגדולי המפרשים שפירשו בטעם תליית הארץ על בלימה כי ידוע שדבר רוחני אינו סובל דבר גשמי, וע"כ השמים שהם רוחניים לעומת הארץ, באשר אינם יכולים לסבול גשמיותה ועכירתה של הארץ, הם מרחיקים ודוחים מהם את הארץ, ובאשר היא נדחית מכל צד, למשל השמים שבמזרח דוחים אותה למערב ושבמערב דוחים אותה למזרח וכן הוא בכל צד, ע"כ נשארת לעולם באמצע תלוי' על בלימה, ולכאורה שני הטעמים הם הפכים, שלטעם הראשון היא נמשכת אל השמים מכל צד, ולטעם השני היא נדחית מן השמים מכל צד:

ויש לפרש באופן שיהיו כל דברי החכמים קיימין ואלו ואלו דברי אלקים חיים. כי ידוע בטבע האדם כשמשתוקק לדבר ומונעין אותו ממנו תגדל התשוקה עוד יותר. וכבר אמרנו שחכז"ל רמזו לנו זה הענין. כן יש לומר במהות הארץ שמשתוקקת להתקרב להשמים, וכאשר השמים דוחים אותה תגדל התשוקה ביותר. ושני הפירושים לדבר אחד נתכוונו:

ויש לומר עוד בענין זה דהנה הצורך בדחי' כדי שתגדל התשוקה הוא באשר התשוקה העצמית איננה כ"כ בחיות והתלהבות, אבל כאשר היא בחיות והתלהבות רשפי' רשפי' אש איננה נצרכת לדחי' כמובן. ובזה יש להעמיד שני הפירושים בהתחלפות המקומות. דכלל הארץ באשר היא חמרית ביותר היא נצרכת לדחי' וגם החמריות שבה באמת גורמת לדחי'. אבל ארץ ישראל שיש בה קדושה עליונה ואיננה כ"כ חמרית, ועי' מהר"ל בספר הנצח בכמה מקומות שמאריך בזה ובמה שפירש דברי חכז"ל (גיטין נ"ז). ארץ צבי כתיב בה, ויש לומר עוד שארץ ישראל נקראת ארץ החיים ששופעים בה תמיד חיים חדשים כדכתיב (דברים י"א) תמיד עיני ד' אלקיך בה מראשית השנה וגו', יש לה השתוקקות עצמית בחיות והתלהבות יתירה ואיננה נצרכת לדחי' כנ"ל, ועם זה באשר איננה כ"כ חמרית ויש בה קדושה ודבוקה בשרשה אין השמים דוחים אותה, והיא נקראת אחות לנו קטנה שמתאחה בעליונים, ובה יצדקו דברי אור החיים לבדם. אבל חוץ לארץ לגסות ועכירת החומר והיא רחוקה מן הקדושה העליונה ואין התשוקה כ"כ זולת ע"י דחית השמים, בה יצדקו דברי שאר המפרשים בצירוף דברי אור החיים כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 87 – כח סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר שם משמאל פרשת וירא - שנת תרע"א

והנה הרמב"ן ז"ל כתב כי משפט סדום הי' למעלת א"י כי היא מכלל נחלת ה' ואינה סובלת אנשי תועבות וכאשר תקיא את הגוי כולו מפני תועבותם הקדימה וקאה את הגוי הזה שהיו רעים מכולם לשמים ולבריות יע"ש. ולפי זה יובן מה שנאמרה כאן השקפה, כי מאחר שמלאכי עליון השקיפו על פני סדום ונתחברו אלי' נתגדלה שם הקדושה עוד יותר ומזה עצמו בא החורבן. וזה עצמו שכתב הרמב"ן שנחלת ה' אינה מקיימת עוברי עבירה, דהטעם דמאחר שיש שם אלקות תמיד ששופעת שם כמאה"כ (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה וגו' ממילא מקיאה את עושי הרעה, שהרי הם הפכים לקדושה, ע"כ אינם סובלים את הקדושה והקדושה פועלת בהם לרעה ולחורבן:

ספר שם משמאל פרשת וירא - שנת תרע"ב

וביחוד יובנו הדברים באנשי סדום שהיו רעים וחטאים מאד ואמרו נשכח את הרגל מבינינו, היפוך מדת אברהם שכל חסד שהי' מתגלגל בעולם הכל הי' בזכותו, שבעשותו חסד עורר מדת החסד לבוא לעולם. ומובן שבמעשיהם הרעים עוררו להיפוך לכלא את מדת החסד. וע"כ איתא במד"ר (פ' נ') שהיו אומרים שאנשי סדום התנו ביניהם כל אכסנאי שבא לכאן וכו' אפי' אותו שכתוב בו ושמרו דרך ה' אנו בועלים אותו ונוטלים את ממונו. כי היו הפכים לגמרי לאאע"ה, עד ששכחו לגמרי מה שאאע"ה עשה עמהם במלחמת המלכים, וע"כ כל מדת החסד שעורר אאע"ה לבוא לעולם נהפכה להם לרוגז כנ"ל. וביותר הוא לפי דברי הרמב"ן דהרבה אומות היו

גרועות יותר מסדום ולא נענשו רק סדום שנחרבה הי' זה למעלת א"י שאינה מקיימת עוברי עבירה. והנה בארץ ישראל כתיב (דברים י"א) תמיד עיני האלקיך בה וגו' א"כ עיקר ההשפעה הבאה לעולם היא באמצעות א"י ועי' רש"י שם, והם עמדו לכלות ולהתם מדת החסד לבוא לעולם, ע"כ הוא נתמלא עליהם רוגז ביותר. ולפי הדברים האלה יובן מה שהמלאך השלישי שהלך להפוך את סדום ארח לחברה עם שני המלאכים האחרים בביתו של אאע"ה, ומה הי' לו שמה, אך להנ"ל יובן שמשם דווקא לקח הרוגז על אנשי סדום כנ"ל שהרי מלאך של רחמים הי':

וי"ל בטעם הדבר שנשלח מלאך של רחמים לסדום בעוד שלפי מעשיהם הרעים מגיע להם אשר מלאך אכזרי ישולח בם. אך הנה סדום היא מנחלת ה' וכמ"ש הרמב"ן, ובמדרש (פ' מ"ט) חמשה ברכים הללו בתוך שלו הם, וא"כ אם הם חטאו וקאה הארץ אותם, הארץ מה חטאה, והי' לחזור טבעה הטוב אחרי אשר נדונו החוטאים, וכמו שהי' בגלות ישראל שנ"ב שנים נתקיים גפרית ומלח שרפה כל ארצה, ואח"כ חזרה לטבעה הטוב, אבל הטעם כמ"ש הרמב"ן שיהי' למשמרת לאות לבני מרי, וע"כ לעתיד לבוא שהרשעה כולה כעשן תכלה ויתבער רוח הטומאה מן הארץ נאמר ביחזקאל (ט"ז) ושבתי את שבייתהן את שבות סדום ובנותי וגו' ואחותיך סדום ובנותי תשובן לקדמתן. ומהתימא על הזוה"ק (ק"ח). כמה דארעא דלהון אתעביד לעלם ולעלמי עלמיא. ואולי מזה ראי' לדברי בעל עשרה מאמרות שפירש לדורי דורות הרבה דורות אבל לא לעולם ועד. כן יש לפרש לעלם ולעלמי עלמיא הרבה יובלות כי יובל נקרא עולם כמה שנאמר (שמות כ"א) ועבדו לעולם]. וע"כ לא נשלח שמה מלאך אכזרי שלא ישחיתה לגמרי, רק מלאך רחמים שבפנימיות הי' רחמים למשמרת לאות לבני מרי שישארו זכאין ושלעתיד תתרפא לגמרי:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 88 – כט סיון תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן לו

וְזֶה פְּרוּשׁ: דִּרְשׁוּ ה' עַל-יְדֵי אֵיזָה חֲכָמָה תּוּכַל לְדַרְשׁ אוֹתוֹ, הִדָּר מִפְּרֹשׁ, וְעֲזֹז הִינּוּ עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, וְלֹא עַל-יְדֵי חֲכָמוֹת אַחֲרִים שֶׁהֵם סִכְלוֹת וְחֹשֶׁךְ, בְּנִגְדַת חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה וְעַל-יְדֵי מָה תִּזְכָּה לְחֲכָמוֹת הַתּוֹרָה, בִּקְשׁוּ פָּנָיו תָּמִיד, עַל-יְדֵי צִדְקָה שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל (פְּרָאשִׁית רַבָּה פֶּרֶשָׁה מ"ד; קִהְלַת רַבָּה סֵדֶר א'): 'אֵין בִּקְשַׁת פָּנִים אֲלָא צִדְקָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים פ"ה): "צִדֵּק לִפְנֵי יְהוָה" וְאֵין תָּמִיד אֲלָא אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל ("שׁוֹחֵר טוֹב" תְּהִלִּים ק"ה וְעַיִן "רֵאשִׁית-חֲכָמָה" שֶׁעַר הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק ו'), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים י"א): "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיד בָּהּ":

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֶלְקִיד דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיד בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 89 – ל סיון תשס"ד לפ"ק
י"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא - תורה מד

מה שמבין כף אל כף בשעת התפלה כי אמרו חכמינו, זכרונם לברכה (בראשית רבה פרשה א'): 'למה התחילה התורה מבראשית, כי העבד'ם יאמרו לנו גזלנים אתם, שכבשתם ארץ שבעה עממין בשביל זה, כח מעשיו הגיד לעמו, שהגיד שכל העולמות הכל מעשי ידיו, ולמי שהקדוש-ברוך-הוא רוצה הוא נותן וזה, לתת להם נחלת גוים, כי בידו הכל' וכל הדברים נקראים כח מעשיו, כנגד כ"ח אתון דעבדא דבראשית, כנגד כ"ח פרקין דידיסוזה ידוע כי אוירא דארץ עממין היא טמאה (עיין שבת ט"ו: גיטין ח' נזיר נ"ד נ"ה:) ואוירא דארץ ישראל הוא קדוש וטהור, כי הוציא הקדוש-ברוך-הוא מתחת יד העבד'ם ונתן לנו אבל ארץ עמים, שהיא חוץ לארץ, שם אויר טמא וכשאנו מחאן כף אל כף, בזה נתעורר כ"ח אתון דבראשית, כח מעשיו ונמצא שבידו לתת לנו נחלת גוים, כי הכל של הקדוש-ברוך-הוא ובזה יש כח בידינו לטהר אויר ארץ העמים, כי נחזור ארץ העמים תחת ממשלת הקדוש-ברוך-הוא, ובידו לתת לכל מי שירצה, כמו שכתוב: "לתת להם נחלת גוים" ואז נטהר אויר המקום שאיש הישראלי מתפלל, ושואב אויר הקדוש כמו בארץ ישראל: גם על ידי מחאת כף, נתגרש אויר הטמא כי על-ידי [מחאת] כפים נשמע קול, וקול הזה הוא אויר קדוש, מכ"ח אתון דעבדא דבראשית, מכ"ח פרקין דידיס כמו שאנו רואין בחוש, שנתגרש האויר על-ידי מחאת כפים: ובשביל זה צריך לקבוע מקום לתפלתו (ברכות ו:), כמו שאנו רואין בחוש, שבני אדם הפאים למדינה שאינם מרגלים באוירה, על-ידי זה הם נחלשים ומתים, אפלו מנוה הרעה לנזה היפה (עיין כתובות ק"י:) כן הדבר בתפלה, אפלו בשעומד להתפלל במקום שהתפלל צדיק, אף-על-פי-כן קשה לו מאד להתפלל שם, כי אינו מרגל באוירא של מקום, כל שכן מנוה היפה לנזה הרעה: וזה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה

(שם): 'כָּל הַקּוֹבֵעַ מְקוֹם וְכו', אֱלֹקֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ' כִּי עַל יָדוֹ נִבְנְהָ עוֹלָם מְחֻדָּשׁ, וּבְנִין עוֹלָם עַל יְדֵי אַבְרָהָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים פ"ט):

"עוֹלָם חֹסֶד יִבְנֶה": וְזֶה דְּאִיתָא בְּתַקּוּנֵי תַקּוּן עֲשָׂרִין וְתַרְיֵין (דף ס"ו): וּבִהְיָא כַּח יִשְׂרָאֵל מִתְתַּקְּפִין עַל אָדָם: וְעוֹד, (שם): צָרִיךְ לְסַלֵּק אֶלֶּהָי כַּח לִגְבֵי חֲכָמָה, וְזֶה בְּחִינַת: 'כָּל הַקּוֹבֵעַ מְקוֹם לְתַפְלָתוֹ' אֱלֹקֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ' כִּי אַבְרָהָם הוּא יָמִין, 'הַרוֹצֵה לְהַחֲכִים יְדֵרִים' (בְּבֹא בְּתָרָא כ"ה): וְעוֹד, 'אֱלֹקֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ', כִּי אַבְרָהָם הוּא רֹאשׁוֹן לְהַשְׁגַּת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כְּדִאִיתָא בְּזִהַר (לך-לך ע"ח): 'תִּקַּל בְּתַקְלָא עַד דְּאֵתְגַּלִּיָּא לֵה': וְזֶה פֶּרוּשׁ, (בְּרִכּוֹת כ"ו): 'תַּפְלוֹת כְּנֻגַּד תְּמִידִין תְּקֻנוֹם' 'תְּמִיד', זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל (עֵינִין שׁוֹחֵר טוֹב מִזְמוֹר קה דְּבָרִים י"א):

"תְּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּה" הֵינוּ צָרִיךְ לְרֹאוֹת שְׂתִפְלִיל תַּפְלָתוֹ בְּאִוִּירָא דְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הֵינוּ תַקּוּן מַחְשְׁבוֹת זְרוֹת שֶׁבְּתַפְלָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת תַּפְלוֹת כְּנֻגַּד כַּ"ל תַּקּוּנָם עַל-יְדֵי תְּמִיד, עַל יְדֵי בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל: וְזֶה פֶּרוּשׁ, (הוֹשַׁע י"ב): "וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה" עַל-יְדֵי הַיָּדִים, עַל-יְדֵי מַחְאֵת כַּף, הַדְּבוּרִים נְדָבָרִים בְּ"אֲדַמַּת קֹדֶשׁ" (זְכַרְיָה ב' רש"י שְׁמוֹת ו' עַל וְאֶהְרֹן אַחִיךָ יְהִי נְבִיאָךְ): גַּם נִתְּבַטַּל הָרֶג וְאֲבָדוֹן מֵעוֹלָם, כִּי הַיָּדִים הֵם בְּחִינַת: "יְהִי אֹר וְיְהִי אֹר", יְמִינָא וּשְׂמָאלָא, וְכַתִּיב (פְּרָאשִׁית א): "וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר וְכו', וַיִּבְדֵּל בֵּין הָאֹר" – דָּא אֶהְרֹן (תַּקּוּנֵי תַקּוּן ל' ע"א): וְזֶה בְּחִינַת (וַיִּקְרָא כ"ו): "וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ וְחֶרֶב לֹא תֵעָבֵר בְּאֶרְצְכֶם":

"אַתֶּם נֹצְבִים הַיּוֹם" (דְּבָרִים כ"ט): –'אֵין עֲמִידָה אֵלָּא תַפְלָה' (בְּרִכּוֹת ו'): "לִפְנֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם" – זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה (בְּתַבּוֹת ק"י): 'כָּל הַדֵּר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמִי שֵׁשׁ לוֹ אֱלֹקֵי' הֵינוּ עַל-יְדֵי מָה תִּזְכּוּ שֶׁתִּהְיֶה תַפְלָתְכֶם בְּאִוִּירָא דְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, רֹאשִׁיכֶם שְׁבִטִיכֶם וְכו', וּמוֹנָה עֶשֶׂר בְּחִינַת, הֵינוּ בְּחִינַת מַחְאֵת כַּף עַל יְדֵי מַחֲיָאת כַּפִּים, הַתַּפְלָה הִיא בְּאִוִּירָא דְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כַּ"ל:

תַּפְלוֹת כְּנֻגַּד תְּמִידִין וְכו', הֵינוּ בְּחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הֵינוּ עַל-יְדֵי מַחְאֵת כַּפִּים, נִתְּבַטַּל מַחְשְׁבוֹת עֲבוֹ"ם כִּי כָּל הַדֵּר בַּחוּץ לְאֶרֶץ דּוּמָה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֱלֹקֵי, וְכָל הַדֵּר בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל דּוּמָה כְּמִי שֵׁשׁ לוֹ אֱלֹקֵי וְעַל יְדֵי מַחְאֵת כַּף אֲזִי הוּא דֵּר בְּאִוִּירָא דְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וַיֵּשׁ לוֹ אֱלֹקֵי וְנִתְּבַטַּל מַחְשְׁבוֹת עֲבוֹ"ם (שְׁמוֹת י"ז):

"וַיְהִי יָדָיו אֲמוֹנָה עַד בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ", וְתַרְגּוּמוֹ: "פְּרִישָׁן בְּצִלּוֹ" וְנִגַּד אֲמוֹנָה, הֵם הַכְּפִירוֹת מַחְשְׁבוֹת עֲבוֹ"ם וְתַקּוּנָם עַל-יְדֵי תְּמִידִין, עַל יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי מַחְאֵת כַּף: וְזֶהוּ פֶּרוּשׁ, (יִשְׁעִיָּה ס"ב): "וְהָיִיתָ עֶטְרַת תְּפָאֶרֶת בְּיַד ה'" פֶּרוּשׁ: עַל-יְדֵי יָד ה', עַל יְדֵי מַחְאֵת כַּף, שְׁנַתְּעוֹרֵר יָדָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ – הוּא כַּ"ל, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְּתָקֵן הַרְהוּרֵי עֲבוֹ"ם כִּי עַל-יְדֵי עֲבוֹ"ם פּוֹגֵם בְּתַפְאֶרֶת,

כִּמּוֹ שְׁכָתוּב (שם מ"ד): "כְּתַפְאֶרֶת אָדָם לְשִׁבְת בֵּית" כְּשִׁמְתָקֵן הִרְהוּרִיו, עַל יְדֵי זֶה, נַעֲשֶׂה עֲטָרַת תַּפְאֶרֶת, שְׁנַת־עֵטֶר תַּפְאֶרֶת בְּעֵטֶרָה שְׁעֵטֶרָה לּוֹ אִמּוֹ (שִׁיר הַשִּׁירִים ג'):

פְּרוּשׁ אַחֵר 'תַּפְּלוֹת כְּנָגֵד תַּמְיִדִין', פְּרוּשׁ, שְׁעַל-יְדֵי הַתַּפְּלָה נִתְּגַלָּה סוּדוֹת הַתּוֹרָה, הַנִּקְרָאִים בְּבִשּׁוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּבִשְׂי דְרַחֲמָנָא, כִּמּוֹ שְׁכָתוּב (מִשְׁלִי כ"ז): "וּכְבָּשִׁים לְלִבּוֹשֶׁךָ" (כִּמּוֹ שְׁדִרְשׁוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל עַל פֶּסוּק זֶה בַּחֲגִיגָה י"ג, דְּבָרִים שֶׁהֵם בְּבִשּׁוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם וְכו') וְתַמְיִדִין הֵם כְּבָשִׁים, כִּמּוֹ שְׁכָתוּב (בְּמִדְבָּר כ"ח): "אֵת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר" וְכו' (עֵינִן זוֹהַר פִּנְחָס רכ"ו): וְעַל-יְדֵי תַּפְּלוֹת נִתְּגַלָּה סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כִּמּוּבָא עַל פֶּסוּק: "כִּי תַעֲבֹר בַּמִּים אֶתְּךָ אֲנִי" (עֵינִן לִקְמֹן ס' ע"ג וּלְעִיל ס' ט"ו):

פְּרוּשׁ אַחֵר תַּפְּלוֹת כְּנָגֵד, הֵינּוּ הַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת שֶׁהֵם כְּנָגֵד, שֶׁהֵם מִבְּלָבְלִין תַּפְּלָתוֹ וְנִקְרָאִים מִבּוּל, שֶׁהֵם מִבְּלָבְלִין אֶת תַּפְּלָתוֹ וְתַקּוּנוֹ, שִׁיתֵן צִדְקָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְדֵי זֶה הוּא נִכְלָל בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר עָלֶיהָ נֶאֱמַר: "אַרְץ לֹא גִשְׁמָה בְּיוֹם זַעַם" (כִּמּוֹ שְׁדִרְשׁוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל זְבָחִים קי"ג), וְעַל יְדֵי זֶה הוּא נִצּוּל מִמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְזֶה 'תַּמְיִדִין תַּקְנוֹם', תַּקּוּנָם עַל יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁנֶאֱמַר בָּהּ: "אַרְץ אֲשֶׁר וְכו' תַּמִּיד עֵינִי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ": גַּם 'אוֹרֵא דְאַרְץ-יִשְׂרָאֵל מַחֲכִים' (בְּבֹא בְתָרָא קנ"ח), וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְדַּבֵּךְ מַחוּ, הֵינּוּ מַחֲשָׁבוֹתוֹ.

"וּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם" (בְּרֵאשִׁית ט'), 'וּרְאִיתִיהָ', עַל יְדֵי בְּחִינוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרֵר וְנִתְתַּקֵּן בְּרִית עוֹלָם, בְּחִינוֹת תַּפְּלָה, ח"י בְּרַכָּאֵן דְּצִלּוֹתָא, צִדִּיק חַי עַלְמִין: [כָּל זֶה הָעֲנִין מִתְחַלֵּת סִימָן מ"ד עַד כָּאן, מַחֲבֵר יַחַד וְכֵן שְׁמַעְנוּ רַב דְּבָרִים אֵלּוּ בְּדִרוּשׁ אֶחָד אֲךָ בְּכַתִּיבְתוֹ הַקְדוּשָׁה, חֲלָקָם קֶצֶת וְכֵן הָיָה דְּרַכּוֹ כְּמָה פְּעָמִים, וְלֹא יִדְעָתִי טַעְמוֹ:]

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תַּמִּיד עֵינִי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 90 – א תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא - תורה מז

וזהו, (דברים ח'): "ארץ אשר לא במספנת תאכל בה לחם" כלומר, 'ארץ', שהוא בחינות אמת ואז הוא בבחינות הארת פנים, ואינו בוחר בתפנוקים ועל כן לא במספנת, מחמת דלות ועניות, 'תאכל בה לחם', ולא שאר מעדנים רק מחמת שהוא בבחינות אמת, והוא מפשט מתאות אכילה, ואינו בוחר רק בלחם לאכל: ועל כן נקראת ארץ ישראל, ארץ החיים כי השפעתה ממדת יעקב, שנאמר עליו: 'יעקב אבינו לא מת' (תענית ה:): והוא גם כן בחינות תפלין, שנקראים חיים: נמצא, כי האוחז במדת אמת, אזי פרנסתו ברוח, כי ההשפעה ממדת אמת כנ"ל (שבת ק"ד): קשטא קאי כי רז"ל דרשו (פסחים קי"ט) על פסוק: "ואת כל היקום וכו'" – 'זה ממונו של אדם שמעמידו וכו' וזהו 'קשטא', האוחז במדת אמת, אזי 'קאי', זה ממונו שמעמידו על רגליו, ופרנסתו ברוח אך 'שקרא לא קאי', כי הוא בהסתרת פנים שהוא בחינות אמת: ועל כן על כל צרה שלא תבוא, גוזרין תענית כי מאחר שישראל נתונין בצרה, הם בבחינות הסתרת פנים, בחינות דינים ועל כן גוזרין תענית, לשבר תאות אכילה ואזי יהיה בחינות הארות ונשיאות פנים, שהוא בחינות המתקת ובטול הדינים כנ"ל, וכי לא אשא פנים שהן מדרקדקין וכו':

ובזה תבין נפלאות בדברי רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות כ"ד), שדרשו על פסוק: "והיו חייך תלואים" – 'זה התולה תפליו' (מנחות ק"ג:): – 'זה הקונה מן הפלטר' זהו שאמרנו, כי אלו ואלו דברי אלקים חיים, ושניהם דבר אחד כי מאחר שהוא תולה תפליו, ופוגם בתפלין, שהוא מדת אמת אזי הוא בהסתרת פנים, ונתמעט השפע שלו, ומזונותיו מצמצמין, וצריך לקנות מן הפלטר: ועל

בן כתיב על ארץ ישראל, (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיך בה" (תהלים ק"א), אך ארץ ישראל, שהיא מדת אמת, "תמיד עיני ה' בה" וכו':

והנה בשהצדיק אוכל לשבע נפשו, ולא מחמת תאוה הגשמיות אזי הוא בבחינת נשיאות פנים, ונזון ממדת אמת וכאשר בכח אכילה זו, עומד להודות ולהלל לה, אזי יוצאין ממנו דבורי אמת, שהם בחינת יעקב, מדת תפארת, שהוא כללות הגונון והוא בחינת שמים, אש ומים וגם בן בחינת ארץ-ישראל, שהשפעתה גם בן ממדת יעקב כנ"ל ועל-בן בכח זה, נעשה שתף להקדוש-ברוך-הוא לברא שמים וארץ, שהם בבחינת אמת, בדבוריו הקדושים שנובעים ויוצאים ממנו גם בן בבחינת אמת כנ"ל וזהו שאמרנו למעלה, כי ארץ-ישראל היא "אילה שלוחה" והינו "הנותן אמרי שפר", כי הנזון מבחינות ארץ ישראל, שהיא "אילה שלוחה", שהיא בחינות אמת, אזי "הנותן אמרי שפר" כלומר שנותנת מעצמה ומכחה "אמרי שפר"-לשון תפארת, שהם אמרי אמת ועל בן יוכל לברא שמים וארץ, שהם גם בן ממדת אמת כנ"ל (ישעיה נ"א): "ולאמר לציון עמי אתה", אל תקרי עמי אלא עמי מה אנא עבדי שמיא וארעא במלולי, אף אתם כו' במלולא כנ"ל (הקדמת הזהר ה', כי בדברים האמתיים, יוכל לברא שמים וארץ: (וזה, "ולאמר לציון", הינו על ידי אמרי אמת, שהוא בחינת אמרי ציון, אמרי ארץ-ישראל, שהוא בחינת אמת, על-ידי-זה "עמי אתה", אל תקרי עמי וכו' כנ"ל) וכיון שיכול לברא שמים וארץ חדשים, יוכל לעשות מופתים בשמים ובארץ כי השם יתברך מנהיג עולמו על פי דרך הטבע, והטבע הוא על פי הנהגת הגלגלים כידוע וכיון שהצדיק יכול לברא שמים חדשים, אזי הוא משנה כל הגלגלים, ועושה טבע חדש ועל-בן בודאי הוא יכול לעשות מופתים, שהם שנוי הטבעוזה, ואכלתם אכול ושבוה כלומר מה שתאכלו, הן מעט והן הרבה, תשבעו ולא תהיו משקעים בתאות אכילה אזי תהיו בבחינת נשיאות פנים, ונזונים ממדת אמת והללתם את שם ה' אלהיכם כנ"ל, אזי תהיו שתפין להקדוש-ברוך-הוא לברא שמים וארץ אשר עשה עמכם, דהינו אל תקרי עמי אלא עמי, מה אנא וכו' וכיון שתוכלו לברא שמים וארץ, אזי להפליא, שתוכלו לעשות נפלאות ומופתים בשמים ובארץ ולא יבשו וכו', כי בחינת הבושה הוא גם בן כלליות הגונון, כי 'אזל סמקא ואתי חורא' (בבא מציעא נ"ח:), ופניו משתנה לכמה גונון והוא מדת תפארת, ממדות הנפולין ומה מתקו דברי רבותינו, זכרונם לברכה, לפי זה, (ברכות ו:): 'כיון שנצרך לבריות פניו משתנה ככרום' שמשתנה לכמה גונון כי 'כיון שנצרך לבריות', והינו מפני שפגם במדת אמת, והוא בהסתרת פנים, שהוא מדת אמת כללות הגונון כנ"ל ועל-בן פניו משתנה בכרום לכמה גונון, שהוא גם בן מדת תפארת ממדות הנפולין כי "את זה לעמת זה עשה" וכו' (קהלת ז') ועתה המקרא הזה נדרש כמין חמר, "ואכלתם אכול ושבוה", בבחינת אמת כנ"ל ואז תוכלו לעשות נפלאות, אשר עשה עמכם להפליא כנ"ל אזי: "ולא יבשו עמי לעולם",

בִּי מֵאַחַר שְׁאַתֶּם בְּבַחֲיִנּוֹת אֲמֶת, כָּל־לֹוֹת הַגִּנּוּנִין, אֵינְכֶם צְרִיכִין לְהִתְבַּיֵּשׁ שֶׁהִיא כָּל־לֹוֹת הַגִּנּוּנִין,
 בְּמִדּוֹת הַנְּפֹולִין עַל כֵּן וְלֹא יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם: וְזֶהוּ "וְנָתַתִּי עֹשֶׁב בְּשָׂדֶךָ לְבַהֲמֹתְךָ וְאֶכְלָתָ
 וְשִׁבְעָתָ" (בְּרֵאשִׁית כ"ה: וּבִתְקוּנָיִם נ"א), 'עֹשֶׁב' הוּא ע"ב שִׁי", תֵּלֶת רֵאשִׁין שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שֶׁהוּא
 הַגִּנּוּנִין וְהִנּוּ "בְּשָׂדֶךָ לְבַהֲמֹתְךָ", שֶׁתִּשְׁדֹּד הַבְּהֵמִיּוֹת שֶׁלְךָ "וְאֶכְלָתָ וְשִׁבְעָתָ", לֶאֱכֹל וְלִשְׁבַּע, רַק
 לְהִסְתַּפֵּק בְּמַעַט, אֲזִי "וְנָתַתִּי עֹשֶׁב":

,וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מֵרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָהּ

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 91 – ב תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא - תורה נה

ועל-ידי-זה, הצדיקים שהם עושי טוב זוכים לפני ה' כי קדם כריתות הרשעים ה'יה פני ה' מבססה ומסתתר בעושי רע כדי להכריתם בבחינת (תהלים ל"ד): "פני ה' בעושי רע להכריתם" ועכשו, תכף בשרואים בכריתות רשעים תכף נתגלה פני ה' לעושי טוב: וזהו (שם ק"ה): "בקשו פניו תמיד" כי על-ידי תמיד, שהוא בחינת ארץ-ישראל (עיין רש שוח"ט שם) כמו שכתוב (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה" על ידי ארץ-ישראל תזכו למצא פני ה' כי על-ידי ארץ-ישראל תזכו לראות בהכריתות רשעים כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 92 – ג תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

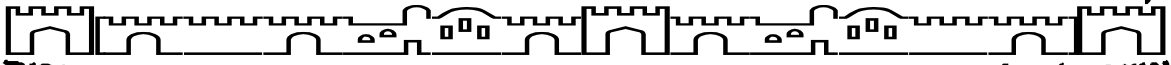
להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא - תורה רלד

ולזכות לזה, שיוכל להדמות אליו יתברך להבדיל בין אור וחשך כנ"ל, הוא על-ידי השגחה, הינו שיצא מטבעיות, שזה בחינת כלליות הקדשה, וזה זוכין על-ידי ארץ-ישראל, כי ארץ-ישראל הוא כלליות הקדשה שבכל הקדשות, כי שם כל העשר קדשות, ועל-כן נאמר בארץ-ישראל, (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה", כי שם הוא רק השגחה, בחינת (דברים כ"ו): "השקיפה ממעון קדשך", וזה (תהלים ט"ז):

"שוייתי ה' לנגדי תמיד", הינו כשאני רוצה להשוות ולהדמות עצמי להשם יתברך כנ"ל, אזי "לנגדי תמיד", הינו בחינת ארץ-ישראל, כמו שכתוב במדרש (תהלים ק"ה): 'אין תמיד אלא ארץ-ישראל' שנאמר: "תמיד עיני ה' אלקיד בה":

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 93 – ד תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא תנינא - תורה ח

י. וכשיהיה חדוש העולם לעתיד, אז יתנהג העולם על-ידי נפלאות, הינו על-ידי השגחה לבד שהיא בחינת נפלאות, שלא בדרך הטבע כי חדוש העולם לעתיד הוא בבחינת ארץ-ישראל, כי עקר ארץ-ישראל הוא על-ידי בחינת (תהלים קי"א): "בַּח מַעֲשָׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י עַל פֶּסוּק: "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים-אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", ופֶרַשׁ רַש"י: "שֶׁבִשְׂבִּיל זֶה פָּתַח בְּבְרֵאשִׁית, מִשּׁוּם "בַּח מַעֲשָׂיו הִגִּיד לְעַמּוֹ לָתֵת לָהֶם נִחְלַת גּוֹיִם", כִּדִּי שֶׁלֹא יֹאמְרוּ הָאֲמוֹת הָעוֹלָם: לִסְטִים-אֲתֵם וְכוּ', עַל-כֵּן פָּתַח בְּבְרֵאשִׁית, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ בְּרֵאשִׁית וְכוּ' נִמְצָא שֶׁעֵקֶר אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא עַל-יְדֵי 'בַּח מַעֲשָׂיו', עַל-יְדֵי שִׁיזְדַּעֵן שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בָּרָא אֶת הָעוֹלָם לְעֵתִיד יְחִידֵשׁ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּבִחִינָה זֹה שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי אִזּוֹ יִתְגַּלֶּה שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ בָּרָא הַכֹּל, וְאִזּוֹ יְחִידֵשׁ כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּבִחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וְעֵקֶר קְדֻשַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא, שֶׁשֵּׁם הוּא הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ תָּמִיד, בְּבִחִינַת (דְּבָרִים י"א): "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בְּהַ מְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה"; וְלְעֵתִיד, שִׁיחִידֵשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּבִחִינַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל, אִזּוֹ יִתְנַהֵג כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד, כְּמוֹ אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוֹ יִתְבַּטֵּל הַטֶּבַע לְגַמְרִי, וְיִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד, שֶׁהוּא בְּחִינַת נְפִלְאוֹת, שֶׁלֹא בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע וְאִזּוֹ יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ, בְּחִינַת (תְּהִלִּים צ"ח): "שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ, כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה"; הִינוּ הַשִּׁיר שִׁיתְעַר לְעֵתִיד, שֶׁהוּא נִגּוֹן שֶׁל הַשְּׁגָחָה, בְּחִינַת נְפִלְאוֹת, כִּי אִזּוֹ יִתְנַהֵג הָעוֹלָם עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָה וְנִפְלְאוֹת כִּי יֵשׁ נִגּוֹן שֶׁל בְּחִינַת דֶּרֶךְ הַטֶּבַע, וְזֶה בְּחִינַת (שָׁם י"ט): "הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל, וּמַעֲשֵׂי יָדָיו מִגִּיד הֶרְקִיעַ", שֶׁהוּא בְּחִינַת הַנִּגּוֹן וְהַשִּׁיר שֶׁל דֶּרֶךְ הַטֶּבַע, שֶׁל תְּכוּנוֹת הַשָּׁמַיִם הִינוּ בְּחִינַת הַשִּׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת שֶׁמִּשְׁבַּחִין לַהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ עַל הַהִתְנַהֵג שֶׁל עֲבָשׁוֹ, שֶׁמִּנְהִיג הָעוֹלָם בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע אֲבָל לְעֵתִיד יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ

שֶׁל בַּחֲנִינָת נַפְלָאוֹת, בַּחֲנִינָת הַשְּׁגָחָה, כִּי אִזּוּ יִהְיֶה הַהֲנָהֲגָה עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד וְשִׁיר הַחֹדֶשׁ הַזֶּה שִׁיתֵּעַר לַעֲתִיד, הוּא בַּחֲנִינָת שִׁיר פָּשׁוּט, כַּפּוּל, מִשְׁלֵשׁ, מְרַבֵּעַ, שְׁעוּלָה ע"ב, בַּחֲנִינָת חֹסֶד, שְׁעַל-יָדוֹ יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם לַעֲתִיד, בַּחֲנִינָת: "עוֹלָם חֹסֶד יִבְנֶה" וְשִׁיר הַזֶּה הוּא בַּחֲנִינָת קוֹל הַנ"ל, שֶׁהוּא מִשְׁקָה אֶת הַגֹּן, שְׁעַל-יְדֵי קוֹל הַזֶּה יִכּוּלִין לְהוֹכִיחַ, בַּבְּחִינָת: "הָרֵם בְּשֹׁפָר קוֹלְךָ וְהִגַּד" וְכו', כֵּן לִנְמָצָא שְׁעַל-יְדֵי תַפְלָה זוֹכִין לְבַחֲנִינֹת הַנ"ל, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בָּאִין לְבַחֲנִינֹת קוֹל הַנ"ל, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִכּוּלִין לְהוֹכִיחַ כֵּן לִי עַל-יְדֵי תַפְלָה הַנ"ל נַעֲשִׂין גְּרִים, וְנִתְגַּלָּה הַכְּבוֹד, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְפַּשֵּׁט הַנְּבוּאָה וְעַל-יְדֵי נְבוּאָה זוֹכִין לְאַמוּנָה, וְעַל-יְדֵי אַמוּנָה יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם לַעֲתִיד וְחֲדוּשׁ הָעוֹלָם הוּא בַּבְּחִינָת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ בַּבְּחִינָת הַשְּׁגָחָה כְּמוֹ אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוּ יִתֵּעַר הַשִּׁיר שֶׁל הַשְּׁגָחָה וְנַפְלָאוֹת, וְשִׁיר הַזֶּה הוּא בַּחֲנִינֹת קוֹל הַנ"ל:

וְזֶה בַּחֲנִינָת: "וַיֵּרָא מִנְּחָה בִּי טוֹב וְאֵת הָאָרֶץ בִּי נַעֲמָה, וַיֵּט שַׁכְּמוֹ לִסְבֹּל, וַיְהִי לְמִסַּע עֲבֹד" (בְּרַאשִׁית מ"ט) מִנְּחָה-זֶה בַּחֲנִינָת נְבוּאָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּבִרוּךְ בֶּן נִרְיָה (יִרְמְיָה מ"ה): "וּמִנְּחָה לֹא מִצְאֵתִי"-זֶה נְבוּאָה, כְּמוֹ שֶׁדִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה (מְכִילֵתָא פְּרָשֶׁת בֹּא וְהוּבֹא בִּפְרָש"י שָׁם) וְאֵת הָאָרֶץ-הֵינּוּ אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל וַיֵּט שַׁכְּמוֹ לִסְבֹּל-זֶה בַּחֲנִינָת נִגּוֹן, בַּחֲנִינָת שִׁיר חֹדֶשׁ הַנ"ל, בַּחֲנִינָת: "בִּכְתָף יִשְׂאוּ" וְדִרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה (עֶרְכִּין יא): "אֵין יִשְׂאוּ אֶלָּא לְשׁוֹן שִׁירָה", שֶׁנֶּאֱמַר: "שְׂאוּ זְמֶרָה וְתִנּוּ תִּף", וְעַל-יְדֵי הַנִּגּוֹן, בַּחֲנִינָת שִׁיר חֹדֶשׁ, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְתַּקֵּן הָרִיחַ כֵּן לִי, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת מְשִׁיחַ, בַּחֲנִינָת (אֵיכָה ד): "רוּחַ אֶפְיִנוּ מְשִׁיחַ ה'" וַיְהִי לְמִסַּע עוֹבֵד-זֶה בַּחֲנִינָת מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (רוֹת ד): "בְּרוּךְ ה' אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גָּאֹל וְכו'" וְתִקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד לְמִסַּע-בַּחֲנִינָת מְסֻמוֹס, שֶׁמִּמְסֻמָּסִין בְּדַבָּר שֵׁשׁ לוֹ רִיחַ, כִּדִּי שִׁיחָה הָרִיחַ נוֹדֵף בִּי עַל-יְדֵי בַּחֲנִינֹת הַנ"ל נִתְתַּקֵּן הָרִיחַ שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת מְשִׁיחַ כֵּן לִי:

יא. וְזֶה בַּחֲנִינָת רֹאשׁ-הַשָּׁנָה, כִּי בְּרַאשׁ-הַשָּׁנָה אִזּוּ הַתַּפְלָה בַּבְּחִינָת דִּין וּמִשְׁפָּט, כִּי "הַמִּשְׁפָּט לְאַלְקִים הוּא" (דְּבָרִים א), וְעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאִין כָּל הַחַיּוֹת שֶׁל הַסֵּטְרָא-אַחֲרָא, שֶׁיִּנְק מִדַּעַת וּמִתַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל (תְּהִלִּים פ"א): "כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא, מִשְׁפָּט לְאַלְקִי יַעֲקֹב" חֹק לְשָׁנָא דְּמִזְזוּנָא, כְּמוֹ שֶׁדִּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה עַל פֶּסוּק זֶה (בִּיצָה טז), הֵינּוּ שְׁמוֹצִיאִין כָּל הַמִּזְזוֹן וְהַחַיּוֹת מִהַסֵּטְרָא-אַחֲרָא, כִּי הוּא מְכַרְח לְהוֹצִיא וּלְהַקִּיא הַכֹּל עַל-יְדֵי בַּחֲנִינָת מִשְׁפָּט לְאַלְקִי יַעֲקֹב, הֵינּוּ עַל-יְדֵי הַתַּפְלָה שֶׁהִיא בַּבְּחִינָת דִּין וּמִשְׁפָּט, שֶׁהִיא בַּבְּחִינָת מִטָּה עוֹ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְקִיא כָּל הַקִּדְשָׁה, שְׁבֹלַע מִן הַדַּעַת וּמִתַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל כֵּן לִי וְזֶה בַּחֲנִינָת תִּשְׁרִי, בַּחֲנִינָת: "אַתָּה פּוֹרֶרֶת בְּעֶזְךָ יָם, שְׁבֵרֶת רָאשֵׁי תַנִּינִים עַל הַמַּיִם" (תְּהִלִּים ע"ד), יָם שְׁבֵרֶת רָאשֵׁי תַנִּינִים-רָאשֵׁי-תַבּוֹת הוּא צִרוּף תִּשְׁרִי וְאִזּוּ, כְּשֶׁמַּחְזִיר קִדְשַׁת הַדַּעַת שְׁבֹלַע, אִזּוּ הַדַּעַת וְהַמַּח בְּשִׁלְמוֹת וְזֶהוּ בַּחֲנִינָת רֹאשׁ-הַשָּׁנָה; רֹאשׁ דִּיקָא, בַּחֲנִינָת תִּקּוֹן הָרֹאשׁ וְהַמַּח עַל-יְדֵי מִטָּה עוֹ הַנ"ל וְכְּשֶׁמוֹצִיאִין מִהַסֵּטְרָא-אַחֲרָא מִהַ שְׁבֹלַע, אִזּוּ מוֹצִיאִין גַּם עֲצָמוֹת חַיּוֹתָיו, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת גְּרִים (שְׁמוֹת כ"ג): "וְאַתֶּם יִדְעֶתֶם

את נפש הגר כי גרים הייתם" וכו' – סופי-תבות תשרי ועל- ידי גרים נתגלה הכבוד, ונתפשט הנבואה, ונתתקן האמונה הקדושה, ונתבטל אמונות כזביות וזוה בחינות תקיעה, תרועה, שברים ותקיעה זה בחינת התגלות הכבוד, בבחינת (ישעיה כ"ב): "ותקעתיו יתר במקום נאמן והיה לכסא כבוד" תרועה זה בחינת רוח-נבואה, בבחינת (במדבר כ"ג): "ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו", ותרגומו: 'ושכינת מלכיהון בהון': הינו השראת השכינה, בחינת נבואה שברים זה בחינת בטול אמונות כזביות, בבחינת (שמות כ"ג): "שבר תשבר מצבתיהם", (כמובא בתקון י"ח ובתקון כ"א), הינו בחינת בטול אמונות כזביות ותקון האמונה הקדושה, בחינת (תהלים קמ"ה): "עיני כל אליך ישברו" וזה בחינת תשרי (ראש-השנה י'), וחדוש העולם יהיה בבחינת ארץ-ישראל, בחינת השגחה, וזה בחינת ראש-השנה, בבחינת: "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה" וכו' ואז יתער שיר חדש כנ"ל, וזה בחינות תשרי, בבחינת (שיר-השירים ד): "תבואי תשורי מראש אמנה":

"תשלח רוחך יבראון ותחדש פני אדמה", בחינת הרוח של כנפי ראה השגחה, בחינת ארץ ישראל, וזה בחינת הראה, בבחינת מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (חלין מט): 'למה נקרא שמה ראה שמאירת את העינים' – זה בחינת: "תמיד עיני ה' אלקיך בה" וכו', הנאמר בארץ-ישראל, שהוא בחינת השגחה כנ"ל לגנון ושיר חדש הנ"ל בבחינת הראה, זה בחינת: "קרא בגרון אל תחשך, בשפר הרם קולך" והגרון הוא הראה כנ"ל, ושם הוא בחינת הגנון כנ"ל, שהוא בחינת בשפר וכו' כנ"ל לתקון הריח והיראה, שהוא מזונא דנשמטא, שנתתקן על-ידי כל בחינות הנ"ל, הוא בבחינת הראה, כי צרוף הראה הוא סופי-תבות: ה' רעי לא אחסר (תהלים כ"ג) "ה' רעי לא אחסר", זה בחינת מזונא דנשמטא, וזהו: 'לא אחסר' – בחינת (שם לד): "כי אין מחסור ליראיו", הינו בחינת יראה, שהיא בחינת ריח, שהוא מזונא דנשמטא כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 94 – ה תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

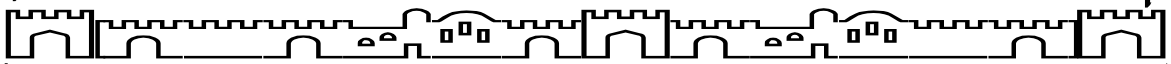
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא תנינא - תורה מ

מי שיודע מארץ-ישראל, שטעם באמת טעם ארץ-ישראל, הוא יכול להפיר באחר, אם היה אצל צדיק על ראש-השנה אם לאו, ואם אותו הצדיק הוא גדול במעלה או קטן, ואם הוא צדיק אמת אם לאו, או אם הוא בעצמו צדיק טעם ארץ-ישראל יכולין לציר לפני מי שיודע טעם שכל כי רק מי שהוא איש בור, אי אפשר לו לידע זאת, אבל מי שיודע משכל, כגון לומדים שמרגישים מעט טעם השכל בפשט וקשיא בדרך הלומדים, או חכמים בחכמות אחרות, שמרגישים טעם שכל, יכולין להבין טעם ארץ-ישראל, כי 'אורא דארץ-ישראל מחכים' (פבא-בתרא קנח, ובזהר פינחס דף רמה; ובתקון כב) וטעם החכמה והשכל בודאי יקר מאד, אך עקר מעלת קדשת ארץ-ישראל הוא רק על-ידי השגחת השם יתברך ומחמת שהשם יתברך מסתכל בארץ-ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", על-ידי זה ארץ-ישראל מקדשת ואורה מחכים, כי עינים על-שם החכמה, כי התפתחות החכמה נקרא בחינת עינים, כמו שכתוב (בראשית ג): "ותפקחנה עיני שניהם", ופרש רש"י: 'על-שם החכמה נאמר' ומחמת שעניי ה' בארץ-ישראל, שמסתכל בה תמיד, על-ידי זה 'אורא דארץ-ישראל מחכים' אך מהיכן נמשך ונתעורר זאת אצל השם יתברך, דהינו בחינת עינים להשגיח כנ"ל, זה נעשה על-ידי נשמות ישראל, שהשם יתברך מתפאר בהם, בבחינת (ישעיה מ"ט): "ישראל אשר בך אתפאר" ועל-ידי ההתפארות נעשין בחינת תפלין, שנקראין פאר (ספד כה), והתפלין הם בחינת מחין, ונכנסין לפנים ובוקעין בעינים, ומזה נעשה השגחת השם יתברך כביכול, שעל-ידי זה נעשה קדשת ארץ-ישראל, בחינת אורא דארץ-ישראל מחכים כנ"ל ועל-שם זה נקרא ארץ-ישראל, שמקבלת קדשתה, מבחינת: "ישראל אשר בך

אֶתְפָּאֵר, כִּנֵּ"ל אֲךָ בּוֹדֵאֵי לֹא כָּל הָעֵתִים שׁוֹת בְּהִתְקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי לַפְּעָמִים, חֹס וְשָׁלוֹם, יֵשׁ שְׁנִיתֵרְחֵק אֶחָד מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ (עֵין זוֹהַר בְּשֵׁלַח א ב וְאִזִּי אֲדַרְבָּא, הַשְׂכִּינָה צוֹעֶקֶת: 'קִלְנִי מִרְאשִׁי, קִלְנִי מִזְרוּעֵי' (סִנְהֶדְרִין מו) הֵינּוּ שְׂצֻעָקֶתָהּ, שְׁנִיתֵקִלְקֵל וְנִפְגָּם בַּחֲנִינֵת הַהִתְפָּאָרוֹת שְׂאִינוּ יָכוֹל לַהֲתַפָּאֵר בָּהֶם, וְנִפְגָּם בַּחֲנִינֵת הַתְּפִלִּין, שְׁנַעֲשִׂין מִן הַהִתְפָּאָרוֹת כִּנֵּ"ל וְזֶה: 'קִלְנִי מִרְאשִׁי, קִלְנִי מִזְרוּעֵי', 'מִרְאשִׁי' מִזְרוּעֵי דִיקָא, בַּחֲנִינֵת תְּפִלִּין (שְׁמַנִּיחִין עַל הָרֹאשׁ וְעַל הַזְרוּעַ) וְכִנֵּ"ל רַק בְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִתְקַרַּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִתְוֹסֵף עוֹד יִשְׂרָאֵל שְׂרוּצָה לְעַבְדּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכָל מֵה שְׁנִיתוֹסְפִין יוֹתֵר רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל שְׂרוּצִים לְעַבְדּוֹ וּלְהִתְקַרַּב אֵלָיו, אִזִּי נִתְגַּדֵּל וְנִתְוֹסֵף יוֹתֵר הַתְּפָאָרוֹת יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו וְעַל-יְדֵי זֶה הַהִתְפָּאָרוֹת נַעֲשִׂין תְּפִלִּין מַחִין, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה קִדְּשֵׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בַּחֲנִינֵת 'אֹוִירָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחֲבִים' עַל-יְדֵי עֵינֵי הַשְּׁגָחָתוֹ כִּנֵּ"ל: אֲךָ מִי שְׂיֻכּוֹל לִרְאוֹת זֹאת הַהִתְפָּאָרוֹת, שְׁמַתְפָּאֵר הֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אִזִּי הוּא מְקַבֵּל בַּחֲנִינֵת פָּאֵר וּמַחִין מִן זֹאת הַהִתְפָּאָרוֹת שְׂרוּצָה, וְנַעֲשִׂין אֲצִלוֹ גַם-בֶּן בַּחֲנִינֵת תְּפִלִּין, וְנִכְנָסִין לַפָּנִים כִּנֵּ"ל, וּבּוֹקְעִין בְּעֵינֵים כִּנֵּ"ל, וְאִזִּי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם-בֶּן בַּבְּחִינֵת עֵינֵי ה' וְאִזִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל וְרוּצָה, נַעֲשֶׂה שֵׁם גַם-בֶּן בַּחֲנִינֵת 'אֹוִירָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחֲבִים, כִּי עֶקֶר קִדְּשֵׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא רַק מִבְּחִינֵת עֵינֵים הֵנָּה לְאָבֵל מִי הוּא זֶה שְׂיֻכּוֹל לִרְאוֹת אֶת הֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂיֻכּוֹל לִרְאוֹת הַתְּפָאָרוֹת יִתְבָּרַךְ, אֲמָנָם מִי שְׂרוּצָה אֶת הַצְּדִיק הָאֱמֵת, שֶׁהוּא מְקַרַב בְּנֵי-אָדָם לְעַבְדּוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא עֶקֶר הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׂבִשְׁמִים, נִמְצָא שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ הַהִתְפָּאָרוֹת שְׁמַתְפָּאֵר הֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַמּוֹ, כִּי עַל-יְדּוֹ כָּל הַהִתְקַרְבוֹת וְהַהִתְפָּאָרוֹת עֶקֶר הַדְּבָר בַּעַת הַקְּבוּץ, בַּעַת שְׁמַתְקַבְּצִים אֵלָיו הָעוֹלָם הַבָּאִים לִשְׁמַע אֶת דְּבַר ה', וּבִיּוֹתֵר-בְּרֹאשׁ-הַשָּׁנָה, שְׂאִזִּי הוּא הַקְּבוּץ הַגָּדוֹל, אִזִּי הַהִתְפָּאָרוֹת גָּדוֹל בִּיּוֹתֵר, מִחֲמַת שְׁמַתְקַבְּצִים הַרְּבֵה בְּנֵי-אָדָם, הַחֲפִצִּים לְהִתְקַרַּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְאִזִּי נִתְגַּדֵּל וְנִתְוֹסֵף פָּאֵר וִיפִי הַצְּדִיק, כִּי הוּא בְּעַצְמוֹ הַהִתְפָּאָרוֹת כִּנֵּ"ל, אִזִּי מִי שְׁמַתְפֵּל בְּאֵמֶת בְּזֶה הַצְּדִיק הָאֱמֵתִי, אִזִּי הוּא גַם-בֶּן מְקַבֵּל מִן הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת, וְנַעֲשִׂין אֲצִלוֹ גַם-בֶּן בַּחֲנִינֵת תְּפִלִּין מַחִין כִּנֵּ"ל, וְאִזִּי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם-בֶּן כִּנֵּ"ל בַּבְּחִינֵת עֵינֵי ה' וְאִזִּי גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל, נַעֲשֶׂה גַם-בֶּן בַּחֲנִינֵת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בַּחֲנִינֵת 'אֹוִירָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחֲבִים, כִּי הוּא מַחֲבִים הָאֹוִיר עַל-יְדֵי הַסִּתְּכָלוֹתוֹ בְּעֵינָיו הֵנָּה לִי, שְׁנַעֲשִׂין מִן הַהִתְפָּאָרוֹת כִּנֵּ"ל וְזֶה פְּרוּשׁ (יִשְׁעִיָּה ל"ג): "מֶלֶךְ בִּיפִּיּוֹ תַּחֲזִינָה עֵינֶיךָ", הֵינּוּ כְּשֶׁתִּזְכֶּה לִרְאוֹת מֶלֶךְ בִּיפִּיּוֹ, דְּהֵינּוּ הַצְּדִיק בִּיפִּיּוֹ וְתַפְאָרְתּוֹ, דְּהֵינּוּ בַּעַת הַקְּבוּץ, שְׂאִזִּי הוּא יִפִּיּוֹ וְתַפְאָרְתּוֹ כִּנֵּ"ל, עַל-יְדֵי-זֶה: "עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מִרְחָקִים", בַּחֲנִינֵת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בַּחֲנִינֵת 'אֹוִירָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחֲבִים' כִּי הַחֲכָמָה נִקְרָא מִרְחָקִים, כִּמּוֹ שְׂכָתוֹב (קֹהֶלֶת ז): "אֲמַרְתִּי אַחֲכָמָה וְהִיא רְחוּקָה", הֵינּוּ שְׂעַל-יְדֵי-זֶה שְׁתִּרְאֶה אֶת הַצְּדִיק בִּיפִּיּוֹ וְתַפְאָרְתּוֹ כִּנֵּ"ל, עַל-יְדֵי-זֶה בְּכָל מְקוֹם שְׁתִּרְאֶה בְּעֵינֶיךָ, יִהְיֶה נַעֲשֶׂה בַּחֲנִינֵת 'אֹוִירָא דְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מַחֲבִים כִּנֵּ"ל וְזֶה: 'עֵינֶיךָ תִּרְאִינָה אֶרֶץ מִרְחָקִים' כִּנֵּ"ל נִמְצָא, מִי שֵׁשׁ לוֹ תִּאֲוָה

והשתוקקות לארץ-ישראל, בפרט מי שטעם טעם האמת של ארץ-ישראל, כשפוגע ומתועד יחד עם אדם שהיה אצל צדיק אמתני על ראש-השנה, הוא מחיב להרגיש אז טעם ארץ-ישראל, כי על-ידי-זה האיש נעשה גם זה האויר בבחינת ארץ-ישראל כנ"ל, וראוי שיתעורר לו עתה השתוקקות וגעגועין לארץ-ישראל, כל אחד לפי בחינתו ועקר הדבר-שיהיה באמת ובתמימות: ויש בזה עוד ענינים, כי 'אין אדם מת וחצי תאונתו בידו' (קהלת-רבה סדר א) נמצא שאין ממלא תאונתו ורצונו בממון לעולם, כי תמיד חסר לו כנ"ל אבל יש בחינת שפע בפולה, בחינת (איוב כ"ב): "ובסוף תועפות לך", שהוא לשון כפול נמצא שבה השפע נתמלא רצונו, מאחר שהיא בפולה (ולא סים):

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 95 – תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ליקוטי תפלות ח"א - תפילה כ

רצו

"מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה מקצה הארץ אליך אקרא בעטף לבי בצור ירום ממני תנחני", חוס וחמל עלי, יעוררו רחמיך וחסדיך הגדולים עלי, ועזרני וזכני לילך ולבא מהרה לארץ הקדושה, אשר היא מקור קדשתנו כאשר אתה ידעת יהוה אלהינו שכל קדשתנו וטהרתנו וכל יהדותנו תלוי בארץ ישראל, ואי אפשר להיות איש ישראלי באמת, ולילך ולעלות מדרגא לדרגא, כי אם על ידי שזוכין לבוא לארץ ישראל מקום קדשתנו, הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות ונתת אותה לעמך ישראל הנבחר מכל העמים לנחלה, ארץ אשר אתה דורש אותה תמיד במה שכתוב: "ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" ואתה ידעת עצם רבוי המניעות והערבובים והבלבולים המונעים אותנו מזה אשר על ידם אין אנו יכולים לילך ולבוא לארץ ישראל וכבר פלינו ימינו ושנותינו בחוץ לארץ, ואנו מגרשים מארץ החיים, מארץ הקדושה מהסתפח בנחלת יהוה, אשר היא חיינו וארך ימינו, לשבת על האדמה אשר נתן לנו יהוה.

רצו

רבונו של עולם, רחם עלינו ברחמיך הרבים ותעורר את לבבנו ואת לבב זרענו ולבב כל עמך בית ישראל שיהיו לנו בסופין וגעגועים גדולים והשתוקקות נמרץ לארץ ישראל ונבסוף ונשתוקק תמיד באמת לבוא לארץ ישראל עד אשר תזכנו ברחמיך לבוא לארץ הקדושה במהרה, למען נזכה על ידי זה להתעורר באמת לעבודתך וליראתך.

חוס וְחִמּוּל נָא עָלֵינוּ מִלֵּא רַחֲמִים, שְׁלֹא נִבְלָה יְמִינוּ, חֹס וְשָׁלוֹם, בְּחוּץ לָאָרֶץ, כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ
אֶת כָּל תַּלְאוּתֵינוּ וְחִלּוּשֵׁינוּ בָּעֵת הַזֹּאת, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִים לְשַׁבֵּר רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת הָעֲצוּמוֹת
הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲלֹפִי אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת מְנִיעוֹת וְעֹבֹבִים אֲשֶׁר קִצְרָה יְדֵינוּ לְשַׁבְּרָם, כִּי אִם
בְּכֹחַ הַגָּדוֹל וּבְחֶסֶדְךָ הָעֲצוּמִים, וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשָּׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ אֲבִינוּ שְׂבָשְׁמִים חֶמֶל עַל
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וּמִהָרָה לְהַבִּיאֵנוּ לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהָרָה וְתִתֵּן לָנוּ כַּח בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים לְנִצָּחַ
אֶת הַמִּלְחָמָה לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵּשׁ וּלְבַטֵּל אֶת כָּל מוֹצִיאֵי דִבַּת הָאָרֶץ רָעָה, אֲשֶׁר מֵהֶם נִמְשָׁכִים כָּל מִינֵי
מְנִיעוֹת וּבִלְבוּלִים מִלְּבוֹא לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּאִפֹּן שְׁנוֹזָכָה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְּעַכְּבִים,
וְנִזְכָּה לָבֹא לְשָׁלוֹם לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהָרָה:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 96 – ז תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ליקוטי תפלות ח"א - תפילה מז

תריג

וזכני לילך ולבוא לארץ ישראל, לארץ החיים לארץ הקדושה, חיש קל מהרה להתגולל בעפרה ולנשק רגבותיה ולשאב מאוירה הקדוש ולהסתופף בצלה חוס וחנוני ורחם עלי, וזכני לבוא מהרה לשלום לארץ ישראל, הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות, ארץ הקדושה בעשרה קדשות ארץ החיים, "ארץ אשר לא במספנת תאכל בה לחם, לא תחסר כל בה ארץ אשר יהיה אלהיך דורש אותה תמיד עיני יהיה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה":

תריד

חוס וחנוני ורחם עלי והושיעני, וזכני לבוא מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, לשבר תאות אכילה לגמרי, ולזכות למדת אמת באמת, ולבוא לשלום מהרה לארץ-ישראל ותצילני ברחמיך מן העניות ומן החסר, ותמשיך תמיד לי ולבני ביתי ולכל חברתנו ולכל עמך בית ישראל שפע טובה וברכה ופרנסה טובה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב מעתה ועד עולם ונזכה שתתפאר בנו בכל העולמות ויקים בנו מקרא שכתוב: "ישראל אשר בך אתפאר" ותציל אותנו ברחמיך הרבים מכל מיני חרפות ובושות ואל תסתיר פניך מאתנו ותמלא רחמים עלינו ועל כל עמך ישראל תמיד, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ותצילנו ותמלטנו מכל מיני צרות ורעות ותשיב פניך אלינו, ויקים בנו מקרא שכתוב: "ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך אלהים יחנונו ויברכנו, יאר פניו אתנו סלה" וקים לנו מקרא שכתוב: "ואכלתם אכול ושבוע, והללתם את שם יהוה אלהיכם, אשר עשה עמכם

לְהַפְלִיא, וְלֹא יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם וַיִּדְעוּתָם כִּי בִקְרֵב יִשְׂרָאֵל אָנִי, וְאֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְאֵין עוֹד, וְלֹא יִבְשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת הִשְׁיבֵנוּ, הָאֵר פָּנֶיךָ וְנִנְשָׁעָה" אָמֵן וְאָמֵן:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָהּ

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביא, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 97 – ח תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ליקוטי תפלות ח"ב - תפילה ח

ר

ותביאנו מהרה חושה לארץ ישראל, ארץ הטובה והקדושה ותמשיך השגחתך השלמה על ארץ ישראל ועל כל העולם כלו, ותחדש את עולמך בקדשת ארץ ישראל שמתנהגת על ידי השגחה לבד, כמו שכתוב: "ארץ אשר יהיה אלהיך דורש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" ותמשיך השגחתך השלמה על כל העולם כלו, ויתחדש העולם ומלואו, ויתנהג כל העולם כלו על ידי השגחה לבד בלי שום הנהגה על פי דרך הטבע כלל ותעשה נוראות ונפלאות מחדש בעולמך "אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים" ויתעורר שיר חדש בעולם, שיר של נפלאות, כמו שכתוב: "מזמור שירו ליהוה שיר חדש כי נפלאות עשה, הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו" ונודה לך שיר חדש על גאלתנו ועל פדות נפשנו ונזכה לשיר ולזמר ולרנן ולנגן לפניך נגונים ושירות ותשבחות חדשות, שירים של נפלאות שלא בדרך הטבע, עד שנזכה להתענג על יהוה, ולשמע קול השיר והנגון שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע הכלול בשמך המיוחד שיתנגן על שבעים ושנים נימין כמנין חס"ד, ויקים מקרא שכתוב: "עולם חסד יבנה":

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 98 – ט תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ליקוטי תפלות ח"ב - תפילה כט

שכד

(מיוסד ע"פ תורה מ') "עיני תמיד אל יהוה כי הוא יוציא מרשת רגלי, אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים, הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה כן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו, חננו יהוה חננו, כי רב שבענו בוז" אבי שבשמים מלא רחמים רב חסד ומרבה להיטיב, טוב לכל ורחמיו על כל מעשיו, המרחם על הארץ ומרחם על הבריות רבונו דעלמא כלא, אתה בראת עולמך ברצונך הטוב בשביל ישראל עמך, כדי להתפאר עמך בכל דור ודור, ובטובך הגדול בחרת ישראל עמך מכל העמים ואת ארץ הקדושה מכל הארצות, להיות לעמך ישראל לנחלה כי ידעת ששם אויר הקדוש המחכים ושם מקום מוכן לקדשת ישראל, להשיג שם חכמה האמתית, להפיר אותך בדעת נפלא ובאמונה שלמה.

שכה

רבונו של עולם אדון כל הארץ, אלוה כל הבריות, מה אומר ומה אדבר, אתה יודע מעלת ארץ-ישראל וקדשתה העולה עד אין סוף ואין תכלית ואנכי הבזוי והנמאס אשר הרביתי לפשע נגדך, ופגמתי וקלקלתי הרבה מאד, עד אשר על ידי רבוי עוונותי ופשעי העצומים, ובפרט על ידי כל מה שפגמתי בפגם הברית מעודי עד היום הזה, על ידי כל זה טרפתי את דעתי ופגמתי את מחי, ואפלו מעט הרשימו שנשארה מדעתי היא גם כן מבבלבלת ועכורה מאד אך עם כל זה גם זאת הרשימו המעוטה של אמתת דעתי, רואה מרחוק ומציץ מן החרפים מבין זכרון דברי תורתך הקדושה, אשר חוננתנו ברחמך הרבים, עד אשר אני מבין מרחוק גדל עצם מעלת קדשת ארץ

יִשְׂרָאֵל בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרֶךְ וּבְאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ מִפִּי הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם וְרָאִינוּ בְּסִפְרֵיהֶם הַקְדוּשִׁים שֶׁכָּל
קִדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי תְלוּיָהּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל:

שָׁנוּ

וְהִנֵּה עֵתָהּ, אַחֲרֵי כָּל מָה שֶׁעָבַר עָלַי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְכַמָּה סְבוֹת סַבְבַּת עִמִּי, וּבְכַמָּה
גִּלְגּוּלִים גִּלְגַּלְתָּ עִמִּי כְּדִי לְקַרְבֵּנִי אֵלֶיךָ וּלְהַחְזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ, וְעַדִּין לֹא עָלְתָה בְּיָדִי
לְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה בְּרָאוּי, וְלֹא דִי שֶׁלֹּא זָכִיתִי לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה אֲף גַם פְּגַמְתִּי הֶרְבֵּה מְאֹד בְּכָל
עֵת וְעֵתָה אַחֲרֵי כָּל אֵלֶּה, אֵינִי יוֹדֵעַ עֵתָה שׁוּם דֶּרֶךְ בֵּית מְנוּס מִמֶּנִּי, וְלֹא שׁוּם יַעֲצָה וְתַחֲבוּלָה, כִּי
אִם עוֹד רוּחִי מְקַשֵּׁשׁ בְּקִרְבִּי, עוֹד קוֹל דֹּדִי דוֹפֵק בִּי, וּמֵעוֹרְרֵנִי וּמְזַרְזֵנִי בְּתוֹרָתוֹ הַקְדוּשָׁה לְנִסְעַ
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אוֹלִי אֶזְכָּה לָשׁוּב מִכְּסִילָתִי וּמִמַּעֲשֵׂי הַפְּגוּמִים, אוֹלִי אֶזְכָּה לְהִתְחִיל לַחֲיוֹת חַיִּים
אֲמִתִּיִּם, אוֹלִי יַחוּס אוֹלִי יִרְחֵם וְאֶתָּה יוֹדֵעַ עֵצָם רַבּוּי הַסִּפְּקוֹת שֶׁיֵּשׁ לִי בְּזֶה בְּלִי שְׁעוֹר וְזֶה עֶקֶר
הַמְּנִיעָה שְׁלִי, בְּצִרוּף שְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת מַחֲמַת מָמוֹן וְרַחוּק הַדֶּרֶךְ וְשְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת אֲבָל בְּאַמֶּת
אֲנִי מוֹדֶה לְפָנֶיךָ בּוֹחֵן לְבוֹת וּכְלִיוֹת, שֶׁעֶקֶר הַמְּנִיעָה הִיא מְנִיעַת הַמַּח מַחֲמַת כַּמָּה סִּפְּקוֹת
וּבְלִבּוֹלִים, שֶׁמְבַלְבֵּלִין אֶת דַּעְתִּי וּמוֹנְעִים אוֹתִי מִלְּהִתְגַּבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק לַעֲסוֹק בְּזֶה לְהַכִּין לִי הַדֶּרֶךְ
לְנִסְעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֲף עַל פִּי כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הֶרְבִּים אֶתָּה מְרַמֵּז לִי בְּכָל עֵת לְהִשְׁתַּקֵּק לָזֶה לְבוֹא
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר לֹא אוֹכַל לָנוּחַ וּלְשַׁקֵּט מִלְּכֻסֶּף לָזֶה לִילֵךְ וּלְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי יִדְעֵתִי
כִּי רַחֲמֶיךָ לֹא כָלִים, כְּלִי הָאֵי וְאוֹלִי תִּזְכְּנִי לְבֹא לְשֵׁם בְּשָׁלוֹם, וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי שֵׁם קִדְשַׁת אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל בְּאַמֶּת בְּאִפֵּן שֶׁאֶזְכָּה לְהִתְחַבֵּם מֵעֵתָה וּלְהִשְׁפִּיל עַל דְּרָכִי, וּלְבַעַר הָרַע מִקִּרְבִּי, וּלְבַטֵּל
הָרוּחַ שְׁטוֹת מִמֶּנִּי, וְלִזְכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר לָזֶה לְבַד כְּלָתָה נַפְשִׁי, כִּי זֶה כַּמָּה נִכְסוּף
נִכְסַפְתִּי לָשׁוּב אֵלֶיךָ, וּכְבֶּר גְּלִית לָנוּ גְּדֹל רַחֲמֶיךָ וְעֵצָם חֲנִינוּתֶיךָ בְּכָל עֵת, וְרַב טוֹבְךָ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר,
אֲשֶׁר אֶתָּה צוּפָה לְרַשֵּׁעַ וְחַפֵּץ בְּהַצְדָּקוֹ, כִּי לֹא תַחֲפֹץ בְּמוֹת הַמֵּת כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו וְחִיָּה, וְעַד
יוֹם מוֹתוֹ תַּחֲפָה לוֹ, "תֵּשֵׁב אָנוּשׁ עַד דִּבְא" עַד דְּכֻדּוּכָהּ שֶׁל נֶפֶשׁ:

שָׁנוּ

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עַל יוֹנָה אֶלְמַת כְּמוֹנִי, רַחֵם עַל חֲלוּשׁ דַּעְתִּי, עַל נִבְזָה וְנִמְאָס כְּמוֹנִי, אֲשֶׁר
אֲנִי מָאוּס (נִבְזָה וְנִמְאָס) בְּעֵינֵי עַצְמִי בְּתַכְלִית הַמָּאוּס וְלֹא עַל חֲנָם מִדֶּרֶךְ הָעֲנָוָה הָאֲמִתִּית, כִּי אִם
מַחֲמַת עֲכִירַת מָאוּס מַעֲשֵׂי הָרָעִים וְעוֹוֹנוֹתֵי הָעֲצוּמִים וּפְגַמֵּי הַמְּרָבִים, אֲנִי אֲדוֹן יָחִיד מִלֹּא
מִשְׁאֲלוֹתֵי בְּרַחֲמִים, וְזָכְנִי לְבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה וְאֶזְכָּה לַעֲבֹר וּלְדַלֵּג עַל כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת,
וּלְנִסְעַ וּלְבֹא לְשֵׁם מְהֵרָה חוֹשָׁה בְּשָׁלוֹם בְּלִי פָּגַע, וּלְפַעַל שֵׁם קִדְשָׁה וְטִהְרָה, בְּאִפֵּן שֶׁאֶזְכָּה לָשׁוּב
אֵלֶיךָ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְלֹא אָשׁוּב עוֹד לְכַסְלָהּ מֵעֵתָה וְעַד עוֹלָם רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם זָכְנִי
בְּזָכוֹת כָּל הַצְדִּיקִים שֶׁגִּלּוּ קִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם, וּבְזָכוֹת כָּל הַצְדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים שֶׁזָּכּוּ לְבֹא
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְעֲצוּמוֹת בְּלִי שְׁעוֹר כְּאֲשֶׁר אֶתָּה יֹדְעָתָּ, וּפָעַלְוּ שֵׁם מָה שֶׁפָּעַלּוּ

זַכּוּתָם וּבְזֻכּוֹת תּוֹרָתָם הַקְדוּשָׁה וּבְזֻכּוֹת מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שְׁאִזְכָּה גַם אֲנִכִּי הַשָּׁפֵל וְהַבְּזוּי לֵילֵךְ וּלְבֹא לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קֵל מִהֲרָה:

שכח

אֲבִי שְׁבַשְׁמִים הַגּוֹמֵל עִמִּי חֲסִדִּים וְטוֹבוֹת רַבּוֹת בְּכָל עֵת אֲשֶׁר זָכִיתִנִּי בְּרַחֲמֶיךָ וּחֲסִדֶּיךָ לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה לְבֹא לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל גָּמַל עַל עֲבֹדְךָ עוֹד חֲסִדִּים וְטוֹבוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְתַגְדִּיל נִפְלְאוֹתֶיךָ עִמִּי, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי חֲסֵד חֲנֻם בְּכָל עֵת, וְתַלְמִדְנִי בְּדֶרֶךְ עֲצוֹתֶיךָ הָאֲמִתִּיּוֹת, וְתוֹרֵנִי בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר וְהָאֱמֶת, בְּאִפֵּן שְׁאִזְכָּה מֵעַתָּה לַעְזֹב דְּרָכֵי הָרַע וּמַחֲשַׁבוֹתֵי הַפְּגוּמוֹת וְאִזְכָּה לְהִתְקַשֵּׁר בָּךְ מֵעַתָּה וּלְיֵלֵךְ וּלְבֹא מִהֲרָה לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנָה הַזֹּאת, וְאִזְכָּה לְהִתְחַדֵּשׁ לְגִמְרִי לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ בַּעֲבוּדַת יְהוָה כְּאִלּוּ נוֹלַדְתִּי הַיּוֹם:

שכח

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם זָכַר נָא הַהִתְפָּאָרוֹת וְהַשְׁעָשׂוּעִים שֶׁקִּבַּלְתָּ מִכָּל הַצְדִּיקִים שֶׁהָיוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וּמִכָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְדוּשׁ, וְכָל הַהִתְפָּאָרוֹת וְהַשְׁעָשׂוּעִים אֲשֶׁר אָתָּה מְקַבֵּל עֲדִין מִכָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וּמִהַצְדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים אֲמִתִּיִּם הַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם שְׁבַדּוֹר הַזֶּה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְזַכּוּתָם גַּם כֵּן, שִׁיְהִיָּה לִי חֵלֶק בְּהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת, שְׁאִזְכָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ וּלְעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאֱמֶת, עַד אֲשֶׁר תִּתְפָּאֵר עִמִּי הַשְׁכִּינָה תָמִיד בְּכָל עֵת כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים בָּחַרְתָּ בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים, וְאָתָּה מִתְפָּאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וְזֹאת הַהִתְפָּאָרוֹת עוֹלָה לְכֶתֶר וְעֵטְרָה עַל רֹאשְׁךָ בְּבַחֲנִית תִּפְלִין, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת בּוֹקֵעַ בְּעֵינַיִם, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִין עֵינֵי הַשְׁגָּחָתְךָ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר מִשָּׁם מְקַבֵּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל קְדֻשָּׁתָהּ הַגְּדוּלָּה, כִּי עַל יְדֵי זֶה אֵוִירָה מַחֲפִים, עַל יְדֵי שְׁנִמְשָׁכִין שֵׁם תָּמִיד עֵינֶיךָ הַקְדוּשִׁים שֶׁהֵם עֵינֵי הַחֲכָמָה וְהַמִּדָּע, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה" עַל כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְזַכּוּתֵנוּ שִׁיתְגַּלָּה לָנוּ קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְכֹסֶף וּלְהַשְׁתַּוֵּקֵק וּלְהִתְגַּעֵגַע תָּמִיד בְּאֱמֶת לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּלְהִתְפַּלֵּל הָרַבָּה עַל זֶה לְפָנֶיךָ מֵלֵא רַחֲמִים, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְבֹא לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קֵל מִהֲרָה:

של

וְזַכּוּתֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וּחֲסִדֶּיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁנִזְכָּה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, לְנִסֵּעַ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם כֵּן בֵּין עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים הַמִּתְאַסְּפִים וּמִתְקַבְּצִים לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה כִּי אָתָּה לְבַד יוֹדֵעַ מַעֲלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים אָתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כְּמָה וְכְמָה הַהִתְפָּאָרוֹת וְהַשְׁעָשׂוּעִים גְּדוּלָּה וְנוֹרָאִים אֲשֶׁר אָתָּה מְקַבֵּל בְּכָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה מִהַקְּבוּץ הַקְדוּשׁ שֶׁל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל אֲצֵל

הַצִּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים זָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְחִסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁנֵהִיחָה אֲנַחְנוּ נִכְלָלִים גַּם בֵּן בְּהַתְּפָאֲרוֹת וְהַשְׁעָשׂוּעִים הָאֵלֶּה, וְאֵל יִמְנְעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנֵעַ, וְאֵל יַעֲכֹבְנוּ שׁוּם עֹבֹב, וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרִידָא בְּעוֹלָם רַק נִזְכֶּה תָּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, לִילָךְ וּלְבֹא וּלְהִתְאַסֵּף אֶל הַקְּבוּץ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׁרִים, הַמִּתְאַסְּפִים וּמִתְקַבְּצִים אֶצֶל הַצִּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים בְּכָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכֶּה שְׁתַּתְּפָּאֵר בָּנוּ תָּמִיד, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קֹדֶשׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד וְתִזְכְּנוּ וְתַעֲזְרֵנוּ שְׁנִזְכֶּה לְהִסְתַּכֵּל עַל פָּאֵר יְפֵי הַדֶּרֶת פְּנֵי הַצִּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁר הֵם כְּלִילַת יְפֵי כִּי הֵם כְּלוּלִים מִכָּל הַהִתְפָּאֲרוֹת וְהַשְׁעָשׂוּעִים שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֵתָּה מְקַבֵּל עַל יָדְךָ, עַל יְדֵי שֶׁהֵם עוֹסְקִים תָּמִיד לְקַרְבָּם אֵלֶיךָ זָכְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים לְהִסְתַּכֵּל עַל פְּנֵיהֶם תָּמִיד בְּאַמֶּת, וּבִפְרָט בִּימֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים שְׂאֵז הוּא עֶקֶר הַהִתְפָּאֲרוֹת, וְאֵז פְּנֵיהֶם מְאִירוֹת מְאֹד בְּאוֹר כָּלל הַהִתְפָּאֲרוֹת וְהַשְׁעָשׂוּעִים שֶׁל כָּל הַקְּבוּץ הַקָּדוֹשׁ הַמִּתְקַבְּצִים אֵלֵיהֶם:

שלא

אֲנֵא יִהְיֶה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, זָכְנוּ לְהִסְתַּכֵּל עַל פָּאֵר הַדֶּרֶת פְּנֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים בְּאַמֶּת, בְּאַפֵּן שְׁנִזְכֶּה עַל יְדֵי זֶה לְקַבֵּל וּלְהִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ גַּם בֵּן הָאֶרֶץ נִפְלְאָה מִהַהִתְפָּאֲרוֹת הַזֹּאת, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה שִׁימְשִׁיךְ עָלֵינוּ תָּמִיד קֹדֶשׁת הַתְּפִלִּין הַנּוֹרָאִים וּפָאֵר קֹדֶשׁת הַתְּפִלִּין יִהְיוּ בּוֹקְעִים בְּעֵינֵינוּ עַד שְׁנִזְכֶּה גַּם בְּכָל מְקוֹם שְׁאֲנַחְנוּ נִסְתַּכֵּל וְנִבִּיט שָׁם, שִׁיתְּקַדֵּשׁ הַמְּקוֹם הַהוּא בְּקֹדֶשׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַד אֲשֶׁר כָּל מִי שִׁיּוֹדֵעַ מִטַּעַם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקָּדוֹשׁ, יִרְגִּישׁ קֹדֶשׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שִׁיתּוֹעַד עִמָּנוּ יַחַד, עַד אֲשֶׁר יִפִּיר אוֹתָנוּ וְיִדַּע וְיִבְחִין שְׁאֲנַחְנוּ זָכְנִינוּ לִהְיוֹת אֶצֶל צִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

שלב

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עַל צַעֲקַת הַשְּׂכִינָה אֲשֶׁר צוֹעֶקֶת בְּקוֹל מֵר עַל מַעֲשֵׂינוּ הָרָעִים, קִלְנֵי מֵרָאשֵׁי, קִלְנֵי מִזְרוּעֵי מִי יָכֹל לִסְבֹּל קוֹל צַעֲקָתָהּ הַמְּרָה, אֵתָּה לְבַד יוֹדֵעַ גְּדֹל מְרִירַת צַעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה הַזֹּאת רַחֵם רַחֵם, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִעַתָּה מִמַּעֲשֵׂים רָעִים וּמִמַּחֲשָׁבוֹת רָעוֹת, וְזָכְנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, בְּזָכוֹת וּכְח הַצִּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, בְּאַפֵּן שְׁתַּתְּפָּאֵר הַשְּׂכִינָה בָנוּ מִעַתָּה, וְתִקַּבֵּל שְׁעָשׂוּעִים גְּדוֹלִים וְהַתְּפָאֲרוֹת הָרַבָּה מֵאַתָּנוּ בְּכָל יֵת מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטוּיֹת

שלו

וְעִזְרָנוּ וְזָכְנוּ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּלְתַקֵּן מִהֲרָה כָּל מַה שְּׁפָגְמָנוּ לִפְנֵיךָ בְּעֵינֵינוּ מִנְּעוּרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֲשֶׁר הִרְבֵּינוּ לִפְשַׁע בְּזֹה, שֶׁהִסְתַּכַּלְנוּ בְּעֵינֵינוּ חוּץ מִגְּבוּל הַקִּדְשָׁה, וּבָאֵנוּ עַל יְדֵי זֶה לַחֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְגָמִים גְּדוֹלִים הָרַבָּה מְאֹד, וְהָרַע בְּעֵינֵיךָ עָשִׂינוּ אוֹי לָנוּ כִּי חֲטָאֵנוּ, שְׁפָגְמָנוּ בְּעֵינֵים קְדוּשִׁים כְּאֵלּוּ, הַנִּמְשָׁכִין מֵעֵינֵי יְהוָה, שִׁיכּוּלִים לְזָכוֹת לְהִסְתַּכֵּל בָּהֶם עַל הַהִתְפָּאֲרוֹת שֶׁל

השם יתברך והצדיקים, ולהמשיך על ידי זה קדשת ארץ ישראל בכל מקום שמביטים שם וברב אולתנו לקחנו עינים קדושים ונוראים כאלו, והסתכלנו בהם במה שהסתכלנו עד אשר באנו למה שבאנו בעונותינו הרבים מלא רחמים למדנו הדרך לתקן כל זה, ועזרנו והושיענו שנזכה לבקש ולחפש ולמצא צדיקים אמתיים השיכים לשרש נשמותינו, ולילך ולנסע אליהם תמיד, ובפרט על ראש השנה הקדוש שהוא עקר זמן הקבוץ הקדוש, זכנו שנהיה נמנין גם כן בכלל עמך ישראל הכשרים המתאספים אליהם ונזכה על ידי זה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ונזכה להסתכל על פניהם הקדושים, ולתקן על ידי זה כל הפגמים שפגמנו בעינינו מנעורינו עד היום הזה, ותמשיך עלינו אור קדשת ההתפארות הכלול בפניהם הקדושים ועל ידי זה נזכה להמשיך קדשת ארץ ישראל בכל מקום שנסתכל שם, עד אשר יתקדשו כל מקומות ישראל בקדשת ארץ ישראל:

שלד

מלא רחמים רחם עלינו למען שמך, חוסה עלינו ברב רחמך זכנו שיתעורר לבנו אליך באמת, ונזכה להרגיש ולידע היטב נוראות מתיקות הטעם הקדוש והנפלא של ארץ ישראל, ונזכה מעתה לכסף ולהשתוקק ולבער ולהתלהב לארץ ישראל, ולאפוישי ברחמי טובא, להרבות ברחמים ותחנונים לפניך, עד שנזכה לפעל בקשתנו ברחמים אצלך, שנזכה לבא מהרה לארץ ישראל בשלום בלי פגע עזרנו אלהי ישענו למען שמך פי לך לבד עינינו תלויות, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו לבוא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך, חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה עמך ישראל ברחמים "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי":

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 99 – י תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות נטילת ידיים שחרית הלכה ב

ועל – בן על – ידי שפגם במה שאמר (שם טו), "במה אדע כי אירשנה", נגזר על – ידי זה הגלות. כי פגם בהדעת, שהוא בחינת השגחה, כי עקר הדעת הוא בחינת השגחה והשגחה זה בחינת ארץ ישראל, בבחינת (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה, כמו שכתב רבנו במקום אחר (יב) ועל – בן על – ידי שפגם בהדעת ופגם בארץ ישראל, שהוא בחינת השגחה, על – ידי זה (בראשית טו), "ותרדמה נפלה על אברם. והנה אימה חשיכה גדולה נופלת עליו". שהראו תקף הגליות, שהם בחינת תרדמה, בחינת חשך שעקר התגברותם על – ידי חכמת הטבע, על – ידי פגם השגחה כנ"ל:

ספר ליקוטי הלכות - הלכות נטילת ידיים שחרית הלכה ב

וזהו (שם ח'), "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה וכו'". הינו שתברך את ה' אחר האכילה, שתדע שהכל מאתו בהשגחתו יתברך. וזהו, "על הארץ הטובה". כי ארץ ישראל הוא בחינת השגחה כמו שכתוב (שם יא), "תמיד עיני ה' אלקיך בה" כנ"ל.

ספר ליקוטי הלכות - הלכות תפילין הלכה ה

כג) וזה בחינת ראש השנה, כי ראש השנה הוא בחינת תפילין, שהם בחינת התחדשות שזוכין בכל יום על – ידי השנה שאז נתחדשים המחיצות בתוך האמונה וכו', שזהו בחינת ראש השנה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל בהתורה "אשרי העם" (בסימן ל"ה), עין שם. כי ראש השנה הוא בחינת קדשת ארץ ישראל, כמו שכתוב, "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה". שזהו בחינת תפילין, שהם בחינת קדשת ארץ ישראל, בחינת והיה כי יביאך הנאמר בפרשיות התפילין כנ"ל,

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 100 – יא תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות בית הכנסת הלכה ה'

יד) וְזֶה בַּחֲנִינַת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָעוֹלָם, עַל – כֵּן אֲנִי עוֹסֵקִין לַעֲשׂוֹת דְּרָךְ כְּבוֹשָׁה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, שְׁכָל תִּקְוַתְנוּ לָשׁוּב לְשֵׁם בְּקָרוֹב, כִּי עָקֵר הַתְּגַלּוּת קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּמּוֹ שְׁכָתוֹב (שֵׁם יא), "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּה מְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְכו'". כִּי עָקֵר הַדֶּרֶךְ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי שְׂמִמְשִׁיכִין הַחֲסֵד חָנָם שָׁבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם כִּנ"ל. וְזֶה נַעֲשֶׂה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי זֶה הַיּוֹם תְּחַלֵּת מַעֲשֵׂיךָ, כִּי אֲנִי נִבְרָא הָעוֹלָם בְּחֲסִדוֹ בַּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת, וְעַל – כֵּן אֲנִי מְגַלִּין מְלֻכוֹתָנוּ עֲלֵינוּ, כִּי הוּא הַבּוֹרֵא הַכֹּל בְּשִׁבְלֵנוּ הוּא הַמְּנַהִיג הוּא הַשְּׁלִיט וּמוֹשֵׁל וּבִרְצוֹנוֹ נִתְּנָה לָהֶם וּבִרְצוֹנוֹ נִטְלָה מֵהֶם וּנְתָנָה לָנוּ. וְעַל – כֵּן אֲנִי מִתְּפַלֵּלִין אֲנִי הַרְבֵּה עַל צְמִיחַת קָרָן מְשִׁיחַ, כִּמּוֹ שְׂאוּמְרִים, "שְׂמַחָה לְאַרְצֶךָ וְשִׁשּׁוֹן לְעִירֶךָ וְצְמִיחַת קָרָן לְדוֹד עֲבֹדֶךָ". כִּי עָקֵר הַתִּקְוָה לָשׁוּב לְאַרְצֵנוּ עַל – יְדֵי מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ הוּא עַל – יְדֵי קִדְשֵׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה שָׁבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם בְּחֲסִדוֹ חָנָם, וְבוֹ נִתְּגַלָּה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה עַל – יְדֵי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, שֶׁהוּא יִתְפַּרֵּךְ בְּרָאָה. וּמֵאַחֵר שְׁאֲנוּ מְגַלִּין זֹאת בְּיָדֵינוּ הַכֹּל שִׁיךְ לָנוּ, רַק בְּרִצּוֹנוֹ נִתְּנָה לָהֶם מִטַּעַם הַכְּמוּס עִמּוֹ יִתְפַּרֵּךְ, וּבִרְצוֹנוֹ נִטְלָה מֵהֶם וּנְתָנָה לָנוּ, כִּי בְּכָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא נִטְלָה מֵהֶם וּנְתָנָה לָנוּ, כִּי בְּכָל רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִכְנַע וְנוֹפֵל הַקְּלָפוֹת וּמִמְשַׁלֵּת הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְנִתְּגַלָּה וְנִמְשָׁךְ קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לָנוּ עַד שְׁנִזְכֶּה שִׁיכְמָרוּ רַחֲמֵינוּ וְיִכְנִיעַ וְיִבְטֵל אוֹתָם לְגִמְרֵי וַיָּשׁוּב וַיִּתֵּן הָאֶרֶץ לָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

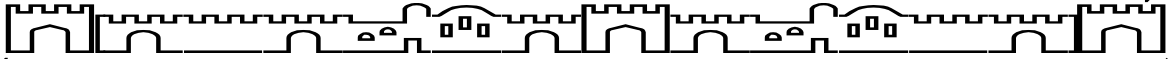
טו) וְעַל – כֵּן רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא יוֹם רֵאשׁוֹן לַעֲשֻׁרַת יָמֵי תְּשׁוּבָה, כִּי עָקֵר הַתְּשׁוּבָה הוּא עַל – יְדֵי הַחֲסֵד חָנָם שָׁבוּ נִבְרָא וְנִתְקַיֵּם הָעוֹלָם קִדְּם מִתֵּן תּוֹרָה, כִּמּוֹכֵן בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל וְכִמְבָּאָר קֶצֶת מִזֶּה

למעלה בדברינו, כי אותן שכבר עברו על מצות התורה, אין להם קיום על – ידי התורה מאחר שעברו עליה ולא היו יכולים לשוב, כי על – פי דין תורה באתגליא שנמסר לבית דין שלמטה אין מועיל תשובה, כי מי שעבר חס ושלום, על איזה לאו שחייב בו מלקות או אחד מארבע מיתות בית דין כשמביאין אותו לבית דין אפלו אם ירצה לשוב בכל מיני תשובות בעולם לא מועיל לו לפטר מדין מלקות או מיתה. ועקר התשובה שמועיל הוא על – ידי בחינת החסד חנם שהיה מקים את העולם קדם מתן תורה, כי כמו שקים את העולם בחסד הזה עשרים וששה דורות קדם מתן תורה עד שיקבלו ישראל את התורה, כמו כן הוא מקים את הרשעים אף – על – פי שעוברים על התורה עד שישוּבו ויקימו את התורה. ועל – כן מחמת שבראש השנה שבו נברא העולם נמשך החסד הזה, שהוא הדרך לארץ ישראל כנ"ל, על – כן אז הוא עקר התחלת התשובה ועל – כן אז מתחילין עשרת ימי תשובה, כי עקר התשובה הוא על – ידי החסד חנם הזה כנ"ל:

טז) ועל – כן צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, כי זה החסד חנם שהיה מקים העולם קדם מתן תורה, שהוא הדרך לארץ ישראל, אין מי שיוכל להמשיכו בעולם כי אם הצדיקים האמתיים הגדולים במעלה שהם ממשיכים זה החסד בעת פשיטותם, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל, עין שם. ובזה הם מחיין כל הפשוטים שבעולם הן אנשים פשוטים ממש, הן הלומדים ותלמידי חכמים שבטלים לפעמים מן התורה ואפלו הרחוקים מהתורה מאד וכו'. וזה אנו צריכים בראש השנה. כי הכל צריכין לשוב בתשובה בראש השנה, כי אפלו לומדים ותלמידי חכמים אמתיים שעוסקים בתורה ועבודה באמת בכל השנה צריכין לשוב בראש השנה, כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, מכל שכן שעל – פי רוב, בפרט בדורות הללו אין מצוי תלמיד חכם ולמדן שיהיה בן חורין מחטאים ופגמים הרבה, מכל שכן שאר האנשים שנקראים לומדים וחסידיים ואינם נקיים כלל כאשר הם יודעים בעצמם נגעי לבבם ומכאובם, מכל שכן שאר אנשים הפשוטים המגשמים וכו'. ועל – כן בודאי הכל צריכין לשוב. ועקר התשובה הוא בכח הפשיטות האמתית של הצדיקים הנ"ל, שבעת פשיטותם הם מחיין כל הפשוטים שבעולם

וכל הרחוקים מהתורה על – ידי החסד חנם הנ"ל שממשיכין בעת פשיטותם דיקא, כי בעת שעוסקים בתורה ועבודה אנו רחוקים מהם מאד מאד ואי אפשר לקבל אז אורם הגדול ביותר רק בעת פשיטותם הם מורידים עצמם אלינו בכמה וכמה תחבולות כדי לחיותנו לנצח למען יוכלו לשוב כל הפשוטים והרחוקים שבעולם, על – כן צריכין לנסע על ראש השנה, כי עקר התגלות החסד חנם הנ"ל שבו מחיין ומקימין הכל הוא בראש השנה דיקא, כי בו נברא העולם וכנ"ל:

יז) ועל – בן עקר העבודה של כל ישראל בראש השנה ויום הכפורים וכל עשרת ימי תשובה הוא בפשיטות ובתמימות גמור בלי שום חכמות כלל, כי אז הכל שבין אל האמת ומתפללין וצועקין להשם יתברך מעמק הלב בפשיטות ובתמימות בלי חכמות כלל ומבקשים רק מתנת חנם, כמו שאומרים, לא בחסד ולא במעשים באנו לפניך בדלים וכרשים דפקנו דלתיך וכו'. וכן כי על רחמיך הרבים אנו בטוחים ועל חסדיך אנו נשענים וכו' וכן הרבה. וכן (תהלים קל), "כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות", שאומרים בעשרת ימי תשובה במזמור 'ממעמקים' וכו' וכיוצא בזה הרבה, כי זה עקר דרך התשובה שמקבלין מהצדיק הגדול האמתי בעת פשיטותו שאז ממשיך בחינת האוצר מתנת חנם, ואז מאיר בישראל דרכיו האמתיים להתנהג רק בתמימות ופשיטות באמת ובאמונה שלמה בלי שום חכמות כלל ולבקש תמיד מהשם יתברך רק מתנת חנם. וגם מתנת חנם אין אנו ראויים לקבל רק הכל בכח וזכות הצדיקים האמתיים שממשיכים האוצר מתנת חנם בעולם בעת פשיטותם, שהוא הדרך לארץ ישראל שבו מחיין ומקימין הכל וכו', וכמבאר היטב בהתורה הנ"ל. ועין שם בסוף התורה בשיחתו הקדושה שהשיח אחר שגלה התורה הנ"ל שמדבר שם הרבה ממעלת האמונה ותמימות ופשיטות, עין שם היטב. כי זה עקר דרך התשובה של כל מי שרוצה לחוס על חייו הנצחיים ולשוב אליו יתברך באמת. וזה צריכין בראש השנה שהוא ראשון לעשרת ימי תשובה, על – בן צריכין לנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 101 – יב תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

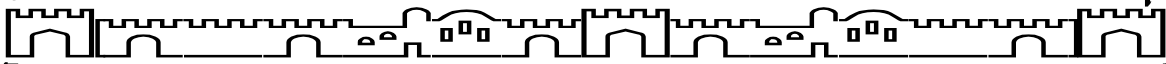
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות נטילת ידיים לסעודה ובציעת הפת הלכה ד

וְלִזְכוֹת לְזֶה הַקּוֹל הוּא עַל – יְדֵי הַתְּפִלָּה בְּבַחֲנֵינָה דִּין שֶׁל הַבֶּעַל כַּח שַׁעַל – יְדֵי זֶה מוֹצִיאִין מֵהַסְטֵרָא אַחֲרָא כָּל הַקְדָּשָׁה וְכָל מִימֵי הַדַּעַת שְׁבִלְעָה. וְנִתְגַּלָּה הַדַּעַת דִּקְדָּשָׁה בְּבַחֲנֵינָה כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה' כַּמֵּים לַיִם מְכֻסִּים. וְעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשִׂין גָּרִים וְנִתְגַּלָּה כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַנְּבוּאָה. וְעַל – יְדֵי נְבוּאָה נִתְבָּרַר הַמַּדְמָה. וְעַל – יְדֵי בְרוּר הַמַּדְמָה עַל – יְדֵי זֶה עָקַר חֲזוֹק הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה. וְאִזּוֹכִין לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּחִדוּשׁ הָעוֹלָם שְׂאִי אִפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ בְּדַעַת כִּי אִם עַל – פִּי אֱמוּנָה. שְׁזֶה עָקַר יִסוֹד הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה לְהֶאֱמִין שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּרָא אֶת הָעוֹלָם יֵשׁ מֵאִין הַמַּחֲלֵט. וְעַל – יְדֵי אֱמוּנָה זֶה זִוְכִין לְחִדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לַעֲתִיד. וְאִזּוֹכִין הַעוֹלָם בְּבַחֲנֵינָה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עָקַר קְדָשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי בַחֲנֵינָה כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לַעֲמוֹ וְכוּ', דְּהִינּוּ עַל – יְדֵי אֱמוּנָה חִדוּשׁ הָעוֹלָם בְּרִאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְכוּ' כִּמוֹ שִׁפְרֵשׁ רַש"י שֶׁם שְׁבִשְׁבִיל זֶה פֶּתַח בְּרִאשִׁית מִשּׁוֹם כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד וְכוּ' כִּדִּי שִׁינְכְּלוּ לִכְבֹּשׁ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. נִמְצָא, שֶׁעָקַר קְדָשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי שְׂמֵאֲמִינִין בְּחִדוּשׁ הָעוֹלָם, דְּהִינּוּ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּרָא אֶת הָעוֹלָם יֵשׁ מֵאִין, כִּמוֹ שִׁפְתוֹב, בְּרִאשִׁית בָּרָא וְכוּ' כִּנ"ל. וְעָקַר קְדָשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֶׁם מִתְגַּלָּה הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּבַחֲנֵינָה תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בֹּהַ וְכוּ'. וְלַעֲתִיד שִׁיתְנַהֵּג כָּל הָעוֹלָם בְּבַחֲנֵינָה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. אִזּוֹכִין הַעוֹלָם רַק עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד וְיִתְבַטֵּל הַטָּבַע לְגַמְרִי. וְאִזּוֹכִין שִׁיר שֶׁל הַשְּׁגָחָה וְנִפְלְאוֹת וְכוּ'. וְזֶה הַשִּׁיר הוּא בַחֲנֵינָה קוֹל הַנֶּ"ל הַמְשָׁקָה אֶת הַגֶּן שַׁעַל – יְדֵי זֶה זִוְכִין לְמִזְוֹנָא דִּנְשַׁמְתָּא. וּמִכְנִיעִין מִזְוֹנָא דְּגוֹפָא בַחֲנֵינָה וְיִדּוּ אַחֲזָת בַּעֲקֵב עֲשׂוֹ וְכוּ', עֵין שֶׁם כָּל זֶה הֵיטֵב הֵיטֵב, כִּי הֵם דְּבָרִים אֲרָכִים וְעַמְקִים מְנִי יָם אֵין עֶרֶךְ לָהֶם:

ח) ועל – כן אין חִיבִין בְּנִטִּילַת יָדַיִם כִּי אִם עַל פֶּת שְׁמִבְרָכִין עָלָיו הַמוֹצִיא וּבִרְכַּת הַמָּזוֹן. וְהַמוֹצִיא וּבִרְכַּת הַמָּזוֹן אֵין מְבָרְכִין אֶלָּא עַל חֲמִשָּׁת הַמִּינִין שֶׁנִּשְׁתַּבַּחָה בָּהֶן אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁעָקָר מִצּוֹת בִּרְכַּת הַמָּזוֹן הוּא רַק לְבָרְכוּ יִתְבָּרַךְ עַל שְׁנֵתָן לָנוּ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כָּמוֹ שְׁכַתּוֹב וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ וּבִרְכַּת אֵת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה וְכו'. כִּי עָקָר קִדְשַׁת הָאֲכִילָה הוּא עַל – יָדֵי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד שְׁעַל – יָדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַנִּגּוֹן שְׁלַעֲתִיד שְׁעַל – יָדֵי זֶה זֹכִין שֶׁתִּהְיֶה הָאֲכִילָה בַּבְּחִינָת מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא כַּ"ל שֶׁבִשְׁבִּיל זֶה עָקָר מִצּוֹת נְטִילַת יָדַיִם כַּ"ל וְעַל – כֵּן עָקָר נְטִילַת יָדַיִם הוּא עַל חֲמִשָּׁת הַמִּינִין דִּיקָא שְׁחִיבִין עֲלֵיהֶם בִּרְכַּת הַמָּזוֹן שֶׁהֵם שִׁבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עָקָר נְטִילַת יָדַיִם לְהַמְשִׁיךְ בַּחֲנִינָת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יָדֵי מִימֵי הַדַּעַת כְּדֵי לְזַכּוֹת לְהַנִּגּוֹן הַכַּ"ל כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה הָאֲכִילָה בַּבְּחִינָת מְזוֹנָא דְנִשְׁמָתָא כַּ"ל:

וְעוֹד יֵשׁ בְּזֶה כַּמָּה דְּבָרִים. ה' יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְהַמְשִׁיךְ אֱמוּנָה שְׁלָמָה בְּעוֹלָם וּנְשׁוּב לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיָקִים, תְּבוֹאֵי תְּשׁוּרֵי מֶלֶךְ אֱמֻנָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 102 – יא תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות סעודה הלכה ד

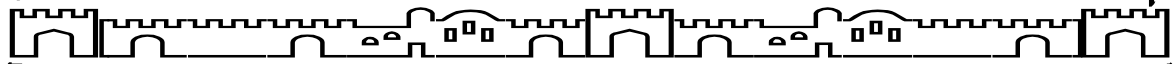
על – פי התורה תשעה תקונין יקירין וכו' בסימן כ לקוטי מוהר"ן חלק א, עין שם כל התורה מראשה לסופה:

(א) וזה בחינת ראש השנה. כי כל עבודתנו בימים הקדושים הללו בראש השנה ועשרת ימי תשובה וערב יום הכפורים ויום הכפורים וסכות וארבעה מינים עד שמיני עצרת, הכל הוא כדי לגלות קדשת ארץ – ישראל כדי שנזכה לבא לארץ – ישראל. שזה עקר קדשת איש הישראלי כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה. בעת שהגיד לעמו התורה הנוראה הנ"ל. שאמר אז בזה הלשון, מי שרוצה להיות איש ישראלי, דהינו שילך מדרגא לדרגא אי אפשר כי אם על – ידי ארץ – ישראל. גם אמר שהעקר בשזוכה אדם לנצח המלחמה לבוא לארץ – ישראל כמו שכתוב שם בסוף התורה הנ"ל. וזה לשונו, באלין אשתבח גבר תקיף, הינו כשבא לבחינת ארץ – ישראל אזי נקרא גבר תקיף כי קדם שבא לבחינת ארץ – ישראל אזי אל יתהלל חוגר במפתח. אבל אחר כך כשנצח אז נקרא איש מלחמה, עד כאן לשונו:

נמצא שעקר קדשת איש הישראלי ועקר נצחון המלחמה שצריכין לנצח בזה העולם העקר הוא לבוא לארץ – ישראל. וזה בחינת עבודתנו בימים הנוראים הקדושים הללו מראש השנה עד שמיני עצרת, כי קדשת ארץ – ישראל מתגלה בראש השנה, כמו שכתוב בשבח ארץ – ישראל, תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה עד אחרית שנה שמשם עקר קדשת ארץ – ישראל. כמו שמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה (במקום אחר בלקוטי תנינא סימן מ"ם) נמצא, שעקר קדשת ארץ – ישראל נתגלה בראש השנה. וזה בחינת פגות כל המצוות והתפלות של ראש השנה, כי מבאר בכתבי האר"י ז"ל שבראש השנה מתחלת הנסירה שמנסרין בחינת מלכות

מֵרֹאשׁ הַשָּׁנָה עַד יוֹם כַּפּוּר. וְאַחֲרֵי כֵן בְּאַרְבָּעָה יָמִים שְׁבִין יוֹם כַּפּוּר לְסָבוֹת. וּבְסָבוֹת נִמְשָׁכִין כָּל הַחֲסָדִים פְּנִימִים וּמְקִיפִים. וְעַל – יְדֵי כָּל זֶה זֹכִינ׳ בְּשִׁמְיִי עֲצֶרֶת שְׁנַת־חֹבֶר כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת, עִם דּוֹדָה בְּאַהֲבָה וְאִזּוּ הוּא עֶקֶר שְׁמַחְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. (עֵין בְּפִנּוֹת וְתִרְאָה שְׁעַל יְסוֹד זֶה סוֹבְבִין וְהוֹלְכִין כָּל הַפִּנּוֹת מֵרֹאשׁ הַשָּׁנָה עַד שְׁמִינִי עֲצֶרֶת. הַכֹּל כְּדֵי לְבָנוֹת וּלְנַסֵּר בְּחִינַת מַלְכוּת בְּשִׁלְמוֹת כְּדֵי לְהַחְזִירָה פָּנִים בְּפָנִים שְׁשִׁלְמוֹת תִּקּוֹן זֶה מֵתַחִיל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה וְנִגְמָר בְּשִׁמְיִי עֲצֶרֶת) וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי מַלְכוּת הוּא בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲשֶׁה יִרְאֵת ה' כַּמְבֹּאֵר בְּסִפְרֵים. כִּי עֶקֶר בְּחִינַת מַלְכוּת הוּא לְגִלּוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ לְכָל בָּאֵי עוֹלָם שִׂידְעוּ וַיֵּאֱמִינוּ כָּל בָּאֵי עוֹלָם שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ לְבָדּוֹ מֶלֶךְ מְנַהִיג וּמוֹשִׁל שְׁלִיט בְּעוֹלָמוֹ כְּרִצּוֹנוֹ. שְׁעַל זֶה אָנוּ מֵתַפְּלִלִין הַרְבֵּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם כַּפּוּר כִּמוֹ שְׁאָנוּ אוֹמְרִים, וּבִכָּן תֵּן פְּחוּדֶךָ ה' אֱלֹקֵינוּ עַל כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן וְכו'. מֶלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלּוֹ בְּכַבּוּדֶךָ. וַיֵּדַע כָּל פֶּעוּל כִּי אַתָּה פֹּעֵלָתוֹ. וַיִּבִּין כָּל יֵצוֹר כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ וַיֵּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וְכו'. וְכֵן חוֹתֵמִין הַבְּרָכָה מֶלֶךְ עַל כָּל הָאֶרֶץ הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ. הַמֶּלֶךְ הַמְּשַׁפֵּט. הַכֹּל כְּדֵי לְגִלּוֹת מַלְכוּתוֹ לְכָל בָּאֵי עוֹלָם שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת בְּנִין הַמַּלְכוּת הַמְּבֹאֵר בְּכַתְּבִים. וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת הַתְּגִלּוֹת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כִּנּוּל. כִּי עֶקֶר הַתְּגִלּוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא רַק בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֵּׁם הוּא יְרוּשָׁלַיִם וּבֵית – הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשֵּׁם עֶקֶר הַתְּגִלּוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּמוֹ שְׁכַתּוֹב, גְּדוּל ה' וּמַהֲלֵל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר קְדֻשּׁוֹ. וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבְרָכָה, כָּל הָדָר בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל דּוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֱלֹהִים. וְכָל הָדָר בְּחוּץ – לְאֶרֶץ דּוֹמָה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֱלֹקִים. וּבִשְׁבִיל זֶה אוֹמְרִים בְּכִנִּיסַת רֹאשׁ הַשָּׁנָה מְזִמּוֹר לַה' הָאֶרֶץ שֶׁהוּא מְדַבֵּר מִהַתְּגִלּוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כִּמוֹ שְׁכַתּוֹב, וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. וְכו'. וְזֶה הַמְּזִמּוֹר מֵתַחִיל מִקְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּמוֹ שְׁכַתּוֹב, לַה' הָאֶרֶץ וּמִלּוֹאֲהָ. שֶׁהִיא אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כְּפִי שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שֵׁם. כִּי עֶקֶר הַתְּגִלּוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְעַל – כֵּן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁאָנוּ עוֹסְקִין לְגִלּוֹת מַלְכוּתוֹ הָעֶקֶר הוּא לְגִלּוֹת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֵּׁם תְּתַגַּלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כִּנּוּל:

(ב) נִמְצָא, שֶׁבְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה צְרִיכִין לְכוֹן שְׁנוּזָה מִהֶרָה לְבּוֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֵּׁם עֶקֶר הַתְּגִלּוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כִּנּוּל. וְלְבּוֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי תּוֹרָה שְׁמִמְשִׁיכִין כַּמְבֹּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּל (בָּאוֹת ו) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, וּבְזִכּוֹת הַתּוֹרָה שְׁמִמְשִׁיכִין זֹכִינ׳ לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְכו' וּמְבֹאֵר שֵׁם שְׁאִי אִפְשָׁר לְבּוֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַד שְׁמִכְנִיעִין תְּחִלָּה הַרְשָׁעִים הַמוֹנְעִים מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאֶרֶץ. וְהַכְּנָעַת הַמוֹנְעִים הוּא כְּפִי הַתְּחִידוֹת הַתּוֹרָה. וְהַתְּחִידוֹת הַתּוֹרָה הוּא כְּפִי הַקְדֻשָּׁה שְׁנִתּוֹסַף לְמַעֲלָה, עֵין שֵׁם הֵיטֵב וְהִבֵּן:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמִּיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 103 – יד תמוז תשס"ד לפ"ק
י"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות סעודה הלכה ד

ועל – בן קבוץ כל הנדחים הוא לארץ – ישראל כנ"ל, כי עקר קבוצם ותקונם הוא על – ידי התורה הנ"ל שנמשכת ברחמים ותחנונים שעל – ידי זה זוכין לארץ – ישראל כנ"ל, כי עקר התקון הוא בארץ – ישראל ששם עקר העליה של כל הנפשות, כמו שאמר רבנו זכרנו לברכה בתחלת התורה הנ"ל. שמי שרוצה להיות איש ישראלי, דהינו שיעלה מדרגא לדרגא אי אפשר כי אם על – ידי ארץ – ישראל. ועל – בן נתנה התורה בקול שופר. וכן מזכירין בראש השנה בפסוקי שופרות כל ענין מתן תורה, כי קול שופר שהוא בחינת קבוץ הנדחים, דהינו להחזיר כל הרחוקים לה' יתברך, זה זוכין על – ידי התורה שממשיכין כנ"ל. שעל – ידי זה זוכין לארץ – ישראל ששם עקר הקבוץ והתקון של כל הנדחים והאובדים. בבחינת והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים וכו' והנדחים וכו' והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים וכו' כנ"ל. נמצא בראש השנה יום תרועה אז מגלין קדשת ארץ – ישראל על – ידי השופר שתוקעין שהוא בחינת מתן תורה, דהינו התורה שממשיכין אז ברחמים ותחנונים שמרבין בימים אלו כנ"ל, שעל – ידי המשכת התורה בבחינה זו, על – ידי זה זוכין לארץ – ישראל כנ"ל שזהו עקר בחינת ראש השנה להמשיך קדשת ארץ – ישראל שהוא בחינת מלכות דקדשה שעוסקין לנסרה ולבנותה בראש השנה וכו' כנ"ל. כי עקר קדשת ארץ – ישראל נמשך מראש השנה בבחינת תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית השנה הנאמר בארץ – ישראל. ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, בראש השנה נדון מה יהא בסופה. שבראש השנה נמשך עיני השגחתו יתברך על ארץ – ישראל על כל השנה בלי שזהו עקר קדשת ארץ – ישראל, כי עקר קדשתה על – ידי עיני ה' במבאר במקום אחר וכו' כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 104 – מו תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת המזון ומים אחרונים הלכה ב

ועל - בן על - ידי שלש שהם בחינת שלשה קווי אמת נכנע תאות אכילה ואז עקר שלמות ברכת המזון בבחינת ואכלתם אכול ושבוע והללתם וכו', כמבאר שם במאמר הנ"ל, דהינו שעל - ידי שבירת תאות אכילה שהוא בחינת אמת משם מקבל ארץ - ישראל השפיע ומשם והללתם וכו'. וזהו שעקר ברכת המזון הוא נתקן על ארץ - ישראל, כמו שכתוב, וברכת את ה' אלקיד על הארץ הטובה וכו'. כי זהו עקר ברכת המזון על - ידי ארץ - ישראל שמשם יוצאין אמרי שפר על - ידי אמת שהוא בחינת תפארת כלליות הגוהן כמו שמבאר שם, עין שם. וזה בחינת הכוס של ברכת המזון בשלשה, כי הכוס הוא בחינת מלכות כידוע. והוא בחינת ארץ - ישראל שהוא גם - בן בחינת מלכות. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כוס של ברכה צריך שיתן עיניו בו בחינת ארץ - ישראל שנאמר בה, תמיד עיני ה' אלקיד בה וכו'. כי עקר ארץ - ישראל נעשה על - ידי העינים אלו כמבאר במקום אחר (סימן מ"ם בלקוטי תניינא) גם על - ידי זה יוכל לעשות מופתים ולשנות הטבע ברצונו כנ"ל. ועל - ידי זה נתגלה מלכותו שידעין שיש שליט ומושל יתברך על - ידי שנוי הטבע וזה בחינת הכוס שהוא בחינת מלכות. הינו התגלות מלכותו כנ"ל ועל - בן על - ידי ברכת המזון נמשך השפיע כמובא, כי על - ידי זה נמשך השפיע מארץ - ישראל כנ"ל. וכמבאר במקום אחר, עין שם. וזהו גם - בן בחינת שלש ברכות של ברכת המזון דאורייתא כנגד בחינת שלשה קווי האמת בחינת יעקב שכלול משלשה אבות כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 105 – טז תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת המזון ומים אחרונים הלכה ד

הלכה ד: על – פי התורה מי שיודע מארץ – ישראל וכו' בלקוטי תנינא סימן מ"ם, עין שם כל התורה הזאת היטב:

א) והכלל, שעקר קדשת ארץ – ישראל הוא על – ידי עיני ה' על – ידי שזה יתברך מסתכל שם תמיד, שעל – ידי זה אורא דארץ – ישראל מחכים, כי עינים על שם החכמה נאמר. ועקר בחינת עיני ה' נתעוררים על – ידי ההתפארות שזה יתברך מתפאר עם ישראל בבחינת ישראל אשר בך אתפאר, שזה בחינת תפלין וכו'. ומי שמסתכל על ההתפארות הזאת נעשין אצלו גם – כן בחינת מחין תפלין והמחין בוקעין בעינים ואזי גם בכל מקום שהוא מסתכל נעשה גם – כן האויר בבחינת ארץ – ישראל כנ"ל, אבל ההתפארות של ה' יתברך בעצמו לאו כל אדם זוכה לראות אך מי שמסתכל על הצדיק ועקר בעת שהעולם מתקבצין אליו, דהינו בראש השנה שאז עקר הקבוצ. ואז עולה התפארות הרבה מהקבוצ הנ"ל שמתקבצין אליו בשביל לעבד את ה' והצדיק כלול מכל ההתפארות הזאת, כי עקר ההתפארות שזה יתברך מתפאר בישראל הוא על – ידי הצדיק שמקרב אותם לה' יתברך שעל – ידי זה ה' יתברך מתפאר בהם. נמצא, שהצדיק הוא בעצמו עקר ההתפארות, על – כן מי שמסתכל בעיניו בהצדיק הוא ממשיך על עצמו גם – כן מזאת ההתפארות בחינת תפלין ואזי ההתפארות והמחין בוקעין בעינים, אזי גם בכל מקום שזה האיש מסתכל נעשה גם – כן ארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל נעשה על – ידי העינים הנמשכין על – ידי ההתפארות וכו' כנ"ל, עין שם כל זה היטב:

(ב) וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוֹן צָרִיךְ שִׁיתֵּן בּוֹ עֵינָיו, כִּי עֵקֶר בְּרַכַּת הַמְּזוֹן הוּא לְגִלּוֹת קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁמֶשֶׁם עֵקֶר קִדְשֵׁת וְתִקּוֹן הָאֲכִילָה כַּמְבָּאָר בְּמָקוֹם אַחֵר (לְעִיל בְּהִלְכוֹת דְּבָרִים הַנוֹהֲגִים בִּסְעָדָה, עֵין שָׁם) וְכִמּוֹ שְׁפָתוֹב, וְאֲכִלְתָּ וְשִׁבְעָתָ וּבִרְכָתָ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. וְעֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִתְגַּלָּה עַל – יְדֵי הָעֵינַיִם שֶׁמִּסְתַּכְּלִין עַל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוֹן אַחֵר הָאֲכִילָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה זֶה בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת מֵהַ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה שְׂמִיחָה וְחִדּוּהַ גְּדוֹלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כִּי לְהַפְּךָ חֵס וְשָׁלוֹם, כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נוֹפֵל מִעֲבוּדָתוֹ חֵס וְשָׁלוֹם, בְּחִינַת וַיִּתְּעֶצֶב אֶל לְבוֹ. וְכִמּוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, שְׂכִינָה מָה אֹמֶרֶת? קָלְנִי מֵרֹאשִׁי קָלְנִי מִזְרוּעֵי. וְכִמּוֹבָא מֵאֲמָר זֶה בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. אָבֵל בְּהַפְּךָ. כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל מִתְקַרְבִּים לָהּ יִתְבָּרַךְ וְה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בָּהֶם. אֲזִי נִתְּוֹסֵף עַז וְחִדּוּהַ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּבְחִינַת יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו, בְּחִינַת מַעֲשֵׂי יְדֵי לְהַתְפָּאֵר, שֶׁה' יִתְבָּרַךְ שֶׁשׁ וְשִׁמְחָה כְּבִיכּוֹל, בְּגִדְל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁמִּקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁזֶּהוּ עֵקֶר שֶׁעָשׂוּעִיו וְשִׂמְחָתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְכִמּוֹ שְׁפָתוֹב לְעֵנִין הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁלָּנוּ שֶׁאֲנוּ מִתְפָּאֲרִין עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁמְךָ יְגִילוֹן כָּל הַיּוֹם וְכו', כִּי תִפְאֶרֶת עֲזָמוֹ אֶתָּה וְכו'. כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא שְׂמִיחָה. וְזֶה שְׁפָתוֹב, יִפְאֵר עֲנוּיִם בִּישׁוּעָה יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד. וְכַתִּיב, שׁוּשׁ אֲשִׁישׁ בַּה' תִּגַּל נַפְשִׁי בְּאֵלֶיךָ כִּי הִלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי יִשַׁע מְעִיל צִדְקָה יַעֲטֵנִי כַּחֲתָן יִכְהֶן פָּאֵר וְכו'. נִמְצָא שֶׁהַהִתְפָּאָרוֹת הוּא שְׂמִיחָה וְזֶה בְּחִינַת יֵין הַמְשֻׁמָּח שֶׁהוּא בְּחִינַת הֵיין שֶׁל כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה, כִּמּוֹ שְׁפָתוֹב, וַיֵּין יִשְׂמַח לִבִּי אֲנוֹשׁ, הֵינּוּ כִּי הֵיין דִּקְדָּשָׁה, דִּהֵינּוּ הֵיין שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת שְׂמִיחָה, דִּהֵינּוּ בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת שְׂמִיחָה כַּנ"ל, כִּי אֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הֵיין, כִּמּוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה עַל פֶּסוּק, הַמְשֻׁמָּח אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים (שׁוֹפְטִים ט) וְכו' מִכָּאן, שֶׁאֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הֵיין. וְכָל הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת הֵם בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת שֶׁאֲנוּ מִשְׁבַּחִין וּמִפְאֲרִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁיר וְרִנָּה וְהִלָּל וְשְׂמִיחָה. כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר וּמִתְרומֵם עַל – יְדֵי הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל. בְּבְחִינַת יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרומֵם וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת אֲשִׁירָה לָהּ כִּי גָאָה גָאָה. 'גָּאָה' זֶה בְּחִינַת הַהִתְפָּאָרוֹת, בְּחִינַת ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבֶשׁ, דִּהֵינּוּ בְּחִינַת לְבוּשֵׁי גָאוֹתוֹ וְהַתְּפָאָרוֹת. אֲזִי הוּא בְּחִינַת אֲשִׁירָה לָהּ, כִּי הַשִּׁיר וְהַשְּׁבַח הוּא בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת וְגָאוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל, כַּנ"ל. וְעַל – כֵּן הֵיין שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת, כִּי עָלִיו אֹמְרִים כָּל הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת, כִּי אֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הֵיין כַּנ"ל:

(ג) וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוֹן, כִּי אֲנוּ צָרִיכִין עֲתָה לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶּהוּ עֵקֶר מִצְוֹת בְּרַכַּת הַמְּזוֹן, בְּחִינַת וְאֲכִלְתָּ וְשִׁבְעָתָ וּבִרְכָתָ וְכו' עַל הָאֶרֶץ וְכו'. וְעֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת וְכו' כַּנ"ל. עַל – כֵּן צָרִיכִין לְהַבִּיא כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוֹן, כִּי כּוֹס יֵין שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת וְשְׂמִיחָה כַּנ"ל שֶׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל

כנ"ל. וזה בחינת כוס של ברכת המזון צריך לתן עיניו בו, כי עקר קדשת ארץ – ישראל נמשך על ידי העינים על – ידי שמסתכלין על ההתפארות שעל – ידי זה בכל מקום שמסתכל נעשה ארץ – ישראל כנ"ל ועל – פן צריכין לתן עיניו בכוס של ברכת המזון, כי היין של ברכה יין המשמח הוא בחינת ההתפארות כנ"ל ועל – ידי שמסתכלין על זה ההתפארות נעשה ארץ – ישראל שהוא בחינת מלכות בחינת כוס של ברכה פידוע, שכוס של ברכה הוא בחינת דוד בחינת כוס ישועות אשא בחינת מלכות שזהו בחינת ארץ – ישראל שהוא בחינת מלכות כנ"ל, נמצא שכוס של ברכה המלא יין דקדשה זה בחינת ארץ – ישראל שמקבל ההתפארות של ישראל שממש עקר קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. כי היין שבכוס הוא בחינת ההתפארות בחינת שמחה כנ"ל והכוס בעצמו שהוא בחינת מלכות כי כוס בגימטריא אלקים כמובא בכתבי האר"י ז"ל ואלקים הוא בחינת מלכות כמו שפתוב ואלקים מלכי מקדם וכו'. ועל – פן הכוס שהוא בחינת מלכות הוא בחינת ארץ – ישראל שהוא בחינת מלכות פידוע, נמצא שהכוס הוא בחינת מלכות בחינת ארץ – ישראל שמקבלת קדשתה מההתפארות של ישראל שהוא יין דקדשה יין המשמח שבכוס כנ"ל. ועל – פן צריכין לתן בו עיניו כי העקר תלוי בעינים כי על – ידי שמסתכל בעיניו על ההתפארות על – ידי זה נעשין עיניו בבחינת עיני ה' ואזי בכל מקום שהוא מסתכל בעיניו נעשה ארץ – ישראל כנ"ל ועל – פן צריך להסתכל בעיניו בכוס של ברכה כדי לעשות בחינת ארץ – ישראל על – ידי זה על – ידי שמסתכל על היין ועל הכוס שעל – ידי זה ממשיך ההתפארות לעיניו וחוזר וממשיך לבחינת הכוס שהוא בחינת מלכות בחינת ארץ – ישראל. דהינו לקדש האויר בבחינת ארץ – ישראל על – ידי העינים כנ"ל:

(ד) וכל זה צריכין אחר האכילה כי אכילת ישראל קדש. ועקר התגלות ההתפארות הוא בשעת סעודה דקדשה של ישראל כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר שעקר שלמות המלכות הוא על – ידי אכילה של ישראל בבחינת לעת האכל גשי הלם אין הלם אלא מלכות שמלכותו יתברך נתגלה על – ידי קדשת אכילת ישראל ועקר על – ידי מצות ברכת המזון וכמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בספר הא"ב (אות א אכילה) על – ידי ברכת המזון נתודע ה' יתברך בעולם. והתגלות מלכותו יתברך זה בחינת התגלות ההתפארות הנ"ל מה שה' יתברך מתאר בעצמו ישראל שעל – ידי זה עקר התגלות מלכותו יתברך כי אין מלך בלא עם, ועל – פן כשישראל עובדין אותו יתברך ועושין רצונו יתברך שאזי ה' יתברך מתפאר בהם אזי מתגלה מלכותו יתברך כמו שפתוב ה' מלך גאות לבש, גאות לבש הינו לבושי גאותו והתפארותו אזי ה' מלך כי עקר התגלות מלכותו הוא על – ידי ההתפארות שמתפאר בישראל כנ"ל (וזה סוד מה שפתוב בכתבי האר"י ז"ל שעקר בגין המלכות על – ידי תפארת והבן) נמצא שבשעת האכילה נתגלה ההתפארות שהוא בחינת התגלות מלכותו שנמשך בשעת האכילה כנ"ל כי כן דרך

המלכות להראות כבוד עשרו ותפארתו וגדלתו בשעת סעדה שאז עקר התגלות מלכותו וכמו שכתוב 'כשבת המלך על כסא מלכותו עשה משתה בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו וכו' ומלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע ועל – בן אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסור לאכל קדם התפלה שנאמר לא תאכלו על הדם לא תאכלו קדם שתתפללו על דמכם. כי אי אפשר לאכל בקדשה כי אם בשמיעלין תחלה התפארות ושעשועים לפניו יתברך ועל – בן צריכין להתפלל קדם כי עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל הוא על – ידי התפלה שהוא שירות ותשבחות והתפארות שאנו משבחין ומפארים אותו יתברך שעל – ידי זה ה' יתברך מתגדל ומתפאר בכל העולמות שהוא יתברך מתפאר בנו שיש לו עם קדוש בזה שיוודעין בזה העולם הגשמי לפארו ולשבחו ולהתפלל לפניו כמו שכתוב ואתה קדוש יושב תהלות ישראל שעל – ידי תפלות ותהלות ישראל על – ידי זה ה' יתברך מתקדש ומתפאר בכל העולמות ועל – בן קדם התפלה אסור לאכל כי אי אפשר לאכל בקדשת ישראל כי אם על – ידי התפלה שעל – ידי זה עולה ההתפארות של ישראל ואז האכילה בקדשה כי אזי מתגלה כל ההתפארות בשעת סעדה דיקא שעל – ידי זה מתגלה קדשת ארץ – ישראל שעל – ידי זה עקר קדשת האכילה כנ"ל וזהו לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלקים את מעשך, הינו אחר שכבר רצה אלקים את מעשך שמעשך עולים לפניו יתברך לנחת ולרצון. והוא מתפאר בהם בבחינת ועמך ישראל כלם צדיקים וכו' מעשי ידי להתפאר הינו אחר התפלה שאז כבר קבל ה' יתברך התפארות ונחת ורצון ממך. אז לך אכל בשמחה לחמך וכו' כי אז האכילה בקדשה בחינת ארץ – ישראל על – ידי התגלות ההתפארות שעל – ידי זה נעשה ארץ – ישראל כנ"ל:

(ה) וזה שקורא הכתוב ההתפארות שה' יתברך מקבל מישראל בשם אכילה כמו שכתוב באתי לגני אחתי כלה אריתי מורי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי אכלו רעים וכו' שפרש רש"י שהענין מדבר על הנחת רוח שמקבל ה' יתברך מקרבנות ועבודת ישראל עין שם. כי הנחת וההתפארות שה' יתברך מקבל מישראל הוא בחינת אכילה שאז עקר התגלות ההתפארות כנ"ל וזה בחינת לאכל ולשתות ולשמח בחינת ויאכל וישת וייטב לבו שעל – ידי זה מאיר הפנים כמו שכתוב לב שמח ייטב פנים, כי הארת פנים על – ידי אכילה ושתיה דקדשה זה נמשך מבחינת ההתפארות שמתגלה בעת האכילה שמשם עקר הפאר והארת פנים וזה בחינת לחם הפנים כי עקר הארת פנים שהוא ההתפארות בחינת מלך ביפיו וכו' זה זוכין על – ידי אכילה דקדשה כנ"ל ועקר הפאר והארת פנים של האכילה דקדשה מתקבץ ומתגלה על – ידי הכוס יין של ברכת המזון שהוא בחינת יין המשמח בחינת השמחה של ההתפארות כנ"ל. וזה בחינת התאדמות פנים על – ידי היין כי בקדשה דהינו בכוס של ברכה נמשך זה ההתאדמות

הפנים מבחינת ההתפארות הנ"ל שהוא בחינת אדמוני עם יפה עינים הנאמר בדוד המלך עליו השלום שהוא בחינת כוס של ברכה כנ"ל שזהו בחינת התאדמות פני התוקע בראש השנה כי בראש השנה אז הוא עקר קבוץ ועלית כל ההתפארות של ישראל שמתקבצין כלם אל הצדיקים שבדור וכן"ל. וזה בחינת שופר לשון שפרא כמו שכתוב שפרו מעשיכם. הינו בחינת התגלות היפי וההתפארות שמתגלה בראש השנה כנ"ל. ומשם נמשך התאדמות פני התוקע על – ידי שמאיר בו בחינת קבוץ ההתפארות הזאת בבחינת אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון. אור הפנים הינו התפארות הנ"ל שעולה לפניו יתברך על – ידי תקיעת שופר וזהו בשמך יגילון כל היום וכו'. כי תפארת עזמו אתה וכו' וכן"ל. וזה בחינת התאדמות פנים על – ידי היין דקדשה שהוא בחינת כוס של ברכה שהוא בחינת התפארות הנ"ל שהוא בחינת יין המשמח שמשם הארת פנים כנ"ל ועל – ידי זה ממשיכין קדשת ארץ – ישראל כנ"ל שזהו עקר מצות ברכת המזון וכן"ל:

וזה שכתוב בהתורה ויהי הם מריקים שקיהם בסימן יז שעל – ידי אכילה בקדשה זוכין לדעת שעל – ידי זה מאיר אור הצדיק שהוא מגלה כל ההתפארות שה' יתברך מתפאר בכל אחד מישראל אפלו עם הפחות שבפחותים וכו' עין שם היטב כי התגלות ההתפארות הוא בשעת אכילה דקדשה כנ"ל:

(ו) וזה אכלו משמנים ושתו ממתקים וכו' ואל תעצבו כי חדות ה' הוא מעוזכם, כי עקר תקון האכילה בקדשה הוא על – ידי שמחה שהוא בחינת ההתפארות כנ"ל בחינת כי חדות ה' הוא מעוזכם שהוא בחינת כי תפארת עזמו אתה וכו' וכן"ל ועל – כן נאמר מקרא זה על ראש השנה כי אז בראש השנה הוא עקר התגלות ההתפארות כנ"ל ועל – כן אז עקר התגלות קדשת ארץ – ישראל כמו שכתוב תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה וכו' וכן"ל ועל – כן אז מזהיר הכתוב לאכל ולשתות בשמחה כי חדות ה' הוא מעוזנו על – ידי ההתפארות שמקבל אז מאתנו כנ"ל שעל – ידי זה נעשה קדשת ארץ – ישראל שעל – ידי זה עקר תקון האכילה בקדשה כנ"ל:

(ז) וזה בחינת כל הסעדות של מצוה כי בשגומרין איזה מצוה או איזה מסכתא עושין סעדה כי עקר ההתפארות שמקבל ה' יתברך מהלמוד הזה או ממצוה זאת הוא מתגלה בשעת סעדה דיקא כי עקר התגלות ההתפארות בשעת סעדה דקדשה כנ"ל וזה בחינת אכילת שבת ויום – טוב שהוא מצוה גדולה מאד. כי אז בשבת ויום – טוב עולה ההתפארות והשעשועים של כל המצוות והעבודות שעושין בחל וכמובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה כמו שמבאר על פסוק צדק לפניו יהלך שבשבת עולה המצוה לפני ה' יתברך וה' יתברך מתפאר בה וכו'. וכן ביום – טוב מתקבץ השמחה של כל המצוות ואז זוכין לאור הפנים בחינת שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' וכו' (כמו שמובא בהתורה מישרא דספינא בסימן למד) ועל – כן מחמת

שְׁבִשְׁבַת וַיּוֹם – טוֹב עוֹלָה וּמֵאִיר כָּל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל כָּל הַמִּצְוֹת שִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂין עַל – בֵּן אִז הוּא עָקֵר אֲכִילָה דִקְדָּשָׁה וְאִז מִצְוָה גְדוּלָה לְהִרְבּוֹת בְּסַעֲדָה בִּי קְדָשֶׁת הָאֲכִילָה הוּא עַל – יְדֵי הַתְּגָלוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נִתְּגַלָּה וְנִמְשָׁךְ בַּמָּקוֹם הַזֶּה קְדָשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁמֶשֶׁם עָקֵר קְדָשֶׁת הָאֲכִילָה כִּנ"ל:

שִׁיךְ לַעֲלִיל:

(ח) לַעֲנִין מֶה שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה שֶׁעָקֵר קְדָשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל וְזֶהוּ וַעֲמַךְ יִשְׂרָאֵל כָּלֶם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ נָצֵר מִטְעֵי מַעֲשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר הֵינּוּ כִּנ"ל עַל – יְדֵי בַחֲיִנַת מַעֲשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר דִּהֵינּוּ הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁמִּתְּפָאֵר בָּנוּ עַל – יְדֵי זֶה לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ עַל – יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בִּי עָקֵר קְדָשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת בַּחֲיִנַת מַעֲשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר כִּנ"ל:

(ט) וְזֶה בַחֲיִנַת חֲנֻכָּה בִּי הַדִּלְקַת נֵר חֲנֻכָּה הוּא לְהַמְשִׁיךְ וּלְגַלּוֹת אֹרֶךְ הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת מֶה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר תָּמִיד עִם עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וּמִשֶּׁם מִמְּשִׁיכֵין הָאֹרֶךְ הַגָּדוֹל הַזֶּה שֶׁמִּמֶּנּוּ מְדֻלֵּק וּמֵאִיר אֹרֶךְ הַנֵּר שֶׁל חֲנֻכָּה שֶׁהוּא פְּרָסוּמִי נֶסֶא שֶׁמַּעֲיֵד וּמִפְרָסֵם תִּקְוָה הַנִּסִּים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר וְכָל זֶה מִחֲמַת גְּדֻלַּת אֱהָבָתוֹ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא מִתְּפָאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר שֶׁמִּחֲמַת זֶה הוּא עוֹשֶׂה עִמָּנוּ נִסִּים וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וָדוֹר בִּי מַלְכוּת יוֹן הָרָשָׁעָה עֲמָדָה עַל יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁפִּיחַם תּוֹרָתוֹ וּלְהַעֲבִירָם עַל חֻקֵּי רִצּוֹנוֹ בִּי הַתְּקַנְאוֹ בְּהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּנוּ עַל – יְדֵי קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת וְרָצוּ לְבַטֵּל אֶת הַתּוֹרָה חֵס וְשָׁלוֹם וְאָמְרוּ בְּתִבּוֹ לָכֶם עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר שֶׁאֵין לָכֶם חֵלֶק בְּאֵלֵקֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא הַפֶּךְ הַהִתְפָּאָרוֹת מֶה שֶׁאָנוּ מִתְּפָאֲרִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא אֱלֹקֵינוּ וְאֶנְחֵנוּ עִמּוֹ וְהֵם רָצוּ לְבַטֵּל זֹאת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁזֶהוּ גַם – בֵּן בַּחֲיִנַת בְּטוּלַת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּנוּ בִּי הָאֵל בְּהָא תִּלְיָא וְשִׁנְיָהֶם אֶחָד. בִּי כָפִי קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת וְכָפִי הַהִתְפָּאָרוֹת וְהַשְׁמָחָה שֶׁאָנוּ מִתְּפָאֲרִין בּוֹ וְשִׁמְחִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ כִּמּוֹ כֵּן הוּא יִתְבָּרַךְ שֶׁשׁ וּמִתְּפָאֵר בָּנוּ כִּמּוֹ שֶׁכָּתוּב אֶת ה' הָאֱמֶרֶת וְה' הָאֱמֶרֶת הַיּוֹם וְכו' וְלִתְתֹךְ עֲלִינוֹ וְכו' לְתַהַלָּה וּלְשֵׁם וּלְתִפְאָרֶת וְכו' וְעַל – בֵּן בְּשִׁגְבָּרָה מַלְכוּת בֵּית חֲשִׁמוֹנָאִי וְנִצְחוֹם נַעֲשָׂה הֵנֶס בְּנֵרוֹת הַמְּנוֹרָה וְקָבְעוּ לְדוֹרוֹת לְהַדִּלֵּק נֵר חֲנֻכָּה בִּי עָקֵר הָאֹרֶךְ נִמְשָׁךְ מֵאֹרֶךְ הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל בְּמַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שֶׁזֶה עָקֵר הָאֹרֶךְ כִּמּוֹ שֶׁכָּתוּב וַיְבַדֵּל אֱלֹקִים בֵּין הָאֹרֶךְ וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּה אֹרֶךְ אֵלּוּ מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל צְדִיקִים וְכו' וְכִמּוֹ שֶׁכָּתוּב אֹרֶךְ צְדִיקִים יִשְׁמַח. וְעַל – בֵּן נַעֲשָׂה מִהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת אֹרֶךְ עֵינַיִם כִּמּוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת שֶׁהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת נַעֲשָׂה בַּחֲיִנַת תְּפִלִּין מִחִין וְהֵם בּוֹקְעִין בְּעֵינַיִם וּמִשֶּׁם נִמְשָׁךְ אֹרֶךְ הָעֵינַיִם שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשָׂה קְדָשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. בִּי עָקֵר הָאֹרֶךְ נִמְשָׁךְ מֵאֹרֶךְ הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁאִז מֵאִיר אֹרֶךְ גְּדוּלַת הָעוֹלָמוֹת וְנִדְלָקִין וּמֵאִירֵין כָּל הַנֵּרוֹת וְהָאֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים כִּמּוֹ שֶׁאֵינָא בְּזִהָר

הקדוש לאדלקא שרגין ולאנהרא בוצינין וכו' ומאור ההתפארות הזאת אנו ממשיכין אור הקדוש והנורא הזה של נר חנכה הקדוש. על – ידי תקף הנס שעשה ה' יתברך עמנו אז שעל – ידי זה נתגלה ההתפארות שה' יתברך מתפאר בנו עדין בכל דור ודור. ועושה נסים ונפלאות גדולות בשבילנו ועל – ידי התגלות ההתפארות מאירין כל האורות בנ"ל. ומשם אנו ממשיכין אור הנר של חנכה בנ"ל. וזה האור הקדוש של נר חנכה מצוה לראותו כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה הרואה נר חנכה מברך וכו'. וכמו שאומרים הנרות הללו קדש הם וכו' אלא לראותן בלבד. כי עקר הדלקת נר חנכה הוא להמשיך למטה אור ההתפארות הזאת כדי לזכות לראות אור ההתפארות הזאת כדי לזכות על – ידי זה להרגיש טעם המתוק והקדוש של ארץ – ישראל כמבאר בהתורה הנ"ל. שמי שרואה זאת ההתפארות אזי גם בכל מקום שהוא מסתכל נעשה האויר בבחינת ארץ – ישראל וכו' ונתעורר תשוקה חדשה וחשק נמרץ לארץ – ישראל כמובן בהתורה הנ"ל. כי בחנכה צריכין להמשיך קדשת ארץ – ישראל לתקן פגם המרגלים שהוציאו דבה על הארץ ופגמו בארץ – ישראל כמו שכתב רבנו בהתורה כי מרחמם ינהגם. שפפי הסלח נא שפועלין ביום הכפורים בן זוכין לקדשת חנכה. כי משה רבנו עליו השלום בקש סלח נא על חטא המרגלים וכו' נמצא שבחנכה צריכין לתקן חטא המרגלים וכו' נמצא שבחנכה צריכין לתקן חטא המרגלים שדברו על ארץ – ישראל. על – בן אנו צריכין עכשו לגלות הטעם הקדוש של ארץ – ישראל. וזה נעשה על – ידי הדלקת נר חנכה שעל – ידי זה נתגלה אור ההתפארות מה שה' יתברך מתפאר בישראל שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל בכל מקום שמסתכלין בו. כי נמשך בחינת אוירא דארץ – ישראל מחכים וכו'. על – ידי אור ההתפארות שהוא בחינת מחין תפלין וזה בחינת השמן של נר חנכה שהוא בחינת מחין תפלין כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה כי המחין הם בחינת שמן משחת קדש פידוע ועל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל בכל מקום שמסתכלין בו. ואזי מרגישין טעם של ארץ – ישראל וחוזרין ומשתוקקין באמת לארץ – ישראל. ובזה מתקנין פגם המרגלים שהוציאו דבה על ארץ – ישראל. ועל – בן צריכין לראות ולהסתכל בנר חנכה כדי להסתכל על אור ההתפארות הזאת שהוא בחינת אור הנר של חנכה כדי לזכות על – ידי זה לעשות ארץ – ישראל בכל מקום שהוא יסתכל שם. ואזי יחזור וישתוקק לארץ – ישראל. ובזה יתקן פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל בנ"ל:

(י) ועל – בן קורין בחנכה פרשת הנשיאים כי הנשיאים של ישראל הם בחינת צדיקי הדור שעקר ההתפארות כלול בהם. כמו שמבאר בהתורה הנ"ל ועל – בן הנשיאים הביאו את אבני המלואים לאפוד ולחשן. כי אבני האפוד והחשן הם בחינת התגלות ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל כי עקר ההתפארות על – ידי הגונון על – ידי שישראל כלולין מגונון סגינאין

כַּמְבֹּאֵר בְּדִבְרֵי רַבֵּינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה בְּמָקוֹם אַחֵר וּכְלָלִיּוֹת הַגּוֹנֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל הָיוּ מִתְגַּלִּין בְּאַבְנֵי הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֻּד שֶׁכָּל אֶבֶן הָיָה לוֹ גֹּן מִיָּחָד כְּפִי שִׁבְטוֹ שֶׁהָיָה כְּתוּב עָלָיו הֵינוּ כְּפִי הַגּוֹן וְהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל מִזֶּה הַשִּׁבְט כִּי כָּל שִׁבְט וְשִׁבְט יֵשׁ לוֹ גֹּן מִיָּחָד וְכָל אֱלוֹ הַגּוֹנֵן הָיוּ בְּאַבְנֵי הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֻּד אָדָם לְרֹאוּבֵן. פְּטֻדָּה לְשִׁמְעוֹן וְכו'. וְאֱלוֹ הַגּוֹנֵן הָיוּ מְצִירִין בְּדִגְלִים כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה. שֶׁבָּאֱלוֹ הַדִּגְלִים הָיוּ הוֹלְכִין יִשְׂרָאֵל בְּמִלְחָמַת מִצְוָה לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶּה הָיָה עֵקֶר מִלְחָמַת יִשְׂרָאֵל כִּי עֵקֶר בְּבִישַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי הַתְּגָלוֹת הַהִתְּפָאֲרוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנֵן שֶׁל אַבְנֵי הַחֹשֶׁן שֶׁהָיוּ מְצִירִין בְּדִגְלִים שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קִדְשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְנִתְגַּלָּה הַטַּעַם שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. שָׂאז מְכַנִּיעִין כָּל הַמוֹנָעִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. כִּי עֵקֶר הַמוֹנָעִים הֵם מוֹצִיאֵי דִבַּת הָאֶרֶץ רָעָה וְכו' כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה בְּהַתּוֹרָה תִּשְׁעָה תְּקוּנֵין וְכו' עֵין שָׁם:

וְעַל – בֵּן הַבִּיאוּ הַנְּשִׂאִים דִּיקָא אֶת אַבְנֵים שֶׁל הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֻּד. כִּי עֵקֶר הַהִתְּפָאֲרוֹת תְּלוּי בְּהַנְּשִׂאִים שֶׁהֵם בְּחִינַת צִדִּיקֵי הַדּוֹר שֶׁעֵקֶר הַהִתְּפָאֲרוֹת עַל יָדָם כִּנ"ל. וְעַל – בֵּן קוֹרִין פְּרִשְׁת הַנְּשִׂאִין בְּחִנּוּכָה כִּי אַז מְגַלִּין אֹר הַהִתְּפָאֲרוֹת הַזֹּאת שֶׁעֵקֶר תְּלוּי בְּצִדִּיקֵי הַדּוֹר שֶׁהֵם בְּחִינַת נְשִׂאִים כִּנ"ל:

י"א) וְזֶה בְּחִינַת מִצְוַת גֵּר חֲנוּכָּה אִישׁ וּבֵיתוֹ וְהַמְּהִירִין גֵּר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד וְהַמְּהִירִין מִן הַמְּהִירִין מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ. כִּי בְּגֵר חֲנוּכָּה יֵשׁ מְהִירִין וּמְהִירִין מִן הַמְּהִירִין. כִּי עֵקֶר גֵּר חֲנוּכָּה הוּא בְּבְחִינַת הַדּוֹר וְהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁמְגַלִּין הַתְּפָאֲרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁמִּתְּפָאֵר וּמְהִיר בְּנוֹ כִּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת הַשְּׁלֹשׁ מִדְּרָגוֹת שִׁישׁ בְּמִצְוַת גֵּר חֲנוּכָּה דִּהְיוּ אִישׁ וּבֵיתוֹ. וְגֵר לְכָל אֶחָד וְכו' כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת שֶׁל הַמְּשַׁכֵּת קִדְשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הַמְּבֹאֲרִין בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. כִּי מְבֹאֵר שָׁם שְׁעַל – יְדֵי הַהִתְּפָאֲרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל. עַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קִדְשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַסְּתַפְּלוֹת עֵינֵי ה' יִתְבָּרַךְ שָׁם. וְגַם כָּל מִי שֶׁזוֹכֶה לְהַסְּתַפֵּל עַל זֹאת הַהִתְּפָאֲרוֹת הוּא מִמְּשִׁיךְ לַעֲצֻמוֹ גַּם – בֵּן בְּחִינַת עֵינֵי ה' וְאִזִּי גַם בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל נַעֲשֶׂה גַם – בֵּן בְּחִינַת אוֹרֵא דְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. אֲךָ מִי הוּא זֶה שֶׁיִּזְכֶּה לְרֹאוֹת הַהִתְּפָאֲרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ וְכו' רַק מִי שֶׁזוֹכֶה לְרֹאוֹת אֶת הַצִּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא עֵקֶר הַהִתְּפָאֲרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְכו' וְאִזִּי הוּא זוֹכֶה גַם – בֵּן לְקַבֵּל מִהַתְּפָאֲרוֹת הַזֹּאת וְנַעֲשִׂין אֲצִלּוֹ גַם – בֵּן בְּחִינַת עֵינִים הַנ"ל. וְאִזִּי גַם בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל נַעֲשֶׂה שָׁם בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כְּמִבְּאֵר שָׁם עֵין שָׁם הֵיטֵב. נִמְצָא שִׁישׁ שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת הַסְּתַפְּלוֹת הָעֵינִים שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קִדְשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל דִּהְיוּ בְּחִינַת הַסְּתַפְּלוֹת אֹר עֵינֵי ה' וְהַסְּתַפְּלוֹת הַצִּדִּיק שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַהִתְּפָאֲרוֹת וְהַסְּתַפְּלוֹת הָעֵינִים שֶׁל כָּל מִי שֶׁזוֹכֶה לְרֹאוֹת אֶת הַצִּדִּיק. וְעֵקֶר הוּא הַצִּדִּיק כִּי הוּא כָּלוּל מִכָּל הַהִתְּפָאֲרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּלם נִתְּקָרְבִים לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל יְדוֹ וְכו'. וְגַם הַצִּדִּיק הוּא יָכוֹל לְרֹאוֹת אֶת הַהִתְּפָאֲרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ. כִּי אֵף – עַל – פִּי שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ שָׁם מִי הוּא שֶׁיִּזְכֶּה

לראות ההתפארות של ה' יתברך וכו'. זה נאמר על סתם בני – אדם שבודאי אינם זוכים לראות את ה' יתברך שיראו את ההתפארות שלו. אבל הצדיקים האמתיים הם רואין את ה' יתברך והתפארותו כמו שמצינו בנביאים. כמו שפתוב (ישעיה ו) ואראה את ה'. וכן מיכיהו אמר ראיתי את ה' ישב וכו'. (מלכים א כב) ועל – בן הצדיקים בעצמם בודאי רואין את ההתפארות של ה' יתברך בעצמו. וגם הם בעצמן הם עקר ההתפארות וכו' כנ"ל. ועל – בן עקר קדשת ארץ – ישראל נתגלה על – ידי הצדיק שהוא כלל כל ההתפארות שעל – ידי זה נעשה קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. וזה בחינת צדיקים יירשו ארץ כי עקר קדשת ארץ – ישראל נמשך על ידם כנ"ל. כי זה ידוע שעקר הקדשה נמשך למטה כפי מעשה בני – אדם. והכל תלוי במעשה התחתונים. ועל – בן כשנמשך קדשת ארץ – ישראל על – ידי ה' יתברך על – ידי הסתכלות עיניו יתברך שמו בעצמו. עדין אין הקדשה בשלמות כל כך. כי עקר המשכת הקדשה למטה בשלמות הוא על – ידי בני – אדם דיקא כידוע. ועקר תלוי בהצדיק. ועל – בן כשהצדיק מקבל זאת ההתפארות וזוכה לעיני ה' הנ"ל. עד שזוכה להמשיך קדשת ארץ – ישראל על – ידי הסתכלות עיניו. אז נמשך ונתגלה קדשת ארץ – ישראל בשלמות גדול ביותר. וזה בחינת שלש המדרגות שבמצות נר חנוכה כנ"ל. כי נר איש וביתו. זה בחינת שממשיכין אור ההתפארות שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל שמתגלה על – ידי ה' יתברך בעצמו. שזאת הקדשה וההתפארות הוא בחינת כלליות. וזה בחינת איש וביתו. כי ה' איש מלחמה. והוא כביכול הבעל – הבית של כל העולם שדומה לבית כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. בחינת בראשית ראש בית:

והמהדרין נר לכל אחד ואחד. זה בחינת אור ההתפארות שנתגלה אצל כל אחד ואחד. על – ידי שזוכה לראות אור ההתפארות הזאת על – ידי שמסתכל בהצדיק וכו' כנ"ל. וזאת ההתפארות מאיר יותר מחמת שנתגדל ההתפארות כל כך עד שגם אנחנו זוכין לבחינת עינים אלו להמשיך קדשת ארץ – ישראל על – ידי הסתכלות עיניו. ואז מאירה קדשת ארץ – ישראל יותר ויותר. כי על – ידי שאנו מקבלין זאת ההתפארות וזוכין לעינים אלו. ואזי גם בכל מקום שאנו מסתכלין נעשה קדשת ארץ – ישראל כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. וכל מה שנמשך קדשת ארץ – ישראל ביותר. אפלו לחוץ – לארץ מאירה ארץ – ישראל ממש באור גדול ונפלא יותר ומשתוקקים ומתגעגעים ביותר לארץ – ישראל וכמובן היטב שם בהתורה הנ"ל. שמתחיל שם, מי שידע מארץ – ישראל שטעם באמת טעם ארץ – ישראל. אזי הוא יכול להכיר באחר אם היה אצל הצדיק על ראש השנה. ומסים שם בטעמו כי על – ידי זה האיש שהיה אצל הצדיק אמתית על ראש השנה נעשה האויר בבחינת ארץ – ישראל בכל מקום שהוא מסתכל בו. ומרגישין טעם ארץ – ישראל שם וכו'. ואמר שהוא ידע זאת מקדם כי קדם שהיה בארץ – ישראל היה משתוקק מאד לארץ – ישראל. ופעם אחד התועד יחד עם איש אחד. ונתעורר לו

תְּשׁוּקָה גְדוֹלָה לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְהִבֵּן שָׁזָה הָאִישׁ הָיָה בְּיָדָיו אֶצֶל הַצְּדִיקִים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְשָׂאֵל אֶת אוֹתוֹ הָאִישׁ. וְכֵן הָיָה. כִּי סָפַר לוֹ שֶׁהָיָה אֶצֶל כַּמָּה צְדִיקִים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְכו'. (וְעֵינַי עֲנִין זֶה בְּשִׁיחוֹת שְׁלוֹ) נִמְצָא שֶׁעַל – יָדֵי זֶה הָאִישׁ שֶׁזֹּכָה לְעֵינַיִם הַנ"ל שֶׁבְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּכָל נַעֲשֶׂה בַּחֲנִינֵת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל אֶפְלוּ בַּחוּץ – לָאָרֶץ. עַל – יָדֵי זֶה חוֹזְרִים וּמִשְׁתַּוְּקִים בְּיוֹתֵר לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ. כִּי נִתְגַּלָּה קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר עַל – יָדֵי זֶה הָאִישׁ. כִּי זֶה כָּלֵל שֶׁהַקִּדְשָׁה כָּל מָה שֶׁנִּמְשַׁכֵּת לַמָּטָה יוֹתֵר לַקִּדְשׁ וּלְטֹהַר מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים יוֹתֵר. אֵין הַקִּדְשָׁה נִגְרַעַת עַל – יָדֵי זֶה חֵס וְשְׁלוֹם אֲדִרְבָּא נִתּוּסָף עָלָיו אֹר גְּדוֹל וְנִפְלָא יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּכַפְלֵי כַפְלִים. וְעַל – כֵּן כָּל מָה שֶׁמִּמְשִׁיכִין קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בַּחוּץ – לָאָרֶץ יוֹתֵר וְיוֹתֵר עַל – יָדֵי בַּחֲנִינֵת עֵינַיִם הַנ"ל שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּנֵ"ל. עַל – יָדֵי זֶה נִתּוּסָף אֹר גְּדוֹל בָּאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמָהּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְעַל – כֵּן מִרְגִּישִׁין יוֹתֵר וְיוֹתֵר טַעַם אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמִשְׁתַּוְּקִים לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר. וְזֶה בַּחֲנִינֵת וְהַמְהִדְרִין נֵר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. זֶה בַּחֲנִינֵת אֹר הַהִתְפָּאוֹת הַנִּמְשָׁךְ עַל – יָדֵי כָּל אֶחָד וְאֶחָד. עַל – יָדֵי שֶׁזֹּכָה לָרְאוֹת הַתְּפָאוֹת הַזֹּאת עַל – יָדֵי שֶׁמְסַתְּכָל בְּהַצְדִּיק וְכֵן"ל:

וְהַמְהִדְרִין מִן הַמְהִדְרִין מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ זֶה בַּחֲנִינֵת שֶׁהוּא כָּלוּל מֵהַכֵּל. מִכָּל הַהִתְפָּאוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. כִּי הוּא מְקַרֵּב כָּל יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ. גַּם ה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בּוֹ בְּיוֹתֵר מִכָּל יִשְׂרָאֵל מִחֲמַת גְּדֹל צְדָקָתוֹ וְתוֹרָתוֹ וּמַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים. כִּי כָּל מִי שֶׁעוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ יוֹתֵר מִתְפָּאֵר בּוֹ ה' יִתְבָּרַךְ בְּיוֹתֵר. וְגַם הַצְּדִיק זֹכֶה לָרְאוֹת הַהִתְפָּאוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ בְּנֵ"ל. וְעַל – כֵּן הוּא עֹקֵר הַהִתְפָּאוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ בְּנֵ"ל. וְעַל – כֵּן עֹקֵר הַהִתְפָּאוֹת הוּא הַצְּדִיק וְהוּא זֹכֶה בְּיוֹתֵר לְבַחֲנִינֵת עֵינַיִם הַנ"ל. וְעַל יָדוֹ עֹקֵר הַמִּשְׁכַּת קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּנֵ"ל. וְזֶה בַּחֲנִינֵת מְהִדְרִין מִן הַמְהִדְרִין מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ בְּכָל יוֹם שֶׁעַל – יָדֵי זֶה מִמְשִׁיכִין הָאֹר שֶׁל הַהִתְפָּאוֹת שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת יוֹסֵף שְׁמוּסִיף וְהוֹלֵךְ בְּעִבּוּדָתוֹ בְּכָל יוֹם שֶׁעֹקֵר הַהִדּוּר וְהַהִתְפָּאוֹת עַל יָדוֹ בְּבַחֲנִינֵת וַיְהִי יוֹסֵף יָפָה תָאֵר וַיִּפָּה מְרָאֶה. שֶׁהַצְּדִיק בַּחֲנִינֵת יוֹסֵף הוּא עֹקֵר הַיָּפִי וְהַפָּאֵר. כִּי הוּא כָּלוּל מִכָּל הַהִתְפָּאוֹת הַנ"ל. וְעַל – כֵּן נִקְרָא יוֹסֵף עַל שֵׁם אֲסָף אֱלֻקִּים אֶת חֲרָפְתִּי. חֲרָפָה הוּא הַפֶּךְ הַהִתְפָּאוֹת וְהַכְּבוֹד. וַיּוֹסֵף בַּחֲנִינֵת הַצְּדִיק הוּא מְאֻסָּף וּמִבְטָל כָּל הַחֲרָפוֹת וּבִזְיוֹנוֹת. כִּי הוּא מְגַלָּה כָּל הַהִתְפָּאוֹת וְהַכְּבוֹד שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר וּמִתְכַּבֵּד בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא הַפֶּךְ הַחֲרָפוֹת וּבִזְיוֹנוֹת. וְזֶה בַּחֲנִינֵת מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ בַּחֲנִינֵת יוֹסֵף שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת הַצְּדִיק שֶׁנִּקְרָא יוֹסֵף עַל שֵׁם שְׁמוּסִיף וְהוֹלֵךְ וּמִתְחַדֵּשׁ בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וַיּוֹסֵף בְּבַחֲנִינֵת יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר. כִּי הַצְּדִיק מוֹסִיף בְּעִבּוּדָתוֹ בְּכָל עֵת. וּמִתְחִיל בְּכָל פֶּעַם מִחֻדָּשׁ כָּאֵלּוּ לֹא הִתְחִיל עֲדִין בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל:

וְזֶה עֹקֵר הַשְּׁעִשׂוּעִים וְהַהִתְפָּאוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ. כִּי עֹקֵר הַהִתְפָּאוֹת וְהַשְּׁעִשׂוּעִים שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ הוּא עַל – יָדֵי חֲדוּשִׁים דִּיקָא. דְּהִינוּ בְּשִׁעוּלָה הַתְּפָאוֹת חֻדָּשׁ לְמַעְלָה. דְּהִינוּ בְּשִׁמְתָּקֵרֵב הַרְחוֹק לָהּ יִתְבָּרַךְ וְכַמְבָּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. שֶׁעֹקֵר הַהִתְפָּאוֹת הוּא כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִתְקַרֵּב לָהּ

יִתְבַּרְךָ וְנִתְּנוּסָף עוֹד אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שְׂרוּצָה לְעַבְדוֹ יִתְבַּרְךָ. אֲזִי הוּא עֶקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל ה' יִתְבַּרְךָ. וְכֵן מוֹבֵן וּמִבְּאֵר בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּהּ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת שֶׁכָּל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבַּרְךָ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל אֵינּוּ עוֹלָה כָּלֵל כְּנֶגֶד הַהִתְפָּאָרוֹת הַחֲדָשׁ שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה בְּשִׁמְתִּיקָר אֶחָד מִחֲדָשׁ אֵלָיו יִתְבַּרְךָ וְרוּצָה לְעַבְדוֹ בְּבַחֲיִנַת כֹּד אֲתִי יִתְרוֹ וְכו'.

בְּדִין אֶסְתַּלֵּק וְאֲתִיקֵר שְׁמָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵלָא וְתַתָּא שְׁעָרָא גְדֻלָּתוֹ וְהַתְפָּאָרוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ הוּא בְּשִׁמְתִּיקָרִים הָרְחוּקִים לַה' יִתְבַּרְךָ. כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא בַּחֲיִנַת לְבוּשִׁים בַּחֲיִנַת ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבִשׁ וְכו'. כִּי רַבִּי יוֹחָנָן קָרִי לְמֵאֲנֵי מִכְּבֻדוֹתָא. וְעֶקֶר חֲשִׁיבוֹת הַלְבוּשִׁים הוּא כְּשִׁזּוֹכִין לַעֲשׂוֹת בַּחֲיִנַת לְבוּשִׁין חֲדָשִׁים לַה' יִתְבַּרְךָ שְׁזֵה עֶקֶר כְּבוֹדוֹ וְהַתְפָּאָרוֹתוֹ כִּי אֵין הַמֶּלֶךְ מִתְּפָאֵר בְּלְבוּשֵׁי מַלְכוּת שִׁישׁ לוֹ מִכְּבָר. אֲפֹלוּ אִם הֵם יְקָרִים מְאֹד כִּמוֹ שֶׁמִּתְּפָאֵר בְּלְבוּשׁ חֲדָשׁ וְגוֹן חֲדָשׁ שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה עַל – יְדֵי שְׁנִתְקָרֵב הָרְחוּק לַה' יִתְבַּרְךָ שְׁזֵה עֶקֶר שְׁעִשׂוּעֵיוֹ וְהַתְפָּאָרוֹתוֹ וְכְבוֹדוֹ וְגִדְלוֹ. כִּי תַעֲנוּג תְּמִידִי אֵינּוּ תַעֲנוּג. וְעַל – בֵּן עֶקֶר תַּעֲנוּגֵיוֹ וְשְׁעִשׂוּעֵיוֹ וְהַתְפָּאָרוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ הוּא עַל – יְדֵי חֲדוּשִׁים דִּיקָא. וְעַל – בֵּן אֵיתָא בִּזְהַר הַקִּדּוּשׁ וּלְבוּשָׁא דְאִיהוּ לְבִישׁ בְּיוֹמָא דָּא לֹא לְבִישׁ לְיוֹמָא אַחֲרָא. וּלְבוּשִׁין דְאִיהוּ לְבִישׁ בְּצַפְרָא לֹא לְבִישׁ בְּרַמְשָׁא וְכו'. כִּי ה' יִתְבַּרְךָ מִתְּפָאֵר בְּכָל עֵת בְּלְבוּשִׁים חֲדָשִׁים הַנֶּעֱשִׂים עַל – יְדֵי הַתְקַרְבוֹת הָרְחוּקִים שְׁמִתְקַרְבִּין בְּכָל פַּעַם עַל – יְדֵי צַדִּיק הַדּוֹר שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת יוֹסֵף. כִּי זֶה הַצַּדִּיק מִתְחִיל בְּעַצְמוֹ בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ כְּאִלוּ לֹא הִתְחִיל בְּעִבּוּדָתוֹ מֵעוֹלָם כָּלֵל. כְּמִבְּאֵר בְּדִבְרֵינוּ מִזֶּה כְּמָה פַּעַמִּים. וּמִחֲמַת זֶה יֵשׁ לוֹ כַּח לְקָרֵב רְחוּקִים מִמֶּשׁ בְּכָל עֵת לַה' יִתְבַּרְךָ לְקָרֵב בְּכָל פַּעַם רְחוּקִים יוֹתֵר. כִּי בְכַח הַתְגַּבְּרוֹתוֹ לְהִתְחִיל בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ כְּאִלוּ הוּא מִתְחִיל עֲתָה לְעַבֵּד אֶת ה'. בְּכַח הַזֶּה יֵשׁ לוֹ כַּח לְעוֹרֵר בְּכָל פַּעַם רְחוּקִים מִמֶּשׁ שִׁיתְחִילוּ מֵעַתָּה לָשׁוּב לַה' יִתְבַּרְךָ. וְעַל – בֵּן מִצַּדִּיקִים כְּאִלוּ יֵשׁ לַה' יִתְבַּרְךָ תַּעֲנוּגִים וְשְׁעִשׂוּעִים וְהַתְפָּאָרוֹת נִפְלָא בְּכָל עֵת. דִּהֲיֵנוּ הַתְפָּאָרוֹת חֲדָשׁ. שְׁזֵה עֶקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת כִּנ"ל:

כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת עוֹלָה מִחֲדָשׁ עַל – יְדֵי הַצַּדִּיק בְּעַצְמוֹ שֶׁמִּתְחִידֵשׁ מִמֶּשׁ בְּכָל עֵת וּמוֹסִיף וְהוֹלֵךְ בְּעִבּוּדָתוֹ וְעַל – יְדֵי הַתְקַרְבוֹת רְחוּקִים שְׁבָאִים חֲדָשִׁים לְהַתְקַרֵּב לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבַּרְךָ. וְעַל – בֵּן נִקְרָא יוֹסֵף בַּחֲיִנַת יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר. כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא בַּחֲיִנַת בֵּן שֶׁה' יִתְבַּרְךָ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל כְּאֵב הַמִּתְפָּאֵר עִם בָּנוּ בְּבַחֲיִנַת בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל – בָּנִים אֲתֵם לַה' אֱלֹקֵיכֶם. שֶׁהוּא לְשׁוֹנוֹת שֶׁל חֶבֶה וְהַתְפָּאָרוֹת. וְהַצַּדִּיק הוּא עֶקֶר כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וְהוּא בְּעַצְמוֹ נִקְרָא בֵּן כִּמוֹ שֶׁפְּתוּב ה' אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֲתָה. וּמִחֲמַת שֶׁהַצַּדִּיק מִתְחִידֵשׁ בְּעִבּוּדָתוֹ בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ. הוּא בְּכָל פַּעַם בֵּן חֲדָשׁ אֶצֶל ה' יִתְבַּרְךָ בְּבַחֲיִנַת ה' אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ שֶׁהַצַּדִּיק מִתְחִיל בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ כְּאִלוּ נוֹלֵד הַיּוֹם וְעַל – יְדֵי זֶה ה' יִתְבַּרְךָ מִתְּפָאֵר בּוֹ בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ כְּאִלוּ יְלִדוֹ הַיּוֹם. בְּבַחֲיִנַת בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ. וְזֶה בַּחֲיִנַת יוֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֵר שֶׁהַצַּדִּיק מִבְּקֵשׁ וְחָפֵץ תְּמִיד שֶׁה' יִתְבַּרְךָ יוֹסִיף לוֹ בְּעַצְמוֹ בֵּן אַחֵר דִּהֲיֵנוּ שִׁיתְחִידֵשׁ וְיִתְחִיל בְּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבַּרְךָ עַד שִׁיְהִיָּה נִחְשָׁב בְּכָל

פעם בן אחר לה' יתברך כבן חדש שנולד היום בחינת בני אתה אני היום ילדתיך. שזה בחינת מעלת הזקן הגדול מכלם. המובא בהמעשה של השבעה בעטליקס. שהתפאר שהוא זקן מאד והוא יניק מאד ועדין לא התחיל לחיות כלל וכו' עין שם והבן. וגם על – ידי זה שהצדיק מוסיף ומתחדש בעבודתו ומתחיל בכל פעם מחדש על – ידי זה הוא מקרב בכל פעם רחוקים לה' יתברך כנ"ל. ואלו הרחוקים שהצדיק מקרבם לה' יתברך הם נקראים בנים אצל הצדיק. כי כל המלמד את בן חברו תורה באלו ילדו. וזהו גם – כן בחינת יסוף לי בן אחר שיזכה בכל פעם לקרב אחד מישראל מחדש לה' יתברך שהוא בן אחר. בן חדש שזה עקר התפארותו יתברך כמו שראינו אצל רבנו זכרוננו לברכה שעקר החשיבות היה אצלו זכרוננו לברכה כשפא איש חדש להתקרב לה' יתברך שהיה יקר בעיניו מאד יותר מכל האנשים שנתקרבו מפבר. כי עקר ההתפארות הוא כשעולה התפארות חדש לה' יתברך על – ידי התקרבות הרחוקים כנ"ל. וזה בחינת המהדרין מן המהדרין הדור והדור התפארות דהתפארות הוא בחינת מוסיף והולך בחינת יוסף. בחינת הצדיק שמוסיף והולך בעבודתו מחדש בכל פעם שזה עקר ההתפארות וכו' כנ"ל. וכל עקר ההתפארות של כל ישראל על ידו. כי הוא מקרב כל הרחוקים לה' יתברך שזה עקר ההתפארות כנ"ל וזה עקר קדשת חנפה. כי על שם זה נקרא חנפה לשון חנוך בחינת חנוך לנער על – פי דרכו. דהינו כשמתחנך אחד מחדש ומתחיל לפגס בעבודת ה' שזה עקר התפארותו יתברך. ומשם עקר המשכת האור של נר חנפה כי עקר האור על – ידי ההתפארות כנ"ל. ועקר ההתפארות הוא על – ידי התקרבות הרחוקים שמתחילים להתחנך בעבודתו יתברך ועל – כן נקרא חנפה לשון חנוך כנ"ל:

יב) וזה בחינת וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחיה מקשה היא. כי איתא בדברי רבנו זכרוננו לברכה שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה'. ומי שהתחיל מעט בעבודת ה' יודע זאת שאי אפשר להיות איש ישראל באמת כי אם על – ידי עקשנות גדול, כי הרבה הרפתקאות ועליות וירידות צריכין לעבר על כל אחד ואחד בלי שעור. ואם לא יהיה עקשן גדול לבלי להניח על – ידי זה מעט עבודתו שהתחיל, אי אפשר לו שישאר על עמדו, ובפרט לנסע ולבוא לארץ – ישראל שזה עקר קדשת איש הישראלי והוא עקר נצחון המלחמה, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בהתורה תשעה תקונין, עין שם. בודאי אי אפשר לנצח מלחמה זאת כי אם על – ידי עקשנות גדול מאד. וזה עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל, כי ה' יתברך מתפאר מאד בהעזות והעקשנות של איש הישראלי שמפילין אותו בכל פעם. והוא מתחזק בכל עת והוא עקשן גדול. ואינו מניח להפיל עצמו בשום אופן. וזה עקר התפארותו יתברך בבחינת תנו עז לאלקים על ישראל גאותו. 'עז' זה בחינת עזות ועקשנות של ישראל שהם עזים וחזקים בעבודתן שעל – ידי זה עקר קבלת התורה שהוא כלל ההתפארות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה,

מִפְּנֵי מָה נִתְּנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל? מִפְּנֵי שֶׁהָיוּ עֹזִין (בִּיצֵחַ כּוּה) עַל – יְדֵי זֶה עַל יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ. דִּהְיִינוּ גְאוֹת וְהִתְפָּאֲרוּת. בִּי זֶה עֵקֶר הִתְפָּאֲרוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְכִמוּ שֶׁכָּתוּב, בִּי תִפְאָרֶת עֲזָמוֹ אָתָּה, בִּי עֵקֶר הִתְפָּאֲרוֹת הוּא הָעֲזוֹת וְהָעֵקֶשְׁנוֹת. וְעַל – יְדֵי זֶה הָעֵקֶשְׁנוֹת בְּעֲצָמוֹ שֶׁהוּא עֵקֶר הִתְפָּאֲרוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. עַל – יְדֵי זֶה זֻכָּה לְנִצָּחַ הַמַּלְחָמָה וּלְבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶה עֵקֶר נִצְחוֹן הַמַּלְחָמָה, בִּי עַל – יְדֵי הָעֲזוֹת וְהָעֵקֶשְׁנוֹת שֶׁהוּא עֵקֶר הִתְפָּאֲרוֹת, עַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ קִדְשַׁת אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל, בִּי עֵקֶר אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הִתְפָּאֲרוֹת בִּנְ"ל. וְזֶה בְּחִינַת ה' מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבֶשׁ לְבֶשׁ ה' עַז הַתְּאֵזֶר, הֵינּוּ עֵקֶר לְבוּשׁ גְּאוֹתוֹ וְהִתְפָּאֲרוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא עַל – יְדֵי הָעֲזוֹת וְהָעֵקֶשְׁנוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּבְחִינַת לְבֶשׁ ה' עַז הַתְּאֵזֶר, בְּחִינַת תָּנוּ עַז לְאֱלֹקִים עַל יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ וְכו'. בִּנְ"ל. וְזֶה בְּחִינַת אֲשִׁירָה לַה' בִּי גָאָה גָאָה וְכו', זֶה בְּחִינַת גְּאוֹתוֹ וְהִתְפָּאֲרוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְזֶה הִתְפָּאֲרוֹת נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הָעֲזוֹת וְהָעֵקֶשְׁנוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדֵי זֶה הֵם מְכַנְיָעִים וּמְפִילִין אֶת הַסִּימָן (הַסִּמָּן מִן) וְחִילוֹתָיו שְׁמִתְגַּבְּרִין עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם שֶׁאֵי אִפְשָׁר לְהַפִּילָם וּלְנַצְחָם בִּי אִם עַל – יְדֵי עֵקֶשְׁנוֹת וְעֲזוֹת גָּדוֹל מְאֹד. וְזֶהוּ עֵקֶר הִתְפָּאֲרוֹתוֹ וְגְאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בִּנְ"ל. וְזֶהוּ סוּס וְרִכְבוֹ רָמָה בָּיָם. 'סוּס וְרִכְבוֹ' הֵם בְּחִינַת סִמָּן מִן וְנוֹקְבִין וְהִתְאֲוֹת וְהַמְנִיעוֹת וְהַרְהוּרִים וּמַחְשָׁבוֹת זְרוֹת שְׁמִתְגַּבְּרִין עַל כָּל אֶחָד בְּכָל יוֹם שֶׁזּוֹכִין לְהַפִּילָם וּלְהַכְנִיעֵם בְּבְחִינַת סוּס וְרִכְבוֹ רָמָה בָּיָם. עַל – יְדֵי הָעֲזוֹת וְהָעֵקֶשְׁנוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ, עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה לִי לִישׁוּעָה. שְׁעֵקֶר הִישׁוּעָה וְעֵקֶר הַכְּנַעַת הַסְטֵרָא אַחֲרָא הוּא עַל – יְדֵי הָעֲזוֹת וְהָעֵקֶשְׁנוֹת דְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה וְכו'. וְזֶהוּ עֵקֶר הִתְפָּאֲרוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּחִינַת בִּי גָאָה גָאָה בִּנְ"ל. וְזֶה, זֶה אֵלֵי וְאֲנוּהוּ אֱלֹקֵי אָבִי וְאַרְמְמָנְהוּ, הֵינּוּ נוֹי וְהִתְרוֹמְמוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת הִתְפָּאֲרוֹת שְׁמִתְפָּאֵר ה' יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי הָעֲזוֹת וְהָעֵקֶשְׁנוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בִּנְ"ל וְאֵז זֻכָּה לְנִצָּחַ הַמַּלְחָמָה וּלְבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְזֶה בְּחִינַת ה' אִישׁ מַלְחָמָה, בִּי עֵקֶר נִצְחוֹן הַמַּלְחָמָה בְּשְׁמִתְחַזְקִין בְּעֵקֶשְׁנוֹת גָּדוֹל עַד שֶׁזּוֹכִין לְבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל בִּנְ"ל, בִּי כָּל כּוֹנֵן הַשִּׁירָה הַזֹּאת הֵנָּא מֵר בְּשִׁבִּיל לְזֻכּוֹת לְבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל בִּי עֵקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם וּקְרִיעַת יָם – סוּף וְכו', הַכֹּל הִיָּה בְּשִׁבִּיל לְבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּמוּ שֶׁכָּתוּב, וְאוֹתָנוּ הוֹצִיא מִשָּׁם לְהַבִּיא אוֹתָנוּ אֶל הָאָרֶץ וְכו'. וְכֵן בְּפִסּוּקִים רַבִּים וְכַמְבָּאֵר מִזֶּה לְעֵיל בְּאַרְיִכוֹת (בְּהִלְכוֹת רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַנִּכְלָל בְּהִלְכוֹת דְּבָרִים הַבָּאִים בְּסַעֲדָה הַלְכָה ד', עֵין שָׁם). וְעַל – כֵּן מְסִים בְּסוּף עַד יַעֲבֹר עִם זֶה וְכו', דִּהְיִינוּ שִׁיעֲבָרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן לְבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּמוּ שֶׁפָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָה. וְעַל – כֵּן מִתְחִיל הַשִּׁירָה, בִּי גָאָה גָאָה עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה. בִּי עֵקֶר אָרֶץ – יִשְׂרָאֵל זּוֹכִין עַל – יְדֵי הַתְּגָלוֹת הִתְפָּאֲרוֹת שְׁנִתְגַּלָּה עַל – יְדֵי הָעֲזוֹת וְהָעֵקֶשְׁנוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בִּנְ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנִרָה מְקֻשָּׁה זֶהב. 'מַעֲשֵׂה הַמְּנִרָה' זֶה בְּחִינַת כָּלֵל הִתְפָּאֲרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁמִשָּׁם עֵקֶר הָאוֹר בִּנְ"ל. וְעַל – כֵּן בְּנִירוֹת הַמְּנִרָה הִיָּה עֵדוּת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל וּמִשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ בָּהֶם, כִּמוּ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָה עַל גֵּר הַמַּעֲרָבִי

שהוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל. שזה בחינת התפארות שמחמת התפארותו ואהבתו בנו הוא משרה שכינתו בתוכנו נמצא שכל מעשי המנוחה הוא בחינת התפארות שה' יתברך מתפאר בישראל. וזה בחינת כל הציורים הנפלאים שהיו במנוחה גביעים ובפתורים משקדים ופרחים וכו' כל זה מרמז על כמה מיני גוני ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל כלולים מגוון סגיאין. וכל אלו ההתפארות שהם בחינת מעשה המנוחה אין זוכין כי אם על – ידי עקשנות גדול שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה' כנ"ל. וזה בחינת וזה מעשה המנוחה מקשה זהב. מקשה לשון עקשנות. שצריכין להיות עז וקשה. בעבודת ה' בעקשנות גדול מאד כנ"ל. וזהו עד ירכה עד פרחיה מקשה היא, דהינו שכל הציורים והפרחים שבמנוחה עד ירכה עד פרחיה שהוא כלל ההתפארות של ישראל, הכל זוכין על – ידי עקשנות דיקא בחינת עד ירכה עד פרחיה מקשה היא וכו' ל, הינו שבכל עבודות איש הישראלי מתחלה ועד סוף שמכלם מקבל ה' יתברך התפארות שהוא בחינת מעשה המנוחה כנ"ל. כל זה נעשה רק על – ידי עקשנות בחינת עד ירכה עד פרחיה מקשה וכו' שמתחלה ועד סוף צריכין עקשנות ועזות גדול כנ"ל:

(ג) וזה בחינת מה שה' יתברך משבח את ישראל, זאת קומתך דמתה לתמר, דהינו שהם חזקים וקשים ותיקפים בעבודתם ואינם מניחים להפיל עצמן בשום אופן וכמו שפרש רש"י שם לענין הצלם של נבוכדנצר שעמדו בזקיפתן ולא השתחוו לו. כי זהו השבח וההתפארות של ישראל כנ"ל:

(ד) וזה בחינת ואולך אתכם קוממיות ופרש רש"י, בקומה זקופה. כי זה המקרא נאמר לענין ארץ – ישראל. שלשם היו הולכין ישראל כי כל ההליכות והדרכים והנסיעות של ישראל והמלחמות והכבישות הכל היו לילך ולכבש ארץ – ישראל, כמובן ומבאר בספרי כל התורה כלה. וזהו, ואולך אתכם קוממיות, דהינו בקומה זקופה בחינת עזות ועקשנות שעומדין זקופין בעקשנות גדול לנצח המלחמה ולילך ולבוא לארץ – ישראל שזה היה עקר תכלית יציאת מצרים וכו' כנ"ל, כי אי אפשר לבוא לארץ – ישראל לנצח מלחמה זאת שהיא עקר כלל כל המלחמות של איש הישראלי כי אם על – ידי עקשנות גדול מאד בחינת ואולך אתכם קוממיות. בחינת ותולכנו מהרה קוממיות לארצנו במהרה בימינו, אמן:

(טו) ועל – פן היה הנס בכהנים שהם לובשים בגדי ההתפארות, כמו שכתוב, ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. ועקר הוא הפהן הגדול שהיה לבוש בחשן ואפוד שהיו כתובים עליהם שמות בני ישראל ששם היו מאירין כל הגוהן שהם בחינת אדם פטדה וברקת וכו' שכל אבן ואבן היו לו גון מיוחד שהם כלל התפארות של ישראל וכו' ל. ועל – פן הם שמונת ימי חנוכה

בנגד שמונת בגדי כהנה גדולה שהם כלל ההתפארות שמשם עקר האור של נר חנכה כנ"ל ועל – בן נסמך פרשת בגדי כהנה לפרשת ויקחו אליך שמן זית וכו'. שהוא בחינת נר חנכה, הינו כנ"ל: וזה וקבעו שמונת ימי חנכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול. כי ההודאות וההלל הם ההתפארות שמהללין ומשבחין ומפארים אותו יתברך שעל – ידי זה ה' יתברך מתפאר ומתגדל ומתקדש בכל העולמות שזה עקר קדשת חנכה כנ"ל:

טז) ועל – בן קורין פרשת ויהי מקץ בחנכה, כי איתא בסוף התורה הנ"ל המדברת מענין ארץ – ישראל וכו' וסיים שם. ויש בזה עוד ענינים, כי אין אדם מת וחצי תאנותו בידו. נמצא, שאין ממלא תאנותו ורצונו בממון לעולם, כי תמיד חסר לו כנ"ל. אבל יש בחינת שפע כפולה בחינת וכסף תועפות לך שהוא לשון כפול. נמצא, שבה השפע נתמלא רצונו מאחר שהיא כפולה ולא סים, עד כאן לשונו:

והנה רבנו זכרונם לברכה לא באר דבריו מה חבור יש לענין זה עם כל מה שאמר שם מקדם מענין ארץ – ישראל וראש השנה וכו'. אך הנראה לעניות דעתי אבאר קצת, כי תאנות ממון, דהינו מה שאין אדם מת וחצי תאנותו בידו. וכל מה שיש לו יותר חסר לו יותר. זה בחינת פגם העינים בבחינת וגם עינו לא תשבע עשר (קהלת ד). ופגם העינים זה בחינת פגם ארץ – ישראל, כי עקר קדשת ארץ – ישראל נמשך מן העינים שמסתכלים על הצדיק שכלול מכל ההתפארות. שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל. וארץ – ישראל הוא מקור הברכה, כי כל הברכות וההשפעות נמשכין מארץ – ישראל בידוע, כי ארץ – ישראל מקבלת קדשתה מהצדיק כנ"ל. ואצל הצדיק הם כל הברכות וההשפעות בבחינת ברכות לראש צדיק, בחינת צדיק חונן ונותן. וכשזוכה לקבל השפע של ארץ – ישראל והצדיק בשלמות בודאי אין לו שום חסרון, כי בארץ – ישראל כתיב, לא תחסר כל בה. שהשפע הנמשכת משם אין בה שום חסרון, כי שם צוה ה' את הברכה, בחינת והריקתי לכם ברכה עד בלי די, שזהו ההפך מבחינת אין אדם מת וחצי תאנותו בידו, דהינו שלעולם חסר לו. אבל השפע דקדשה של ארץ – ישראל היא בחינת שפע כפולה שאין בה שום חסרון בחינת ברכה עד בלי די, שיכלו שפתותיכם מלומר די שהשפע כפולה ומכפלת יותר ממה שרוצה. וזה בחינת השפע של שבת דמנה מתברכין כל שתא יומין שהוא בחינת לחם משנה, בחינת שפע כפולה הנ"ל, כי שבת וארץ – ישראל הם בחינה אחת כמו שמסדר בהשבע הבדלות שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בירושלמי בין קדשת ארץ – ישראל לחוץ – לארץ בין יום השביעי לששת ימי המעשה. נמצא, שהצדיק שממנו נמשך כל קדשת ארץ – ישראל הוא זוכה לשפע כפולה כנ"ל. וזה בחינת מה שכתוב בצדיקים, לכן בארצם משנה יירשו (ישעיה סא) משנה זה בחינת שפע כפולה, בחינת לחם משנה וזהו לכן בארצם משנה, 'בארצם' דיקא, כי עקר בחינת השפע כפולה הוא בארץ – ישראל וכו'. וזה שכתב רבנו זכרוננו

לְבָרְכָהּ בְּהַתּוֹרָה צוֹיֵת צֶדֶק (סִימָן כג) שֶׁעָקַר שְׂבִירַת תַּאֲוֹת מִמּוֹן הוּא עַל – יְדֵי הַצִּדִּיק וּמִי שְׁחֹלֶק עַל הַצִּדִּיק הוּא נּוֹפֵל לְתַאֲוֹת מִמּוֹן כְּמוֹ שֶׁמִּבְאָר שָׁם עַל פְּסוּק, וַיִּגְרַשׁ מִפְּנֵיךְ אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשֹּׁמֵד. כְּשֶׁמִּקְשָׁר לְהַצִּדִּיק הוּא מִמְּשִׁיךְ מִמֶּנּוּ בְּחִינַת שְׁפַע כְּפֹלָה שֶׁהוּא הַפֶּךְ תַּאֲוֹת מִמּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵין אָדָם מִת וּחְצֵי תַּאֲוֹתוֹ בִּידּוֹ וְכֵן"ל:

יז) וְזֶה בְּחִינַת חֲלוֹם פְּרַעַה שְׁבַע פְּרוֹת טוֹבוֹת. וְשְׁבַע פְּרוֹת רָעוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע וְשְׁבַע שְׁנֵי הָרָעַב. זֶה בְּחִינַת תַּאֲוֹת מִמּוֹן שֶׁכָּל מֶה שִׁישׁ לוֹ יוֹתֵר חָסֵר לוֹ יוֹתֵר. וְזֶהוּ מֶה שֶׁרָאָה שְׁבַע פְּרוֹת בְּרִיאֹת וְטוֹבוֹת, דִּהְיִנוּ בְּחִינַת שְׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע. זֶה בְּחִינַת עֲשִׁירוֹת וְכָל טוֹב שְׁנוֹתָן ה' יִתְבָּרֵךְ לְהַעֲשִׁירֵם. וְהִנֵּה שְׁבַע פְּרוֹת אַחֲרוֹת עֲלוֹת אַחֲרֵיהֶן וְכו'. וְתַבְלַעְנָה הַפְּרוֹת הָרְקוֹת וְהָרָעוֹת אֶת שְׁפַע הַפְּרוֹת יָפוֹת הַמִּרְאָה וְהַבְּרִיאֹת. שְׁבַע פְּרוֹת הָרָעוֹת הֵם בְּחִינַת שְׁבַע שְׁנֵי רָעַב שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּאֲוֹת מִמּוֹן שֶׁהוּא רָעַב תָּמִיד לְבָלַע מִמּוֹן הָרָבָה. שֶׁהֵם בּוֹלְעִים אֶת שְׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע אֶת כָּל הַטּוֹב וְהָעֲשִׁירוֹת שְׁנָתָן לוֹ ה' יִתְבָּרֵךְ, כִּי כָל מֶה שִׁישׁ לוֹ עֲשִׁירוֹת יוֹתֵר חָסֵר לוֹ יוֹתֵר בְּבְחִינַת מִרְבָּה נִכְסִים מִרְבָּה דֹּאגָה. וַיֵּשׁ לוֹ דֹּאגוֹת וַיִּסּוּרִין כְּאֵלוֹ הוּא עָנִי מִמֶּשׁ בְּבְחִינַת וְתַבְלַעְנָה שְׁבַע פְּרוֹת הָרָעוֹת וְכו' וְתַבְאֲנָה אֶל קִרְבָּנָה וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קִרְבָּנָה. וַיִּמְרְאוּהֶן רַע כְּאֲשֶׁר בְּתַחֲלָה, דִּהְיִנוּ עַל – יְדֵי הָרַע שֶׁל תַּאֲוֹת מִמּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁבַע שְׁנֵי הָרָעַב בְּחִינַת שְׁבַע פְּרוֹת הָרָעוֹת. עַל – יְדֵי זֶה נִבְלַע וְנִשְׁכַּח כָּל הַשְּׁפַע וְהָעֲשִׁירוֹת שֶׁחָנּוּ ה' יִתְבָּרֵךְ וְלֹא נוֹדַע אֲצִלּוֹ הָעֲשִׁירוֹת כָּלָל וְהוּא מֵלֵא דֹאגוֹת בְּתַחֲלָה, כִּי לְעוֹלָם חָסֵר לוֹ, כִּי אֵין לוֹ חְצֵי תַּאֲוֹתוֹ בִּידּוֹ לְעוֹלָם וְעֵינּוֹ לֹא תִשְׁבַּע עֲשֶׂר לְעוֹלָם, כִּי תַּאֲוֹת מִמּוֹן שֶׁלוֹ מֶה שֶׁמִּתְאֲוָה בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר. זֶה בּוֹלַע אֶת כָּל הָעֲשִׁירוֹת שֶׁלוֹ עַד אֲשֶׁר לֹא נוֹדַע כָּל טוֹב וְהָעֲשִׁירוֹת שֶׁלוֹ, כִּי נִבְלַע וְנִשְׁכַּח הַכֹּל עַל – יְדֵי תַּאֲוֹת מִמּוֹן שֶׁלוֹ שֶׁמִּתְאֲוָה בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר וַיִּוֹתֵר. וְהִתְקוֹן עַל – יְדֵי יוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצִּדִּיק שֶׁבִּדּוֹר שֶׁעָקַר תְּקוֹן תַּאֲוֹת מִמּוֹן עַל יְדּוֹ. וְהוּא נוֹתֵן עֲצָה לְהָעֲשִׁירִים בְּעֲלֵי הַמִּמּוֹן שֶׁיִּנְצְלוּ מִשְׁבַּע שְׁנֵי הָרָעַב מִרְעִבּוֹן תַּאֲוֹת מִמּוֹן עַל – יְדֵי צִדְקָה שֶׁהוּא עָקַר שְׂבִירַת תַּאֲוֹת מִמּוֹן, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְּנוֹ זְכוֹרָנוֹ לְבָרְכָהּ (בְּסִימָן יג). וְזֶה בְּחִינַת 'יַעֲשֶׂה פְּרַעַה וַיִּפְקֹד פְּקִידִים עַל הָאָרֶץ' שֶׁיַּעֲשֶׂה מִמֶּנִּים, הֵינּוּ בְּחִינַת גִּבְאֵי צִדְקָה שֶׁהֵם מִמֶּנִּים לְפַקֵּחַ עַל הָעֲנִיִּים. וְזֶהוּ, 'וְחָמֵשׁ' אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם. 'וְחָמֵשׁ' זֶה בְּחִינַת צִדְקָה שֶׁשְׁעוֹרָה חָמֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבָרְכָהּ, הַמִּבְזֵּז אֶל יִבְזֵז יוֹתֵר מִחָמֵשׁ. וְזֶהוּ וְהָיָה הָאָכֵל לְפָקֶדוֹן לְאֶרֶץ וְכו'. כִּי עָקַר פָּקֶדוֹן וְשִׁמִּירַת הַמִּמּוֹן הוּא עַל – יְדֵי צִדְקָה בְּבְחִינַת אָבוֹתֵינוּ גִּנְזוּ לְמַטָּה וְאֲנִי גִנְזַתִּי לְמַעְלָה וְכו'. וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבָרְכָהּ, מֵלַח מִמּוֹן חָסֵר (כְּתוּבוֹת סו) וְזֶה, וְלֹא תִכְרַת הָאָרֶץ בְּרָעַב, שֶׁלֹּא תִתְגַּבֵּר רָעַבּוֹן תַּאֲוֹת מִמּוֹן שְׁכּוֹרְתָתָּ וְעוֹקְרָתָּ אֶת הָאָדָם חָס וְשָׁלוֹם, כְּמִבְאָר בְּהַתּוֹרָה צוֹיֵת צֶדֶק (סִימָן כג) כִּי עַל – יְדֵי צִדְקָה נִצּוֹלִין מִתַּאֲוֹת מִמּוֹן כֵּן"ל. וְזֶהוּ, וַיִּתֵּן אָכֵל בְּעָרִים וְשָׁמְרוּ. אָכַל שְׂדֵה הָעִיר אֲשֶׁר סְבִיבְתֶיהָ נָתַן בְּתוֹכָהּ, הֵינּוּ שְׁנָתָן הָאֲכִילָה וְהַשְּׁפַע שֶׁל כָּל עִיר וְעִיר לְעַנְיֵי אוֹתָהּ הָעִיר, כִּי עַנְיֵי עִירָךְ קוֹדֵמִין לְעַנְיֵי עִיר אַחֲרֵת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבָרְכָהּ. וְזֶהוּ

בחינת אכל שדה העיר אשר סביבותיה נתן בתוכה שנתן וחלק בתוך העיר לעניי אותה העיר. את כל האכילה והשפע שבסביבותיה. וזה שפרש רש"י שכל ארץ מעמדת פרותיה. ונותנין מעפר הארץ לתוכה ומעמדת פרותיה וכו', כי העני הוא בחינת עפר, כי מנח עד עפר, כמו שכתוב, מקימי מעפר דל. ובשרוצה האדם לשמר עשירותו, שלא ישלטו עליו שבע שני הרעב צריך לתן מעפר הארץ לתוך עשירותו ויהיו זכות וכח הצדקה שנותן לעניים שהם בחינת עפר. וזה מעמיד ושומר עשירותו שיתקיים ולא יכלה על – ידי שבע שני הרעב שהוא תאות ממון שמכלה חיו ועשירותו חס ושלום, וזה שאמר יוסף לאחיו, מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם. ואיתא שרמז להם פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל, הינו שיוסף שהוא בחינת הצדיק שממנו נמשך קדשת ארץ – ישראל ששם בחינת שפע כפולה, בחינת תקון תאות ממון, אמר לאחיו שפגמו בכבודו וחלקו עליו ומכרוהו למצרים. אמר להם, מרגלים אתם, הינו שפגם שלכם הוא פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל, כי בשפוגמין בכבוד הצדיק פוגמין בארץ – ישראל שכל קדשתה נמשך מהצדיק כנ"ל. וזהו, לראות את ערות הארץ באתם. 'ערות הארץ' לשון חרפה ובושה. הפך ההתפארות של הצדיק שבשזוכין לראות אותו. משם עקר קדשת ארץ – ישראל. והם פגמו בכבוד הצדיק שהוא יוסף ולא רצו לראות יפיו והתפארותו, אדרבא, באו לראות ערות הארץ שהוא הפך התפארות. ואמר להם שמחמת זה התגבר עליהם שבע שני הרעב שהוא בחינת תאות ממון שכל זה נמשך מבחינת פגם המרגלים פגם ארץ – ישראל שהוא פגם כבוד הצדיק וכו'". ועל – בן יעקב בששמע שאמר להם מרגלים אתם. הבין להיכן הדבר מגיע, על – בן אמר להם, וכסף משנה קחו בידיכם. 'כסף משנה' זה בחינת שפע כפולה שצוה להם להמשיך שפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל כנ"ל:

יח) וזה בחינת הצדקה שנותנין בחנפה בשביל לתקן תאות ממון להמשיך בחינת השפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל ששם מקור הברכה שזהו בחינת השמן של חנפה בחינת ושמן על ראשך אל יחסר. 'אל יחסר' דיקא, ויהיו שאין שם שום חסרון. בחינת צפחת השמן לא תחסר וכו'. כי השמן הוא בחינת מחין, בחינת שמן משחת קדש כנ"ל. ועל – ידי המח והדעת אין חסר לאדם שום חסרון וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דעת קניית מה חסרת (נדרים מא) וכו'. וזהו בעצמו בחינת הנס של חנפה שנשלח ברכה במעט השמן שדלק שמונה ימים, הינו בחינת ברכה ושפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל, כי בחנפה אנו עוסקין להמשיך קדשת ארץ – ישראל כנ"ל:

יט) וזהו, ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם וכו'. 'מקץ' זה בחינת תאות ממון, בחינת קץ שם לחשך דא זהמא דדהבא כמו שאיתא בזהר (פרשה הנ"ל) הינו תאות ממון שהוא בחינת חשך אנפין חשוכין מרה שחורה עצבות. בחינת מרבה נכסים מרבה דאגה. כי יש לו בכל פעם חסרונות

יותר ויותר, כמו שכתב רבנו כל זה בהתורה צוית צדק בסימן כג, עין שם. וזה 'שנתיים ימים', זה בחינת פגם המרגלים שנאמר בהם יום לשנה יום לשנה, כמו שפרש רבנו זכרוננו לברכה (בסימן נד) כי על – ידי פגם המרגלים, דהינו פגם ארץ – ישראל משם נמשך תאות ממון כנ"ל, כי הממון נקרא רגל, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. בחינת זאת כל היקום אשר ברגליהם – זה ממון וכו'. ועל – כן כל אלו המשקעים בתאות ממון נקראים מרגלים, כי נוסעים תמיד למרחקים ומרגלים ומשוטטים בכל הארץ בשביל ממון. ואינם מאמינים בה' יתברך שיוכל להזמין להם פרנסתם במקומם בלי טרחא כמו המרגלים שלא האמינו בה' יתברך שיתן להם ארץ – ישראל שהוא מקור הברכות בלא דרך הטבע כלל. ואמרו שרוצים דוקא לרגל את הארץ לכבש ארץ – ישראל מקור הברכה על – פי דרך הטבע כמו שאר העובדי בוכבים ששולחין מרגלים למקומות שרוצין לכבשן. אבל באמת אנו צריכים להאמין בה' שיכבש לנו ארץ – ישראל בלא מרגלים כלל. וכמו כן אלו המשקעים בתאות ממון ומסכנים עצמן בסכנת דרכים ונוסעים למרחקים ומשוטטים ומרגלים את הארץ באלו חס ושלום, אין ה' יתברך יכול לתן להם ברכת עשירותם בביתם. נמצא שהמשקעים בממון נקראים מרגלים, כי באמת עקר פגם תאות ממון נמשך מפגם המרגלים שהוא פגם ארץ – ישראל כנ"ל:

וזהו, ויהי מקץ שנתיים ימים. הינו בחינת פגם תאות ממון הנמשך מפגם המרגלים שנאמר בהם יום לשנה יום לשנה וכו'. ופרעה חלם והנה עמד על היאר. פרעה זה המשקע בתאות ממון שנקרא פרעה, כי תאות ממון הוא עבודה זרה ממש כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בהתורה "צוית צדק". ועקר העבודה זרה שהוא תאות ממון נמשך מחטא העגל שעשו להם אלהי זהב שהוא בחינת תאות ממון, כי גם חטא המרגלים נמשך מחטא העגל שאז חזרו ומשכו היצר הרע עליהם כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. וכמו שפרש רש"י שגזרת הארבעים שנה שהיו במדבר וכו'. נגזר כבר מחטא העגל, כי הא בהא תליא, כי פגם המרגלים נמשך מחטא העגל כמובן בספרים. וכל זה הוא בחינת תאות ממון כנ"ל. ועל – כן נקרא פרעה לשון 'כי פרעה אהרן לשמחה' הנאמר בעגל שהוא עבודה זרה של תאות ממון כנ"ל. גם נקרא המשקע בממון פרעה מלשון פרעה, כי המשקע בתאות ממון הוא בעל חוב תמיד. ותמיד טרוד לשלם פרעון כנראה בחוש שרב העשירים חיהם אינם חיים מרובי הפרעון שלהם שצריכין כמעט בכל יום להחזיר פרעון ואין להם חיי שעה מדאגת הפרעון בכל עת. וזה פרעה חלם והנה עמד על היאר יאור מצרים הוא גילוס שהיה פרעה עושה אותו עבודה זרה, הינו תאות ממון שהוא עבודה זרה שאומר כחי ועצם ידי עשה לי החיל הזה. כמו פרעה שעשה הגילוס לאלהי. כי הגילוס היה עולה ומשקה את כל ארץ מצרים וכל טוב מצרים מהגילוס והיה פרעה עושה אותו עבודה זרה, כי לא היה מאמין שכל הברכה והעשירות הכל רק מה' יתברך. רק עשה הגילוס לעבודה זרה.

זוהי בחינת העבודה זרה של תאנות ממון. שהממון הוא עבודה זרה אצלו כאלו פחו ועצם ידו עשה לו החיל הזה חס ושלום, וזהו, והנה מן היאר עלות שבע פרות טובות ושבע פרות רעות ובלעו פרות הרעות את הטובות. שהוא רמז שהרע, דהינו תאנות ממון שהוא בחינת שבע שני הרעב, בולע את כל העשירות שלו בבחינת ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה. כי כל מה שיש לו יותר יש לו דאגות יותר כאלו הוא עני ממש וכו' כנ"ל. וכל זה אי אפשר לתקן אלא על – ידי יוסף בחינת הצדיק האמת שהוא נותן עצה להרבות בצדקה שעל – ידי זה מתקנין תאנות ממון וזוכין להמשיך שפע כפולה מארץ – ישראל כמו שכתוב לענין מעשר שהוא צדקה ובחונני נא בזאת וכו' והריקתי לכם וכו' עד בלי די, הינו בחינת שפע כפולה שהוא תקון תאנות ממון וכו' ל. וזהו יעשה פרעה ויפקד פקידים וחמש וכו', כמבאר כל זה לעיל באר היטב:

(כ) ונחזור לענין ברכת המזון. והכלל, שעקר מצות ברכת המזון הוא לגלות ולהמשיך קדשת ארץ – ישראל. בחינת ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה וכו'. ועקר קדשת ארץ – ישראל נמשך על – ידי התגלות ההתפארות שנתגלה בעת השלחן. שזה בחינת כוס של ברכת המזון וכו' כמבאר כל זה לעיל באריכות וזה בחינת ברכת הזמון, שפשהם שלשה אומרים נברך שאכלנו משלו קדם ברכת המזון. וזהו ברכת הזמון. דהינו קדם ברכת המזון הם מזמינים עצמן לברך ואומרים נברך וכו'.

והענין כי עקר קדשת איש הישראלי ועקר עבודתו הוא רק הרצון והכסופין דקדשה, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה בכמה מקומות וכמו שאמר הוא זכרוננו לברכה שלעבד את ה' אין מי שיתפאר בזה שיוכל לעבדו יתברך. ואפלו מלאך ואפלו שרף אינו יכול להתפאר בזה שיוכל לעבדו יתברך רק העקר הוא הרצון והכסופין שצריך להתגבר שיהיה לו תמיד רצונות חזקים וכסופין גדולים לעבודת ה' יתברך וכו'. (כמבאר שיהיה זאת קצת בסוף ספורי מעשיות, עין שם) ויותר מזה שמענו מפיו זכרוננו לברכה בעצמו מגדל מעלת הרצון דקדשה שהוא עקר עבודת ה'. וכל העבודות תורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים כלם כלולים בזה. ואי אפשר לזכות לשום דבר שבקדשה כי אם על – ידי זה, על – ידי רצון וחשק והשתוקקות וכסופין וגעגועים חזקים ולא ירפה את הרצון בשום אופן, רק כל מה שהמניעה מתגברת ביותר יראה לגבר את עצמו בחשק וכסופין וגעגועים ורצונות חזקים ביותר וכן לעולם עד שיזכה לגמר להוציא מפתח אל הפעל את המצוה או הדבר שבקדשה שהוא רוצה. וכן אחר כך בשאר עבודות ודברים שבקדשה שירצה אחר כך עוד לעשות. יתגבר גם – כן ברצונות חזקים. וכל מה שהמניעות והעכובים והבלבולים מתגברים יותר. יתגבר את עצמו ברצונות חזקים יותר עד שיוציא מפתח אל הפעל ויזכה גם לאותה המצוה והעבודה וכן לעולם, כמבאר בהתורה ויהי נא פי שנים (בסימן סו) שהמניעה הוא רק בשביל החשק. ואם יתגבר שיהיה לו חשק גדול כפי המניעה, בודאי ישבר

המניעה. נמצא, שעקר ההתחזקות להתגבר על המונעים מהקדשה הוא רק הרצון והחשק. וזהו עקר ההתפארות מה שה' יתברך מתפאר עם כל אחד מישראל. שעקר ההתפארות מהעזות והעקשנות שלהם. שעל – ידי זה עקר קבלת התורה. שהיא כלל ההתפארות כנ"ל. ועקר העזות והעקשנות הוא בהרצון שצריך האדם שרוצה לכנס בעבודת ה' שיהיה עקשן גדול ברצון לבל יעזב ולא ירפה את הרצון משום מניעה בעולם. וזה עקר העקשנות דקדשה. וזה עקר התפארותו יתברך מה שהוא יתברך מתפאר בעבודת ישראל, כי באמת עקר ההתפארות הוא רק מה שה' יתברך מתפאר עם הרצון והחשק והכסופין דקדשה של כל אחד מישראל. מה שכל אחד מישראל לבו בוער תמיד ברצון חזק לזכות לעבודת ה' באמת. וזה עקר התפארותו יתברך שמו, כי העבודה בעצמה אינה יקרה כל כך, כי הכל מאתו יתברך, כמו שכתוב, מי הקדימני ואשלם וכו'. ואי אפשר לנו לעשות שום דבר שבקדשה ולא להנצל משום עברה כי אם על – ידי ישועתו יתברך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בכל יום יצרו של אדם מתגבר ואלמלא הקדוש – ברוך – הוא עוזרו היה נופל בידו. ועל – כן עקר ההתפארות הוא רק בהרצון מה שכל אחד מישראל רוצה ברצון חזק לעבדו יתברך. וכפי התגברות הרצון שמתגבר כל אחד לכסף לה' יתברך ברצון חזק, כמו כן זוכה לעבודת ה' וכמו כן ה' יתברך מתפאר עמו, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות של ישראל מה שאיש הישראלי הוא עקשן גדול בעבודת ה' שזהו עקר התפארותו יתברך כנ"ל. ועקר העקשנות הוא ברצון, שזהו עקר ההתגברות על המונעים לזכות לפעל מה שהוא רוצה בעבודת ה', כי אפלו אם יהיה עקשן גדול ביותר בעבודת ה', אף – על – פי – כן בודאי יש מניעות כאלה שאי אפשר לאדם לשברם. למשל כשאדם צריך לנסע לצדיק אמת ויש לו מניעות רבות ועצומות, כגון מחותנו ואשתו ואביו ואמו ושאר בני העולם וכו'. והוא מתגבר ומתחזק ומשבר כל המניעות האלו. ועדין יש לו מניעות מחמת ממון והוא משבר גם מניעות אלו, כגון שמפקיר כל מה שיש לו ומוכר או ממשכן בסותו בשביל לנסע להצדיק או שהולך רגלי, אף – על – פי – כן אם מתגברת מדת הדין חס ושלום, למנעו חס ושלום, יכולים למנעו חס ושלום, בודאי במניעות כאלה שלא יוכל לשברם, כי בודאי יש מניעות רבות בעולם שאי אפשר לשברם, כגון תפיסה בכבלי ברזל חס ושלום, או חולאת חס ושלום, וכיוצא כאלה רבות חס ושלום. וכן למשל בענין שאנו עוסקין בו לילך ולנסע לארץ – ישראל שהוא עקר נצחון המלחמה כנ"ל. אבל אף – על – פי – כן אם יהיה האדם עקשן אלה פעמים. אם הים עומד לפניו ואין לו ספינה לעבר בו ואין בידו מעות או שאין נמצא ספינה כלל או שהוא שעת מלחמה חס ושלום, וכיוצא. מה יועיל העקשנות שלו, כי בודאי אי אפשר לקפץ לתוך הים, כי לאו כל אדם זוכה שה' יתברך יקרע בשבילו את הים, על – כן עקר העקשנות הוא רק ברצון שאין שהוא על כל פנים לא יחליש את הרצון. ואפלו אם מונעים אותו באלפים ורבבות מניעות שנדמה לו שאי

אפשר לשפרם בשום אופן, אף – על – פי – כן הוא יעשה את שלו וירצה בכל פעם ברצון חזק יותר, כי החשק והרצון צריך שיהיה כפי המניעה, כמבאר בהתורה ויהי נא פי שנים (בסימן סו). ואם יהיה עקשן בהרצון לבלי להניח את הרצון והכסופים דקדשה בשום אופן אף אם מפילין אותו כמו שמפילין אותו חס ושלום רחמנא לצלו, אזי סוף כל סוף בודאי יעזרוה' יתברך לשפר ולבטל כל המניעות ויזמין לו כל מה שצריך לנסיעה לארץ – ישראל או לשאר דברים שבקדשה ויחזור ויסיעו בכל מיני סיועות, כי המניעה לא היתה כי אם בשביל החשק שהוא עקר הנסיון שמנסין את האדם אם יעזב ויניח את החשק והרצון דקדשה מחמת המניעה וכשהוא עקשן בדעתו ועומד בנסיון ואינו מניח את הרצון והחשק דקדשה בשום אופן, אזי בודאי ישבר את כל המניעות. והמניעות יתהפכו לישועות שיעזרו ויושיעוה' יתברך ויסבב עמו סבות לטובה באופן שיגמר ויוציא אל הפעל הדבר שבקדשה שהוא רוצה:

נמצא, שעקר העקשנות ברצון. וזה עקר התפארותו יתברך בנ"ל. וזה בחינת שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עזה כמות אהבה וכו'. 'כחותם על לבך כחותם על זרועך' / זה בחינת תפלין כמו שאיתא בזהר הקדוש ותפלין הם התפארות מה שה' יתברך מתפאר עם ישראל ומשים אותם כחותם על לבו וכו'. ועקר ההתפארות שהם חותם התפלין נעשין על – ידי האהבה וההשתוקקות והרצון והכסופין דקדשה של ישראל בנ"ל. וזהו שימני כחותם וכו', הינו תפלין התפארות בנ"ל, כי עזה כמות אהבה וכו'. כי אהבתנו ורצוננו אצלך עזה וחזקה מאד בעזות ועקשנות גדול מאד על – פן ראוי לך להתפאר בנו, כי זה עקר ההתפארות בנ"ל. וזה, כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה. אהבה הוא בחינת רצון וחשק והשתוקקות לה' יתברך שעל – ידי זה עקר ההתגברות על הסטרא אחרא שהוא סטרא דמותא שממש כל המונעים מן הקדשה וכפי שהסטרא אחרא שהיא כלל המונעים מתגברת נגד האדם, כמו כן צריך שיהיה להאדם אהבה והשתוקקות ורצון חזק לה' יתברך ולהדבר שבקדשה שרוצה לעשות כי החשק שהוא בחינת אהבה צריך שיהיה כפי המניעה בנ"ל. וזהו, כי עזה כמות אהבה, קשה כשאל קנאה. שהאהבה והשתוקקות לה' יתברך ולעבודתו היא עזה וחזקה בעקשנות גדול כמות, הינו כמו התגברות המניעות שהם בחינת מות וסטרא אחרא, כי כל המניעות נמשכין משם, הינו כפי המניעה כן האהבה והחשק עז וחזק. וזהו, קשה כשאל קנאה. כפי השאל שהיא הסטרא אחרא שמפלת את האדם חס ושלום לשאל תחתיות. ואם האדם לא זכה לעמד בנגדה ונפל למקום שנפל. אפלו אם נפל לשאל תחתיות חס ושלום, לסטרא דמותא חס ושלום. ואין פח בידו לצאת משם. אם אף – על – פי – כן הוא עקשן בדעתו, דהינו שהוא עקשן בהרצון שאף – על – פי – כן אינו מניח את הרצון לעולם וכוסף בכל פעם יותר לה' יתברך. וכל מה שמפילין אותו חס ושלום יותר. הוא כוסף לה' יתברך ולעבודתו ברצון חזק יותר ויותר. כי הרצון הוא בידו בודאי לכסף על

כל פנים ברצון חזק לה' יתברך. ואזי אם הוא עקשן גדול ברצון יש לה' יתברך התפארות גדול מזה, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות של הרצון. ועל – ידי זה יזכה בודאי סוף כל סוף לפעל מה שהוא רוצה להתקרב לה' יתברך. וזהו, שימני כחותם וכו'. הינו תפלין והתפארות מה שה' יתברך מתפאר עם ישראל, כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה שאנו אוהבין את ה' יתברך בחשק נמרץ ורצון חזק ואנו מקנאין קנאת ה' צבאות להגביר ולגלות האמת ולהכניע השקר אפלו בעמק הגלות הזה שהתגברה עלינו מאד מות ושאל רחמנא לצלן, דהינו הסטרא אחרא, כי כפי התגברותם בן האהבה והרצון חזק כנ"ל. וכמו שכתוב, כי דכיתנו במקום תנים ותכס עלינו בצלמות אם שכחנו שם אלקינו ונפרש כפינו לאל זר וכו' כי הוא יודע תעלמות לב כי עליך הרגנו כל היום וכו'. שזה נאמר על היגיעות שמתנגעין בשביל התפלה או שאר דברים שבקדשה שאף – על – פי שעדין אינו זוכה להתפלל כראוי ולפעל מה שהוא רוצה, אף – על – פי – בן היגיעה לבד מה שמשתוקק לזה ומתיגע בשביל זה, זה בעצמו הוא בחינת קרבות, בחינת כי עליך הרגנו כל היום, כמבאר כל זה בדברי רבנו זכרוננו לברכה. ועל – בן אנו מבקשים מה' יתברך שבזכות היגיעה וההכנה והרצון לבד שאנו משתוקקים לעבודתו ומתיגעים בכמה יגיעות בשביל זה, אף – על – פי שעדין לא זכינו לעבודתו באמת, אף – על – פי – בן על – ידי זה לבד נזכה להתגבר על כל המניעות שהם בחינת מקום תנים וצלמות חס ושלום, וזה, מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וכו'. מים רבים שהם העובדי כוכבים וסטריין אחרנין שמהם כל המניעות אינם יכולים לכבות את האהבה והרצון, כי אנו עקשנים גדולים בהרצון. וכל מה שהמניעות מתגברים ביותר אנו מתגברים ברצונות חזקים ביותר, כי עקר המניעות מתגברים רק להפיל את האדם מן הרצון שזה עקר הנסיון של המניעה כנ"ל. אבל באמת האהבה והרצון של ישראל קשה כמות כפי המניעה וכו' כנ"ל. ומים רבים, שהם המניעות, אי אפשר להם לכבות את האהבה והרצון, אדרבא, מתגברים בכל פעם ברצון חזק וחשק נפלא ביותר, כי המניעה היא בשביל החשק כנ"ל. ועל – בן בודאי נזכה לפעל מה שאנו רוצים להתקרב לה' יתברך. וה' יתברך יתפאר בנו תמיד בבחינת שימני כחותם וכו' כנ"ל:

כא) וזה בחינת שב לימיני עד אשית איביך הים לרגליך. ימין הוא בחינת אהבה וחשק. על – ידי זה עקר ההתגברות על האויבים והשונאים שהם המונעים. וזה בחינת על שחל ופתן תדרך תרמס כפיר ותנין כי בי חשק ואפלטוהו. שחל ופתן וכפיר ותנין הם קלפות וסטריין אחרנין שהם בחינת המונעים מן הקדשה המונעים ומתפשטים על דרך הקדש כמו נחשים וכפירים ותנינים ואינם מניחים שום אדם לילך בדרך הקדש. ומבטיח הכתוב לאיש הישראלי שיוכל לדרך עליהם ולרמסם ולבטלם על – ידי הרצון והחשק דקדשה בבחינת על שחל ופתן תדרך וכו' כי בי חשק ואפלטוהו. 'חשק' דיקא. שעקר ההתגברות עליהם הוא על – ידי החשק והרצון כנ"ל. ועל – בן

קדם ברֶכֶת המִזוֹן שָׂאז צְרִיכִים לְגַלוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת בְּיָדֵי לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי זֶה. עַל – בֵּן אוֹמְרִים בְּרֶכֶת הַזִּמּוֹן, דִּהְיִנוּ נִבְרָךְ שְׂאֲכַלְנוּ מִשְׁלוֹ שֶׁהוּא הִכְנָה וְהַזְמִנָּה לְהַמְצִיחַ שֶׁל בְּרֶכֶת הַמִּזוֹן שְׂאֲנוּ רוֹצִים לְקַיֵּם שְׂזֵהוּ בְּחִינַת רְצוֹן וְהַשְׁתַּוְּקוּת שְׂאֲנוּ מוֹדִיעִים בְּפִינוּ שְׂאֲנוּ רוֹצִים לְקַיֵּם מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, דִּהְיִנוּ מֵה שְׂאוֹמְרִים נִבְרָךְ וְכו'. וְזֵהוּ עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בָּנוּ, כִּי עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא הִרְצוֹן בִּנְ"ל. וְעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר הַתְּגִלוֹת קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בִּנְ"ל. שְׂזֵהוּ עֵקֶר מִצְוֹת בְּרֶכֶת הַמִּזוֹן בִּנְ"ל. וְזֵה בְּחִינַת מֵה שְׂאֲנוּ אוֹמְרִים קִדְשׁ כָּל מִצְוָה, הִרִינִי מוֹכֵן וּמִזְמֵן לְקַיֵּם מִצְוֹת תְּפִלִּין אוֹ צִיצִית וְכוּצָא. כִּי זֶה בְּחִינַת רְצוֹן שְׂאֲנוּ מוֹדִיעִים וּמְגַלִּים בְּפִינוּ רְצוֹנֵנוּ וְכִסְפֵּנוּ הַחֹזֵק לְקַיֵּם מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי אֵין לָנוּ כַּח לְקַיֵּם מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ כִּרְאוּיִי רַק אָנוּ אוֹמְרִים אָנוּ מוֹכְנִים וּמִזְמֵנִים לְקַיֵּם הַמִּצְוָה שְׂזֵהוּ בְּחִינַת רְצוֹן. וְאֵזִי הַמִּצְוָה נַעֲשִׂית מִמִּילָא בְּסִיוֵעַ ה' יִתְבָּרַךְ, כִּי הֵבֵא לְטָהָר מְסִיעֵין לוֹ. וְהִפֵּל מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעֵקֶר עֲבוֹדָתָנוּ הוּא הִרְצוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת מֵה שְׂאוֹמְרִים הִרִינִי מוֹכֵן וּמִזְמֵן וְכו'. וּמִחֲמַת שְׂבִשְׁעַת אֲכִילָה שְׂאֵז צְרִיכִין לְגַלוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׂזֵהוּ עֵקֶר קִדְשַׁת הָאֲכִילָה. וְאֵז בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה הוּא עֵדֵן קֶרְבָּא. כִּי סֵטְרָא אַחֲרָא קָאִים עַל פְּתוּרָא דְבֵר – נִשׁ לְקִטְרָגָא לֵה, כִּמוּ שְׂאִיתָא בְּזֵהָר הַקְדוּשׁ. וְרוּצָה לְהַתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם בְּיָדֵי לְבַטֵּל הַהִתְפָּאָרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם. עַל – בֵּן תִּקְנֵי רַבּוּתֵנוּ וְזִכְרוֹנֵנוּ לְבִרְכָּה בְּרֶכֶת הַזִּמּוֹן, כִּי עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת לְבִרְכָּת הַמִּזוֹן שְׂזֵהוּ בְּחִינַת הִרְצוֹן, עַל – יְדֵי זֶה זֶה מִתְגַּבְּרִין עַל הַסֵּטְרָא אַחֲרָא וּמְגַלִּין הַהִתְפָּאָרוֹת, כִּי עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא בְּרִצוֹן בִּנְ"ל. וְעַל – יְדֵי זֶה זוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׂזֵהוּ עֵקֶר מִצְוֹת בְּרֶכֶת הַמִּזוֹן בִּנְ"ל. וְכֵן מְבָאֵר בְּפִנוֹת שְׁעַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת לְדַבֵּר מִצְוָה שְׂבִקְדֻשָּׁה מְגִרְשִׁין הַסֵּטְרָא אַחֲרָא, הִינּוּ בִּנְ"ל. כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא בְּחִינַת רְצוֹן שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר הַהִתְגַּבְּרוֹת עֲלֵיהֶם בִּנְ"ל:

(כב) וְעַל – בֵּן עֵקֶר בְּרֶכֶת הַזִּמּוֹן בְּשִׁלְשָׁה, כִּי בְּשִׁישׁ שְׁלֹשָׁה מִיִּשְׂרָאֵל אֵז עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת, כִּי עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא בְּבְחִינַת יַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפָאֶרֶת כִּידוּעַ. וְיַעֲקֹב מְשַׁלֵּשׁ בְּאַבְהֶן, כִּי כָּלוּל מִשְׁלֹשֶׁת וְכָל יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִין עַל שֵׁם יַעֲקֹב שְׂנִקְרָא יִשְׂרָאֵל. וְשֵׁם עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת בְּבְחִינַת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר וְזֵה בְּחִינַת קִדְשָׁה מְשַׁלֵּשֶׁת, כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הֵם בְּחִינַת תְּפִלִּין מַחֲזִין שְׂנִקְרָאִים קִדְשׁ כִּידוּעַ בְּחִינַת פְּתוּחֵי חוֹתֶם קִדְשׁ לֵה. כִּי עֵקֶר הַקְדֻשָּׁה הוּא הַהִתְפָּאָרוֹת בְּבְחִינַת וְהַתְּגַדְּלִיתִי וְהַתְּקַדְּשִׁיתִי. שֶׁהַגְּדִלָּת שְׁמוּ יִתְבָּרַךְ, דִּהְיִנוּ הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁהוּא כְּבוֹדוֹ וְגִדְּלָתוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּחִינַת יִקְרַת תְּפָאֶרֶת גִּדְּלָתוֹ, זֶה עֵקֶר קִדְשָׁתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּחִינַת וְהַתְּגַדְּלִיתִי וְהַתְּקַדְּשִׁיתִי שְׂנִתְגַּדֵּל וְנִתְקַדֵּשׁ שְׁמוּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת שְׂמִקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל. וְהַהִתְפָּאָרוֹת הוּא בְּחִינַת כָּלְלִיּוֹת הַגִּנּוּיִן וְעֵקֶר הַגִּנּוּיִן הֵם בְּחִינַת תֵּלֶת גִּנּוּיִן דְּעֵינָא שְׂמֵאִירִין לְבַת עֵין, שְׂזֵהוּ בְּחִינַת קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל שְׂכָלוּלִים מְשַׁלֵּשָׁה אֲבוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת תֵּלֶת גִּנּוּיִן דְּעֵינָא שְׁעַל יָדָם עֵקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת.

ועל – בן הקדשה משלשת, כי ההתפארות היא הקדשה וכנ"ל, כי ההתפארות על – ידי קיום התורה שהיא בכל בחינותיה משלשת כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת פח), בריך רחמנא דיהב לן אורין תליתאה על – ידי תליתאה ביום תליתאה וכו'. ועל – בן ברפת הזמון שאז עקר התגלות ההתפארות הוא בשלשה, כי עקר ההתפארות הוא בחינת שלשה בחינת תלת אבהן. תלת גונין. קדשה משלשת וכו' כנ"ל. ואז עקר חיוב הכוס של ברפת המזון, כי הכוס הוא בחינת התגלות ההתפארות שמתגלה בשלשה דיקא כנ"ל. וזה בחינת שלשה ברכות של ברפת המזון:

(ג) וזה בחינת שלשה סעדות של שבת, כי עקר התגלות ההתפארות בחינת ארץ – ישראל הוא בשבת שאז עולין כל המצוות לפני ה' יתברך. וה' יתברך מתפאר בהם, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה על פסוק, צדק לפניו יהלך וכו'. (סימן רעז). ועל – בן אז אנפאה נהירין בנהירו עלאה על – ידי אור ההתפארות של ישראל. ועקר התגלות ההתפארות הוא על – ידי הצדיק כנ"ל שהוא בחינת משה. וזהו בחינת, כליל תפארת נתת לו וכו'. שאומרים בשבת. וזה בחינת ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ תפארת גדלה וכו'. נמצא, שעקר ההתפארות בשבת. ועל – בן אז מצוה גדולה לאכל סעדת שבת, כי עקר התגלות ההתפארות הוא בשעת האכילה הקדושה שהוא בחינת אכילה של שבת. ועל – בן צריכין לאכל שלש סעדות בשבת, כי ההתפארות כלול משלש כנ"ל. ואלו התלת גונין שהם כלל ההתפארות, מאירין לבת עין, שהוא בחינת כוס של ברכה, בחינת מלכות דוד, בחינת ארץ – ישראל שמקבלת כל ההתפארות. כי משם עקר קדשת ארץ – ישראל כנ"ל וזהו בחינת ברפת המזון בשלשה על הכוס שאז עקר שלמות מצות ברכת המזון, כי אז מזמנין בשלשה על הכוס. שכל זה הוא בחינת שלמות התגלות ההתפארות שעל – ידי זה מתגלה ביותר קדשת ארץ – ישראל שזהו עקר מצות ברכת המזון כנ"ל:

(ד) ועל – בן אברהם הוא הראשון שגלה קדשת ארץ – ישראל כמו שאיתא בזהר ומובא בדברינו כמה פעמים, כי אברהם היה נדיב לב הראשון. שכל עבודתו היתה רק רצון וכסופין דקדשה כמו שמבאר במקום אחר, כי הוא היה קדם מתן תורה. ובתחלת עבודתו לא היה יודע משום מצוה. והיתה כל עבודתו רק רצון וחשק וכסופין דקדשה והיה חזק ועז בהרצון מאד נגד כל העולם כלו שעמדו בנגדו למנעו. עד שזכה על – ידי זה לשבר כל האויבים והמונעים שזהו בחינת שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך, המובא לעיל שזה נאמר על אברהם. ועל – ידי כל זה התפאר בו ה' יתברך מאד, כמו שכתוב, אברהם אברהם. ועל – ידי זה זכה לגלות קדשת ארץ – ישראל, כי קדשת ארץ – ישראל נתגלה על – ידי ההתפארות שעקרו על – ידי הרצון וכו' וכנ"ל. ועל – ידי גדל חשקו ורצונו הטוב שהיה עז וחזק בזה מאד זכה שנתגלה לו מצות מילה שהוא תקון הברית שעל – ידי זה עקר שבירת העזות דסטרא אחרא שממש כל המונעים

וְזוֹכִין לְעֻזּוֹת דְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא תְּלוּי בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית כִּי בּוֹ עֵז בּוֹ תִּקְפָּא בְּיָדוֹעַ וְזָכָה לְהוֹלִיד אֶת יִצְחָק
שֶׁהוּא הָרֵאשׁוֹן שֶׁנּוֹלַד בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּמֶּנּוּ הִתְחִיל הַשְׁמָחָה וְהַהֲתַפָּאוֹת דְּקִדְשָׁה. וְעַל – בֵּן
נִקְרָא עַל שֵׁם הַצָּחוּק וְהַשְׁמָחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, צָחוּק עָשָׂה לִי אֱלֹקִים וְכוּ'. כִּי עָקֵר הַשְׁמָחָה עַל –
יְדֵי הַהֲתַפָּאוֹת בֶּן"ל:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָהּ

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 106 – יז תמוז תשס"ד לפ"ק
יז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות ברכת הפרות הלכה ב

הלכה ב: ענין ברכת הנהנין ודין קדימה משבעה מינים שנשתבחה בהן ארץ – ישראל קודמין לכל. וכל הקודם בפסוק קודם לברכה:

כי אנחנו עם קדוש בני ישראל צריכין שיהיה כל מזונותינו משפע של ארץ – ישראל, כי רק ארץ – ישראל שייך לנו בני ישראל, אבל שפע ואכילה של חוץ – לארץ אינו פדאי לנו, כי חוץ – לארץ הוא אגיר הטמא. והיא תחת ממשלת הסטרא אחרא ואינו ראוי השפעתה לישראל, על – בן אנו צריכין לתקן כל אכילתנו ושתיתנו שיהיה בבחינת שפע של ארץ – ישראל באלו יוצא מארץ – ישראל. וזה נעשה על – ידי הברכה שאנו מברכין על כל דבר. וכשאנו מברכין ומודים אותו יתברך שבראם בזה בעצמו נעשה ארץ – ישראל בכל מקום, כי עקר ארץ – ישראל נעשה על – ידי פח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים, כמו שכתב רנו יאיר על ענין מחאת פה בתפלה (סימן מד), עין שם. דהינו מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, למה פתח התורה בבראשית וכו'? אלא משום פח מעשיו וכו' ברצונו נתנה להם. וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. נמצא שעקר ארץ – ישראל נעשה על – ידי שנתגלה ש' יתברך ברא כל העולם פלו ובדיו לתנה למי שירצה. וכשאנו מברכים ומודים אותו יתברך על איזה פרי שבראה. אזי אנו מגלין קדשת ארץ – ישראל גם באותו המקום שגדל הפרי מאחר שאנו מגלין ומודים שהוא יתברך ברא הכל שמונה נעשה עקר קדשת ארץ – ישראל פנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה פתיב לה' הארץ ומלואה. וכתוב, והארץ נתן לבני האדם. פאן קדם ברכה אזי לה' הארץ ומלואה וכו'. פאן לאחר ברכה אזי, והארץ נתן לבני – אדם. נמצא, שלאחר ברכה פתיב והארץ נתן וכו'. והינו בחינת פח מעשיו וכו' לתת להם נחלת גוים, הינו שעל – ידי הברכה אנו קונין את

הָעוֹלָם שֶׁה' יִתְבָּרַךְ נִתְּנָה לָנוּ עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה שֶׁאֲנוּ מְבָרְכִין אוֹתוֹ כִּנ"ל. וְזֶהוּ מִמֶּשׁ בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָה כַּח מַעֲשֵׂיו וְכו'. הוּא בְּרָאָה וּבִרְצוֹנוֹ נִתְּנָה לָהֶם וּבִרְצוֹנוֹ נִטְלָה מֵהֶם וּנְתַנָּה לָנוּ. וְכֵן עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה נִתְּגַלָּה כָּל זֶה גַם – בֵּן כִּנ"ל. בְּבַחֲבִינַת וְהָאֶרֶץ נִתַּן לַבְּנֵי הָאָדָם הַנֶּאֱמָר לְאַחַר בְּרָכָה כִּנ"ל. וְעַל – בֵּן גַּם כֵּאֵן נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. וְזֶהוּ הַשְּׁנוּי שֶׁבֵּין הַכְּתוּבִים. שְׁקֹדֶם הַבְּרָכָה כְּתִיב לֵה' הָאֶרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ. שִׁפְרָשׁ רִש"י שְׁקָאֵי עַל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּשְׂאֵר אֲרָצוֹת. וְאַחַר בְּרָכָה כְּתִיב סֵתֶם וְהָאֶרֶץ נִתַּן לַבְּנֵי הָאָדָם, אֶרֶץ סֵתֶם, כִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב אֶרֶץ סֵתֶם הוּא אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּקְרָא אֶרֶץ סֵתֶם, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב רַבֵּנוּ גִרּוֹ יָאִיר. וְכִמְרַגֵּל בְּדִבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָה לְקֶרֶא אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ סֵתֶם, הֵינּוּ שְׁלֹאֲחַר הַבְּרָכָה שֶׁנִּתְּגַלָּה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל וּבִרְצוֹנוֹ לִתְּנָה לָמִי שִׁירְצָהּ. אֲזִי וְהָאֶרֶץ נִתַּן לַבְּנֵי – אָדָם 'אֶרֶץ' סֵתֶם, הֵינּוּ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ שֶׁנַּעֲשֶׂה הַכֹּל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. אֲבָל קֹדֶם בְּרָכָה יֵשׁ חֲלוּק בֵּין אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁקֹדֶשְׁתָּהּ מִכָּבֶד וּבֵין שְׂאֵר אֲרָצוֹת שֶׁהֵם חוּץ – לְאֶרֶץ. וְזֶהוּ שֶׁמִּחֲלַק הַפְּסוּק הַנֶּאֱמָר קֹדֶם בְּרָכָה כְּתִיב לֵה' הָאֶרֶץ וּמְלוֹאָהּ תִּבֵּל וְכו', דִּהֵינּוּ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּשְׂאֵר אֲרָצוֹת, כִּמּוֹ שִׁפְרָשׁ רִש"י. כִּי קֹדֶם הַבְּרָכָה קֹדֶם שֶׁנִּתְּגַלָּה שֶׁהַכֹּל שְׁלוֹ יִתְבָּרַךְ, אִף – עַל – פִּי שֶׁבִּאֲמַת הַכֹּל שְׁלוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב, לֵה' הָאֶרֶץ וּמְלוֹאָהּ וְכו'. אִף – עַל – פִּי – כֵּן לֹא נִמְשָׁךְ קֹדֶשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה בְּכָל מְקוֹם כִּנ"ל. רַק בְּשִׁנְתְּגַלָּה גַם לְמִטָּה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל וְהוּא נִתְּנָה לָנוּ בְּבַחֲבִינַת וְהָאֶרֶץ נִתַּן לַבְּנֵי הָאָדָם כִּנ"ל, כִּי עֶקֶר כָּל הַקְּדוּשׁוֹת אֵינָן נִמְשָׁכוֹת רַק בְּשִׁנְתְּגַלָּה לְמִטָּה קֹדֶשֶׁת אֱלֻקוֹתוֹ וּמִלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁאֲזִי נִמְשָׁךְ הַקְּדוּשָׁה גַם לְמִטָּה. וְאֲזִי נַעֲשֶׂה בְּכָל מְקוֹם אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה שֶׁעַל יְדֵהּ נִתְּגַלָּה אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא בְּרָא הַכֹּל. וּבִרְצוֹנוֹ נִתְּנָה לָנוּ, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב, וְהָאֶרֶץ נִתַּן וְכו' כִּנ"ל. נִמְצָא, שֶׁעַל – יְדֵי הַבְּרָכָה נַעֲשֶׂה בְּכָל מְקוֹם אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל:

גַּם אֵיחָד בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ גִרּוֹ יָאִיר שֶׁעֶקֶר אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. עַל – יְדֵי עֵינֵי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא מַשְׁגִּיחַ בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל תָּמִיד, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב, תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּהּ וְכו'. וְעַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ קֹדֶשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁעַל – יְדֵי זֶה הַהִתְפָּאָרוֹת נַעֲשִׂין בְּחִינַת תְּפִלִּין. וְעַל – יְדֵי הַתְּפִלִּין מַחֲזִין נַעֲשִׂין בְּחִינַת עֵינַיִם שֶׁמַּשְׁגִּיחַ בָּהֶם שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קֹדֶשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל, עֵין שֶׁם הֵיטֵב בִּמְאֹמֶר הַמִּתְחִיל מִי שְׂיוּדַע מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְכו' (בְּלֻקוּטֵי תַנְיָנָא סִימָן מ"ט). וְזֶה בְּחִינַת הַבְּרָכָה שֶׁעַל יְדֵהּ אֲנוּ עוֹשִׂין אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי כִּשְׁאֲנוּ מְבָרְכִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וּמִשְׁבַּחִין וּמִתְּפָאֲרִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. אֲזִי הוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּנוּ בְּבַחֲבִינַת אֵת ה' הָאֱמֶרֶת וְה' הָאֱמֶרֶךְ, דִּהֵינּוּ שֶׁאֲנוּ מִתְּפָאֲרִין וּמְבָרְכִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וְהוּא מֵאֲמִירָנוּ שֶׁאֲנוּ מִתְּאֲמָרִין וּמִתְּפָאֲרִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא אֵלֵינוּ שְׁבָרָא הַכֹּל. אֲזִי וְה' הָאֱמֶרֶךְ, שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּנוּ גַם – בֵּן שֶׁאֲנַחֲנוּ עִמּוֹ בְּבַחֲבִינַת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בֶּךָ אֶתְּפָאֵר וְעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קֹדֶשֶׁת

אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֹּה"ל. נִמְצָא שֶׁעַל – יְדֵי הַבְּרָכָה נַעֲשֶׂה בַּחֲנִינָה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְעַל – בֵּן שְׁבַעַת הַמִּינִין שֶׁבָּהֶן נִשְׁתַּבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הֵם מְקַדְּמִים לַבְּרָכָה, כִּי שְׁבַעַת הַמִּינִים שֶׁהֵם שְׁבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, הֵם עֲצָמָם בַּחֲנִינָה קִדְּשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר קִדְּשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי עֵינֵי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁמִּסְתַּכֵּל בָּהּ תָּמִיד כֹּה"ל וּבְשְׁבַעַת הַמִּינִין אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוּם לַבְּרָכָה, כֹּל הַמְּקָרָא הַזֶּה כָּלוּ לְשַׁעֲוִירִין נֶאֱמַר חֲטָה לְבַכְדֵּי אֲכִילַת פָּרֶס וְכו'. נִמְצָא שֶׁשְׁבַעַת הַמִּינִין הֵם שַׁעֲוִירִין שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבָּהֶם מְשַׁעְרִין שַׁעֲוִירֵי תּוֹרָה. וְשַׁעֲוִירִין דְּאוֹרִיתָא הֵם בַּחֲנִינָה עֵינִים בַּחֲנִינָה הַשָּׁחַר שְׁבַעִין שֶׁהוּא מְצַמֵּם הָרָאוֹת שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה שַׁעֲוִירָא דְּאַתָּוֹן דְּאוֹרִיתָא (וּכְמַבְאָר הֵיטֵב בִּמְאֹמֶר מִיִּשְׂרָאֵל דְּסַפִּינָא סִימֵן לִמ"ד). וְעַל – בֵּן שְׁבַעַת הַמִּינִין שֶׁהֵם שַׁעֲוִירִין דְּאוֹרִיתָא, הֵם בְּבַחֲנִינָה עֵינִים – בֵּת עֵין. וְעַל – בֵּן הֵם שְׁבַעַת כְּנָגֵד שְׁבַעַת גְּלָדֵי עֵינָא וְעַל – בֵּן בָּהֶם דִּיקָא נִשְׁתַּבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי בַּחֲנִינָה עֵינֵי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּנֹזֵכֶר לְעִיל. וְעַל – בֵּן מִשְׁבַּחַת הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְצָא בָּהּ שְׁבַעַת הַמִּינִין אֵלּוּ שֶׁהֵם בַּחֲנִינָה שַׁעֲוִירִין דְּאוֹרִיתָא בַּחֲנִינָה בֵּת עֵין שְׁבַעַת גְּלָדֵי עֵינָא בַּחֲנִינָה צִמְצוּם הָרָאוֹת. וְעַל – בֵּן עַל – יְדֵי שְׁבַעַת מִינִים אֵלּוּ שֶׁהֵם שַׁעֲוִירִין דְּאוֹרִיתָא יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ עֵינֵי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר הַהַשְּׁגָחָה עַל – יְדֵי בֵּת עֵין, דִּהְיָנוּ צִמְצוּם הָרָאוֹת שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה שַׁעֲוִירִין דְּאוֹרִיתָא כֹּה"ל. נִמְצָא, שֶׁשְׁבַח שְׁבַעַת הַמִּינִים שִׁיךְ לְשִׁבַּח הַסְּמוּךְ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּהּ, כִּי עֵינֵינוּ יִתְבָּרַךְ שֵׁם עַל – יְדֵי שְׁבַעַת הַמִּינִים שֶׁהֵם בַּחֲנִינָה שַׁעֲוִירִין דְּאוֹרִיתָא בֵּת עֵין כֹּה"ל. נִמְצָא, שֶׁשְׁבַעַת הַמִּינִים שֶׁבָּהֶם נִשְׁתַּבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הֵם עֲצָמָם בַּחֲנִינָה קִדְּשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֹּה"ל. וְעַל – בֵּן הֵם קוֹדְמִים לַבְּרָכָה, כִּי עֵקֶר הַבְּרָכָה הוּא רַק לְהַמְשִׁיךְ קִדְּשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֹּה"ל. וְעַל – בֵּן כָּל הַקּוֹדֵם בַּפְּסוּק קֹדֵם לַבְּרָכָה, כִּי אֲתָוֹן דְּאוֹרִיתָא הֵם בַּחֲנִינָה עֵינֵי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ, בַּחֲנִינָה בֵּת עֵין כֹּה"ל. כִּי בְּהַתּוֹרָה מְלַבֵּשׁ הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּבִיכּוֹל כְּמוֹבָא בִּמְאֹמֶר 'אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה' הַמְּדַבֵּר מִהַשְּׁגָחָה בְּסִימֵן יג. וְעַל – בֵּן כָּל הַקּוֹדֵם בַּתּוֹרָה קוֹדֵם לַבְּרָכָה, כִּי הוּא סְמוּךְ בְּיוֹתֵר לְהַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ שֵׁם – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קִדְּשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֹּה"ל שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַבְּרָכָה כֹּה"ל:

וְעַתָּה מֵיִשָּׁב הֵיטֵב מֶה שֶׁהִקְשׁוּ בַּגְּמָרָא עַל פְּסוּק אֶרֶץ חֲטָה וְשַׁעֲוִירָה שֶׁלְּמַדּוּ מִמֶּנּוּ דִּין קְדִימָה. וְהִקְשׁוּ הַהוּא לְגוֹפָא אֲצִטְרִיךְ, כִּי כָּל הַמְּקָרָא לְשַׁעֲוִירִין נֶאֱמַר וְכו'. כִּי אֲדִרְבָּא, זֶהוּ דִּיקָא שְׁבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְצָא בָּהּ שְׁבַעַת מִינִין אֵלּוּ שֶׁבָּהֶם מְשַׁעְרִין שַׁעֲוִירִין דְּאוֹרִיתָא שֶׁזֶה בַּחֲנִינָה בֵּת עֵין שֶׁמִּזֶּה בְּעֲצָמוֹ נַעֲשֶׂה קִדְּשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֹּה"ל וּמִחֲמַת זֶה בְּעֲצָמוֹ רָאוּי לְהַקְדִּימָם לַבְּרָכָה, כִּי עֵקֶר הַבְּרָכָה הוּא לְהַמְשִׁיךְ קִדְּשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֹּה"ל:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת לְמַטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 107 – יח תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות ברכת הפרות הלכה ד

הלכה ד: ענין ברכת הנהנין. ודין קדימה בפרות. וחשיבות פרות ארץ – ישראל שקודמין להברכה:

על – פי התורה חבלים נפלו לי בנעימים וכו' (בלקוטי תניינא סימן עא), עין שם היטב מראשה לסופה:

(א) וזה בחינת כלל ברכת הנהנין, פי עקר הברכה הוא בשביל להעלות הדבר ולקשרו לנעם העליון, כי זה ידוע שצריך האדם לבלי לקבל הנאה ותענוג מגוף הדבר שאוכל ושותה וכו' רק להעלות התענוג מגוף הדבר שאוכל ושותה וכו', רק להעלות התענוג והאהבה שמלבש בזה הדבר להעלותו לשרשו העליון שבקדשה. ושרש העליון של כל האהבות והתענוגים הוא בחינת נעם העליון שמשם נשתלשלין ונמשכין כל נעימת הטעמים והתענוגים שיש בכל דבר בבחינת מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים. שכל האהבות שמלבשין בכל התענוגים כלם נמשכין בשרשם העליון מבחינת נעם העליון שהוא בחינת יוסף שהיה יפה תאר ויפה מראה. וזהו מה יפית ומה נעמת אהבה וכו'. ובשביל זה צריכין לברך על כל דבר שרוצה להנות ממנו. כי על ידי הברכה הוא מקשר ומעלה הדבר לשרשו לבחינת נעם העליון, כי כל הברכות הם בחינת שירות ותשבחות לה' יתברך שמשבחין ומברכין לה' יתברך שפרא את הדבר הזה.

ועל – כן כל הברכות שבעולם הם בבחינת נעם העליון בבחינת פי נעים נאווה תהלה. וכתיב זמרו לשמו כי נעים שזהו בחינת נעים זמירות ישראל (שמואל ב ב) שהביא שם רבנו זכרוננו לברכה בסוף התורה הנ"ל, כי כל הברכות הם בחינת זמירות ותהלות ותשבחות לה' יתברך שעל

– יְדֵי זֶה עֵקֶר הַהִתְקַשְׁרוֹת לְבַחֲנִית נָעַם הָעֲלִיּוֹן, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְדַבֵּק בַּהֲבוּרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. לְזִכּוֹת לְנָעַם הָעֲלִיּוֹן לַחֲזוֹת בְּנָעַם ה' כִּי אִם עַל – יְדֵי דְבוּרֵי בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת וְתַפְלוֹת וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבָּחוֹת. שְׁכָלָם הֵם בְּבַחֲנִית נָעַם, בַּחֲנִית נָעִים זְמִירוֹת וְכו'. כֵּן"ל. וְזֶה בַּחֲנִית כָּלָל כָּל הַבְּרָכוֹת שְׁצָרִיכִין לְבָרֵךְ עַל כָּל דְּבַר שֶׁנֶּהֱנִין מִמֶּנּוּ וְאִסּוּר לַהֲנוֹת מִהָעוֹלָם הַזֶּה בְּלֹא בְּרָכָה, כִּי צָרִיכִין לַהֲעֵלוֹת וּלְקַשֵּׁר כָּל הַהֲנָאוֹת וְהַטַּעֲמִים וְהַתַּעֲנוּגִים לְשִׁרְשָׁם שֶׁהוּא נָעַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁזֶה זֻכֵּין עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה בְּכֻנְיָה שֶׁהוּא בַּחֲנִית נָעַם כֵּן"ל. שְׁעַל – יְדֵי זֶה מַעֲלִין וּמְקַשְּׁרִין כָּל הָאֲהָבוֹת וְהַתַּעֲנוּגִים לְשִׁרְשָׁם לְבַחֲנִית נָעַם הָעֲלִיּוֹן כֵּן"ל. וְעַל – בֵּן עֵקֶר קִדְשָׁת כָּל הַמַּאֲכָלִים הוּא מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִית כָּל הַמִּצְוֹת הַתְּלוּיֹת בָּאֶרֶץ שְׁכָלָם בְּמִינֵי מֵאֲכָל, דִּהְיִינוּ הַשְּׂבָעָה מִיָּנִים וְכַמוֹכָא לְעִיל, כִּי עֵקֶר הַשְּׂפָעַת נָעַם הָעֲלִיּוֹן הוּא בָּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּמְבָּאֵר בַּהֲתוֹרָה הֵן"ל, עַל – בֵּן שֵׁם בָּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עֵקֶר קִדְשָׁת הָאֲכִילָה, כִּי עֵקֶר קִדְשָׁת הָאֲכִילָה הוּא בְּשׁוֹכֵין לְקַשֵּׁר הַטַּעַם וְהַתַּעֲנוּג לְבַחֲנִית נָעַם הָעֲלִיּוֹן הוּא בָּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּמְבָּאֵר בַּהֲתוֹרָה הֵן"ל. וְעַל – בֵּן שֵׁם בָּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עֵקֶר קִדְשָׁת הָאֲכִילָה, כִּי עֵקֶר קִדְשָׁת הָאֲכִילָה הוּא בְּשׁוֹכֵין לְקַשֵּׁר הַטַּעַם וְהַתַּעֲנוּג לְבַחֲנִית נָעַם הָעֲלִיּוֹן כֵּן"ל שֶׁהוּא בַּחֲנִית מַחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֵּן"ל. וְעַל – בֵּן עֵקֶר כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁמְבָרְכִין עַל כָּל הַמַּאֲכָלִים אֲנִי לְמִדִּין מִבְּרַכַּת הַמְּזוֹן, כִּמּוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבְּרָכָה, הַשְּׂתָא לְאַחֲרֵי מְבָרַךְ, לְפָנָיו לֹא, כִּמּוֹ שֶׁמְבָאֵר. כִּי עֵקֶר כָּל הַבְּרָכוֹת הוּא לְהַמְשִׁיךְ קִדְשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בַּחֲנִית נָעַם הָעֲלִיּוֹן כִּדִּי לַהֲעֵלוֹת וּלְקַשֵּׁר כָּל הָאֲהָבוֹת לְשִׁרְשָׁן כֵּן"ל. וְעַל – בֵּן לְמִדִּין כָּל הַבְּרָכוֹת מִבְּרַכַּת הַמְּזוֹן, כִּי עֵקֶר בְּרַכַּת הַמְּזוֹן הוּא לְהַמְשִׁיךְ בַּחֲנִית קִדְשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּמּוֹ שְׂכַתוֹב, וְאֲכַלְתָּ וְכו' וּבְרַכְתָּ וְכו' עַל הָאֶרֶץ. וְכַמְבָּאֵר לְעִיל כַּמָּה פְּעָמִים. וְעַל – בֵּן פְּרוֹת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל קוֹדֶמִין לְבְּרָכָה, כִּי עֵקֶר הַבְּרָכָה הִיא לְהַמְשִׁיךְ קִדְשָׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בַּחֲנִית נָעַם שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הָעֲלִיּוֹן שֶׁבְּקִדְשָׁה שֶׁל כָּל הַטַּעֲמִים וְהָאֲהָבוֹת וְהַתַּעֲנוּגִים שֶׁבָּעוֹלָם כֵּן"ל. שְׁוֹכֵין לְזֶה עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה כֵּן"ל:

(ב) וְעַל – בֵּן תִּקְנוֹ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבְּרָכָה דִּין קְדִימָה בְּפִירוֹת כְּפִי חֲשִׁיבוֹת וּמַעֲלַת הַפְּרוֹת, כִּי כָּל הַכְּבוֹד וְהַחֲשִׁיבוֹת שֶׁבָּעוֹלָם נִמְשָׁךְ מִשָּׁם מִבַּחֲנִית נָעַם הָעֲלִיּוֹן כַּמְבָּאֵר בַּהֲתוֹרָה הֵן"ל. שְׁעַל – יְדֵי הַשְּׂפָעַת הַנָּעַם הָעֲלִיּוֹן נִמְשָׁךְ הַתְּגָלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַבְּרִיאָה, שְׂרֵשׁ כָּל הָעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם וְכו', עֵין שָׁם. וְעַל – בֵּן רֵאיוֹ לְחַלֵּק כְּבוֹד וְחֲשִׁיבוֹת לְהַפְּרוֹת לְעֵנִין בְּרָכָה לְהַקְדִּים הָרֵאיוֹ לְהַקְדִּים, כִּי עַל – יְדֵי הַבְּרָכָה נִמְשָׁךְ הַשְּׂפָעַת נָעַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשָּׁם עֵקֶר הַכְּבוֹד וְהַחֲשִׁיבוֹת כֵּן"ל. וְעַל – בֵּן רֵב הַכְּבוֹד שֶׁבָּנִי – אָדָם מְכַבֵּדִין זֶה אֵת זֶה הוּא בְּמִינֵי מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה. בְּדֶרֶךְ הָעוֹלָם שֶׁבְּשֹׂאֲחֹד נִכְנָס לְבֵית חֲבֵרוֹ וְרוֹצֶה לְכַבְּדוֹ הוּא מְכַבֵּד אוֹתוֹ בְּאִיזָה דְּבַר מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה. וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבְּרָכָה לְעֵנִין אִסּוּר וְהִתֵּר, 'חֲתִיכָה הָרֵאיוֹיָה לְהַתְּכַבֵּד'. כִּי עֵקֶר כָּל הַכְּבוֹד נִמְשָׁךְ מִנָּעַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהַשְּׂפָעַתוֹ מְלַבֵּשׁ בְּכָל הַמַּאֲכָלִים וּמִשְׁקָאוֹת. וְעַל – בֵּן שָׁם עֵקֶר הַכְּבוֹד כֵּן"ל. וְזֶה בַּחֲנִית שֶׁלַּחַן מְלָכִים, בַּחֲנִית מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. (כִּמּוֹ שְׂכַתָּב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ

לְבָרְכָהּ בַּמָּקוֹם אַחֵר בְּהַתּוֹרָה וַיֵּבֶן ה' אֱלֹקִים אֶת הַצֵּלַע בְּסִימֵן סוּ. בִּי עָקַר הַכְּבוֹד מִתְגַּלָּה עַל – יְדֵי בַחֲיִנַת נֶעֱם הָעֲלִיּוֹן שְׂזוּכִין לְקַבֵּל מִשָּׁם בְּשַׁעַת הַשְּׁלָחַן וּדְקָדָשָׁה בְּשְׂזוּכִין לְבָרֵךְ הַבְּרָכוֹת בְּרָאוּי וּכְנ"ל:

ג) וְזֶה מֵה שֶׁהַתּוֹרָה מְשַׁבַּחַת אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּשַׁבַּעַת הַמִּינִין שֵׁשׁ בָּהּ פְּרוֹת טוֹבִים כְּאֵלֶּה וְשֶׁהִיא אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ. וְלִכְאוּרָה הַדְּבָר תְּמוּנָה. וְכִי זֶה הוּא שְׂבַח שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה כָּל כָּךְ. וְה' יִתְבָּרֵךְ הַבְּטִיחַ בְּכַמָּה הַבְּטָחוֹת לְאַבְרָהָם וּלְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת אֶת הָאֶרֶץ לְזֶרַעַם וּבִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי מֹשֶׁה כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים שֶׁהוּא מוֹכֵן לְקִים הַבְּטָחוֹת לָתֵן לָהֶם אֶת הָאֶרֶץ וְכָל הַתּוֹרָה מְלַאֵה מְשַׁבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְמַעַן וּמִדְּקָדֵק בָּהּ. וְכָל פַּעַם שֶׁמוֹכִיחַ וּמְזַהֵר אוֹתָם עַל קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת בְּכָל־לִיּוֹת אוּ בַּפְּרָטִיּוֹת הוּא מְזַכֵּיר עַל פִּי – רַב אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כְּדִי לְבֹא לְרִשְׁתָּהּ אֶת הָאֶרֶץ וְכו', כַּמְבָּאֵר בַּפְּסוּקִים רַבִּים אֵין מְסַפֵּר. וְכִי כָּל הָרַעַשׁ הַזֶּה כְּדִי לְאָכַל פְּרוֹת טוֹבִים כְּאֵלֶּה? אַךְ בְּאַמֶּת עָקַר הַכּוֹנֵה הוּא שֵׁשׁ בָּהּ פְּרוֹת טוֹבִים וּמִתּוֹקִים כְּאֵלֶּה שֶׁמְקַבְּלִים טַעַם וְנִעְיִמַת מִתִּיקוּתָם מִנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן. וְשֵׁם דִּיקָא יְכוּלִין לְהַתְקַשֵּׁר לְנֶעֱם הָעֲלִיּוֹן עַל – יְדֵי הַפְּרוֹת הַטוֹבִים שֵׁשׁ שָׁם. עַל – יְדֵי שְׁנִזְכָּה לְקִים הַמְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בָּהֶם שְׁנוּהֲגִין בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל דִּיקָא. נִמְצָא, שֶׁעָקַר מֵה שֶׁמְשַׁבַּח אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּשַׁבַּעַת הַמִּינִין הַטוֹבִים, עָקַר הַכּוֹנֵה עַל שְׂרֵשׁ הַטַּעַם שֶׁלָּהֶם שֶׁהוּא נֶעֱם הָעֲלִיּוֹן שְׂזוּכִין בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל דִּיקָא וְזֶהוּ בּוֹדָאי שְׂבַח גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, כִּי עָקַר עֲבוּדַת הָאָדָם כָּל יְמֵי חַיָּיו הוּא לְזָכוֹת לְנֶעֱם הָעֲלִיּוֹן לַחֲזוֹת בְּנֶעֱם ה'. לְהַפִּיר גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב, אַחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ וְכו' לַחֲזוֹת בְּנֶעֱם ה':

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבָרְכָהּ עַל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שֶׁנִּתְאַוָּה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כָּל כָּךְ וְהַתְּפִלָּה תַּקְט"ו תְּפִלוֹת כְּדִי לְבֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְהַקְּשׁוּ עַל זֶה, וְכִי לְאָכַל מִפְּרִיָּהּ הוּא צְרִיךְ וְלִשְׁבֹּעַ מִטוֹבָהּ? אֵלֶּה בְּשִׁבִּיל לְקִים הַמְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאֶרֶץ. וְהַדְּבָר תְּמוּנָה וּדְקָאֵרִי לָהּ מֵה קָאֵרִי לָהּ. וְכִי יַעֲלֶה עַל הַדַּעַת שֶׁמֹּשֶׁה יִתְאַוָּה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִּיל לְאָכַל מִפְּרִיָּהּ וְלִשְׁבֹּעַ מִטוֹבָהּ. אַךְ עָקַר הַקְּשִׁיא וְהַתְּרוּץ הוּא מֵה שֶׁכְּתוּב, כִּי מִחֲמַת שְׂרוּאֵין שֶׁמֹּשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם מְשַׁבַּח אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבַּח הַפְּרוֹת כְּנ"ל, עַל – כֵּן הוּא מְקַשֶּׁה זֹאת, וְכִי לְאָכַל מִפְּרִיָּהּ וְכו'. כִּי אֲנִי רוֹאִין שֶׁכָּל שְׂבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא מְשַׁבַּח אוֹתָהּ שֶׁהִיא אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ אֶרֶץ חֹטָה וְשִׁעוּרָה גִּפֹּן וְתֵאֵנָה וְכו'. וְזֶה שֶׁמִּתְרַץ, אֵלֶּה בְּשִׁבִּיל לְקִים מְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאֶרֶץ, הֵינּוּ כִּי בְּאַמֶּת שְׂבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הֵן הֵן פְּרוֹתֶיהָ הַטוֹבִים וְהַנִּעְיָמִים. וּבְשִׁבִּיל זֶה הַתְּאַוָּה מֹשֶׁה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל אַךְ לֹא הִיתָה כּוֹנֵנָתוֹ חֵס וְשְׁלוֹם, לְטַעַם הַגִּשְׁמִי שֶׁל הַפְּרוֹת, רַק עָקַר כּוֹנֵנָתוֹ כְּדִי לְזָכוֹת לְקִים הַמְצוּוֹת הַתְּלוּיּוֹת בְּאֶרֶץ. כְּדִי שֶׁעַל – יְדֵי הַמְצוּוֹת יִקְשֹׁר טַעַם הַמִּתִּיקוּת וְנִעְיִמַת הַפְּרוֹת לְשִׁרְשֵׁן לְבַחֲיִנַת נֶעֱם הָעֲלִיּוֹן שֶׁזֶה עָקַר תְּשׁוּקַת מֹשֶׁה וְכָל הַצְּדִיקִים לְזָכוֹת לַחֲזוֹת בְּנֶעֱם ה' שֶׁזֶה עָקַר הַתְּכַלִּית כְּנ"ל:

(ד) והנה מבאר בהתורה הנ"ל שארץ – ישראל היא בחינת נעם ועל – בן שם עקר המחין, כי אין חכמה בחכמת ארץ – ישראל, כי עקר המחין נמשכין מנעם העליון ששופע בארץ – ישראל כנ"ל, אבל מחין של חוץ – לארץ הם בחינת חובלים, בחינת מחלקת וכו', כמו שמבאר שם. ומחמת שאלו המחין של חוץ – לארץ, שהם בחינת חובלים, מבקשים לעצמן תקון. ותקונם היא בעת שמקבלים השפעת הנעם העליון על – ידי כלי הנעשה על – ידי צדקה וכו'. שאז באין המחין של חוץ – לארץ בחינת חובלים ונופלים למחין של ארץ – ישראל, בחינת נעם כדי להתתקן על – ידי זה, כי אז הוא זמן תקונם וכו', כמבאר שם. על – בן לפעמים המחין של חוץ – לארץ בחינת חובלים הם פגומים כל כך עד שגורמים פגם גם להמחין של ארץ – ישראל שהם בחינת נעם ולא די שלא נתתקנים החובלים על – ידי הנעם אדרבא, הם פוגמים אותם. ומזה בא המחלקת שיש בארץ – ישראל גם – בן חס ושלום וכו', עין שם כל זה היטב:

וזה בחינת גדל היסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ – ישראל ועצם רבוי המניעות בלי שעור שצריכין לשבר קדם שבאין לארץ – ישראל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות ה) שארץ – ישראל הוא אחד מהדברים שבאין על – ידי יסורים. ועקר היסורים הם המונעים מארץ – ישראל. וכל זה נמשך מבחינת החובלים הנזכרים לעיל שהם לשון חבלה ויסורים, דהיינו מניעות שהם בחינת מחלקת, כי כל המניעות שבעולם הם בחינת מחלקת, כי האדם רוצה [כל] כך לנסע לארץ – ישראל והמניעות עומדים כנגדו וחולקים עליו ורוצים למנעו חס ושלום, וכל זה נמשך מבחינת החובלים שהם המחין של חוץ – לארץ שהם בחינת מחלקת, הינו מחמת שהחובלים רוצים להתתקן על – ידי הנעם, על – בן תכף בשהאדם נתעורר לילך לארץ – ישראל שאזי כפי התעוררותו ותשוקתו לארץ – ישראל נמשך עליו הארה מבחינת הנעם העליון שהם המחין של ארץ – ישראל. ואזי תכף באים החובלים בנועימים כדי להתתקן כנ"ל. ומחמת שהחובלים הם מחין של חוץ – לארץ בחינת מחלקת, נאחז בהם הזהמא של חוץ – לארץ שהיא ארץ העמים. על – בן מתגבר הרע שבהם ומבלבלין מח האדם וגורמים לו מניעות גדולות מארץ – ישראל וצריך יגיעה לשברם. כי באמת זהו כלל גדול בעבודת הבורא יתברך שפקר כל המניעות שבעולם הם רק מניעת המח, כי כל מה שהאדם רוצה באמת יכול לגמר כרצונו ואין שום מניעה שתוכל למנעו ועקר המניעה היא רק מחמת שעדין אינו מאמין בדעתו בשלמות כראוי שהוא צריך לעשות דבר זה. ושחיו הנצחיים תלויים בזה. כי אם היה האדם מאמין בקדשת ארץ – ישראל כמו שהיא באמת, בודאי לא היה שום מונע בעולם שיוכל למנעו ולא היו כל המניעות שבעולם נחשבים בעיניו למניעות כלל. ובאמת אינם מניעות כלל, כי המניעה הגדולה הוא שצריכין לעבר בשני ימים לדרך רחוק בזה. והלא אנו רואים אלפים ורבבות בני – אדם שפורשין עצמן לימים למרחוק יותר מארץ – ישראל בשביל ספק רוח. זה נוסע למארסעליא וזה ללונדון. וזה לאמריקא שרחוק מאד, מכל שכן לסטאנביל ולעכו

שְׁשִׁיחִים עוֹבְרִים וְשָׁבִים הָרַבָּה. וְאִם מְנִיעָה מַחֲמַת מָמוֹן הָלֹא אָנוּ רוֹאִים כַּמָּה עֲנִיִּים שְׁמִשְׁיָאִין בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וּמוֹצִיָּאִים עֲלֵיהֶם הוֹצָאוֹת הָרַבָּה שְׁעוֹלָה הָרַבָּה יוֹתֵר מֵהוֹצָאוֹת הַנְּסִיעָה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמֵאִין לּוֹקָחִים אֵלּוּ הַהוֹצָאוֹת, הָלֹא הוּא רַק מַחֲמַת שְׁהֶם מִשְׁתּוֹקְקִים כָּל כָּךְ לְהִשְׁיֵא בְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וּמִצָּפִים לֵה' יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁה' יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר לָהֶם בְּכָל מָה שְׁמִכְרַח לָהֶם, מִכָּל שָׁכֵן אִם הָיוּ מִשְׁתּוֹקְקִים בְּאַמֶּת וְהָיוּ חוֹשְׁבִים מַחֲשָׁבוֹת וְתַחבּוּלוֹת עַל זֶה לְבּוֹא לְשֵׁם בּוֹדָאִי הִיָּה ה' יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר לָהֶם בְּלִי סָפֵק. וְעַל – כֵּן אִם הִיָּה הָאָדָם מֵאֲמִין בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל חֵלֶק מֵאֵלֶּף כִּמוֹ שֶׁהִיא בְּאַמֶּת בּוֹדָאִי הִיָּה כָּל אָדָם רֵץ וּפּוֹרֵחַ לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּמוֹ מִי שֶׁהִיָּה רֵץ אִם הִיָּה יוֹדֵעַ שְׁיִמְצָא שֵׁם בּוֹדָאִי אֲלָפִים וּרְבָבוֹת אֲדוּמִים. שְׁבוֹדָאִי הִיָּה רֵץ לְשֵׁם בְּכָל כַּחוֹ וְלֹא הִיָּה שׁוֹם מוֹנֵעַ שְׁיִמְנַעְהוּ וְהִיָּה לוֹוֶה וּמוֹכֵר כָּל אֲשֶׁר לוֹ עַל הוֹצָאוֹת. וְהִיָּה פּוֹרֵחַ לְשֵׁם בּוֹרִיזוֹת וּבִבְהֻלָּה גְדוֹלָה, מִכָּל שָׁכֵן וְכָל שָׁכֵן אִם הִיָּה הָאָדָם מִשִּׁים לְלִבּוֹ שֶׁבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. שְׁכָל הַתּוֹרָה כְּלָה מֵרֵאשִׁיָּה לְסוּפָה מִלֵּאָה מִשְׁבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי הַתּוֹרָה מִתְחַלֶּת מִבְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. וּפֶרֶשׁ רִש"י, לֹא הִיָּה צֶרֶךְ לְהַתְחִיל אֶת הַתּוֹרָה אֶלָּא מֵהַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם וְכו'. וּמִפְּנֵי מָה פָּתַח בְּבֵרֵאשִׁית? בְּשִׁבִּיל כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לַעֲמּוֹ לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם וְכו'. שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים לְסִטִּים אַתֶּם וְכו'. נִמְצָא שְׁכָל הַתּוֹרָה שְׁמִבְּרֵאשִׁית עַד הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם הִפֵּל בְּשִׁבִּיל שְׁנוּכָל לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְכָל הַסְּפֹרִים מֵהַתּוֹרָה מְסַפֵּרֵת מִבְּרֵאשִׁית הָעוֹלָם וְלִדַּת הָאָבוֹת וְסִבּוֹתֵיהֶם וּגְלָגוּלֵיהֶם הִפֵּל הוּא לַעֲשׂוֹת דֶּרֶךְ כְּבוֹשָׁה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן. כִּמוֹ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ גִּלְגַּל עִם אֲבוֹתֵינוּ הָרַבָּה וַעֲשָׂה עִמָּהֶם נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת הָרַבָּה, הִפֵּל בְּשִׁבִּיל לָתֵת לָהֶם וּלְזֶרַעֲם אַחֲרֵיהֶם אֶת אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת כַּמִּבְּאָר בְּהַתּוֹרָה, שֶׁתִּכְף בְּפֶרֶשֶׁת נַח שְׁכָתוֹב שֵׁם לִדַּת אֲבֹרָהֶם אֲבִינוֹ שֶׁהוּא רֵאשׁוֹן לְאָבוֹת וְהוּא הָרֵאשׁוֹן שֶׁגִּלָּה אֱלֹקוֹתוֹ בְּעוֹלָם, תִּכְף וּמִיד גִּלָּה לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ מַעֲלַת קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְצוּהוּ לִילֶךְ לְשֵׁם, כִּמוֹ שְׁכָתוֹב, לֶךְ לֶךְ מֵאֶרֶץ וְכו' אֶל הָאָרֶץ וְכו'. וְשֵׁם כָּל הַפֶּרֶשָׁה וְכָל הַסֵּדֶר מְדַבֵּר מַעֲנִין נְסִיעַת אֲבֹרָהֶם לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְאַחֲרֵי כֵן בְּבֵרֵית בֵּין הַבְּתָרִים שֶׁהִבְטִיחוּ ה' יִתְבָּרַךְ עַל יְרֵשֶׁת אֶרֶץ, כַּמִּבְּאָר שֵׁם בְּפֶרֶשָׁה שְׁמִזְכִּיר הַבְּטָחַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים מִגְּדֵל חֲבָתָה. וְכֵן אַחֲרֵי כֵן אֶצֶל יִצְחָק וַיַּעֲקֹב שְׁמִבְטִיחַ לְכָל אֶחָד כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל הַבְּטָחָה שִׁיתֵּן לָהֶם הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבֹרָהֶם וְחוֹזֵר הַבְּטָחָה זֹאת כַּמָּה פְּעָמִים מִגְּדֵל שְׁבַח מַעֲלַת הַהַבְּטָחָה הַזֹּאת וְכָל סֵפֶר בְּרֵאשִׁית סוֹבֵב הוֹלֵךְ עַל קֶטֶב זֶה שֶׁל הַבְּטָחַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהִבְטִיחַ לְאָבוֹת וְכִמוֹ שְׁפֶרֶשׁ רִש"י עַל פְּסוּק אֵלֶּה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף. וְאֵלֶּה תוֹלְדוֹתֵיהֶם וּגְלָגוּלֵיהֶם עַד שְׁבָאוֹ לְכָלֵל יִשׁוּב וְכו', דִּהְיִינוּ עַד שְׁבָאוֹ לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא הַיִּשׁוּב וְהַמְּנוּחָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה. וְכֵן כָּל סֵפֶר שְׁמוֹת שְׁמִדְבָּר מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם. וְהִפֵּל הִיָּה כְּדִי לְזִכּוֹת לְבּוֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּמִּבְּאָר בְּפֶרֶשָׁה בְּתַחֲלֵת הַתְּגִלּוֹת ה' יִתְבָּרַךְ לְמֹשֶׁה בְּסִנְיָה שְׁנֵאמַר שֵׁם תִּכְף, אֶעֱלֶה אֶתְכֶם מִצְרַיִם אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְכו' אֶרֶץ זִבְת וְכו'. וְכַתִּיב, וְאַרְדּוּ לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וּלְהַעֲלֹתוֹ מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל אֶרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה וְכו'. וְכַתִּיב, וְגַם

הַקִּימְתִּי אֶת בְּרִיתִי אִתְּם לָתֵת לָהֶם אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וְכו' וְלִקְחֹתִי אִתְּכֶם לִי לְעַם וְכו' וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָשָׂאתִי אֶת יָדִי לָתֵת אוֹתָהּ לְאַבְרָהָם וְלִיצְחָק וְלִיעֶקֶב וְכו'. וְכֵן הִרְבֵּה בְּכָל הַתּוֹרָה כָּלָה. שְׁמֹכֵל זֶה יְכוּלִין לִרְאוֹת וּלְהִבִּין מִרְחוֹק עֵצֶם שְׂבַח מַעֲלַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִבְּטִיחַ כָּל כָּךְ עָלֶיהָ. וּבִפְרָט בְּשָׂאֵר סְפָרִים בְּגִמְרָא וּבִמְדַרְשִׁים וּשְׂאֵר סְפָרִים שְׁמִבְאָר בְּכֻלָּם מַגְדִּיל שְׂבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲלַת הַזּוֹכָה לַיֹּשֵׁב בָּהּ וְאֶפְלוּ לַיֹּלֵךְ בָּהּ אַרְבַּע אַמּוֹת. וּבִפְרָט בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּהּ שְׁמִבְאָר בְּכֻמָּה תּוֹרוֹת מַגְדִּיל קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְשָׁכַל קִדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי תְלוּיָהּ בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. פּוֹק עֵין וְתִשְׁכַּח:

וְעַל – כֵּן אִם הָיָה הָאָדָם מֵשִׁים לְבוֹ לָזֶה בְּאֵמֶת, בּוֹדֵאִי אֵין שׁוֹם מְנִיעָה שִׁימְנָעָהּ. וְעַקֵּר הַמְּנִיעָה הוּא רַק מְנִיעַת הַמָּח כִּנ"ל. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַחוּבָלִים שְׂבָאִין וְנוֹפְלִין בְּנִעִימִים בְּעַת שְׁנִתְעוֹרֵר הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָה הָעֲלִיּוֹן עַל – יְדֵי הַשְּׁתוֹקְקוֹת לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׂאֵז בְּאֵין הַחוּבָלִים כִּנ"ל. וְאֵז נִתְעוֹרֵר הָרַע שֶׁבְּחוּבָלִים וּמִבְּלָבֵל אֶת מַח הָאָדָם עַד שְׂאִינוּ יְכוּל לִרְאוֹת מַעֲלַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמִזְמִין כִּמְהָ מְנִיעוֹת שְׂכָלָם נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הָרַע שֶׁבְּחוּבָלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחִין שֶׁל חוּץ – לְאֶרֶץ מִמֶּשׁ שֶׁהֵם מִתְנַגְּדִים לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְכָל אֵלּוּ הַמְּנִיעוֹת מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׂצָרִיכִין לְשַׁבֵּרָם כָּלָם כְּלוּלִים בְּבְחִינַת שְׂבָעָה עֲמָמִין שֶׁהֵם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְכו'. שֶׁהִיָּתָה הָאֶרֶץ בְּיָדָם שֶׁהֵם חוֹפִין עַל קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמַעֲלִימִין וּמַסְתִּירִין טַעַם קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וּמִשֶּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַיִּסּוּרִים וְכָל הַמְּנִיעוֹת מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְעַל – כֵּן הֵם שְׂבָעָה עֲמָמִין כִּנְגֵד שְׂבָעַת הַמִּינִין שֶׁנִּשְׁתַּבַּחָה בָּהֶן אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּמוֹ שְׂכָתוֹב, אֶרֶץ חֹטָה וְשִׁעוּרָה וְכו'. וְעַקֵּר הַשְּׂבָח הוּא שֶׁשֶּׁם הוּא שׁוֹפֵעַ נֶעֱמָ הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשֶּׁם טַעַם אֵלּוּ הַפְּרוֹת וְכו' כִּנ"ל. וְעַל – כֵּן כִּנְגֵד אֵלּוּ הַשְּׂבָעָה הַמִּינִים שֶׁהֵם בְּחִינַת נֶעֱמָ שֶׁהִיא עֵקֶר שְׂבַח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנְגֵד זֶה הֵם שְׂבָעָה עֲמָמִין הַמוֹנָעִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שְׂכָתוֹב, וְלִהְיוֹתוֹ מִן הָאֶרֶץ הַהִיא אֵל אֶרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה אֵל אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ. אֵל מְקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְכו'. כִּי הָאֵל בָּהָא תְּלִיא, כִּי לִכְבֹּשׁ וְלִהְיוֹת הַשְּׂבָעָה עֲמָמִין שְׂחוּשָׁב שֶׁם הַפְּסוּק שֶׁהֵם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְכו'. הוּא עַל – יְדֵי שְׂמֵאֲמִינִים בְּשִׁבַּח הָאֶרֶץ שֶׁהִיא אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ, דִּהְיִנוּ שְׂשׁוֹפֵעַ שֶׁם נֶעֱמָ הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשֶּׁם מְתִיקָת כָּל שְׂבָעַת הַמִּינִים שֶׁעַל – יְדֵי זֶה יְכוּלִין לִהְיוֹת לִכְבֹּשׁ כָּל הַשְּׂבָעָה עֲמָמִין שֶׁהֵם כָּלָל הַמוֹנָעִים כִּנ"ל, כִּי עַקֵּר הַמְּנִיעוֹת הוּא שְׂמִבְּלָבֵלִין הַמָּח מִלְּהַרְגִּישׁ קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. אֲבָל מִי שֶׁמִּתְנַגֵּב עֲלֵיהֶם וּמֵאֲמִין לְמִשָּׁה רַבֵּנוּ וּלְכָל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים שְׂמִפְּלִיגִין בְּשִׁבַּח אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, בּוֹדֵאִי יִשְׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת שְׂכָלּוּלִים בְּשְׂבָעָה עֲמָמִין שְׂנִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הַחוּבָלִים וַיְבוֹא לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, לְאֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ שִׁישׁ בָּהּ שְׂבָעַת הַמִּינִים שֶׁהֵם בְּחִינַת נֶעֱמָ כִּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת אֶרֶץ זָבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ שְׂנִקְרָאֵת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּתוֹרָה כִּמְהָ פְּעָמִים, כִּי חֶלֶב הוּא בְּחִינַת הוֹלָדָה שְׂאֵז דָּם נֶעֱכָר וְנִעֲשֶׂה חֶלֶב (בְּכוֹרוֹת ו) הַנִּמְשָׁךְ מִנֶּעֱמָ הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשֶּׁם מְתִיקָת כָּל הַטַּעֲמִים בְּחִינַת דָּבָשׁ, כִּמְבָאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, עֵין שֶׁם הֵיטֵב. וְעַל – כֵּן אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל מְסַגֵּל לְבָנִים, כִּי שֶׁם שׁוֹפֵעַ נֶעֱמָ הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשֶּׁם הַהוֹלָדָה:

ה) וְזֶה בְּחִינַת פָּגֶם הַמְּרָגְלִים מוֹצִיאי דְּבַת הָאָרֶץ רָעָה שְׁאֲמְרוּ, בָּאֵנוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבִשׁ הִיא וְזֶה פְּרִיָּהּ. אָפֶס כִּי עָזוּ הָעָם וְכוּ'. הֵינּוּ שֵׁשׁ שָׁם שְׁבַעַה עֶמְמִין שְׁנַמְשָׁכִין מִהָרַע שְׁבַחֻבָּלִים שְׁאִינָם מְנִיחִין לָבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְבְּחִינַת נֶעֱם. כִּי לֹא רָצוּ לְהֵאֱמִין שֵׁשׁ כַּח בִּישְׂרָאֵל לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל הַחֻבּוּלִים וּלְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת שְׁבַעוּלָם. נִמְצָא, שְׁאֲמְרוּ דָּבָר וְהַפּוּכּוֹ:

ו) וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׁאֲמַר פֶּרַעַה, תִּכְבֹּד הָעֲבוּדָה וְכוּ'. כִּי תִכְף בְּשִׁנְתָּ עוֹרֵר צְמִיחַת קֶרֶן יִשׁוּעָה שֶׁל הַגָּאֹלָה שֶׁהֶעֱקָר הוּא לָבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֹּנֵ"ל. שֶׁהוּא בְּחִינַת נֶעֱם כֹּנֵ"ל. וְתִכְף נִתְעוֹרְרוּ בְּחִינַת הַחֻבּוּלִים וְנִפְּלוּ בְּנִעִימִים. וְעַל – יְדֵי זֶה הִתְגַּבֵּר הָרַע שְׁבַחֻבָּלִים וְהִסִּית אֶת פֶּרַעַה לְהִכְבִּיד הָעֲבוּדָה יוֹתֵר לְמַנַּע יִשְׂרָאֵל מִן הַגָּאֹלָה מְלָשׁוּב לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וּמִגְדֹּל הַתְּגַבְרוֹת הָרַע שְׁבַחֻבָּלִים שְׁעַל – יְדֵי זֶה הִיָּתָה כְּבִדּוֹת הָעֲבוּדָה בְּחִינַת תִּכְבֹּד הָעֲבוּדָה כֹּנֵ"ל. עַל – יְדֵי זֶה חֲזָרוּ וְנִתְעוֹרְרוּ דִּתָּן וְאַבִּירָם וַיֵּצְאוּ נִצְבִּים לִקְרַאת מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְאָמְרוּ, יֵרָא ה' עֲלֵיכֶם וַיִּשְׁפֹּט. שְׁזָהוּ בְּחִינַת מַחְלַקַת שְׁנַמְשָׁךְ מִהַחֻבּוּלִים שֶׁחֲזָרוּ וְנִתְעוֹרְרוּ עַל – יְדֵי שְׁנִתָּ עוֹרֵר הַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן עַל – יְדֵי הַתְּחַלַּת הַגָּאֹלָה לָבוֹא לָאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל כֹּנֵ"ל, כִּי כָל עֵקֶר גְּלוּת מִצְרַיִם נִמְשָׁךְ מִמַּחְלַקַת שֶׁהִיא בְּחִינַת חֻבּוּלִים, כִּי עֵקֶר הַגְּלוּת נִתְגַּלְגַּל עַל – יְדֵי הַמַּחְלַקַת שֶׁבִּין הַשְּׁבָטִים עִם יוֹסֵף, כִּי הִבְעֵל דָּבָר הַתְּגַרָּה בָּהֶם שִׁיחֲלָקוּ עִם יוֹסֵף דִּיקָא, כִּי יוֹסֵף הוּא בְּחִינַת נֶעֱם, כִּמוֹ שְׁמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. וְהֵם חֲלָקוּ עָלָיו. וְעַל – יְדֵי זֶה הִתְגַּבְּרוּ בְּחִינַת הַחֻבּוּלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחְלַקַת. וְעַל – בֵּן יִרְדּוּ לְגְלוּת מִצְרַיִם שֶׁהוּא הַהֶפֶךְ מִמָּשׁ מֵאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת נֶעֱם. כִּי מִצְרַיִם הוּא כֹּנֵגֵד אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. אֶת זֶה לַעֲמַת זֶה כִּידּוּעַ. וְעַל – בֵּן הֵם שְׁטוּפֵי זָמָה, כִּי תֵאוֹת נֶאֱוָף נִמְשָׁךְ מִפָּגֶם הַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן שְׁאֵז נוֹפֵל לְאַהֲבַת נָשִׁים כִּמוֹכֵן בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. וְעַל – בֵּן כְּשֶׁשָּׁלַח יַעֲקֹב שְׁנֵית אֶת הַשְּׁבָטִים אָמַר לָהֶם, קָחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכֻלֵּיכֶם וְכוּ'. דִּהֵינּוּ פְרוֹת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי יַעֲקֹב שָׁמַע שְׁאֲמַר לָהֶם מְרָגְלִים אַתֶּם, שְׁמַרְמְזוּ עַל חֹטֵא הַמְּרָגְלִים שֶׁפָּגְמוּ בַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן עַל – יְדֵי שְׁפָגְמוּ בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּחִינַת נֶעֱם כֹּנֵ"ל, כִּי גַם הֵם פָּגְמוּ בַּיּוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת נֶעֱם כֹּנֵ"ל, עַל – בֵּן צִוָּה יַעֲקֹב שִׁיקְחוּ עִמָּהֶם מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ, הֵינּוּ פְרוֹת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּהֶם מְלָבֵשׁ הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן כְּדִי לְהִרְאוֹת לוֹ שְׁאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל חֲבִיבָה בְּעֵינֵיהֶם וְהֵם מְחַבְּבִין אֶת הָאָרֶץ. וְגַם עַל – יְדֵי זֶה שִׁיקְחוּ עִמָּהֶם פְרוֹת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל יִמְשִׁיכוּ לָשֵׁם קִדְשַׁת הַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן כְּדִי לְבַטֵּל עַל – יְדֵי זֶה בְּחִינַת הַחֻבּוּלִים שֶׁמָּשֶׁם בָּאוּ לָהֶם כָּל הַיִּסּוּרִים שֶׁסָּבְלוּ מִיּוֹסֵף שֶׁהִכֵּל הָיָה מַחֲמַת בְּחִינַת הַחֻבּוּלִים שֶׁהִתְגַּבְּרוּ עֲלֵיהֶם. עַל – יְדֵי שְׁמִכְרוּ אֶת יוֹסֵף וּפָגְמוּ בַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹסֵף כֹּנֵ"ל. וְעַל – בֵּן עַל – יְדֵי הַפְּרוֹת שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל יִמְשִׁיכוּ הָאֶרֶץ הַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן לְתַקֵּן זֹאת כֹּנֵ"ל. וְזָהוּ, קָחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ. בְּחִינַת נָעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל וְכוּ' שֶׁהוּא בְּחִינַת נֶעֱם כֹּנֵ"ל:

ז) ומגדל ההתגברות של החובלים אז בעת התחלת הגאולה שנתעוררו כנגד הנעם. עד שהכביד העבודה וכו' וגרם מחלקת של דתן ואבירם שאמרו ירא ה' עליכם וכו' כנ"ל והתגברו כל כך עד אשר העושה יהוה חכם וכו' שגם משה רבנו אמר לה' יתברך, למה הרעתה וכו'. וכל זה מחמת התגברות החובלים, על – כן אמר לו ה' יתברך, עתה תראה וכו' ואמרו רבותינו זכרונם לברכה ולא העשוי לשלשים ואחד מלכים שרמו לו ה' יתברך תכף שלא יכנס לארץ – ישראל, הינו מאחר שאין בידו לתקן החובלים, אדרבא, הם מבלבלין גם דעתו הקדושה עד שאמר למה הרעתה. בודאי אי אפשר שיכנס לארץ – ישראל, כי כשירצה לכנס לארץ – ישראל יתגברו החובלים יותר ויותר וכשאין בידו לתקנם אזי הם פוגמים ביותר בקדשת ארץ – ישראל, כמבאר בהתורה הנ"ל. ועל – כן בודאי אי אפשר שיכנס לארץ – ישראל. וזהו הטעם שאנשים קטנים נכנסין לארץ – ישראל בקלות וגדולי הצדיקים יש להם מניעות עצומות מלבוא לארץ – ישראל עד שמושה לא זכה לבוא לארץ – ישראל. וכן סמוך לדורותינו היה הבעל שם טוב ז"ל ורבי נפתלי ז"ל שלא יכלו לבוא לארץ – ישראל, כי משה רבנו לפי עצם גדלותו אם היה נכנס לארץ – ישראל היו צריכים לכנס ולפל כל החובלים לתוך הנעימים להתתקן והיו צריכים להתתקן כל המחין הפגומים שנפגמו מחטא אדם הראשון ואילך שכלם הם בחינת חובלים בחינת מחין של חוץ – לארץ. שנמשכין על – ידי פגם הכבוד על – ידי שפוגמין בכבוד ה' יתברך שהם כלל כל החטאים שבעולם שכלם היו צריכים להתתקן על – ידי משה, כי כל אחד כפי מה שזוכה לקבל קדשת ארץ – ישראל, דהינו השפעת הנעם, כמו כן באין ונופלים בחינת החובלים להתתקן ועל – כן אם היה משה רבנו נכנס לארץ היו צריכים כל החובלים להתתקן ומחמת שאז עדין לא הגיע הזמן לזה, כי לא יגמר תקון כל החובלים עד שיבוא משיח ויבער רוח הטמאה מן הארץ. ומחמת שלא היה אפשר לתקנם אז היו יכולים לגרם פגם יותר חס ושלום. על – כן היה מן הנמנע שהוא יכנס לארץ עם ישראל. והיה ההכרח שיכניסם יהושע שמעלתו קטנה ממשה שאז לא נתעוררו החובלים כי אם מעט כפי ערך הנעם שזכה לקבל. וזה היה בידו לתקן בכח וזכות רבו משה. וזה שבא שר צבא ה' ליהושע ואמר לו, עתה באתי, שר צבא ה' זה מט"ט שכולל ששה סדרי משנה, ששם שרש החובלים בקדשה שהוא מחלקת התנאים ואמוראים שחובלים זה לזה בהלכה. זה אוסר וזה מתיר וכו'. ועל – כן בא ליהושע קדם שנכנס ליריחו לתחלת גבול ארץ – ישראל, הינו בחינת חובלים שנופלים בנעימים להתתקן כנ"ל:

וזה בחינת לא תוכל פלותם מהר פן תרבה עליך חית השדה. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ. ובתיב, לא אגרשנו מפניך בשנה אחת וכו'. שצריכין לכבש קדשת ארץ – ישראל מעט מעט לגרש הרע שבחובלים שהם בחינת העמים והקלפות והמונעים מארץ – ישראל לגרשם מעט מעט. כי אין פח לתקן החובלים בבית אחת, דהינו לבקר הטוב שבהם שיכלל בנעם והרע יפל ויתבטל. ואין בנו פח לזה כי אם מעט מעט להמשיך קדשת הנעם מעט

מעט. וכפי קדשת הנעם שנזכה להמשיך כמו כן נתקן את החובלים ונגרש את הרע שבהם בבחינת מעט מעט אגרשנו עד אשר תפרה ונחלת את הארץ שתזכה לקבלת קדשת הנעם שמשם ההולדה דקדשה. בחינת עד אשר תפרה. ואז ונחלת את הארץ שתזכה לנחל ולירש ארץ שקדשתה מנעם העליון כנ"ל:

וזה בחינת כל ההתגרות וההתגברות שמתגבר הבעל דבר בכל פעם יותר על כל מי שרוצה לכנס לעבודת ה' יתברך וכל מה שמתעורר האדם יותר לכנס לעבודת ה' יתברך מתעורר כנגדו הבעל דבר ביותר כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו (ספד נב). כי עקר כל הקדשה של איש הישראלי נמשך מארץ – ישראל מבחינת נעם העליון שהיא כלל התורה הקדושה, כמו שפתוב, דרכיה דרכי נעם. ועל – כן כל מה שהאדם רוצה לכנס אל הקדשה יותר שאז נמשך עליו קדשת ארץ – ישראל קדשת הנעם העליון ביותר, כמו כן באים בחינת החובלים להתתקן כנ"ל. ואזי כמו כן מתעורר הרע שבחובלים ומתגברים כנגדו למנועו, כי כל החטאים והסטרא אחרא אחיזתם מהחובלים שהם בחינת מחלקת שמשם עקר היצר הרע, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר. שיצר הרע הוא בחינת מחלקת. ועל – כן נקראים החטאים בשם חבלה, כמו שפתוב (בנחמיה א), חבל חבלנו לך. כי כלם נמשכין מבחינת החובלים כנ"ל. ועל – כן צריך האדם להתגבר בכל פעם מחדש כדי להכניע הרע שבחובלים בכל פעם ולתקן הטוב שבהם להפך החובלים לבחינת נעם שיהיו כל המחין בבחינת מחין של ארץ – ישראל ששם עקר המח והחכמה וכנ"ל:

ח) וזה שאמר משה, 'אכן נודע הדבר' בשראה שני אנשים עברים נצים. ופרש רש"י, רואה אני שהם ראויים לכך להיות בגלות וכו'. הינו מחמת שראה שיש מחלקת בישראל על – כן נודע לו טעם הגלות, כי עקר הגלות מחמת החובלים שהם בחינת מחלקת. וכן עכשו עקר אריכת הגלות מחמת מחלקת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שלא נחרב בית שני כי אם בשביל שנאת חנם, כי עקר הגלות היא מה שגלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו. וכל זה נמשך מבחינת החובלים שהם המחין של חוץ – לארץ ממש שהם כנגד המחין של ארץ – ישראל שמשם עקר אחיזתם העובדי כוכבים ואריכת הגלות מארץ – ישראל כנ"ל. ועל – כן קדם הגאולה יבוא אליהו לעשות שלום בעולם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אין אליהו בא לטמא ולטהר אלא לעשות שלום בעולם, כי עקר הגאולה לשוב לארץ – ישראל תלויה בשלום שעל – ידי זה נזכה לבחינת נעם העליון שהוא בחינת מחין של ארץ – ישראל, בחינת שלום כנ"ל:

ט) ועל – כן עקר תקון האכילה בקדשה הוא על – ידי צדקה כמו שאיתא בזהר ובכל הספרים שצריכין להפריש צדקה קדם האכילה ולהזמין לעני על שלחנו. וזה עקר תקון האכילה, כי על –

יְדֵי צִדְקָה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעוֹת הַנָּעִם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא עֹקֵר תִּקּוֹן הָאֲכִילָה, כִּי עַל – יְדֵי זֶה זֹכִיךְ לְהַעֲלוֹת וּלְקַשֵּׁר הַטַּעַם וְנַעֲמִימַת הַמֶּאֱכָל וּמִשְׁקָה לְשִׁרְשׁוֹ לְבַחֲנִית נָעִם הָעֲלִיּוֹן כִּנ"ל:

(י) וְזֶה בַּחֲנִינָת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל שֶׁעֹקֵר שְׂרֵשׁ הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַבְּרִיאָה הוּא בַּחֲנִינָת נָעִם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת מַחִין שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֹּכִיךְ לְקַבֵּלוֹ עַל – יְדֵי צִדְקָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַהוֹלָדָה שֶׁל הָאָדָם שֶׁהוּא עֹקֵר כְּוִנַּת הַבְּרִיאָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה נִתְרַבָּה וְנִתְגַּדֵּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַבְּרִיאָה, כִּי הַכֹּל בָּרָא ה' יִתְבָּרַךְ לְכְבוֹדוֹ וְכו', כִּי הַכְּבוֹד הוּא שְׂרֵשׁ כָּל הַעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת שְׁבָהֵם נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי הַכֹּל הָיָה רַק בְּשִׁבִּיל הַכְּבוֹד כִּנ"ל. וְכָל זֶה הוּא בַּחֲנִינָת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָאָדָם נִבְרָא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה שְׁבִרְיָאֵת אָדָם הָרֵאשׁוֹן הָיָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְעַל – כֵּן מְרַגֵּל הַלְשׁוֹן בְּסִפְרֵים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָעוֹלָם. וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, בְּתִשְׁרֵי נִבְרָא הָעוֹלָם. וְכֵן אָנוּ אוֹמְרִים הַיּוֹם הֵרֵת עוֹלָם. זֶה הַיּוֹם תַּחֲלַת מַעֲשֵׂיךְ וְכו' אֵף – עַל – פִּי שְׁבָאֲמַת עֹקֵר בְּרִיאַת עוֹלָם הָיָה מִכ"ה בְּאֵלוֹל עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה רַק מִחֲמַת שְׁבִרְאֵשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא עֹקֵר הָעוֹלָם:

כִּי כָּל הָעוֹלָם וּמִלְאוֹ הַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבִּיל הָאָדָם שֶׁהוּא תְּכֵלִית הַבְּרִיאָה, כִּי הַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבִּיל הָאָדָם כְּדִי שִׁיכִיר קוֹנוֹ וְיִגְדִּיל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁבְּשִׁבִּיל זֶה נִבְרָא הַכֹּל כִּנ"ל. כִּי בְּכָל הַבְּרִיאָה כְּלָה אֵין מִי שִׁיּוּכָל לְהַפִּיר אֶת מִי שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם וְיִגְדִּיל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ כִּמוֹ הָאָדָם. וְעַל – כֵּן הָאָדָם עֹקֵר הַבְּרִיאָה וְכִמְבֹּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וְעַל – כֵּן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁנִּבְרָא הָאָדָם נִחָשֵׁב כְּאִלוֹ כָּל הַבְּרִיאָה נִבְרָא אֹז, כִּי הָאָדָם הוּא עֹקֵר כָּלֵל הַבְּרִיאָה כִּנ"ל. וְעַל – כֵּן אָנוּ אוֹמְרִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָעוֹלָם כִּנ"ל. נִמְצָא, שְׁבִרְיָאֵת הָעוֹלָם, דִּהְיִנוּ הָאָדָם שֶׁהוּא הוּא עֹקֵר הָעוֹלָם הָיָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְעַל – כֵּן אָנוּ צְרִיכִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְעוֹרֵר בַּחֲנִינָת נָעִם הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ עֹקֵר בְּרִיאַת הָאָדָם כִּנ"ל:

וְזֶה בַּחֲנִינָת שׁוֹפָר כִּי קוֹל שׁוֹפָר הוּא בַּחֲנִינָת עֲשָׂרָה מִיָּנִי נִגְיָנָה בַּחֲנִינָת הִיטִיבוֹ נֶגֶן בְּתִרְוּעָה (וְכִמְבֹּאֵר בְּמָקוֹם אֲחֵר). וְעֲשָׂרָה מִיָּנִי נִגְיָנָה זֶה בַּחֲנִינָת נָעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁעַל יָדָם מְעוֹרְרִין וּמִמְשִׁיכִין בַּחֲנִינָת נָעִם הָעֲלִיּוֹן שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ נַעֲמִימַת הַנִּגּוֹן שֶׁהוּא עֹקֵר הַדִּבְקוֹת, כִּי עַל – יְדֵי הַנִּגּוֹן בַּחֲנִינָת נָעִים זְמִירוֹת עַל – יְדֵי זֶה מְדַבְּקִין עֲצָמָן בַּה' יִתְבָּרַךְ וְזֹכִיךְ לַחֲזוֹת בְּנָעִם ה' בַּחֲנִינָת נָעִם הָעֲלִיּוֹן הַנ"ל וְכִמְבֹּאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל בְּסוּפָהּ שֶׁכָּתַב שָׁם. וְזֶה בַּחֲנִינָת הַשִּׁירָה, בַּחֲנִינָת נָעִים זְמִירוֹת וְכו', עֵין שָׁם. וְעַל – כֵּן קוֹל הַשׁוֹפָר, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת נִגְיָנָה עַל – יְדֵי זֶה מִמְשִׁיכִין בַּחֲנִינָת הַנָּעִם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא עֹקֵר הַמַּחִין, בַּחֲנִינָת מַחִין שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי יָדוּעַ בַּפְּנוּת שְׁעַל – יְדֵי הַשׁוֹפָר נִמְשָׁכִין הַמַּחִין, הֵינּוּ בַּחֲנִינָת הַנָּעִם שֶׁהוּא עֹקֵר הַמַּחִין. וְעַל – כֵּן נוֹהֲגִין כָּל יִשְׂרָאֵל לְהַרְבּוֹת בְּצִדְקָה מְאֹד קֹדֶם רֹאשׁ הַשָּׁנָה כְּדִי לְזַכּוֹת לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנָּעִם שִׁתְּעוֹרֵר עַל – יְדֵי הַשׁוֹפָר לְקַבֵּלוֹ עַל –

יְדֵי הַצִּדְקָה. בִּי עַל – יְדֵי הַצִּדְקָה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָה הָעֲלִיּוֹן כִּנ"ל. וְעַל – יְדֵי הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָה נִמְשָׁךְ הַהוֹלָדָה שִׁיתְרַבּוּ בָּנֵי – אָדָם כְּדֵי שִׁיתְרַבּוּ כְּבוֹדוֹ כִּנ"ל. וְזֶה בַּחֲנִינָה פְּקִידַת עֲקָרוֹת שֶׁמִּמְשִׁיכִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בִּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִפְקְדָה שָׂרָה, רָחֵל, חַנָּה, בִּי פְּקִידַת עֲקָרוֹת, דִּהְיִינוּ הוֹלָדָה נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָה שְׂזוּכִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כִּנ"ל. וְעַל – בֶּן קוֹרִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לִדְת יִצְחָק אֲבִינוּ, דִּהְיִינוּ וְה' פָּקַד אֶת שָׂרָה וְכו'. בִּי יִצְחָק הוּא הוֹלָדָה הָרִאשׁוֹנָה בָּעוֹלָם שְׂנוֹלָד בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל, בִּי הִתְחַלַּת קִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל הִתְחִיל מֵאֲבִרָהֶם אֲבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם. אָבֵל אֲבִרָהֶם בַּעֲצָמוֹ עֲדִין לֹא נוֹלָד בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל רַק יִצְחָק הוּא הָרִאשׁוֹן שְׂנוֹלָד בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל. וְעַל – בֶּן לִדְת יִצְחָק הוּא עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַבְּרִיָּאָה שֶׁנִּבְרָא בְּשִׁבִּיל הָאָדָם, דִּהְיִינוּ בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל שִׁיגְדְּלוּ כְּבוֹדוֹ. וְכָל מֶה שְׂנוֹלָדִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר נִתְרַבּוּ כְּבוֹדוֹ יוֹתֵר כִּנ"ל. וְזֶה בַּחֲנִינָה לִדְת יִצְחָק שֶׁהוּא הוֹלָדָה הָרִאשׁוֹנָה בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. וְעַל – בֶּן קוֹרִין פָּרְשָׁה זֹאת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בִּי אֲזוּ נִבְרָא הָעוֹלָם שֶׁנִּבְרָא בְּשִׁבִּיל הַכְּבוֹד שֶׁנִּתְרַבּוּ עַל – יְדֵי הוֹלָדַת יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶה בַּחֲנִינָה לִדְת יִצְחָק כִּנ"ל:

וְזֶה בַּחֲנִינָה עֲשָׂרָה שׁוּפְרוֹת, עֲשָׂרָה מַלְכוּתוֹת, עֲשָׂרָה זְכוּרוֹת, הַכֹּל כְּנֶגֶד בַּחֲנִינָה עֲשָׂרָה מֵאֲמָרוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם שֶׁנִּתְגַּלֵּין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה עַל – יְדֵי הַכְּבוֹד שֶׁנִּתְגַּלָּה עַל – יְדֵי הוֹלָדַת יִשְׂרָאֵל בַּחֲנִינָה פְּקִידַת עֲקָרוֹת בַּחֲנִינָה לִדְת יִצְחָק שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מֵהַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָה הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּמְשָׁךְ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כִּנ"ל. וְעַל – בֶּן עֵקֶר הַגְּדֻלָּה כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים, וְיָבֵא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. וּבִכְּנָן תֵּן כְּבוֹד וְכו'. מְלוֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ בְּכִבּוּדָּךְ. וְכֵן הִרְבָּה. בִּי כָּל עֲסָקְנוּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְגַלוֹת מַלְכוּתוֹ שֶׁהִיא כְּבוֹדוֹ בַּחֲנִינָה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, בִּי עֵקֶר הַבְּרִיָּאָה שֶׁנִּבְרָא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַכֹּל הָיָה בְּשִׁבִּיל הַכְּבוֹד שֶׁבְּשִׁבִּיל זֶה נִבְרָא הָעוֹלָם בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמָרוֹת כִּנ"ל. וְעַל – בֶּן עֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִתְגַּלָּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב, תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּה מְרִאשִׁית הַשָּׁנָה וְכו'. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִדוֹן מֶה יִהְיֶה בְּסוּפָהּ, בִּי עֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא בַּחֲנִינָה נֶעֱמָה הָעֲלִיּוֹן כִּנ"ל שֶׁזֶה זֻכִּין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כִּנ"ל:

יא) וְעַל – בֶּן תְּחִלַּת כְּבוֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הָיָה עַל – יְדֵי קוֹל שׁוּפָר, בִּי יִרְיָחוֹ הוּא עִיר רִאשׁוֹנָה מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּבַשׁ יְהוֹשֻׁעַ. וּכְבֻּשָׁה עַל – יְדֵי שׁוּפְרוֹת כְּמִבְּאָר בִּיהוֹשֻׁעַ, הִינּוּ כִּנ"ל, בִּי עַל – יְדֵי קוֹל שׁוּפָר בַּחֲנִינָה קִדְשֵׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, עַל – יְדֵי זֶה מְעוֹרְרִין וּמִמְשִׁיכִין בַּחֲנִינָה הַנֶּעֱמָה הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בַּחֲנִינָה שְׁבַעַה עֲמָמִין, בַּחֲנִינָה חוּבְלִים כִּנ"ל. וְזֶה בַּחֲנִינָה כְּבוֹד נָעִים עִם נָבֵל תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוּפָר, בִּי שׁוּפָר הוּא בַּחֲנִינָה נֶגוֹן בַּחֲנִינָה כְּבוֹד נָעִים כִּנ"ל. וְזֶה מֶה שֶׁמּוּבָא בְּסִפְר טוֹב הָאֶרֶץ שֶׁכְּבוֹד נָעִים עִם נָבֵל הוּא רֹאשִׁי תְּבוּת כִּנ"ל ע"ן. בִּי כְּנֻעַן, הִינּוּ כָּלִלְיוֹת הַשְּׁבַעַה עֲמָמִין שֶׁהֵם בַּחֲנִינָה כָּלִל הַמוֹנָעִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עֵקֶר הַכְּנַעֲנִים עַל – יְדֵי נַעֲמִימָה הַנְּגִינָה. בַּחֲנִינָה כְּבוֹד נָעִים עִם נָבֵל שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינָה שׁוּפָר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה בַּחֲנִינָה תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוּפָר שֶׁעַל – יְדֵי זֶה מִמְשִׁיכִין בַּחֲנִינָה נֶעֱמָה הָעֲלִיּוֹן וּמְכַנִּיעִין הַשְּׁבַעַה עֲמָמִין בַּחֲנִינָה כְּנֻעַן שִׁינִיקָתוֹ

מבחינת חובלים כנ"ל. וזה שנשמך שם תכף, עדות ביהוסף שמו וכו'. ופרש רש"י כי בראש השנה יצא יוסף מבית האסורים, כי יוסף הוא בחינת נעם כנ"ל. ועל – פן יצא בראש השנה מבית האסורים, כי בראש השנה שופע הנעם העליון שהוא בחינת יוסף כנ"ל:

יב) וזה, ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם וכו'. וזאת המעשה היה בראש השנה שאז יצא יוסף מבית האסורים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ועל – פן היה הנס על – ידי שנה והתעוררות השנה של פרעה, כמו שכתוב, וייקץ פרעה וכו'. כי כל זה נמשך משרש המלכות של מעלה שבנינה בראש השנה על – ידי בחינת שנה והתעוררות השנה כידוע בפונות:

וזה בחינת חלום פרעה שבע שני השבע. ושבע שני הרעב. ושבע שני הרעב בלעו את שבע שני השבע ולא נודע כי באו אל קרבנה. ומראהו רע כאשר בתחלה וכו'. כל זה מרמז על ענין הנ"ל שפרעה ראה מהיכן נמשך תקף הגלות של ישראל. ועקר הגלות הוא מה שגלו מארץ – ישראל אשר שם חיינו וארך ימינו. כי שם עקר המחין הנעימים בחינת נעם שהם עקר חיות האדם כי החכמה תחיה וכו'. ועל – פן היתה הגלות במצרים שהוא ההפך ממש מארץ – ישראל כנ"ל. וראה שרש הגלות שנמשך מבחינת החלום שראה, כי ראה שבע פרות טובות שמרמזים על שבע שני השבע שזה בחינת קדשת ארץ – ישראל שמשם עקר השבע והברכה כידוע. והכל נמשך מבחינת המחין של ארץ – ישראל בחינת הנעם שמשם כל החיות והשפעות, כי נעם כל הפרות והתבואות המשביעין את האדם הכל נמשך מבחינת הנעם העליון שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. וראה פרעה שנמשך השפעה זאת בחינת שבע שני השבע שהוא בחינת השפעת הנעם העליון כנ"ל. אבל תכף כשנמשך השפעת הנעם העליון בחינת שבע שני השבע. והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן וכו' רעות מראה וכו'. לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרע שהם בחינת הרע גמור בחינת שבע שני הרעב שזהו הרע שבחובלים פגם המחין של חוץ – לארץ שמחבלין ומכלין הכל חס ושלום, ותכף כשנמשך בחינת השפעת הנעם, בחינת שבע שני השבע, באים תכף בחינת החובלים להתתקן על ידם. ומחמת שהרע נאחז בהם ביותר על – ידי זה מתגברים החובלים על הנעימים ופוגמים גם את המחין של ארץ – ישראל עד שבחינת המחין של ארץ – ישראל בחינת נעם, בחינת שבע שני השבע נבלע ונשכח על – ידי בחינת החובלים שהם בחינת שבע שני הרעב. ומשם עקר הגלות של מצרים וכן כל הגליות, כי גלות מצרים וכל הגליות הכל בשביל פגם הדעת, כמובא בכתבי האר"י ז"ל, דהינו בשביל פגם הדעת שפגם אדם הראשון שאכל מעץ הדעת טוב ורע. ועץ הדעת טוב ורע זה בחינת מחלקת, בחינת חובלים ועל – ידי זה נתגרש מגן – עדן שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל קדשת הבית – המקדש כמבאר במקום אחר. ובשביל זה היתה גלות מצרים ועל – פן התחיל הגלות על – ידי מכירת יוסף שהוא בחינת נעם שפגמו בו על – ידי המחלקת שחלקו עמו אחיו כנ"ל. ועקר התגברות הגלות הוא

מחמת שבכל פעם שבא איזה צדיק גדול. שעל – ידי קדשתו הוא ממשיך בחינת השפעת הנעם בחינת מחין של ארץ – ישראל. אזי תכף באין החובלים להתתקן. ומחמת שעדין לא הגיע זמן תקונן על – ידי זה הם פוגמין את המחין של ארץ – ישראל. ומזה נמשך אריכת הגלות בעוונותינו הרבים ועל – בן תחלת גלות מצרים התחיל בשביל מה שאמר אברהם אבינו, במה אדע כי אירשנה והיה מספק על ירשת ארץ – ישראל. וזה בחינת חובלים שהם בחינת מחלקת וספקות, הינו כי תכף כשה' יתברך הבטיח לו על ירשת ארץ – ישראל נתעורר ונמשך עליו תכף השפעת הנעם העליון. שהיא בחינת מחין של ארץ – ישראל, אך מחמת שתכף כשנמשך השפעת הנעם באים בחינת החובלים להתתקן ומחמת שבחינת החובלים, דהינו המחין של חוץ – לארץ היו אז עדין פגומין מאד מחטא של אדם הראשון כנ"ל. על – בן גרמו פגם גם במחין של ארץ – ישראל שהשיג אברהם אז עד שנפל מחלקת וספקות בלבו על ירשת ארץ – ישראל ואמר במה אדע כי אירשנה. שזהו בחינת מה שהחובלים בחינת מחלקת וספקות פוגמין את המחין של ארץ – ישראל על – ידי שבאים לתוכן להתתקן כנ"ל:

ועל – בן בשביל זה נגזר גלות מצרים. ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם. ידוע תדע דיקא דהינו על פגם הדעת כמובא. הינו פגם החובלים שהם הדעת והמחין פגומים של חוץ – לארץ. וזה בחינת חלום פרעה כנ"ל. ששבע שני הרעב בחינת חובלים בלעו את שבע שני השבע בחינת נעם. עד אשר לא נודע כי באו אל קרבנה וכו'. כי מחמת שנתעורר השפעת הנעם באו החובלים להתתקן. ועל – ידי זה פגמו ביותר את בחינת המחין של ארץ – ישראל בחינת נעם כנ"ל. עד אשר גם שם נפל מחלקת. ואין נכר כלל השפעת המחין של ארץ – ישראל באלו מעולם לא נמשך חס ושלום השפעת המחין של ארץ – ישראל וזאת הבחינה היא בכל אדם ובכל זמן. שלפעמים נתעורר האדם אל הקדשה ומתלהב לבו מאד לה' יתברך בהשתוקקות נפלא. ונדמה לו שבודאי יהיה איש כשר ולא ימנעוהו שום מונע ותכף אחר שעה נופל מתשוקתו ונטמטם לבו ונתבלבל מחו. ושוכח לגמרי את כל התשוקה הראשונה באלו מעולם לא היה לו תשוקה כלל לעבודת הבורא יתברך. ולפעמים יכול להיות שתשוקתו לה' יתברך נמשך איזה זמן גדול. ואף – על – פי – בן יש שאחר כך נופל מתשוקתו ונטמטם לבו עד ששוכח הכל. ונדמה לו באלו מעולם לא היה לו תשוקה כלל. וכל זה נמשך מבחינת הנ"ל:

כי כל הקדשות הם מן המחין הקדושים שהם עקר האדם כי עקר האדם הוא הדעת והמחין שהוא הנשמה והחיות של האדם. ועקר המחין הם המחין של ארץ – ישראל שהם בחינת נעם כנ"ל. וכשנתעורר להאדם איזה חשק דקדשה לה' יתברך ולעבודתו. זה נמשך מהמחין של ארץ – ישראל מבחינת נעם העליון שנמשך עליו איזה הארה והשפעה משם. אך תכף כשנמשך עליו איזה הארה והשפעה משם. אך תכף כשנמשך עליו השפעת הנעם. נתעוררו תכף החובלים וכו'.

כנ"ל. וכשאִינו זוכה לתקנם. אִזִּי הם פוגמים את בחינת המחין של ארץ – ישראל שנמשכו עליו ועל – ידי זה הוא שוכח הכל פאלו לא היה לו תשוקה כלל. על – פן צריך האדם לשמר את הזכרון מאד שיזכיר את עצמו בכל פעם את כל התשוקות הראשונות. וההתלהבות והפסופין שהיו לו מעולם לה' יתברך ולעבודתו. כדי להמשיך עליו את כל הרשימות שנשארו מהשתוקקות הראשונות כדי שיתעורר על – ידי זה לשוב לה' יתברך, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. שהאדם צריך לאחוז עצמו בהרשימות שנשארו לו מימים הראשונים שהיו לו מזריח אורו יתברך וכו', עין שם. וזה בחינת יוסף שהוא בחינת התקון של חלום פרעה שנותן עצה שתתקיים השביעה והטוב של שבע שני השבע ולא תפרת הארץ ברעב שהוא בחינת המחין של חוץ – לארץ. ועצתו הוא שיקבצו את כל אכל שבע שנים הטובות האלה והיה האכל לפקדון וכו', הינו שתכף בשנתעורר על האדם איזה טוב בחינת קדשת ארץ – ישראל שמשם כל הקדשות, אִזִּי תכף יעשה איזה עבדא דקדשה על – ידי השתוקקותו להתפלל או ללמד או יעשה איזה מצוה. ויעשה לעצמו אוצרות במחו להטמין שם את כל הטוב של שבע שנים הטובות, כי האדם יש לו בחירה ויש פח בידו כשפא עליו איזה תשוקה טובה להטמין ולקשר אותה בפנימיות מחו ולקח במחשבתו זאת התשוקה לזכרה היטב שלא ישכחה, כי מאחר שיוסף הצדיק מודיע לו מקדם שאחר כך יבואו עליו ימי רע חס ושלו, וירצו להשפיע ממנו כל הטוב ההוא, על – ידי זה המשכיל יבין מעצמו שצריך לגנוז היטב את כל הטוב של בחינת שבע שני השבע, דהינו שיקשר החשק דקדשה במחשבתו ויקח בדעתו זה הענין בעצמו. שאפלו כשיטמטם לבו על – ידי התעוררות הרע שבחובלים. אף – על – פי – כן יתחזק בעבודת ה' על – ידי שיזכר את עצמו בהתשוקה הראשונה כנ"ל. וכל הרשימות של התשוקות הראשונות שיגנזו בפנימיות מחו יהיו לו לפקדון להחיות את נפשו בימי רע שהם בחינת שבע שני הרעב. בבחינת והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיינה אחרי כן. ולא תפרת הארץ ברעב כנ"ל. ועל – פן הם שבע שבע, שבע שני השבע ושבע שני הרעב. כנגד שבעת המינים שנשתבחה בהן ארץ – ישראל שהם בחינת השפעת הנעים העליון וכנ"ל. וכנגדם הם שבעה עממין שהם הרע שבחובלים שהם בחינת שבע שני הרעב שעקר הגלות מארץ – ישראל שהוא בחינת גלות מצרים שכולל כל הגליות הוא על ידם כנ"ל. ועל – פן עקר הגאולה של מצרים היתה בזכות יוסף שעמד בנסיון ונשמר מאהבת נשים. ועל – ידי זה זכה להמשיך על עצמו השפעת הנעים שהוא שרש האהבה דקדשה כנ"ל, כי יוסף שרשו משם מבחינת נעים כנ"ל. ועל – פן על ידו היה עקר הגאולה, כמו שכתוב, ויקח משה את עצמות יוסף עמו. כי יוסף יש לו פח להתגבר בכל פעם כנגד החובלים להכניע הרע שבהם שלא יקלקלו את בחינת הנעים, אדרבא, בחינת הנעים יתקנו את החובלים שזהו מה שזכה יוסף לפתר ולתקן חלום פרעה. באפן שלא יקלקל ימי הרעב את ימי השבע, אדרבא, ימי השבע יחיו את ימי הרעב, שזהו בחינת שהנעימים יתקנו את החובלים. ועל – פן

הזהיר אותם, והעליתם את עצמתי מזה אתכם. שיעלו עצמותיו לארץ – ישראל. ובפח הזה יתגברו בכל פעם על החובלים עד שיכבשו ארץ – ישראל שהוא בחינת נעם, בחינת יוסף כנ"ל:

(ג) וזה בחינת מה שהולכין על קברי צדיקים בערב ראש השנה. כי הסתלקות הצדיק הוא בתוך בחינת נעם העליון ששם עולין כל נשמות הצדיקים בבחינת לחזות בנעם ה' וכו', בחינת נעמות בימינו נצח. ועל – כן במקום גניזתם הוא בחינת ארץ – ישראל בחינת צדיקים יירשו ארץ כמו שמבאר במקום אחר, כי במקום גניזתם שופע בחינת נעם העליון שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל שמשם כל הקדשות כנ"ל, כי כל העשר קדשות שהם כלל כל הקדשות שבעולם הם בארץ – ישראל. ועל – כן הולכים על קבריהם בערב ראש השנה. כדי לזכות לקבל שם קדשת ראש השנה שהוא בחינת השפעת הנעם בחינת קדשת ארץ – ישראל שמתגלה בראש השנה כנ"ל. וזה בחינת מזמורי תהלים שאומרים על קברי הצדיקים, כי מזמורי תהלים הם בחינת נעם, בחינת נעים ומירות ישראל כנ"ל. וזה בחינת חבלים נפלו לי בנעמים ופסוק נעמות בימינו נצח. שאומרים במזמור מכתם לדוד. שהוא המזמור הראשון מהיד מזמורי תהלים שתקן רבנו זכרוננו לברכה כי עקר תקון הברית שהוא עקר תקון כל החטאים שהוא על – ידי השפעת הנעם העליון שהוא מחין של ארץ – ישראל שהוא עקר הקדשה קדשת הדעת, כי על – ידי השפעת הנעם העליון משפירין אהבת נשים כנ"ל. וזוכין לקדשת הדעת של ארץ – ישראל שהוא כלל כל הקדשות כנ"ל. וזה שמסימין נעמות בימינו נצח. כי מתחלה אומרים חבלים נפלו לי בנעמים, דהינו שהחובלים נופלים בנעמים להתתקן כמו שפרש רבנו זכרוננו לברכה מקרא זה בהתורה הנ"ל. ואזי עדין אנו חוששים שלא יתגברו החובלים על הנעימים ויקלקלו אותם גם – כן חס ושלום כנ"ל, על – כן אומרים אחר כך, אברך את ה' אשר יעצני וכו', הינו שה' יתברך נותן עצות להאדם על – ידי הצדיק האמת באפן שיזכה להגביר הנעימים על החובלים כנ"ל. וזה בחינת שויתי ה' לנגדי תמיד. 'תמיד' זה בחינת ארץ – ישראל, בחינת תמיד עיני ה' אלקיך בה וכו'. הינו שקדשת ארץ – ישראל צריכין להמשיך על עצמו תמיד ולא יפסק מלהשתוקק תמיד להמשיך על עצמו קדשת ארץ – ישראל. כי בכל פעם שמשתוקק לארץ – ישראל מתגבר כנגדו בחינת החובלים ומבלבלים תשוקתו, על – כן צריך להתגבר כנגדם בכל פעם תמיד ואז יעזרהו ה' יתברך לבוא לארץ – ישראל. ושם יזכה לנעם העליון לנצח ולא יפל עוד לעולם לבחינת החובלים. רק אדרבא, יתקן החובלים על – ידי הנעימים. בבחינת כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת שהם בחינת החובלים שבהם נאחז הרע בחינת שאול ושחת. אבל בזכות הצדיקים יעזרנו ה' יתברך ויצילנו מהם ונזכה לנעם העליון לנצח. כי בכל פעם נתגבר על החובלים עד שיתבטלו לגמרי עד שנזכה להכלל בנעם העליון לנצח בחינת נעמות בימינו נצח, אמן ואמן:

שיך לעיל:

יד) ועל – כן נקרא שופר לשון שפרא, כמובא שזהו בחינת נעם העליון שנתעורר על – ידי קול שופר שהוא בחינת יוסף שהיה יפה תאר וכו' כמבאר בהתורה הנ"ל עין שם, עין היטב את כל התורה הנ"ל מראשה לסופה כי בלא זה לא תוכל להבין כלל את דברינו:

טו) וזה בחינת ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו וכו'. שזה היה צמיחת קרן ישועה של הגאולה כמובא. וכמוכן בפסוק רבבה בצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי. ועל – ידי זה שדים נכוננו ושרך צמח שמרמז שהיו מוכנים לגאולה, הינו כנ"ל. כי עקר הגלות הוא הגלות מארץ – ישראל שהוא בחינת השפעת הנעם. אבל ה' יתברך חמל עליהם והמשיך עליהם גם שם במצרים בחינת השפעת הנעם שעל – ידי זה נמשך החולדה כנ"ל. ועל – ידי זה היו פרים ורבים מאד בחינת ובני ישראל פרו וישרצו וכו' ועל – ידי זה היתה הגאולה, כי כל מה שנתרבו ישראל יותר נתגדל כבודו ונמשך עליהם השפעת הנעם העליון ביותר, כי הא בהא תליא כל מה שנמשך השפעת הנעם והמחין יותר. נתרבין ישראל ונתגדל כבודו יתברך ביותר. וכל מה שנתרבין ישראל ונתגדל כבודו יותר נמשך השפעת העליון יותר, כי כל מה שיש מקבלים יותר. והשפע העליונה עושה פעלתה יותר נמשך שפע ורב טוב יותר ויותר כידוע. ועל – כן על – ידי שישאל פרו וישרצו שהוא בחינת השפעת הנעם העליון על – ידי זה נגאלו כנ"ל, כי הגאולה הוא לשוב לארץ – ישראל שהיא בחינת נעם כנ"ל. וזהו, וכאשר יענו אותו כן ירבה וכו', הינו דבר והפוכו. שכל מה שהיו מתגברים בגלותם לענות אותו, שכל זה נמשך מבחינת החובלים כנ"ל, כמו כן חמל עליהם ה' יתברך והמשיך עליהם הנעם יותר. שהוא בחינת כן ירבה, בחינת חולדה כנ"ל שהוא בחינת צמיחת הגאולה כנ"ל. וכן בגאולה האחרונה כתיב, הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום. אני ה' בעתה אחישנה שעל – ידי שיתרבו ישראל שזהו בחינת השפעת הנעם העליון. על – ידי זה תהיה הגאולה כנ"ל. במהרה בימינו, אמן:

שיך לעיל:

טז) ועל – כן אנו מבקשין, יהי רצון שתעלנו בשמחה לארצנו. כי אי אפשר לבוא לארץ – ישראל לבטל המונעים בחינת חובלים ולבוא לארץ – ישראל בחינת נעם כי אם על – ידי שמחה שהוא בחינת עשרה מיני נגינה, כמו שכתב רבנו במקום אחר. כי על – ידי שמחה בחינת נגינה, בחינת נעים זמירות ישראל בחינת שבע שמחות את פניך וכו'. על – ידי זה זוכין לבוא לארץ – ישראל. שהיא בחינת נעם העליון כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 108 – י"ט תמוז תשס"ד לפ"ק
י"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – ע"ה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד

ובשביל זה צריכין לבקש מה' יתברך מאד. ולטריח ולהתיגע בכל כחו להתקרב לצדיקי אמת, כי כל צדיק אמת ייש לו בחינת רוח נבואה רוח הקדש שעל – ידי זה עקר האמונה שתלוייה בברור המדמה וכו', אבל אין הדבר בא בנקל להתקרב לצדיק אמת, כי צריכין לחזר אחריו ולבקשו ולחפשו מאד מאד, כי כשמתקרב למנהיג שאינו אמת. אזי אדרבא, נתקלקל המדמה יותר ויכול לבוא לאמונות פוזביות וכו'. על – פן צריכין לחפש ולבקש מאד ולהתפלל לה' יתברך הרבה מאד שיזכה להתקרב לצדיק אמת שיש לו בחינת רוח נבואה. כדי שיתברר המדמה שלו, כדי שיזכה לאמונה שלמה. ואז זוכין לאמונת חדוש העולם. להאמין ש'ה' יתברך ברא את העולם יש מאין המחלט. שזה אי אפשר להשיג בשום שכל כי אם על – ידי אמונה לבד. ועל – ידי זה יהיה חדוש העולם שלעתידי. וחדוש העולם יהיה בבחינת ארץ – ישראל, כי עקר קדשת ארץ – ישראל הוא על – ידי כח מעשיו הגיד לעמו, כמו שפרש רש"י על פסוק בראשית וכו', דהינו על – ידי מה שיודעין ש'ה' יתברך ברא את העולם. ולעתידי יחדש הקדוש – ברוך – הוא את כל העולם כלו בבחינה זו של ארץ – ישראל. כי אז ידעו בכל העולם ש'ה' יתברך ברא הכל. ואז יתנהג כל העולם בבחינת השגחה ונפלאות כמו ארץ – ישראל. שהנהגתה על – ידי השגחה ונפלאות. בבחינת תמיד עיני ה' אלקיד בה וכו'. ואז יתער שיר חדש. שהוא שיר של נפלאות. שהוא בחינת שיר פשוט כפול משלש מרבע וכו' שהוא קול של המוכיח האמת. שעל – ידי זה הוא נותן ריח טוב בהנשמות על – ידי תוכחתו בבחינת נרדי נתן ריחו וכו' שעל – ידי זה מכניעין מזונא דגופא. וזוכין למזונא דנשמתא שהוא בחינת ריח וכו' וכו', עין שם כל זה היטב היטב, כי הם דברי רבנו זכרוננו לברכה שכל דבריו בגחלי אש. יורדים עד עמקי

תהום להעלות נפשות מבאר שחת. ועולים למעלה משמי השמים, מי יערך שבחם, מי יספר נוראות גדלתם אין דגמתם:

אבל אחרי שכבר עבר מה שעבר חס ושלום, צריך לידע ולהאמין שאין שום יאוש בעולם כלל. ואפלו אם כבר רצה להתגבר אלפים פעמים להיות איש בשר ולא עלתה בידו ונפל למה שנפל, אפלו אם נפל לעברות גמורות וחמורות חס ושלום, אף – על – פי – בן עדין יש לו תקוה כל עוד נשמתו בו. והעקר היא האמונה שיהיה לו אמונה שלמה בה' יתברך. וישתדל בכל עז להתקרב לצדיק אמת, וישפך שיחו לפני ה' יתברך. שיגלה לו הצדיק האמת. כדי שיזכה על ידו לאמונה שלמה. ואז בודאי יש לו תקוה לעולם יהיה איך שיהיה, כי עקר הכח לעמד כנגד היצר הרע הוא על – ידי אמונה שהיא כלל ועקר כל התורה בלה, כמו שכתוב, בא חבקוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה. כי עקר האמונה הוא להאמין בחדוש העולם. להאמין שה' יתברך ברא הכל יש מאין בנ"ל. וזה בחינת כח מעשיו בנ"ל, שזהו בחינת ארץ – ישראל בנ"ל. כי ה' יתברך ברא הכל בכ"ח אתון דעבדא דבראשית. שהם בחינת כח מעשיו הגיד לעמו שעל – ידי זה בובשין ארץ – ישראל. וזאת האמונה הוא עקר הכח של ישראל להתגבר כנגד כל הקלפות והתאוות והסטרין אחרנין בגשמיות וברוחניות וכמו שאיתא בתקונים עשרין ותריין (דף סו) ובהאי כח מתתקפין ישראל על אדום, כמובא בדברי רבנו זכרנו לברכה (סימן מד לקוטי חלק א), עין שם כי כל זמן שהוא מקרב לצדיק האמת. שעל – ידי זה זוכה לאמונה שלמה להאמין בכח מעשיו. שהיא בחינת אמונת חדוש העולם שהוא עקר האמונה להאמין שה' יתברך ברא הכל בכחו וגבורתו בכ"ח אתון של מעשה בראשית על – ידי זה הכח יוכל להתגבר לעולם כנגד כל הסטרין אחרנין. וסוף כל סוף ישוב בתשובה שלמה. והסטרא אחרא תחזור ותקיא כל הקדשות שבלעה עד שיזכה לעשות גרים ובעלי תשובה כמבאר בהתורה הנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 109 – כ תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד

מב) וזה בחינת ארבעה צריכין להודות. שהם הולכי מדבריות. והיוצא מבית האסורים. וחולה שנתרפא. ויורדי הים, כשיגיעו ליבשה וסימנך וכל ה' ח' י"ם ידוך סלה וכו', כמבאר בשלחן ערוך סימן ריט:

כי כל אלו הארבעה צריכין להודות בשביל הנסים שנעשו להם. וכל הנסים הם השגחה ונפלאות הבורא יתברך שמו וכלם נמשכין מבחינת חדוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל. שהנהגתה על – ידי עיני ה' תמיד, דהינו בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע. ומשם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין אפלו עכשו בעולם הזה כמובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה בהתורה (סימן רנ) על מאמר רבותינו זכרונם לברכה ומוריד שני דמעות לים הגדול. וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו וכו', עין שם. ובשביל זה כל אלו הארבעה הנזכרים לעיל שנעשו להם נסים שנצולו מסערת הים. או מן החלי וכו' בהשגחתו ונפלאותיו יתברך, כתיב בהם במזמור קז, יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני – אדם. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא. זה בחינת הנהגה של חדוש העולם שלעתיד שהוא בחינת חסד, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות והשגחה וכו' כמבאר בהתורה תקעו תוכחה הנ"ל. כי מבחינת ההנהגה של לעתיד שהוא בחינת חסד כנ"ל, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות. משם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין בעולם הזה כל ימי עולם. וזהו, יודו לה' חסדו ונפלאותיו. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא כנ"ל. כי כל הצרות שעברו על אלו הארבעה הצריכין להודות, כלם נמשכין מפגם שפוגמין בהצדיק שהוא בחינת פגם ארץ – ישראל, כי מי שזוכה

לחפש ולבקש את הצדיק האמת בראוי, עד שזוכה להתקרב אליו. על – ידי זה זוכה לאמונה שלמה כנ"ל. שעל – ידי זה זוכה לבחינת חדוש העולם שלעתידי, שזהו בחינת ארץ – ישראל בחינת ההנהגה של השגחה ונפלאות וכו' כנ"ל. נמצא, שעל – ידי הצדיק זוכין לארץ – ישראל. ואז זוכין לאמונה שלמה להאמין בה' יתברך בשלמות. שה' יתברך חדש את העולם יש מאין ועתיד לחדש את עולמו. והוא יתברך משגיח בעולם בכל עת בהשגחה פרטיות וכו"ל, אבל מי שפוגם בזה, דהינו שאינו משתדל להתקרב לצדיקי אמת. ואינו מתיגע לחפש ולבקש את הצדיק תמיד עד שימצאנו, על – ידי זה פוגם באמונה ובארץ – ישראל וכו"ל. ועל – פן עוברין עליו כל הצרות הנזכרות לעיל של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שבהם כלולים כל הצרות רחמנא לצלן, כי עקר הצרה והסכנה של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שהם הולכי מדבריות וחולים וכו'. עקר הוא צרות וסכנות הנפש שהיא רחוקה מאביה שבשמים. שעליו נאמרו כל הדברים הנאמרים במזמור הנ"ל. כמובן לכל משכיל. וכבר מובא מזה בספרים. וכמובא מזה בדברי רבנו זכרוננו לברכה (בסימן קסג) שכל אלו הארבעה הנ"ל מרמזין על צרות הנפש שהיא תועה במדבר בישימון דרך. כל זמן שאינה זוכה להתקרב להצדיק האמת ולילך בדרכיו. והיא כמו חבושה בבית האסורים. שהיא כבושה בגולה בין מאסר התאוות והמדות רעות והיא חולה חולת הנפש בבחינת כי חולת אהבה אני. והיא כמו יורד בים בעמק מצולת הים ועולה שמים ויורדת תהומות, כמו שכתוב, טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבלת וכו' וכמבאר מזה בסימן הנ"ל:

נמצא שכל אלו הארבעה הם בחינת צרות הנפש. ובאמת הכל אחד, כי גם כל היסורין והסכנות והצרות העוברין על האדם בגשמיות חס ושלום, כלם הם בחינת צרות הנפש, כי אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עוון. ועקר היסורים הם העוונות, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בתורה כי מרחמם ינהגם. שעקר היסורין של כל היסורים שבעולם הם העוונות דיקא רחמנא לצלן, עין שם. וכל היסורים והצרות והסכנות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל. כלם נמשכין מחמת הרחוק מהצדיק. שעל – ידי זה הם רחוקים מארץ – ישראל ומאמונה בשלמות כנ"ל. בבחינת הלא על פי אין אלוה בקרבי מצאוני הרעות האלה. שכל הרעות והצרות חס ושלום נמשכין מחמת שאין מרגישין ה' יתברך ששוכן בקרבנו ומשגיח עלינו תמיד, דהינו פגם האמונה. שפגם זה נמשך מחמת הרחוק מהצדיק ומארץ – ישראל כנ"ל, כי כל הצרות שבעולם רחמנא לצלן נמשכין מתקף הגלות בעוונותינו הרבים, כי מיום שחרב בית – המקדש אין לך יום שאין קללתו מרבה מחברו רחמנא לצלן, וזה בחינת ארבעה הנ"ל שהם בחינת ארבע מלכיות. שבהם כלולים כל הגליות שכוללים כל הצרות רחמנא לצלן. ועל – פן גלות מצרים שמרמז על כל הארבע גליות ארבע מלכיות כי כלם נקראים גלות מצרים, על שם שהם מצרים

לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ בַּמִּדְבָּר וּמִיּוֹבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּהּ. עַל – בֵּן גָּלוּת מִצְרִים הָיָה כָּלוּל מִכָּל הָאַרְבָּעָה הַנ"ל, כִּי כְּשִׁיפָּאנוּ מִמִּצְרַיִם זָכִינוּ לְכָל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת הַנֶּאֱמָרִים בַּמִּזְמוֹר הַנ"ל שֶׁמִּדְּבַר מֵאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הַנ"ל, כִּי בַּמִּצְרַיִם הָיִינוּ בְּגָלוּת וּבְשִׁבְיָה וּבִמְאָסָר. שְׁזָהוּ בְּחִינַת יוֹצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים. וְה' יִתְבָּרַךְ הֵבִיא עֶשֶׂר מַכּוֹת עַל הַמִּצְרַיִם וְאוֹתָנוּ הֵצִיל מֵהֶם. וְזֶה בְּחִינַת חוֹלָה שֶׁנִּתְרַפָּא וְנִצֵּל מֵהַחֹלָאֵת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בַּמִּצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עָלֶיךָ וְכו'. וְכַתִּיב, וְהִסִּיר ה' מִמֶּךָ כָּל חָלִי וְכָל מַדּוּי מִצְרַיִם וְכו' אֲשֶׁר יִדְעַתָּ לֹא יִשְׁיִמֶם בָּךְ וְכו'. וְגַם עֲבָרְנוּ בָּיָם. וְה' יִתְבָּרַךְ קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם. אַחֲרַיִךְ הִלְכָנוּ בַּמִּדְבָּר וְה' יִתְבָּרַךְ הֶעֱבִירָנוּ בְּשָׁלוֹם בְּנָסִים וְנִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת. וְזֶה בְּחִינַת הוֹלְכֵי מִדְּבָרִיּוֹת וְיִוְרְדֵי הַיָּם הַנִּזְכָּרִים לְעִיל. נִמְצָא, שֶׁכָּל הָאַרְבָּעָה הַנ"ל שֶׁצְרִיכִין לְהוֹדוֹת. זֶה בְּחִינַת יְצִיאַת מִצְרַיִם וְכָלֵל כָּל הַגָּאֻלוֹת מִכָּל הַגָּלוּת שֶׁל הָאַרְבַּע מַלְכוּיֹת שֶׁכֻּלָּם מְכַנִּים בְּשֵׁם גָּלוּת מִצְרַיִם כֵּן"ל וְעָקֹר כָּל הַגָּלוּת הוּא הֶרְחוֹק מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁזָה עָקֹר הַגָּלוּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וַיִּגַּל יִשְׂרָאֵל מֵעַל אֲדָמָתוֹ. וְכְמוֹ שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים וּמַפְנִי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ וְנִתְרַחֲקָנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ וְכו'. וְעַל זֶה אָנוּ מְבַקְשִׁין תְּמִיד שְׁיִחְזִיר אוֹתָנוּ ה' יִתְבָּרַךְ לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שֶׁאוֹמְרִים בְּכָל יוֹם, וְתוֹלִיכָנוּ מִהֲרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאֶרְצֵנוּ וְכו'. יְהִי רָצוֹן שְׁתַּעֲלָנוּ בְּשִׂמְחָה לְאֶרְצֵנוּ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה תְּקוּן חֲצוֹת וּשְׁאֵרֵי תְּפִלוֹת רַבּוֹת שֶׁאָנוּ מְבַקְשִׁים לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל אֲרִיכַת הַגָּלוּת שֶׁיִּשְׁיבָנוּ לְאֶרְצֵנוּ בְּקֶרֶב. וְעַל זֶה קוֹבֶלֶת הַשְּׂכִינָה בְּכָל עֵת עַל עֶצֶם רְחוֹקָנוּ מֵאֶרְצֵנוּ הַקְדוּשָׁה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּהּ אוֹי לָהֶם לְבָנִים שֶׁגָּלוּ מֵעַל שְׁלֹחַן אֲבִיהֶם וּמֵאֶרֶץ יִצְאוּ. כִּי עָקֹר כָּל הַגָּלוּת שְׂכוּלָל כָּל הַצְּרוֹת כֵּן"ל. הָעָקֹר הוּא מַחֲמַת שֶׁאָנוּ רְחוֹקִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֵּׁם עָקֹר הָאֱמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת עָקֹר אֱמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם וְאֱמוּנַת הַהִשְׁגָּחָה. שֶׁמִּשֵּׁם כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת שֶׁכָּלוּלִים בְּהָאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הַנ"ל. וְלַהֲפֹךְ חֵס וְשָׁלוֹם כְּפִי הֶרְחוֹק מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁעַל – יְדֵי זֶה רְחוֹקִים מִשְׁלָמוֹת הָאֱמוּנָה, כְּמוֹ כֵּן עוֹבְרִים חֵס וְשָׁלוֹם, צְרוֹת וְיִסּוּרִין רַחֲמָנָא לְצִלָּן וְכוּ"ל. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִחֲמַת הֶרְחוֹק מִצְדִּיקֵי אֱמֶת שֶׁעַל – יְדֵי זֶה רְחוֹקִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל וּבִפְרָט וְכוּ"ל, כִּי עָקֹר עֲכוּב הַגָּאֻלָּה וְעָקֹר הַגָּלוּת מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ מִחֲמַת הַפֶּגֶם שֶׁפָּגְמוּ בְּכָבוֹד הַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים שֶׁהֵם בְּחִינַת נְבִיאִים כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וַיְהִיו מְלַעְבִּים בְּמִלְאֲכֵי הָאֱלֹקִים וּמִתְעַתְּעִים בְּנְבִיאָיו. וְכַתִּיב, הַצְּדִיק אָבֵד וְאִין אִישׁ שֶׁם עַל לֵב וְאִנְשֵׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאִין מִבֵּין וְכו'.

כִּי כָּל אֶחָד צָרִיךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אֶת הַצְּדִיק הָאֱמֶת וְכוּ"ל. שֶׁעַל – יְדֵי זֶה עָקֹר תְּקוּן הָאָדָם עָקֹר הָאֱמוּנָה שֶׁהִיא יְסוֹד הַכָּל וְכוּ"ל. וְכְּפִי מַה שֶׁפּוֹגְמִין חֵס וְשָׁלוֹם, בְּזֶה שֶׁאִין מִשְׁתַּדְּלִין לַחֲפֹשׁ אֶת הַצְּדִיק, כְּמוֹ כֵּן נּוֹפְלִים בְּגָלוּת וְנִתְרַחֲקִין מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְאִזִּי נּוֹפֵל אֶל הַהַפּוֹךְ שֶׁהוּא צָרִיךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ כָּל יָמָיו. וְאִינוּ יוֹדְעִים מַה הוּא מַחֲפֹשׁ וּמְבַקֵּשׁ. שְׁזָה הוּא עָקֹר בְּחִינַת הַגָּלוּת שֶׁהוּא בְּגָלוּת וְטַלְטוּל נֶעַ וְנָד. וְשׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמַחֲפֹשׁ בִּיגִיעָה וְעֵמֶל וְטִרְחָה גְּדוּלָּה מְאֹד מְאֹד.

וְאִינוּ יוֹדְעִים בְּעֶצְמוֹ מַה הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ. כְּמוֹ שְׂרוּאִין כָּל זֶה בְּחוּשׁ. מִי שִׁיבִיט בְּעֵין הָאֲמֶת. שָׂרֵב
בְּנֵי הָאָדָם רוֹדְפִים אַחֵר הַמָּמוֹן בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת וּטְרָחוֹת וּטְרָדוֹת מְאֹד מְאֹד. וְהוּא מִמָּשׁ כְּמוֹ מִי
שֶׁהוֹלֵךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיזָה דָּבָר. כִּי כָּל אָדָם אֵינוֹ מִמְּלֵא תַאֲוָתוֹ לְעוֹלָם בְּמָמוֹן. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה אֵין אָדָם מֵת וְחֲצִי תַאֲוָתוֹ בִּידוֹ יֵשׁ לוֹ מְנָה מִבְקֵשׁ מְאִתִּים וְכוּ'. נִמְצָא
שֶׁלְעוֹלָם אֵין מִמְּלֵא תַאֲוָתוֹ. וְהוּא שׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ אַחֵר הַמָּמוֹן לְעוֹלָם כְּאִלוֹ הוּא
מַחֲבִיב וּמִשְׁעֶבֶד לְאֵיזָה שֶׁר וּמוֹשֵׁל לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיזָה דָּבָר. וּבְאֲמֶת הוּא בְּעֶצְמוֹ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה
הוּא מִבְקֵשׁ, כִּי עַד יוֹם מוֹתוֹ הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ תָּמִיד. וְאִם כֵּן בְּשִׁבִּיל מִי הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ אַחֵר
הַמָּמוֹן. וְאִם יֹאמֵר בְּשִׁבִּיל בָּנָיו. מִי יוֹדֵעַ אִם יִשְׁאַר הַמָּמוֹן אַחֲרָיו לְבָנָיו כְּאִשֶּׁר אָנוּ רוֹאִין שָׂרֵב
הָעֲשִׂירִים בְּנֵיהֶם אוֹ יוֹצֵאֵי חֲלָצִיהֶם עֲנִיִּים וְאֲבִיוֹנִים. וְאִפְּלוּ אִם הִיָּה נִשְׁאַר הַמָּמוֹן לְבָנָיו. מַה
הַתְּכָלִית מִזֶּה. הֲלֹא גַם בָּנָיו אַחֲרָיו וְדוֹרוֹתֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם כָּלָם יִהְיוּ צְרִיכִים לְמוֹת כְּמוֹתוֹ. וּמַה יִּתְרוֹן
לָהֶם בְּכָל הַמָּמוֹן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, כִּי לֹא בְּמוֹתוֹ יִקָּח הַכֹּל וְכוּ'. וְגַם כִּי הֲלֹא גַם בָּנָיו לֹא יִסְפִּיק לָהֶם כָּל
הַמָּמוֹן שִׁינִיחַ לָהֶם. כִּי יוֹתֵר שִׁישְׁאִיר לָהֶם מָמוֹן יִהְיֶה חֶסֶר לָהֶם יוֹתֵר וַיִּגְדֵּל דְּאָגָתָם יוֹתֵר, כִּי אֵין
אָדָם מֵת וְחֲצִי תַאֲוָתוֹ בִּידוֹ וְכוּ'. וְכְמוֹ שֶׁאָנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ מִי שֶׁבָּקִי בְּטִיב בְּנֵי הָעֲשִׂירִים שָׂרָבִים
כְּכֹלֵם דְּאָגָתָם וְצַעֲרָם גְּדוֹל מְאֹד, כִּי לְמִשָּׁל עֲשִׂיר אֶחָד שִׁישׁ לוֹ עֲשָׂרֵת אֲלָפִים אֲדוּמִים. וַיֵּשׁ לוֹ
חֲמִשָּׁה אוֹ אַרְבָּעָה בָּנִים. וְהוּא מִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים. וּבּוֹדָאֵי כְּשִׁישׁ לוֹ עֲשָׂרֵת אֲלָפִים
הוּא מִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ שְׂצִירֵךְ לְפִרְנָסָתוֹ לְפִי דַעְתּוֹ יוֹתֵר מִעֲשָׂרֵת אֲלָפִים, כִּי נִדְמָה לוֹ שֶׁמִּכְרָח לִישָׁב
בְּדִירוֹת וְחוֹמוֹת שְׁעוֹלִים כְּמָה אֲלָפִים, וּמִרְגְּלִיּוֹת וְתַכְשִׁיטִין וְרַבּוֹי הַהוֹצָאָה בְּכָל שְׁבוּעַ לְהוֹלִיךְ
בָּנָיו כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבִגְדֵי מָשִׁי וְרַקְמָה וְתַכְשִׁיטִין וְכוּ' בְּדֶרֶךְ הַגְּבִירִים הַגְּדוֹלִים. וְאֹמֵר שֶׁעַל עֶצְמוֹ
אֵינוֹ מִקְפִּיד כָּלָל רַק עַל בָּנָיו כְּאִלוֹ הוּא מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה לְהוֹלִיךְ בָּנָיו בְּדֶרֶךְ זֶה. וְהוּא עוֹשֶׂה הַכֹּל
בְּשִׁבִּיל נַחַת רוּחַ לְבָנָיו. וּבְאֲמֶת בָּנָיו כָּל יְמֵיהֶם כַּעַס וּמִכְאוּבוֹת כִּי כָּל אֶחָד מִבָּנָיו וּבְנוֹתָיו רוֹצֶה
לְהַתְנַהֵּג בְּאִפֶּן שֶׁאֵין מִסְפִּיק לוֹ לְבִדּוֹ כָּל הָעֲשִׂירוֹת שֶׁל אָבִיו וְיוֹתֵר מִזֶּה, עַד שֶׁמִּתְרַבֶּה דְּאָגָתוֹ בְּכָל
יוֹם, כִּי בּוֹדָאֵי אֵי אִפְשָׁר לְאָבִיו שִׁיתֵּן לְכָל אֶחָד מִבָּנָיו וּבְנוֹתָיו כָּל עֲשִׂירוֹתוֹ. וְנוֹתֵן לְכָל אֶחָד כְּפִי
דַּעְתּוֹ וְרִצּוֹנוֹ, וְכָל מַה שְׁנוֹתֵן לָהֶם אֵינוֹ מִסְפִּיק לָהֶם, עַד שֶׁנוֹפֵל קִנְיָאָה וְשִׁנְיָאָה גְּדוֹלָה בֵּין בָּנָיו
וּבְנוֹתָיו בְּעֶצְמָן, וְכָל אֶחָד מִבָּנָיו מִתְקַנֵּא בַּחֲבֵירוֹ. וְכָל אֶחָד רוֹצֶה לְבָלֵעַ אֶת חֲבֵירוֹ כְּמוֹ קִין שֶׁהִרְגֵּהוּ
אֶת הָבֶל, מִחֲמַת שֶׁכָּל הָעוֹלָם לֹא הִיָּה מִסְפִּיק לוֹ. וְאֲבִיהֶם בְּעֶצְמָם יֵשׁ לָהֶם צַעַר גְּדוֹל מִהִמְרִיבָהּ
וְהַשִּׁנְיָאָה וְהַקִּנְיָאָה שֶׁבֵּין בָּנָיו. וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה דְּאָגוֹת וְיִסּוּרִים הִרְבֵּה שִׁישׁ לְכָל אֶחָד כָּל יְמֵי חַיֵּי אָבִיו.
וְאַחֵר כֵּךְ כָּלָם מִצְפִּים עָלָיו שְׂיָמוּת. וְכִשְׂמַת רוֹצֶה כָּל אֶחָד לְקַבֵּל כָּל הִירָשָׁה לְחֻלְקוֹ עַד שֶׁעַל – פִּי
רַב כְּמָה יִרְשׁוֹת יוֹרְדִין לְטַמְיוֹן עַל – יְדֵי הַמַּחְלָקֶת שֶׁבֵּין הַבָּנִים. וְגַם עַל – פִּי רַב אֵינָם מִצְלִיחִים
אַחֲרָיו וְנִעֲשִׂים עֲנִיִּים. וְהֲלֹא מִיָּמוֹת עוֹלָם אוֹמֵר כָּל אֶחָד שֶׁהוּא חוֹשֵׁב בְּשִׁבִּיל בָּנָיו. כְּדִי שִׂיְהִיָּה
לְבָנָיו מָמוֹן וְעֲשִׂירוֹת. וְעַדִּין לֹא נִמְצָא אֶחָד בְּעוֹלָם שֶׁאָבִיו יִשְׁאִיר לוֹ דֵּי סְפוּקוֹ שֶׁלֹּא יִהְיֶה טְרוּד

עוד אחר הממון, כי אפלו מי שיורש הון רב מאביו, אף – על – פי – כן אינו מת וחצי תאוותו בידו. נמצא שלשוא ולחנם עומלים כל העולם ומבקשים ומחפשים אחר הממון תמיד ומאומה לא ישאו בעמלם. וכאשר צעק על זה קהלת בכל ספריו. ומכל שכן העניים והדלים ושאר אנשים שעיניהם מצפים תמיד על פרנסה ועומדים בבקר בדאגת פרנסה. ובלילה לנים בדאגה זו ומשוטטים בשוקים וברחובות למצא איזה דרך לבקש איזה פרנסה. וכן עוברים להם כמה ימים ושבועות ואין פועלים כלום. ומעט פרנסה שיש להם מגיע להם רק בהשגחת ה' יתברך שלא ממקום שחשבו ובקשו וחפשו כלל כאשר נראה בחוש. ומודים על זה כל הצריכים פרנסה. שעל – פי רב הם מבקשים ומחפשים איזה ימים רוח ופרנסה ואינם מוצאים כלל, ואחר כך ה' יתברך מזמין להם איזה רוח בהשגחתו יתברך לבד. שלא ממקום שחפשו ובקשו כלל. נמצא שהבקשה והחפוש שלהם היה בחנם להבל ולריק. ושלמה המלך עליו השלום צוח ואמר, אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' וכו'. שצריכין לבקש את דרכי הקדשה בבקשה וחפוש גדול כמטמונים וככסף כנ"ל. כמטמונים וככסף דיקא. ויציר האדם בדעתו כמה היה מבקש ומחפש אם היו אומרים לו שבכאן ימצא אוצר בודאי. ואם יחפש כך את הצדיק האמת שעל ידו יבוא לכל טוב כנ"ל. בודאי יזכה למצא אותו ולהתקרב אליו ויזכה לכל טוב. כי עקר מה שנופלים בני – אדם בגלות גדול שהם מטלטלים בגלות ונעים ונדים לחפש ולבקש הממון הכל הוא מחמת הפגם שפגמו שלא זכו לחפש את הצדיקי אמת שעל ידם זוכין לארץ – ישראל ולאמונה ולהשגחה ונפלאות. שאז אין צריכין יגיעה וטרדא כלל אחר הפרנסה. כי דרשי ה' לא יחסרו כל טוב. דרשי דיקא, דהינו שמחפשין ומבקשין את הצדיק כדי להתקרב לה' יתברך. אזי לא יחסרו כל טוב. כי ה' יתברך יספיק להם כל צרכם בלי טרדא ובקשה וחפוש, כי זוכין להשגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל:

(מג) וזה בחינת זבולן לחוף ימים ישפן, והוא לחוף אגניות וירכתו על צידן. כי צידון הוא גבול ארץ – ישראל, כמו שפתוב, ויהי גבול הפנעני מצידון וכו'. ושם בתחלת הגבול במקום שמתחיל ארץ – ישראל שם קבור זבולן. (כאשר זכיתי להיות שם בעצמי על קברו הקדוש בעיר צידון. ואמרו לי שם שמשם מתחילין לחשב גבול ארץ – ישראל) כי זבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. כי זבולן היה מספיק ליששכר הצדיק שהיה עוסק בתורה. וזבולן היה עוסק בפרקמטיא והיה מספיק ליששכר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזהו עקר תקון תאוות ממון, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה. שעקר תקון תאוות ממון הוא צדקה. ועל זה נאמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך וכו' שזה בחינת תקון תאוות ממון שהוא בחינת שמחה בחינת שמח זבולן, כמבאר בהתורה צוית צדק (סימן כג) נמצא שזבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. ועל – כן זבולן הוא קבור על גבול ארץ – ישראל בצידון בחינת וירכתו על צידן שסופו על צידון שהוא

גבול ארץ – ישראל. זה רמז שעל – ידי בחינת זבולון, דהינו בחינת תקון תאות ממון זוכין לכנס לארץ – ישראל, הינו על – ידי שמבקשים ומחפשים את הצדיק. שעל – ידי זה זוכין להנצל מהחפוש והבקשה של הסטרא אחרא. שהוא החפוש והבקשה אחר הממון על – ידי זה זוכים לארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל זוכין על – ידי הצדיק בבחינת צדיקים יירשו ארץ. ואי אפשר לאדם לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים. שזהו בחינת הנשיאים שהעמיד משה להנחיל הארץ לישראל, כמו שכתוב, אלה האנשים וכו'. לנחל את הארץ. כי אי אפשר לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים שעל ידם זוכין לאמונת חידוש העולם. שזהו בחינת ארץ – ישראל כנ"ל. ועל – פן זבולון שזהו בחינת המתקרב להצדיק האמת ומשמש אותו בגוף ונפש וממון ועושה לו כל צרכיו כמו זבולון שטרח בפרקמטיא בשביל להספיק את יששכר שעסק בתורה. הוא זוכה לבוא לארץ – ישראל. ועל – פן זבולון עומד על גבול ארץ – ישראל, כי דיקא על – ידי בחינת זבולון שהוא המתקרב לצדיק האמת, על – ידי זה זוכה לכנס ולבוא לארץ – ישראל כנ"ל:

מד) ובשביל זה כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל. צריכין להביא תודה שבאה מחמץ ומצה, שזהו בחינת שבועות שאז מביאין גם – פן חמץ ומצה, דהינו שתי הלחם מחמץ. ושאר מנחות ממצה, כי כל הארבעה הנ"ל. עקר הנסים והנפלאות והישועות שלהם נמשך מבחינת שבועות שהוא קבלת התורה. שעל – ידי זה זוכין לחידוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל שהוא השגחה ונפלאות וכו' שמשם כל הנסים והנפלאות והישועות של כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל שכוללים כל הנסים כנ"ל:

וזה שפתח דוד המלך עליו השלום מזמור זה של הארבעה הנ"ל, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר. ומאצות קבצם ממזרח וממערב וכו'. שזהו בחינת קבוצ גליות שזהו בחינת ארץ – ישראל שלשם כל הקבוצ של הגליות, כמו שכתוב, אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ וכו'. כי עקר הישועה של כל הארבעה הנ"ל הוא נמשך מארץ – ישראל ששם הוא בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל. שמשם כל הנסים והישועות כנזכר לעיל. ועקר הגלות שכולל כל הצרות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל העקר הוא מחמת הרחוק והגלות מארץ – ישראל כנ"ל:

מה) וזה בחינת גדל הטלטולים והיסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ – ישראל וצריכים לסבב בכמה דרכים קדם שבאין לארץ – ישראל וכמו שכתוב, ויסב אלקים וכו' וכמובא לעיל. והכל הוא בשביל קבוצ הנדחים הנ"ל:

כי איתא בכתבי האר"י ז"ל בפנונות, והביאנו לשלום מארבע פנונות הארץ וכו' שבכל מקום
 בעולם שאחד מישראל נדחה לשם בגלות בארבע פנונות הארץ נחשב כאלו כל ישראל גלו
 לשם ועל – ידי זה מברר ניצוצות משם ועל – ידי זה באין לארץ – ישראל, עין שם באריכות.
 שזהו סוד מה שישאל מפזרין עכשו בגלות במקומות הרחוקים מהקדשה מאד. והנה זה הענין
 הוא דבר נסתר ונעלם מאד. ואי אפשר להבינו, כי אנו רואים שבמדינות הרחוקים משיבות
 ישראל. כמו במדינות מאסקווע. נדחו לשם יהודים מעטים. ודרים בין הרבה עובדי כוכבים
 יהודים מתי מעט. עד שיש עירות הרחוקים יותר. שאין נמצאים שם ישראלים כי אם אחד או
 שנים בעיר גדולה. והנה אנו רואים בעינינו שרוב אלו היהודים הדרים במקומות כאלה רבם
 בכלם אינם צדיקים כלל. והלואי היו בינונים כי הם רחוקים מאד מה' יתברך ואי אפשר להאריך
 בזה שלא לדבר על איזה מישראל חס ושלום, כי גם פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון. ואם בן
 איך אפשר להבין זאת. שעל – ידי אנשים כאלו יתבררו הניצוצות מעמקי הקלפות כאלו. אבל
 באמת היא נפלאות תמים דעים ואי אפשר להבין זאת. והכלל, שעקר הגלות הוא הגלות
 וההתרחקות מארץ – ישראל שהוא כלל הקדשה ועקר הגלות הוא בשביל לברר הנדחים שהם
 הניצוצות שנדחו בעמקי הקלפות בבחינת לא גלו ישראל בין העובדי כוכבים אלא כדי שיתוספו
 עליהם גרים, שזהו בחינת הניצוצות המתבררים מעמקי הקלפות, כי באמת לכאורה קשה להבין
 ענין הגלות שמחמת שחטאו ישראל בארץ – ישראל גלה אותם משם לארץ העמים. עד שיתקנו
 וישבו אליו ויביא לנו גואל צדקנו. והדבר קשה מאד איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ וישבו
 ישראל. ומה אם במקום חיותנו וקדשתנו שהוא ארץ – ישראל ארץ הקדשה ששם עקר קדשת
 ישראל וכו'. אם שם התגבר על ישראל היצר הרע עד שהחטיאם איך יהיה תקנה שבחוץ –
 לארץ שהיא ארץ העמים אויר הטמא וכו', שם יתקנו וישבו ישראל? ואם בן חס ושלום, אפס
 תקנה!! הלא ה' יתברך רוצה בתקנותינו. ואינו חפץ לנקם בנו, רק כל הגליות והצרות הם בשביל
 תקון, כמו שכתוב, ובקשתם משם את אלקיך ומצאת וכו'. אבל איך יתכן זה שבארץ – ישראל
 לא בקשנו וחפשנו ודרשנו את ה' יתברך ובחוץ – לארץ בארץ העמים נדרש ונבקש אותו? אבל
 באמת כל זה הוא נפלאות תמים דעים. והם מסתרי פלאותיו:

וזהו בחינת כל הירידות והנפילות העוברים על כל אחד מישראל לפי בחינתו ומדרגתו עד
 שיש הרבה שנפלו עד עמקי תהום תחתיות. אשר נדמה להם כי אפס תקנה חס ושלום, בפרט
 עכשו בסוף הגלות באחרית הימים האלה בעקבא דמשיחא כאשר יודע כל אחד בנפשו נגעי
 לבבו ומכאוביו. ואף – על – פי – בן סוף כל סוף כלם יתקנו ולא יהיה נאבד שום אחד מהם. כי
 ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. כי באמת יש לפעמים שדיקא כשהאדם מגיע
 למקום נמוך ורחוק מהקדשה מאד מאד. שם דיקא יתעורר בהתעוררות גדול לה' יתברך. וכמו

שֶׁדִּבְרָנוּ מִזֶּה בְּתַחֲלַת הַדְּרוֹשׁ הַזֶּה לְמַעַלָּה כִּנ"ל. וַיֵּשׁ בְּעֵינַי זֶה כְּמָה טַעֲמִים וּבַחֲיִנוֹת וּקְצֵת מֵהֶם הוּא מַחֲמַת שְׂפָשְׁהִיו יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל הִרְאָה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ – בְּרוּךְ – הוּא חָבֵה יִתְּרָה. וְהָיוּ מִקְרָבִים אֵלָיו מְאֹד וְנִדְמָה לָהֶם שֶׁכָּבֵר הֵם סְמוּכִים לָהּ יִתְבָּרַךְ וְלֹא בִקְשׁוּהוּ יוֹתֵר וְנִתְרָשְׁלוּ בְּעִבּוּדָתָם. וְהִבְעֵל דְּבַר חוֹתֵר עֲלֵיהֶם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וְעַל – יְדֵי זֶה הִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם עַד שֶׁהִחֲטִיִּיאִם וְזֶה בַּחֲיִנַּת הַסִּבִּי עֵינַיךָ מִנִּגְדֵי שֶׁהֵם הִרְהִיבֵנִי (שִׁיר הַשִּׁירִים ו). וְעַיִן בְּפִרוּשׁ רִש"י שֵׁם שְׁפָרֵשׁ עֵנַיִן זֶה שֶׁמֶרֶב חָבֵה שֶׁהִרְאָה לָהֶם בְּבֵית – הַמִּקְדָּשׁ, עַל – יְדֵי זֶה מִרְדּוּ בּוֹ וְכו', עַיִן שֵׁם וְזֶהוּ עֵנַיִן הַנ"ל. וְגַם מַחֲמַת שְׂפָשְׁהִיו בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל לְגִדּוֹל הַקְּדָשָׁה שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. בְּאִיזָה תְּנוּעָה בְּעֵלְמָא שְׁלֹא הִתְנַהֲגוּ בְּקְדָשָׁה כְּרָאוּי פִּגְמוּ מְאֹד. וְעַל – יְדֵי הַפָּגָם הַזֶּה נִמְשַׁךְ פָּגָם גָּדוֹל יוֹתֵר, כִּי עֲבָרָה גּוֹרֶרֶת וְכו' וְעַל – יְדֵי זֶה הִחֲטִיִּיאִם הִבְעֵל דְּבַר. וְזֶה בַּחֲיִנַּת כִּי בָּאתִי אֵלַי לְהַזְכִּיר אֶת עֲוֹנוֹנִי. שֶׁכִּנְגַד קְדָשָׁת אֱלֹהֵינוּ הִיא נִחְשָׁבֶת בְּרִשְׁעָה אִף – עַל – פִּי שֶׁהִיְתָה צְדָקָת כְּמוֹ שְׁפָרֵשׁ רִש"י שֵׁם. וּבִשְׁבִיל זֶה הִכְרַחוּ לְצֵאת בְּגָלוֹת. וְאַזּ מִגְדֵּל הָרְחוֹק שְׂרוּאִים גִּדֵּל רְחוֹקָם מֵה' יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּגְלוּ וְנִפְּצוּ בְּאַרְץ הָעַמִּים בְּאִוִּיר הַטֵּמָא תַּחַת מְמִשְׁלַת הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים מִתְגַּבְּרִים נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר לְשׁוֹב לָהּ יִתְבָּרַךְ כִּנ"ל. וְגַם שֵׁם לְגִדּוֹל הַטֵּמָאָה שֶׁל חוּץ – לְאַרְץ. תִּכְף בְּשִׂישְׁיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים אִיזָה עִבּוּדָה בְּעֵלְמָא יָקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד. אִף – עַל – פִּי שֶׁאֵין עִבּוּדָתָם בְּשִׁלְמוֹת, אִף – עַל – פִּי – כֵּן יָקָר בְּעֵינָיו מְאֹד שֶׁבְּמִקּוֹם רְחוֹק וְטֵמָא כְּזֶה יִתְגַּבְּרוּ לַעֲשׂוֹת אֲפָלוּ הָעִבּוּדָה הַזֹּאת. וְעַל – יְדֵי זֶה הוּא מֵרַחֵם עֲלֵיהֶם וּמוֹשִׁיעֵם. וְזֶהוּ בַּחֲיִנַּת שֶׁל כָּל הַנוֹפְלִים מֵעִבּוּדַת ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁעַל – יְדֵי כָּל מֵה שְׂפּוֹגְמִים אִיזָה פָּגָם. אוֹ שְׁעוֹבְרִים אִיזָה עֲבָרָה חֵס וְשָׁלוֹם, נוֹפְלִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְאִם כֵּן מֵה יִהְיֶה הַסּוּף וְכִי אֶפֶס תִּקְוָה, אֲךָ הַכֹּל עַל – פִּי הַנ"ל שֶׁכָּשָׁה יִתְבָּרַךְ רוֹאֶה שֶׁאִיזָה אָדָם מִתְרַחֵק מֵעִבּוּדָתוֹ וּפּוֹגֵם אִיזָה פָּגָם אוֹ שְׁעוֹבֵר חֵס וְשָׁלוֹם, אִיזָה עֲבָרָה אֲזִי הַקְּדוֹשׁ – בְּרוּךְ – הוּא מִרְחֵק אוֹתוֹ וְנוֹפֵל יוֹתֵר, כִּי הֵבֵא לְטֵמָא פּוֹתֵחִין לוֹ, אֲבָל אִם כֵּן הִיָּה חֵס וְשָׁלוֹם, אֶפֶס תִּקְוָה וְלֹא הִיָּה בְּאַפְשָׁר לְשׁוֹם אָדָם לְשׁוֹב לְעוֹלָם מֵאַחֵר שֶׁכָּל פַּעַם נוֹפֵל יוֹתֵר חֵס וְשָׁלוֹם, אֲבָל ה' יִתְבָּרַךְ חוֹשֵׁב מַחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח. וְהוּא מְסַבּוֹת מִתְהַפֵּךְ בְּתַחֲבּוּלוֹתָיו, כִּי בְּשִׁהָאָדָם נוֹפֵל עַל – יְדֵי חֲטָאִים לְמִקּוֹם הָרְחוֹק מִהַקְּדָשָׁה. אֲזִי ה' יִתְבָּרַךְ מִזְמִין לוֹ שֵׁם רַמְזִים לְפִי אוֹתוֹ הַמִּקּוֹם וּמִזְמִין לוֹ אִיזָה זְכוּת שֶׁיִּכּוֹל לְזַכּוֹת בְּזֶה הַמִּקּוֹם הָרְחוֹק דִּיקָא. וְזֶהוּ הַנִּסְיוֹן וְהַבְּחִירָה שָׁלוֹ. וְאִם יִזְכֶּה שֵׁם לְזַכֵּר בֵּה' יִתְבָּרַךְ. וְלַעֲשׂוֹת שֵׁם מֵה שֶׁיִּכּוֹל מֵה שֶׁמֶרְמִזּוּ לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא. בְּקַל יוֹכֵל לְשׁוֹב לָהּ יִתְבָּרַךְ, כִּי לְפִי הַמִּקּוֹם הַזֶּה יָכוֹל לְזַכּוֹת בְּעִבּוּדָה קִטְנָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ וְתַעֲנוּג וְשַׁעֲשׁוּעַ גָּדוֹל לָהּ יִתְבָּרַךְ. מֵה שְׁלֹא הִיָּה זֹכֶה בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ בְּיוֹתֵר, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג וְשַׁעֲשׁוּעַ גָּדוֹל מְאֹד בְּשַׁעֲוִלָּה לְפָנָיו אִיזָה עִבּוּדָה מִמִּקּוֹם הַנִּמּוּךְ וְרְחוֹק מְאֹד כְּמוֹכֵן בְּדַבְּרֵי חֲכָמֵינוּ וְזָכְרוֹנָם לְבִרְכָּה כְּמָה פְּעָמִים. בְּבַחֲיִנַּת כִּד אֲתִי יִתְרוֹ וְאָמַר כִּי עֲתָה יִדְעָתִי וְכו', כְּדִין אֶסְתַּלַּק וְאֲתִיקֵר שְׁמָא דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָא וְתַתָּא. וְזֶה סוּד גְּלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל. וּבְפִרְטוּת הַנִּפְּלוּת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כִּנ"ל שֶׁזֶהוּ עֵקֶר

הגלות, כי כל מה שנופל למקום נמוך ורחוק מהקדשה יותר יש לו שם איזה עבודה ונחת רוח לעשות לה' יתברך, מה שאינו זוכה לזה אפלו צדיק גדול וכנ"ל. ועל – ידי זה מעלה כל הניצוצות והקדשות שנפלו לשם למקום הטמא הזה, כי יש כמה וכמה ניצוצות הקדשות שנפלו משנים קדמוניות הרבה לעמקי עמקי הקלפות מאד מאד. ומחמת שמנחים בין מצולה בעמקי תהומות מאד מאד בודאי אין מי שיכנס לשם להעלותם. ועל – בן בשמזדמן אדם שחטא עד שנפל לשם חס ושלום, תכף בשמזכיר את עצמו בה' יתברך. ונתעורר לעבד את ה' יתברך באיזה עבודה בעלמא שהוא יכול לעשות שם לפי מקומו הנמוך כנ"ל. אזי מתדבקים בו כל אלו הניצוצות. ומעלה אותם משם. ובזה עושה נחת רוח ותענוג גדול לה' יתברך בלי שעור בנזכר לעיל. וזה בחינת היהודים הנדחים בארבע פנות הארץ. במקומות הרחוקים מישראל, כי יש שם ניצוצות מאלפים שנים שמנחים שם בגלות וצער גדול מאד. שאם היו מריחים שם ריח בעלמא של ישראל היו מחיין עצמן מאד. ועל – בן תכף שנכנס לשם איזה ישראל בעלמא אפלו פושעי ישראל, אף – על – פי שחטא ישראל הוא ואף – על – פי – בן שם ישראל נקרא עליו. אזי תכף כשאלו הניצוצות הקדושים מריחין ריח של ישראל הם מתעוררים ומתדבקים בו. ואף – על – פי שעדין אי אפשר להם לעלות מחמת שזה האיש בודאי אין לו כח להעלותו. ועל – בן על – פי רב נופל על ידם יותר. מחמת רבוי הקלפות הנאחזין באלו הניצוצות כידוע. אף – על – פי – בן מאחר שעל כל פנים מחזיק עצמו בדת ישראל. ואינו ממיר דתו לגמרי חס ושלום. ונקרא עליו שם ישראל, זה בעצמו יקר מאד בעיני ה' יתברך. ויש לה' יתברך תענוג ושעשוע גדול מזה עד שסוף כל סוף יעלה זה האיש משם. ויעלה עמו כל הניצוצות הנזכרים לעיל משם. ועל – ידי זה יתקן כל חטאיו מאחר שעל ידו דיקא עלו הניצוצות האלו מה שלא היו יכולין לעלות על – ידי שום איש בשר שבעולם, כי מי היה נכנס למקום טמא ומלכלך כזה וכנ"ל. והעקר הוא על – ידי כח הצדיק הגדול האמתי שיש לו כח להעלות כל אלו האנשים עם הניצוצות שנתדבקו בהם מכל המקומות הנמוכים אפלו מעמקי עמקי תהום תחתיות. אפלו מיון מצולה ואין מעמד. ועל – בן כל זמן שהאדם משתדל ומחפש ומבקש להתקרב לצדיקי אמת יש לו תקנה לעולם יהיה איך שיהיה. אפלו אם נפל מאד אלפים ורבבות פעמים. כי בכח הצדיק יכול להיות שעל – ידי דבר אחד ונחת רוח אחד שיעשה לה' יתברך במקומו הרחוק כזה יתקן הכל ויעלה עמו כל הניצוצות ממקומות כאלו. מה שלא היו יכולים לעלות על – ידי שום אדם אחר וכנ"ל. ובשביל זה צריך האדם לסבל טלטולים ויסורים הרבה קדם שבא לארץ – ישראל, הכל בשביל ברור הניצוצות הנ"ל שכלם צריכים להתקבץ לארץ – ישראל. ועל ידם דיקא זוכין לבוא לארץ – ישראל. כי בכל מקום שמסבב לבוא לשם בשביל לבוא לארץ – ישראל. הוא מברר הניצוצות משם מאחר שכל כונתו שהולך ומסבב שם הוא בשביל לבוא לארץ – ישראל. ששם קבוצ כל הניצוצות ואזי

זוכה לבוא עם כל אלו הניצוצות לארץ – ישראל. בבחינת אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ. והפל בכת הצדיק שעל ידו דיקא באין לארץ – ישראל וכו"ל. ועוד יש בזה דברים הרבה. ודי בזה למסתכל על האמת לרחם על עצמו לשוב לה' יתברך מכל מקום שהוא. כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם:

מו) וזה פרוש דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד. דרשו ה' שצריכין לדרש ולבקש את ה' יתברך מאד לזכות לאמונה שלמה באמת. ומפרש הפסוק איך מבקשין את ה' יתברך. הינו איך זוכין לאמונה. וזה 'עזו'. עזו זה הצדיק האמת שנקרא עז, כמו שפתב רבנו זכרוננו לברכה. שהצדיק נקרא בעז. בו עז בו תקפא. כי הצדיק הוא גבור הפובש את יצרו. והוא עז כנמר בעבודתו יתברך. והוא נותן עז ותעצומות לה' יתברך כביכול, בבחינת תנו עז לאלקים. ובשביל זה הצדיק נקרא עז. וזהו, דרשו ה' ועזו. שצריכין לבקש את ה' יתברך, הינו לזכות לאמונה שלמה. וזה אי אפשר כי אם על – ידי שידרשו ויבקשו ויחפשו את ה' 'ועזו', הינו הצדיק. כמבאר לעיל שצריכין לבקש את הצדיק מאד, ועל – ידי זה דיקא דורשין את ה' וזוכין לאמונה שלמה כנ"ל. וזהו, בקשו פניו תמיד. 'פניו' הם הצדיקים שנקראים אנפי שכינתא כמובא בזהר הקדוש. וכמו ששמעתי זה מפי רבנו זכרוננו לברכה, הינו שצריכין לחפש ולבקש פני ה' שהם הצדיקים, צריכין לחפשם ולבקשם תמיד עד שיזכה למצאם להתקרב להם, כי עקר האמונה וההתקרבות לה' יתברך תלוי בהם כנ"ל. וזהו, זכרו נפלאותיו אשר עשה וכו'. הינו שהפסוק מפרש איך אפשר לחפש ולבקש את הצדיקי האמת. הלא יש ערוביאי גדולה בעולם מגדל המחלקת שנעשה בעולם על – ידי עזי פנים שבדור וכו"ל. על זה משיב הפסוק. זכרו נפלאותיו אשר עשה מופתיו ומשפטי פיהו. שזהו בחינת קבלת התורה ויציאת מצרים שזכינו שעשה ה' יתברך עמנו נפלאות גדולות והראה מופתים גדולים ונוראים מאד ונתן לנו את התורה שהיא משפטי פיהו, הינו שהכתוב אומר שנזכר את הפח של מתן תורה שזכינו אחר יציאת מצרים. שעל – ידי זה הפח של קבלת התורה יש לנו פח לחפש ולבקש את הצדיק עד שנזכה להתקרב אליו כנ"ל. וזהו, זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו הוא ה' אלהינו בכל הארץ משפטיו, הינו ענין המבאר לעיל באריכות. שה' יתברך מקדים רפואה למכה תמיד, שזהו בחינת מה שה' יתברך מזמין לאדם הארה מלמעלה ומסיע אותו משרש הקדשה שהוא צריך להגיע אליה. כדי לסיע אותו שיוכל להגיע לאותה הקדשה וכו' כמבאר לעיל. וזאת הבחינה היא סוד סתרי הבחירה שאי אפשר להבין איך ה' יתברך מסיע את האדם והפל ממנו יתברך לבד, כמו שפתוב, כי ממך הפל וכו'. וכמו שפתוב, מי הקדימני ואשלים. ואף – על – פי – כן יש להאדם בחירה וכו"ל. ומבאר לעיל שזהו בחינת ה' מסיני בא וזרח משעיר למו וכו'. שה' יתברך החזיר התורה לכל העובדי בוכבים ולא רצו לקבלה עד שבאו ישראל וקבלוה, דהינו שה' יתברך האיר עליהם ורמו להם רמזים שיתקברו אליו ולא רצו

לְקַבֵּלָהּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל תִּכְּף בְּשֶׁרְמוֹז לָהֶם וְהָאִיר עֲלֵיהֶם וְרָצָה לְסִיעָם וּלְקַרְבָּם, תִּכְּף רָצוֹ אַחֲרָיו בְּאַהֲבָה וְנִתְקַרְבוּ אֵלָיו. וְכִמּוֹ שְׁכָתוֹב, מְשַׁכְנִי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. וּפִרְשׁ רַש"י שֵׁם שְׁכָתוֹב בְּשֶׁהִתְחַלְתָּ לְמְשַׁכְנִי לְרַמּוֹז לִי עַל – יְדֵי שְׁלוּחֶךָ שְׁאֵתָה רוּצָה לְקַרְבָּנִי. אֲזִי תִכְּף אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה בְּאַהֲבָה. וְהִקְדַּמְתִּי נַעֲשֶׂה לְנִשְׁמָע. וְכִמּוֹ שְׁכָתוֹב, אֲזִנִּים כָּרִית לִי וְכו'." אֲזִי אִמְרַתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי. וּפִרְשׁ רַש"י שֵׁם גַּם – בֶּן שֶׁה' יִתְבָּרַךְ רָמַז לָהֶם לְקַרְבָּם בְּחִינַת אֲזִנִּים כָּרִית לִי וְכו'." וְאֲזִי תִכְּף אֲזִי אִמְרַתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי בְּמַגֵּלַת סֵפֶר לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֱלֹקֵי חֲפָצָתִי. כִּי חֲפָצָתִי תִכְּף בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה לְרִדְף וּלְרוּץ אַחֲרֶיךָ וּלְמַסֵּר נַפְשִׁי עַל קֹדֶשֶׁת שְׁמֶךָ. נִמְצָא שֵׁשׁ כָּאֵן שְׁנֵי בְּחִינּוֹת. שְׁלֹפִי פְּחִיתוֹת דַּעַת הָאָדָם נִרְאִין כְּסוּתָרִין זֶה אֶת זֶה, כִּי בְּבִחִינָה אַחַת נִרְאָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִנָּם בְּחִסְדּוֹ הַגָּדוֹל לְבַד. וְזֶה בּוֹדָאִי אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין מִפְּנֵי מָה בָּחַר בָּעַם מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּאַמְת נִקְרְאִים יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִּיל זֶה עִם סִגְלָה, כִּי סִגְלָה הִיא בְּחִינַת דְּבַר שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כִּמּוֹ שְׁמִבְּאָר בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלֹתְךָ (בְּסִימָן כ"א) אֲבָל יֵשׁ בְּחִינָה אַחֶרֶת שִׁישְׂרָאֵל זָכוּ לְהַתְּדַבֵּק בָּהּ יִתְבָּרַךְ וּלְבַחֵר בּוֹ יִתְבָּרַךְ כֹּאֲשֶׁר גַּם זֶה הָיָה בְּאַמְת, כִּמּוֹ שְׁכָתוֹב, זִכְרַתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֶהְבֵּת כְּלוּלָתְךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי בְּמִדְבָּר וְכו'. וְעַל – יְדֵי בְּחִינָה זוֹ בּוֹדָאִי מְגִיעַ לְיִשְׂרָאֵל לְקַרְבָּם בְּכָל עֵז. אֲבָל בְּאַמְת עַל – יְדֵי בְּחִירָתָם לְבַד שֶׁל יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לָהֶם לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. כִּי לֹא הָיָה לָהֶם כֹּחַ לַעֲמֹד כְּנֶגֶד הַיָּצֵר הָרַע וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא הַמוֹנֵעַ וּמְבַלְבֵּל אוֹתָם וְעָקַר הַתְּקַרְבוּתָם שֶׁזָּכוּ לְהִתְקַרֵּב וּלְהַתְּעוֹרֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ הָיָה עַל – יְדֵי סִיוֵעַ גָּדוֹל דֹּלֵעָלָא. וְכִמּוֹ שְׁכָתוֹב אֵתָה תּוֹמִיךְ גּוֹרְלִי וּפִרְשׁ רַש"י אֵתָה הִנָּחַת יְדֵי עַל חֶלֶק הַטּוֹב וְאִמְרַת לִי אֶת זֶה בָּחַר לָךְ. וְאֵלּוֹ הַשְּׁנֵי בְּחִינּוֹת הֵם מִתְקַבְּצִים יַחַד. שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ. וּמֵהֵיכֵן הִיָּתָה הַהִתְחַלָּה. זֶה הָעֲנָן מְסוּד סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כָּלָל, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת מְקִיפִין שֶׁלֹא יִתְגַּלּוּ עַד לַעֲתִיד כִּמּוֹבֵן בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלֹתְךָ הַנ"ל:

וְזֶה עָקַר בְּחִינַת קְבָלַת הַתּוֹרָה. כִּי עָקַר קְבָלַת הַתּוֹרָה הִיא שְׁנִמְשָׁכָה קֹדֶשֶׁה עַל יִשְׂרָאֵל כְּדִי שִׁיְהִיָּה כֹחַ לְכָל אָדָם בְּכָל דּוֹר וּבְכָל זְמַן לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֶת הַצְדִּיקִי אֲמַת שְׁבָכַל דּוֹר וְכו'. וְלִזְכּוֹת עַל – יְדֵי זֶה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְכו' כַּנ"ל. וְאִף – עַל – פִּי – בֶּן יֵשׁ לְכָל אָדָם בְּחִירָה גְּדוֹלָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר. אִם לְהִתְקַרֵּב לַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים אִם לֹא חֵס וְשָׁלוֹם, כֹּאֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִין בְּעֵינֵינוּ שְׁמַעַט דְּמַעַט הֵם הַמִּתְקַרְבִּים לַצְדִּיקִי אֲמַת, כִּמּוֹ שְׁכָתוֹב, טוֹב מַעַט לַצְדִּיק וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו, הֵינּוּ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעִיל, כִּי זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ, זֶה בְּחִינַת בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוּדָתָם וְיִגִּיעָתָם וְטִרְחָתָם שֶׁהִלְכוּ אַחֲרָיו בְּמִדְבָּר וְכו' וְזֶה בְּחִינַת עֲבָדוֹ, דִּהְיִנוּ שְׁעוֹבָדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. שְׁעַל שֵׁם זֶה נִקְרְאִים עֲבָדוֹ. בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו זֶה בְּחִינָה הַשְּׁנִית הַנ"ל, דִּהְיִנוּ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בָּהֶם בְּטוֹבוֹ הַגָּדוֹל, כִּמּוֹ שְׁכָתוֹב, וּבְךָ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה וְכו'. הֵינּוּ שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעִיל שְׁעַל – יְדֵי שְׁנֵיהֶם נִתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ וּקְבָלוּ אֶת הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא בְּכָל דּוֹר

וְדוֹר בְּעֵינֵי הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים כִּנֹּל. וְהַכֹּל בְּכַח הַתּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ כִּבְר וְכִנֹּל. וּבִשְׁבִיל
 זֶה אֶצֶל עַבְדּוֹ כְּתִיב יִשְׂרָאֵל. וְאֶצֶל בַּחֲרִיּוֹ כְּתִיב יַעֲקֹב, כִּי יַעֲקֹב הוּא בַּחֲרִינָה קִטְנָה. וְיִשְׂרָאֵל הוּא
 בַּחֲרִינָה גְדוּלָה בְּיוֹתֵר כִּידוּעַ, הֵינּוּ שְׁתַּחֲלָה בְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. וְאִין לוֹ
 כַּח לְהִתְקַרֵּב מִגְדֹּל חֲלִישֵׁת כָּחוֹ כְּנֶגֶד הַיָּצֵר הָרַע. וְה' יִתְבָּרַךְ מְסִיעַ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ נִפְלָא וְנוֹרָא כְּדִי
 שִׁיזוּכָה לְהִתְקַרֵּב. וְכֹל הַתְּקַרְבוֹתָיו עַל – יְדֵי סִיוֵעַ דְּלַעֲלָא זֹאת הַבַּחֲרִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב, בַּחֲרִינָת קִטְנוֹת
 בְּבַחֲרִינָת בְּבִטָּן עַקֵּב אֶת אָחִיו. שְׁצָרִיכִין לְקַבֵּל גְּדֻלַּת קִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ עֲרֻמָּה בְּגִנְבָה וְהַעֲלָמָה
 שְׁלֹא יִקְטָרֵג הַבַּעַל דְּבַר מַחֲמַת שְׁעָדִין לֹא זָכָה עַל – יְדֵי עֲבוֹדַת עֲצָמוֹ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. רַק
 הָעֵקֶר עַל – יְדֵי סִיוֵעַ דְּלַעֲלָא. וְעַל – כֵּן זֹאת הַבַּחֲרִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב. אֲבָל אַחֵר כֶּךָ בְּשִׁזּוּכָה
 לְהִתְגַּבֵּר כְּפָאִרִי בְּעֲבוֹדַת ה' יִתְבָּרַךְ עַד שִׁזּוּכָה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ. אֲזִי נִקְרָא
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בַּחֲרִינָה גְדוּלָה בַּחֲרִינָת לֹא יַעֲקֹב יֹאמֵר עוֹד שְׁמִךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל. וְכִמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י
 שְׁלֹא יֹאמֵר עוֹד שֶׁקִּבְּלַת הַבְּרָכוֹת הִיְתָה בְּעַקְבָּהּ וּבְמִרְמָה וְכו', הֵינּוּ שָׂאִין יְכוּלִין לוֹמַר עוֹד שֶׁבְּדֶרֶךְ
 רְמָאוֹת וְהַעֲלָמָה קִבְּלַת הַבְּרָכוֹת שֶׁהוּא קִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמִךְ, כִּי שָׂרִית עִם
 אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. כִּי זָכִיתָ לְהִתְגַּבֵּר בְּעֲבוֹדָתְךָ עַד שֶׁנִּצָּחַת מִלְּאָכִים הַמְּקַטְרְגִּים וְאֲנָשִׁים
 הַמִּתְנַגְּדִים וְהַמוֹנְעִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם. וְאֲזִי נִקְרָא יִשְׂרָאֵל. וְעַל – כֵּן אֶצֶל עַבְדּוֹ שֶׁהוּא בַּחֲרִינָת
 הַבַּחֲרִינָה שִׁישְׂרָאֵל בָּחַר בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם שֶׁזֶהוּ בַּחֲרִינָת עַבְדּוֹ כִּנֹּל. עַל – כֵּן כְּתִיב שֵׁם
 יִשְׂרָאֵל כִּנֹּל. אֲבָל אֶצֶל בַּחֲרִיּוֹ שֶׁזֹּאת הִיא הַבַּחֲרִינָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִסְדּוֹ כְּתִיב יַעֲקֹב,
 כִּי זֹאת הַבַּחֲרִינָה הִיא בַּחֲרִינָת יַעֲקֹב כִּנֹּל. וּבַחֲרִינָת בַּחֲרִינָת יִשְׂרָאֵל בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם הוּא
 בַּחֲרִינָת יִשְׂרָאֵל וְכִנֹּל וּבִאֲמַת הַכֹּל אֶחָד. כִּי גַם מִתְחַלָּה בְּשִׁנְתָּקְרָבוֹ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּכָל
 בְּשַׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה אוֹ בְּפִרְטוֹת בְּשִׁמְתָּקְרָב אָדָם לָהּ יִתְבָּרַךְ וְלִהְיוֹת צַדִּיק הָאֲמִתָּה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל
 זְמַן בּוֹדָאִי גַם בְּתַחֲלָה בְּשַׁעַת הַקִּטְנוֹת וְהַתְחַלָּה הִיְתָה לוֹ אֵיזָה בַּחֲרִינָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה
 לְהִתְקַרֵּב, אֲךָ כֹּל זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כֹּלָל וְכִנֹּל:

וְזֶהוּ, הוּא ה' אֱלֹקֵינוּ בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטִיו, הֵינּוּ שְׁבוּדָאִי צַדִּיק ה' וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטָיו וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ,
 וּבוּדָאִי לֹא עַל חֲנָם בָּחַר בָּנוּ בְּכָלֵל וּבְפִרְט. רַק שָׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת וְכִנֹּל. וְזֶהוּ, זָכְרוּ לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ דְּבַר צוּה לְאֵלֶּף דּוֹר, הֵינּוּ שְׁצָרִיכִין לְזַכֵּר בְּרִיתוֹ, הֵינּוּ הַתּוֹרָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְאֵף – עַל – פִּי
 שְׁעָדִין אָנוּ צָרִיכִין לְהַצְדִּיק הַדּוֹר, אֵף – עַל – פִּי – כֵּן פָּעֲלָנוּ הַרְבֵּה עַל – יְדֵי הַתּוֹרָה. שְׁעַל – יְדֵי
 זֶה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. וְזֶהוּ בַּחֲרִינָת דְּבַר צוּה לְאֵלֶּף דּוֹר, כְּמַבְאָר לְעִיל
 בְּאֲרִיכוֹת שֶׁזֶהוּ בַּחֲרִינָת מַה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ רָצָה לִתֵּן אֶת הַתּוֹרָה לְאֵלֶּף דּוֹר וְרָאָה שָׂאִין הָעוֹלָם
 מִתְקִים וְעֹמֵד וְנִתְּנָה לְעֹשְׂרִים וְשֹׁשֶׁה דּוֹרוֹת. שְׁמַבְאָר לְעִיל שְׁכָל זֶה הוּא בַּחֲרִינָת הַנֹּל שְׁעַל – יְדֵי
 קִבְּלַת הַתּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק הָאֲמִתָּה שְׁכָל דּוֹר. שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר בְּרוּר הָאֲמוּנָה
 בְּכָל דּוֹר כְּפִי הַזְמַן וְכְּפִי הַיּוֹם כִּנֹּל. וְזֶהוּ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם וְכו' לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן וְכו'

כי עקר תכלית קבלת התורה ותכלית ההתקרבות לצדיקים בכל דור ודור. עקר התכלית הוא ארץ – ישראל, דהינו לזכות לאמונת חדוש העולם. שהיא בחינת ארץ – ישראל וכנ"ל. וזהו בחינת חבל נחלתכם. 'חבל' דיקא, כי בארץ – ישראל שהיא בחינת התקרבות לצדיקים אמתיים בחינת אמונה כנ"ל שם קשור החבל דקדשה. אשר כל מי שמתקרב לשם, דהינו להצדיק ולארץ – ישראל. שעל – ידי זה זוכה לאמונה שלמה. אזי הוא קשור לה' יתברך בחבל דקדשה לעולמי עד ולנצח נצחים. אשר לא ינתק ולא יהרס לעולם בבחינת בחבלי אדם אמשכם בעבתות אהבה. וכמבאר לעיל באריכות. שכל זמן שמשתדלין ומחפשין להתקרב לצדיקי אמת. אזי אפלו אם חס ושלום, נופלים כמו שנופלים אינו נחשב נפילה כלל, כי אדרבא, אז יעלה ניצוצות יותר ממקומות הרחוקים ביותר וכנ"ל:

והוא ממש כמו שמשלשלין אחד על – ידי חבל לתוך עמקי מצולות ים ותהומות תחתיות. כדי שיחפש ויבקש שם אוצרות יקרות ואבנים טובות ונפלאות מאד. וכל זמן שהוא מקשר בהחבל לא יהיה נאבד לעולם. כמו כן הוא ממש. שכל זמן שמתקשרין עצמו לצדיקי אמת. ומתגעגעין אחריהם ומחפשין אותם על – ידי זה מקשרין עצמן לחבל דקדשה. ואזי בכל מקום שיורד לשם יעלה אותו הצדיק משם על – ידי החבל דקדשה שמקשר בו. ולא די שיעלה אותו משם. אך גם הירידה והנפילה תהיה תכלית העליה. כי על – ידי נפילתו וירידתו למקומות כאלה. יעלה משם ניצוצות קדושות ויקרות הרבה שלא היה אפשר להעלותם על – ידי שום צדיק כי אם על ידו דיקא וכנ"ל. וזהו בהיותכם מתי מספר וכו'. ויתהלכו מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר, הינו שכל זה הוא סוד טלטול ישראל בגלות מגוי אל גוי ומממלכה וכו'. שזהו התחיל מימי אברהם אבינו מעת שנגזר עליו ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וכו'. שרמז לו אז גם כל הגליות של כל הארבע מלכיות שכל זה הוא סוד בחינת הנ"ל. בשביל לברר ניצוצות מעמקי הקלפות וכנ"ל. וזהו, לא הניח לאיש לעשקם וכו' אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. הינו שבשישראל יורדים בגלות בכלל ובפרט. אינו מניח ה' יתברך אותם לעשקם וכו' שלא יאבדו שם חס ושלום. וכמו שכתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים וכו'. וכל זה בכח וזכות הצדיקי אמת שבכל דור שעל ידם עקר ברור האמונה בכל דור בכל יום ויום וכנ"ל. וזהו, אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו. כי הצדיקים וכל המתקרבים אליהם הנכללים בהם נקראין נביאים. כי כל צדיק זוכה לבחינת רוח נבואה שעל – ידי זה עקר ברור האמונה כנ"ל באריכות. ועל – ידי זה זוכין לאמונת חדוש העולם שעל – ידי זה זוכין לבחינת ריח שהוא בחינת משיח כמבאר בהתורה הנ"ל. ובשביל זה נקראים הצדיקים אמתיים משיח כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. וזהו, אל תגעו במשיחי. ובנביאי וכו' שהם הצדיקים אמתיים בעלי רוח הקדש שבבכם וזכותם יש לישראל קיום בגלות שלא יאבדו חס ושלום וכנ"ל. כי על ידם עקר ברור האמונה בכל יום ויום.

שֶׁעַל – יְדֵי זֶה יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לַעֲתִיד שָׂאֵז יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ וְכוּ' וְכֵן"ל בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל. וְזֶהוּ, שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. בִּשְׁרוֹ מִיּוֹם אֶל יוֹם יִשׁוּעָתוֹ, הֵינּוּ עַל – יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים נִזְכָּה לְשִׁיר הַנִּ"ל. בְּחִינַת שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. וְהַעֲקָר עַל – יְדֵי הַנִּפְלְאוֹת וְהַיִּשׁוּעוֹת שֶׁהַצִּדִּיקִים מִמְּשִׁיכִין עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. לְבָרֵר הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. כְּפִי הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה שֶׁבִּשְׂבִּיל זֶה צְרִיכִין לְהַתְּקַרֵּב לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְכֵן"ל. וְזֶהוּ בִּשְׁרוֹ מִיּוֹם אֶל יוֹם יִשׁוּעָתוֹ. 'מִיּוֹם אֶל יוֹם' דִּיקָא, כִּי הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא עֶקֶר הַיִּשׁוּעָה וְהַגָּאֵלָה מִכָּל הַצָּרוֹת בְּכָלֵל וּבִפְרָט. צְרִיכִין לְבָרֵרָה מִיּוֹם אֶל יוֹם דִּיקָא כֵּן"ל. אֲשֶׁר בִּשְׂבִּיל זֶה צְרִיכִין דִּיקָא לְהַתְּקַרֵּב לְצִדִּיק הָאֲמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר. וְכַמְבָּאָר כָּל זֶה לַעֲלִיל בְּאֲרִיכוֹת, עֵינִן שָׁם:

מִן וְזֶה בְּחִינַת אֲרֻבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת שְׂבָאוֹת מִבַּעַד כָּאֵן נִכְתָּב בְּצִידוֹן בְּבוֹאֵי מַיִם לִיבֻשָּׁה לְתַחֲלַת גְּבוּל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. מֶה גָּדְלוֹ מִעֲשִׂיךְ ה' מֵאֵד עֲמָקוֹ מַחֲשַׁבּוֹתֶיךָ. רַבּוֹת עֲשִׂיתָ עִמִּי וְכוּ' וְכוּ' מָה אֲדַבֵּר:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לַמָּטָר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 110 – כא תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד

מב) וזה בחינת ארבעה צריכין להודות. שהם הולכי מדבריות. והיוצא מבית האסורים. וחולה שנתרפא. ויורדי הים, כשיגיעו ליבשה וסימנך וכל ה' ח' י"ם ידוך סלה וכו', כמבאר בשלחן ערוך סימן ריט:

כי כל אלו הארבעה צריכין להודות בשביל הנסים שנעשו להם. וכל הנסים הם השגחה ונפלאות הבורא יתברך שמו וכלם נמשכין מבחינת חדוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל. שהנהגתה על – ידי עיני ה' תמיד, דהינו בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע. ומשם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין אפלו עכשו בעולם הזה כמובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה בהתורה (סימן רנ) על מאמר רבותינו זכרונם לברכה ומוריד שני דמעות לים הגדול. וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו וכו', עין שם. ובשביל זה כל אלו הארבעה הנזכרים לעיל שנעשו להם נסים שנצולו מסערת הים. או מן החלי וכו' בהשגחתו ונפלאותיו יתברך, כתיב בהם במזמור קז, יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני – אדם. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא. זה בחינת הנהגה של חדוש העולם שלעתיד שהוא בחינת חסד, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות והשגחה וכו' כמבאר בהתורה תקעו תוכחה הנ"ל. כי מבחינת ההנהגה של לעתיד שהוא בחינת חסד כנ"ל, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות. משם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין בעולם הזה כל ימי עולם. וזהו, יודו לה' חסדו ונפלאותיו. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא כנ"ל. כי כל הצרות שעברו על אלו הארבעה הצריכין להודות, כלם נמשכין מפגם שפוגמין בהצדיק שהוא בחינת פגם ארץ – ישראל, כי מי שזוכה

לחפש ולבקש את הצדיק האמת בראוי, עד שזוכה להתקרב אליו. על – ידי זה זוכה לאמונה שלמה כנ"ל. שעל – ידי זה זוכה לבחינת חדוש העולם שלעתידי, שזהו בחינת ארץ – ישראל בחינת ההנהגה של השגחה ונפלאות וכו' כנ"ל. נמצא, שעל – ידי הצדיק זוכין לארץ – ישראל. ואז זוכין לאמונה שלמה להאמין בה' יתברך בשלמות. שה' יתברך חדש את העולם יש מאין ועתיד לחדש את עולמו. והוא יתברך משגיח בעולם בכל עת בהשגחה פרטיות וכו"ל, אבל מי שפוגם בזה, דהינו שאינו משתדל להתקרב לצדיקי אמת. ואינו מתיגע לחפש ולבקש את הצדיק תמיד עד שימצאנו, על – ידי זה פוגם באמונה ובארץ – ישראל וכו"ל. ועל – בן עוברין עליו כל הצרות הנזכרות לעיל של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שבהם כלולים כל הצרות רחמנא לצלן, כי עקר הצרה והסכנה של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שהם הולכי מדבריות וחולים וכו'. עקר הוא צרות וסכנות הנפש שהיא רחוקה מאביה שבשמים. שעליו נאמרו כל הדברים הנאמרים במזמור הנ"ל. כמובן לכל משכיל. וכבר מובא מזה בספרים. וכמובא מזה בדברי רבנו זכרוננו לברכה (בסימן קסג) שכל אלו הארבעה הנ"ל מרמזין על צרות הנפש שהיא תועה במדבר בישימון דרך. כל זמן שאינה זוכה להתקרב להצדיק האמת ולילך בדרכיו. והיא כמו חבושה בבית האסורים. שהיא כבושה בגולה בין מאסר התאוות והמדות רעות והיא חולה חולת הנפש בבחינת כי חולת אהבה אני. והיא כמו יורד בים בעמק מצולת הים ועולה שמים ויורדת תהומות, כמו שכתוב, טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבלת וכו' וכמבאר מזה בסימן הנ"ל:

נמצא שכל אלו הארבעה הם בחינת צרות הנפש. ובאמת הכל אחד, כי גם כל היסורין והסכנות והצרות העוברין על האדם בגשמיות חס ושלום, כלם הם בחינת צרות הנפש, כי אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עוון. ועקר היסורים הם העוונות, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בתורה כי מרחמם ינהגם. שעקר היסורין של כל היסורים שבעולם הם העוונות דיקא רחמנא לצלן, עין שם. וכל היסורים והצרות והסכנות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל. כלם נמשכין מחמת הרחוק מהצדיק. שעל – ידי זה הם רחוקים מארץ – ישראל ומאמונה בשלמות כנ"ל. בבחינת הלא על פי אין אלוה בקרבי מצאוני הרעות האלה. שכל הרעות והצרות חס ושלום נמשכין מחמת שאין מרגישין ה' יתברך ששוכן בקרבנו ומשגיח עלינו תמיד, דהינו פגם האמונה. שפגם זה נמשך מחמת הרחוק מהצדיק ומארץ – ישראל כנ"ל, כי כל הצרות שבעולם רחמנא לצלן נמשכין מתקף הגלות בעוונותינו הרבים, כי מיום שחרב בית – המקדש אין לך יום שאין קללתו מרבה מחברו רחמנא לצלן, וזה בחינת ארבעה הנ"ל שהם בחינת ארבע מלכיות. שבהם כלולים כל הגליות שכוללים כל הצרות רחמנא לצלן. ועל – בן גלות מצרים שמרמוז על כל הארבע גליות ארבע מלכיות כי כלם נקראים גלות מצרים, על שם שהם מצרים

לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ בַּמִּדְבָּר וּמִבּוֹא בְּדִבְרֵי רַבְּנּוֹ לְבָרְכָהּ. עַל – בֵּן גָּלוּת מִצְרִים הָיָה כָּלוּל מִכָּל הָאַרְבָּעָה הַנ"ל, כִּי כְּשִׁיחָנוּ מִמִּצְרַיִם זָכִינוּ לְכָל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת הַנֶּאֱמָרִים בַּמִּזְמוֹר הַנ"ל שֶׁמִּדְּבַר מֵאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הַנ"ל, כִּי בַּמִּצְרַיִם הָיִינוּ בְּגָלוּת וּבְשִׁבְיָה וּבִמְאָסֶר. שְׁזָהוּ בַּחֲנִינָת יוֹצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים. וְה' יִתְבָּרַךְ הַבֵּיא עֶשֶׂר מַכּוֹת עַל הַמִּצְרַיִם וְאוֹתָנוּ הֵצִיל מֵהֶם. וְזֶה בַּחֲנִינָת חוֹלָה שֶׁנִּתְרַפָּא וְנִצֵּל מֵהַחֹלָאֵת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בַּמִּצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עָלֶיךָ וְכו'. וְכַתִּיב, וְהִסִּיר ה' מִמֶּךָ כָּל חָלִי וְכָל מַדּוּי מִצְרַיִם וְכו' אֲשֶׁר יִדְעַתָּ לֹא יִשְׁיִמֶם בָּךְ וְכו'. וְגַם עֲבָרְנוּ בָּיָם. וְה' יִתְבָּרַךְ קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם. אַחֲרַיִם כָּךְ הִלְכָנוּ בַּמִּדְבָּר וְה' יִתְבָּרַךְ הֶעֱבִירָנוּ בְּשָׁלוֹם בְּנָסִים וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת. וְזֶה בַּחֲנִינָת הוֹלְכֵי מִדְּבָרִיּוֹת וְיֹרְדֵי הַיָּם הַנִּזְכָּרִים לְעִיל. נִמְצָא, שֶׁכָּל הָאַרְבָּעָה הַנ"ל שֶׁצְרִיכִין לְהוֹדוֹת. זֶה בַּחֲנִינָת יְצִיאַת מִצְרַיִם וְכָלֵל כָּל הַגָּאֻלוֹת מִכָּל הַגָּלוּת שֶׁל הָאַרְבַּע מַלְכוּיֹת שֶׁכָּלֵם מְכַנִּים בְּשֵׁם גָּלוּת מִצְרַיִם כֵּן"ל וְעַקֵּר כָּל הַגָּלוּת הוּא הֶרְחוֹק מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁזֶה עֵקֶר הַגָּלוּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וַיִּגַּל יִשְׂרָאֵל מֵעַל אֲדָמָתוֹ. וְכְמוֹ שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים וּמַפְנִי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ וְנִתְרַחֲקָנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ וְכו'. וְעַל זֶה אָנוּ מְבַקְשִׁין תְּמִיד שְׁיִחְזֹר אוֹתָנוּ ה' יִתְבָּרַךְ לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שֶׁאוֹמְרִים בְּכָל יוֹם, וְתוֹלִיכָנוּ מִהֲרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאֶרְצֵנוּ וְכו'. יְהִי רָצוֹן שְׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאֶרְצֵנוּ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה תְּקוּן חֲצוֹת וּשְׂאֵרֵי תְּפִלוֹת רַבּוֹת שֶׁאָנוּ מְבַקְשִׁים לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל אֲרִיכַת הַגָּלוּת שִׁישִׁיבָנוּ לְאֶרְצֵנוּ בְּקֶרֶב. וְעַל זֶה קוֹבֶלֶת הַשְּׂכִינָה בְּכָל עֵת עַל עֶצֶם רְחוּקָנוּ מֵאֶרְצֵנוּ הַקְדוּשָׁה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ אוֹי לָהֶם לְבָנִים שֶׁגָּלוּ מֵעַל שְׁלֹחַן אֲבִיהֶם וּמֵאֶרֶץ יִצְאוּ. כִּי עֵקֶר כָּל הַגָּלוּת שְׂכוּלָל כָּל הַצְּרוֹת כֵּן"ל. הָעֵקֶר הוּא מַחֲמַת שֶׁאָנוּ רְחוּקִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֵּׁם עֵקֶר הָאֱמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת עֵקֶר אֱמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם וְאֱמוּנַת הַהִשְׁתַּחֲוָה. שֶׁמִּשָּׁם כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת שֶׁכָּלוּלִים בְּהָאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הַנ"ל. וְלַהֲפֹךְ חֵס וְשָׁלוֹם כְּפִי הֶרְחוֹק מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁעַל – יְדֵי זֶה רְחוּקִים מִשְׁלָמוֹת הָאֱמוּנָה, כְּמוֹ כֵּן עוֹבְרִים חֵס וְשָׁלוֹם, צָרוֹת וְיִסּוּרִין רַחֲמָנָא לְצִלָּן וְכוּ"ל. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִחֲמַת הֶרְחוֹק מִצְדִּיקֵי אֱמֶת שֶׁעַל – יְדֵי זֶה רְחוּקִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל וּבִפְרָט וְכוּ"ל, כִּי עֵקֶר עֲכוּב הַגָּאֻלָּה וְעֵקֶר הַגָּלוּת מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ מִחֲמַת הַפָּגֶם שֶׁפָּגְמוּ בְּכָבוֹד הַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת נְבִיאִים כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וַיְהִיו מְלַעְבִּים בְּמַלְאֲכֵי הָאֱלֹקִים וּמִתְעַתְּעִים בְּנְבִיאָיו. וְכַתִּיב, הַצְּדִיק אֲבָד וְאִין אִישׁ שֶׁם עַל לֵב וְאִנְשֵׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאִין מִבֵּין וְכו'.

כִּי כָּל אֶחָד צָרִיךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אֶת הַצְּדִיק הָאֱמֶת וְכוּ"ל. שֶׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר תְּקוּן הָאָדָם עֵקֶר הָאֱמוּנָה שֶׁהִיא יְסוֹד הַכָּל וְכוּ"ל. וְכְּפִי מַה שֶׁפּוֹגְמִין חֵס וְשָׁלוֹם, בְּזֶה שֶׁאִין מִשְׁתַּדְּלִין לַחֲפֹשׁ אֶת הַצְּדִיק, כְּמוֹ כֵּן נּוֹפְלִים בְּגָלוּת וְנִתְרַחֲקִין מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְאִזִּי נּוֹפֵל אֶל הַהַפּוֹךְ שֶׁהוּא צָרִיךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ כָּל יָמָיו. וְאִינוּ יוֹדְעִים מַה הוּא מַחֲפֹשׁ וּמְבַקֵּשׁ. שְׁזֶה הוּא עֵקֶר בַּחֲנִינָת הַגָּלוּת שֶׁהוּא בְּגָלוּת וְטִלְטוּל נֶעַ וְנָד. וְשׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמַחֲפֹשׁ בִּיגִיעָה וְעֵמֶל וְטִרְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד.

וְאִינוּ יוֹדְעַ בְּעֶצְמוֹ מַה הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ. כְּמוֹ שְׂרוּאִין כָּל זֶה בְּחוּשׁ. מִי שִׁיבִיט בְּעֵין הָאֲמֶת. שָׂרֵב
בְּנֵי הָאָדָם רוֹדְפִים אַחֵר הַמָּמוֹן בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת וּטְרָחוֹת וּטְרָדוֹת מְאֹד מְאֹד. וְהוּא מִמָּשׁ כְּמוֹ מִי
שֶׁהוֹלֵךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיזָה דָּבָר. כִּי כָּל אָדָם אֵינוֹ מִמְּלֵא תַּאֲוָתוֹ לְעוֹלָם בְּמָמוֹן. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה אֵין אָדָם מֵת וְחֻצִי תַּאֲוָתוֹ בִּידּוֹ יֵשׁ לוֹ מְנָה מִבְקֵשׁ מְאֵתִים וְכוּ'. נִמְצָא
שֶׁלְעוֹלָם אֵין מִמְּלֵא תַּאֲוָתוֹ. וְהוּא שׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ אַחֵר הַמָּמוֹן לְעוֹלָם כְּאִלוֹ הוּא
מַחֲבִיב וּמִשְׁעֶבֶד לְאֵיזָה שֶׁר וּמוֹשֵׁל לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיזָה דָּבָר. וּבְאֲמֶת הוּא בְּעֶצְמוֹ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה
הוּא מִבְקֵשׁ, כִּי עַד יוֹם מוֹתוֹ הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ תָּמִיד. וְאִם כֵּן בְּשִׁבִּיל מִי הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ אַחֵר
הַמָּמוֹן. וְאִם יֹאמֵר בְּשִׁבִּיל בָּנָיו. מִי יוֹדֵעַ אִם יִשְׁאַר הַמָּמוֹן אַחֲרָיו לְבָנָיו כְּאִשֶּׁר אָנוּ רוֹאִין שָׂרֵב
הָעֲשִׂירִים בְּנֵיהֶם אוֹ יוֹצֵאֵי חֲלָצִיהֶם עֲנִיִּים וְאֲבִיוֹנִים. וְאִפְּלוֹ אִם הִיָּה נִשְׁאַר הַמָּמוֹן לְבָנָיו. מַה
הַתְּכָלִית מִזֶּה. הֲלֹא גַם בָּנָיו אַחֲרָיו וְדוֹרוֹתֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם כָּלָם יִהְיוּ צְרִיכִים לְמוֹת כְּמוֹתוֹ. וּמַה יִּתְרוֹן
לָהֶם בְּכָל הַמָּמוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, כִּי לֹא בְּמוֹתוֹ יִקַּח הַכֹּל וְכוּ'. וְגַם כִּי הֲלֹא גַם בָּנָיו לֹא יִסְפִּיק לָהֶם כָּל
הַמָּמוֹן שִׁינִיחַ לָהֶם. כִּי יוֹתֵר שִׁישְׁאִיר לָהֶם מָמוֹן יִהְיֶה חֶסֶר לָהֶם יוֹתֵר וַיִּגְדֵּל דְּאָגָתָם יוֹתֵר, כִּי אֵין
אָדָם מֵת וְחֻצִי תַּאֲוָתוֹ בִּידּוֹ וְכוּ'. וְכְמוֹ שֶׁאָנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ מִי שֶׁבָּקִי בְּטִיב בְּנֵי הָעֲשִׂירִים שָׂרֵב
כְּכֹלֶם דְּאָגָתָם וְצַעֲרָם גְּדוֹל מְאֹד, כִּי לְמִשָּׁל עֲשִׂיר אֶחָד שִׁישׁ לוֹ עֲשָׂרֵת אֲלָפִים אֲדוּמִים. וַיֵּשׁ לוֹ
חֲמִשָּׁה אוֹ אַרְבָּעָה בָּנִים. וְהוּא מִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים. וּבּוֹדָאֵי כְּשִׁישׁ לוֹ עֲשָׂרֵת אֲלָפִים
הוּא מִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ שְׁצִירֵי לְפִרְנָסָתוֹ לְפִי דַּעְתּוֹ יוֹתֵר מִעֲשָׂרֵת אֲלָפִים, כִּי נִדְמָה לוֹ שֶׁמִּכְרָח לִישָׁב
בְּדִירוֹת וְחוֹמוֹת שְׁעוֹלִים כְּמָה אֲלָפִים, וּמִרְגְּלִיּוֹת וְתַכְשִׁיטִין וְרַבּוֹי הַחוּצָאָה בְּכָל שְׁבוּעַ לְהוֹלִיךְ
בָּנָיו כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבִגְדֵי מָשִׁי וְרַקְמָה וְתַכְשִׁיטִין וְכוּ' בְּדֶרֶךְ הַגְּבִירִים הַגְּדוֹלִים. וְאֹמֵר שֶׁעַל עֶצְמוֹ
אֵינוֹ מִקְפִּיד כָּלָל רַק עַל בָּנָיו כְּאִלוֹ הוּא מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה לְהוֹלִיךְ בָּנָיו בְּדֶרֶךְ זֶה. וְהוּא עוֹשֶׂה הַכֹּל
בְּשִׁבִּיל נַחַת רוּחַ לְבָנָיו. וּבְאֲמֶת בָּנָיו כָּל יְמֵיהֶם כַּעַס וּמִכְאוּבוֹת כִּי כָּל אֶחָד מִבָּנָיו וּבְנוֹתָיו רוֹצֶה
לְהַתְנַהֵּג בְּאִפֶּן שֶׁאֵין מִסְפִּיק לוֹ לְבִדּוֹ כָּל הָעֲשִׂירוֹת שֶׁל אָבִיו וְיוֹתֵר מִזֶּה, עַד שֶׁמִּתְרַבֶּה דְּאָגָתוֹ בְּכָל
יוֹם, כִּי בּוֹדָאֵי אִי אִפְשָׁר לְאָבִיו שִׁיתֵּן לְכָל אֶחָד מִבָּנָיו וּבְנוֹתָיו כָּל עֲשִׂירוֹתוֹ. וְנוֹתֵן לְכָל אֶחָד כְּפִי
דַּעְתּוֹ וְרִצּוֹנוֹ, וְכָל מַה שְּׁנוֹתֵן לָהֶם אֵינוֹ מִסְפִּיק לָהֶם, עַד שֶׁנוֹפֵל קִנְיָאָה וְשִׁנְיָאָה גְּדוֹלָה בֵּין בָּנָיו
וּבְנוֹתָיו בְּעֶצְמָן, וְכָל אֶחָד מִבָּנָיו מִתְקַנֵּא בַּחֲבֵירוֹ. וְכָל אֶחָד רוֹצֶה לְבָלֵעַ אֶת חֲבֵירוֹ כְּמוֹ קִין שֶׁהִרְגֵּה
אֶת הָבֶל, מִחֲמַת שֶׁכָּל הָעוֹלָם לֹא הָיָה מִסְפִּיק לוֹ. וְאֲבִיהֶם בְּעֶצְמָם יֵשׁ לָהֶם צַעַר גְּדוֹל מִהִמְרִיבָהּ
וְהַשְׁנָאָה וְהַקִּנְיָאָה שֶׁבֵּין בָּנָיו. וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה דְּאָגוֹת וְיִסּוּרִים הִרְבֵּה שִׁישׁ לְכָל אֶחָד כָּל יְמֵי חַיֵּי אָבִיו.
וְאַחֵר כִּךְ כָּלָם מִצְפִּים עָלָיו שְׂיָמוּת. וּכְשִׁמַּת רוֹצֶה כָּל אֶחָד לְקַבֵּל כָּל הִירְשָׁה לְחַלְקוֹ עַד שֶׁעַל – פִּי
רַב כְּמָה יִרְשׁוֹת יוֹרְדִין לְטַמְיוֹן עַל – יְדֵי הַמַּחְלָקֶת שֶׁבֵּין הַבָּנִים. וְגַם עַל – פִּי רַב אֵינָם מִצְלִיחִים
אַחֲרָיו וְנִעֲשִׂים עֲנִיִּים. וְהֲלֹא מִיָּמוֹת עוֹלָם אוֹמֵר כָּל אֶחָד שֶׁהוּא חוֹשֵׁב בְּשִׁבִּיל בָּנָיו. כְּדִי שִׁיְהִיָּה
לְבָנָיו מָמוֹן וְעֲשִׂירוֹת. וְעַדִּין לֹא נִמְצָא אֶחָד בְּעוֹלָם שֶׁאָבִיו יִשְׁאִיר לוֹ דֵּי סְפוּקוֹ שֶׁלֹּא יִהְיֶה טְרוּד

עוד אחר הממון, כי אפלו מי שיורש הון רב מאביו, אף – על – פי – כן אינו מת וחצי תאוותו בידו. נמצא שלשוא ולחנם עומלים כל העולם ומבקשים ומחפשים אחר הממון תמיד ומאומה לא ישאו בעמלם. וכאשר צעק על זה קהלת בכל ספריו. ומכל שכן העניים והדלים ושאר אנשים שעניניהם מצפים תמיד על פרנסה ועומדים בבקר בדאגת פרנסה. ובלילה לנים בדאגה זו ומשוטטים בשוקים וברחובות למצא איזה דרך לבקש איזה פרנסה. וכן עוברים להם כמה ימים ושבועות ואין פועלים כלום. ומעט פרנסה שיש להם מגיע להם רק בהשגחת ה' יתברך שלא ממקום שחשבו ובקשו וחפשו כלל כאשר נראה בחוש. ומודים על זה כל הצריכים פרנסה. שעל – פי רב הם מבקשים ומחפשים איזה ימים רוח ופרנסה ואינם מוצאים כלל, ואחר כך ה' יתברך מזמין להם איזה רוח בהשגחתו יתברך לבד. שלא ממקום שחפשו ובקשו כלל. נמצא שהבקשה והחפוש שלהם היה בחנם להבל ולריק. ושלמה המלך עליו השלום צוח ואמר, אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' וכו'. שצריכין לבקש את דרכי הקדשה בבקשה וחפוש גדול כמטמונים וככסף כנ"ל. כמטמונים וככסף דיקא. ויציר האדם בדעתו כמה היה מבקש ומחפש אם היו אומרים לו שבכאן ימצא אוצר בודאי. ואם יחפש כך את הצדיק האמת שעל ידו יבוא לכל טוב כנ"ל. בודאי יזכה למצא אותו ולהתקרב אליו ויזכה לכל טוב. כי עקר מה שנופלים בני – אדם בגלות גדול שהם מטלטלים בגלות ונעים ונדים לחפש ולבקש הממון הכל הוא מחמת הפגם שפגמו שלא זכו לחפש את הצדיקי אמת שעל ידם זוכין לארץ – ישראל ולאמונה ולהשגחה ונפלאות. שאז אין צריכין יגיעה וטרדא כלל אחר הפרנסה. כי דרשי ה' לא יחסרו כל טוב. דרשי דיקא, דהינו שמחפשין ומבקשין את הצדיק כדי להתקרב לה' יתברך. אזי לא יחסרו כל טוב. כי ה' יתברך יספיק להם כל צרכם בלי טרדא ובקשה וחפוש, כי זוכין להשגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל:

(מג) וזה בחינת זבולן לחוף ימים ישפן, והוא לחוף אגניות וירכתו על צידן. כי צידון הוא גבול ארץ – ישראל, כמו שפתוב, ויהי גבול הפנעני מצידון וכו'. ושם בתחלת הגבול במקום שמתחיל ארץ – ישראל שם קבור זבולן. (כאשר זכיתי להיות שם בעצמי על קברו הקדוש בעיר צידון. ואמרו לי שם שמשם מתחילין לחשב גבול ארץ – ישראל) כי זבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. כי זבולן היה מספיק ליששכר הצדיק שהיה עוסק בתורה. וזבולן היה עוסק בפרקמטיא והיה מספיק ליששכר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזהו עקר תקון תאוות ממון, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה. שעקר תקון תאוות ממון הוא צדקה. ועל זה נאמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך וכו' שזה בחינת תקון תאוות ממון שהוא בחינת שמחה בחינת שמח זבולן, כמבאר בהתורה צוית צדק (סימן כג) נמצא שזבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. ועל – כן זבולן הוא קבור על גבול ארץ – ישראל בצידון בחינת וירכתו על צידן שסופו על צידון שהוא

גבול ארץ – ישראל. זה רמז שעל – ידי בחינת זבולון, דהינו בחינת תקון תאות ממון זוכין לכנס לארץ – ישראל, הינו על – ידי שמבקשים ומחפשים את הצדיק. שעל – ידי זה זוכין להנצל מהחפוש והבקשה של הסטרא אחרא. שהוא החפוש והבקשה אחר הממון על – ידי זה זוכים לארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל זוכין על – ידי הצדיק בבחינת צדיקים יירשו ארץ. ואי אפשר לאדם לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים. שזהו בחינת הנשיאים שהעמיד משה להנחיל הארץ לישראל, כמו שכתוב, אלה האנשים וכו'. לנחל את הארץ. כי אי אפשר לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים שעל ידם זוכין לאמונת חדוש העולם. שזהו בחינת ארץ – ישראל כנ"ל. ועל – פן זבולון שזהו בחינת המתקרב להצדיק האמת ומשמש אותו בגוף ונפש וממון ועושה לו כל צרכיו כמו זבולון שטרח בפרקמטיא בשביל להספיק את יששכר שעסק בתורה. הוא זוכה לבוא לארץ – ישראל. ועל – פן זבולון עומד על גבול ארץ – ישראל, כי דיקא על – ידי בחינת זבולון שהוא המתקרב לצדיק האמת, על – ידי זה זוכה לכנס ולבוא לארץ – ישראל כנ"ל:

מד) ובשביל זה כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל. צריכין להביא תודה שבאה מחמץ ומצה, שזהו בחינת שבועות שאז מביאין גם – פן חמץ ומצה, דהינו שתי הלחם מחמץ. ושאר מנחות ממצה, כי כל הארבעה הנ"ל. עקר הנסים והנפלאות והישועות שלהם נמשך מבחינת שבועות שהוא קבלת התורה. שעל – ידי זה זוכין לחדוש העולם שלעתידי שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל שהוא השגחה ונפלאות וכו' שמשם כל הנסים והנפלאות והישועות של כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל שכוללים כל הנסים כנ"ל:

וזה שפתח דוד המלך עליו השלום מזמור זה של הארבעה הנ"ל, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר. ומאצות קבצם ממזרח וממערב וכו'. שזהו בחינת קבוצ גליות שזהו בחינת ארץ – ישראל שלשם כל הקבוצ של הגליות, כמו שכתוב, אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ וכו'. כי עקר הישועה של כל הארבעה הנ"ל הוא נמשך מארץ – ישראל ששם הוא בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל. שמשם כל הנסים והישועות כנזכר לעיל. ועקר הגלות שכולל כל הצרות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל העקר הוא מחמת הרחוק והגלות מארץ – ישראל כנ"ל:

מה) וזה בחינת גדל הטלטולים והיסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ – ישראל וצריכים לסבב בכמה דרכים קדם שבאין לארץ – ישראל וכמו שכתוב, ויסב אלקים וכו' וכמובא לעיל. והכל הוא בשביל קבוצ הנדחים הנ"ל:

כי איתא בכתבי האר"י ז"ל בפניות, והביאנו לשלום מארבע פניות הארץ וכו' שבכל מקום
 בעולם שאחד מישראל נדחה לשם בגלות בארבע פניות הארץ נחשב כאלו כל ישראל גלו
 לשם ועל – ידי זה מברר ניצוצות משם ועל – ידי זה באין לארץ – ישראל, עין שם באריכות.
 שזהו סוד מה שישאל מפזרין עכשו בגלות במקומות הרחוקים מהקדשה מאד. והנה זה הענין
 הוא דבר נסתר ונעלם מאד. ואי אפשר להבינו, כי אנו רואים שבמדינות הרחוקים משיבות
 ישראל. כמו במדינות מאסקווע. נדחו לשם יהודים מעטים. ודרים בין הרבה עובדי כוכבים
 יהודים מתי מעט. עד שיש עירות הרחוקים יותר. שאין נמצאים שם ישראלים כי אם אחד או
 שנים בעיר גדולה. והנה אנו רואים בעינינו שרוב אלו היהודים הדרים במקומות כאלה רבים
 בכלם אינם צדיקים כלל. והלואי היו בינונים כי הם רחוקים מאד מה' יתברך ואי אפשר להאריך
 בזה שלא לדבר על איזה מישראל חס ושלום, כי גם פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון. ואם בן
 איך אפשר להבין זאת. שעל – ידי אנשים כאלו יתבררו הניצוצות מעמקי הקלפות כאלו. אבל
 באמת היא נפלאות תמים דעים ואי אפשר להבין זאת. והכלל, שעקר הגלות הוא הגלות
 וההתרחקות מארץ – ישראל שהוא כלל הקדשה ועקר הגלות הוא בשביל לברר הנדחים שהם
 הניצוצות שנדחו בעמקי הקלפות בבחינת לא גלו ישראל בין העובדי כוכבים אלא כדי שיתוספו
 עליהם גרים, שזהו בחינת הניצוצות המתבררים מעמקי הקלפות, כי באמת לכאורה קשה להבין
 ענין הגלות שמחמת שחטאו ישראל בארץ – ישראל גלה אותם משם לארץ העמים. עד שיתקנו
 וישובו אליו ויביא לנו גואל צדקנו. והדבר קשה מאד איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ וישובו
 ישראל. ומה אם במקום חיותנו וקדשתנו שהוא ארץ – ישראל ארץ הקדשה ששם עקר קדשת
 ישראל וכו'. אם שם התגבר על ישראל היצר הרע עד שהחטיאם איך יהיה תקנה שבחוץ –
 לארץ שהיא ארץ העמים אויר הטמא וכו', שם יתקנו וישובו ישראל? ואם בן חס ושלום, אפס
 תקנה!! הלא ה' יתברך רוצה בתקנותינו. ואינו חפץ לנקם בנו, רק כל הגליות והצרות הם בשביל
 תקון, כמו שכתוב, ובקשתם משם את אלקיך ומצאת וכו'. אבל איך יתכן זה שבארץ – ישראל
 לא בקשנו וחפשנו ודרשנו את ה' יתברך ובחוץ – לארץ בארץ העמים נדרש ונבקש אותו? אבל
 באמת כל זה הוא נפלאות תמים דעים. והם מסתרי פלאותיו:

וזהו בחינת כל הירידות והנפילות העוברים על כל אחד מישראל לפי בחינתו ומדרגתו עד
 שיש הרבה שנפלו עד עמקי תהום תחתיות. אשר נדמה להם כי אפס תקנה חס ושלום, בפרט
 עכשו בסוף הגלות באחרית הימים האלה בעקבא דמשיחא כאשר יודע כל אחד בנפשו נגעי
 לבבו ומכאוביו. ואף – על – פי – בן סוף כל סוף כלם יתקנו ולא יהיה נאבד שום אחד מהם. כי
 ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. כי באמת יש לפעמים שדיקא כשהאדם מגיע
 למקום נמוך ורחוק מהקדשה מאד מאד. שם דיקא יתעורר בהתעוררות גדול לה' יתברך. וכמו

שֶׁדִּבְרָנוּ מִזֶּה בְּתַחֲלַת הַדְּרוֹשׁ הַזֶּה לְמַעַלָּה כִּנ"ל. וַיֵּשׁ בְּעֵינַי זֶה כְּמָה טַעֲמִים וּבַחֲיִנּוֹת וּקְצֵת מֵהֶם הוּא מַחֲמַת שְׂפָשְׁהִיו יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל הִרְאָה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ – בְּרוּךְ – הוּא חֶבֶה יִתְרָה. וְהָיוּ מִקְרָבִים אֵלָיו מְאֹד וְנִדְמָה לָהֶם שֶׁכָּבֵר הֵם סְמוּכִים לָהּ יִתְבָּרַךְ וְלֹא בִקְשׁוּהוּ יוֹתֵר וְנִתְרָשְׁלוּ בְּעִבּוּדָתָם. וְהִבְעֵל דִּבְרַת חוֹתֵר עֲלֵיהֶם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וְעַל – יָדֵי זֶה הַתִּגְבֵּר עֲלֵיהֶם עַד שֶׁהִחֲטִיִּאֵם וְזֶה בַּחֲיִנַּת הַסִּבִּי עֵינַיךָ מִנִּגְדֵי שֶׁהֵם הִרְהִיבֵנִי (שִׁיר הַשִּׁירִים ו). וְעַיִן בְּפִרוּשׁ רִש"י שֵׁם שִׁפְרָשׁ עֵנַי זֶה שֶׁמֶרֶב חֶבֶה שֶׁהִרְאָה לָהֶם בְּבֵית – הַמִּקְדָּשׁ, עַל – יָדֵי זֶה מִרְדּוֹ בּוֹ וְכו', עַיִן שֵׁם וְזֶהוּ עֵנַי הַנ"ל. וְגַם מַחֲמַת שְׂפָשְׁהִיו בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל לְגִדְלַת הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. בְּאִיזָה תְּנוּעָה בְּעֵלְמָא שְׁלֹא הִתְנַהֲגוּ בְּקְדֻשָּׁה כְּרָאוּי פִּגְמוֹ מְאֹד. וְעַל – יָדֵי הַפָּגָם הַזֶּה נִמְשַׁךְ פָּגָם גָּדוֹל יוֹתֵר, כִּי עֲבָרָה גּוֹרֶרֶת וְכו' וְעַל – יָדֵי זֶה הִחֲטִיִּאֵם הִבְעֵל דִּבְרַת. וְזֶה בַּחֲיִנַּת כִּי בָּאתִי אֵלַי לְהַזְכִּיר אֶת עֲוֹנֵי. שֶׁכָּנִגְדַּת קְדֻשָּׁת אֱלֹהֵינוּ הִיא נִחְשָׁבֶת כְּרִשְׁעָה אִף – עַל – כִּי שֶׁהִיְתָה צְדָקָת כְּמוֹ שִׁפְרָשׁ רִש"י שֵׁם. וּבִשְׁבִיל זֶה הִכְרַחוּ לְצֵאת בְּגָלוֹת. וְאַזּ מִגְדַּל הָרְחוֹק שְׂרוּאִים גָּדַל רְחוֹקָם מֵה' יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּגְלוּ וְנִפְּצוּ בְּאַרְץ הָעַמִּים בְּאִוִּיר הַטֵּמָא תַּחַת מְמִשְׁלַת הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים מִתְגַּבְּרִים נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר לְשׁוֹב לָהּ יִתְבָּרַךְ כִּנ"ל. וְגַם שֵׁם לְגִדְלַת הַטֵּמָאָה שֶׁל חוּץ – לְאַרְץ. תִּכְף בְּשִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂים אִיזָה עִבּוּדָה בְּעֵלְמָא יָקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד. אִף – עַל – כִּי שָׂאִין עִבּוּדָתָם בְּשִׁלְמוֹת, אִף – עַל – כִּי יָקָר בְּעֵינָיו מְאֹד שֶׁבְּמִקּוֹם רְחוֹק וְטֵמָא כְּזֶה יִתְגַּבְּרוּ לַעֲשׂוֹת אֲפֹלוּ הָעִבּוּדָה הַזֹּאת. וְעַל – יָדֵי זֶה הוּא מֵרַחֵם עֲלֵיהֶם וּמוֹשִׁיעֵם. וְזֶהוּ בַּחֲיִנַּת שֶׁל כָּל הַנוֹפְלִים מֵעִבּוּדַת ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁעַל – יָדֵי כָּל מֵה שְׂפוּגָמִים אִיזָה פָּגָם. אוֹ שְׁעוֹבְרִים אִיזָה עֲבָרָה חֵס וְשָׁלוֹם, נוֹפְלִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְאִם כֵּן מֵה יִהְיֶה הַסּוּף וְכִי אֶפֶס תִּקְוָה, אֲךָ הַכֹּל עַל – כִּי הַנ"ל שֶׁכָּשָׁה יִתְבָּרַךְ רוֹאֶה שְׂאִיזָה אָדָם מִתְרַחֵק מֵעִבּוּדָתוֹ וּפּוֹגֵם אִיזָה פָּגָם אוֹ שְׁעוֹבֵר חֵס וְשָׁלוֹם, אִיזָה עֲבָרָה אֲזִי הַקְּדוֹשׁ – בְּרוּךְ – הוּא מִרְחֵק אוֹתוֹ וְנוֹפֵל יוֹתֵר, כִּי הֵבֵא לְטֵמָא פּוֹתֵחִין לוֹ, אֲבָל אִם כֵּן הִיָּה חֵס וְשָׁלוֹם, אֶפֶס תִּקְוָה וְלֹא הִיָּה בְּאִפְשָׁר לְשׁוֹם אָדָם לְשׁוֹב לְעוֹלָם מֵאַחֵר שֶׁכָּל פַּעַם נוֹפֵל יוֹתֵר חֵס וְשָׁלוֹם, אֲבָל ה' יִתְבָּרַךְ חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח. וְהוּא מְסַבּוֹת מִתְהַפֵּךְ בְּתַחֲבוּלוֹתָיו, כִּי בְּשֶׁהָאָדָם נוֹפֵל עַל – יָדֵי חֲטָאִים לְמִקּוֹם הָרְחוֹק מִהַקְּדֻשָּׁה. אֲזִי ה' יִתְבָּרַךְ מִזְמִין לוֹ שֵׁם רַמְזִים לְפִי אוֹתוֹ הַמִּקּוֹם וּמִזְמִין לוֹ אִיזָה זְכוּת שֶׁיִּכּוֹל לְזַכּוֹת בְּזֶה הַמִּקּוֹם הָרְחוֹק דִּיקָא. וְזֶהוּ הַנִּסְיוֹן וְהַבְּחִירָה שָׁלוֹ. וְאִם יִזְכֶּה שֵׁם לְזַכֵּר בֵּה' יִתְבָּרַךְ. וְלַעֲשׂוֹת שֵׁם מֵה שֶׁיִּכּוֹל מֵה שֶׁמֶרְמִזּוּ לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא. בְּקַל יוֹכֵל לְשׁוֹב לָהּ יִתְבָּרַךְ, כִּי לְפִי הַמִּקּוֹם הַזֶּה יְכוֹל לְזַכּוֹת בְּעִבּוּדָה קְטָנָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ וְתַעֲנוּג וְשַׁעֲשׁוּעַ גָּדוֹל לָהּ יִתְבָּרַךְ. מֵה שְׁלֹא הִיָּה זֹכֶה בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ בְּיוֹתֵר, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג וְשַׁעֲשׁוּעַ גָּדוֹל מְאֹד כְּשֶׁעוֹלָה לְפָנָיו אִיזָה עִבּוּדָה מִמִּקּוֹם הַנִּמּוּךְ וְרְחוֹק מְאֹד כְּמוֹכֵן בְּדִבְרֵי חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה כְּמָה פְּעָמִים. בְּבַחֲיִנַּת כִּד אֲתִי יִתְרוֹ וְאָמַר כִּי עֲתָה יִדְעָתִי וְכו', כִּדִּין אֶסְתַּלַּק וְאֲתִיקֵר שְׂמָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָא וְתַתָּא. וְזֶה סוּד גְּלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל. וּבִפְרָטִיּוֹת הַנִּפְּלוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כִּנ"ל שֶׁזֶהוּ עֵקֶר

הגלות, כי כל מה שנופל למקום נמוך ורחוק מהקדשה יותר יש לו שם איזה עבודה ונחת רוח לעשות לה' יתברך, מה שאינו זוכה לזה אפלו צדיק גדול וכנ"ל. ועל – ידי זה מעלה כל הניצוצות והקדשות שנפלו לשם למקום הטמא הזה, כי יש כמה וכמה ניצוצות הקדושות שנפלו משנים קדמוניות הרבה לעמקי עמקי הקלפות מאד מאד. ומחמת שמנחים בין מצולה בעמקי תהומות מאד מאד בודאי אין מי שיכנס לשם להעלותם. ועל – בן בשמזדמן אדם שחטא עד שנפל לשם חס ושלום, תכף בשמזכיר את עצמו בה' יתברך. ונתעורר לעבד את ה' יתברך באיזה עבודה בעלמא שהוא יכול לעשות שם לפי מקומו הנמוך כנ"ל. אזי מתדבקים בו כל אלו הניצוצות. ומעלה אותם משם. ובזה עושה נחת רוח ותענוג גדול לה' יתברך בלי שעור בנזכר לעיל. וזה בחינת היהודים הנדחים בארבע פנות הארץ. במקומות הרחוקים מישראל, כי יש שם ניצוצות מאלפים שנים שמנחים שם בגלות וצער גדול מאד. שאם היו מריחים שם ריח בעלמא של ישראל היו מחיין עצמן מאד. ועל – בן תכף שנכנס לשם איזה ישראל בעלמא אפלו פושעי ישראל, אף – על – פי שחטא ישראל הוא ואף – על – פי – בן שם ישראל נקרא עליו. אזי תכף בשאלו הניצוצות הקדושים מריחין ריח של ישראל הם מתעוררים ומתדבקים בו. ואף – על – פי שעדין אי אפשר להם לעלות מחמת שזה האיש בודאי אין לו כח להעלותו. ועל – בן על – פי רב נופל על ידם יותר. מחמת רבוי הקלפות הנאחזין באלו הניצוצות בידיהם. אף – על – פי – בן מאחר שעל כל פנים מחזיק עצמו בדת ישראל. ואינו ממיר דתו לגמרי חס ושלום. ונקרא עליו שם ישראל, זה בעצמו יקר מאד בעיני ה' יתברך. ויש לה' יתברך תענוג ושעשוע גדול מזה עד שסוף כל סוף יעלה זה האיש משם. ויעלה עמו כל הניצוצות הנזכרים לעיל משם. ועל – ידי זה יתקן כל חטאיו מאחר שעל ידו דיקא עלו הניצוצות האלו מה שלא היו יכולין לעלות על – ידי שום איש בשר שבעולם, כי מי היה נכנס למקום טמא ומלכלך כזה וכנ"ל. והעקר הוא על – ידי כח הצדיק הגדול האמתי שיש לו כח להעלות כל אלו האנשים עם הניצוצות שנתדבקו בהם מכל המקומות הנמוכים אפלו מעמקי עמקי תהום תחתיות. אפלו מיון מצולה ואין מעמד. ועל – בן כל זמן שהאדם משתדל ומחפש ומבקש להתקרב לצדיקי אמת יש לו תקנה לעולם יהיה איך שיהיה. אפלו אם נפל מאד אלפים ורבבות פעמים. כי בכח הצדיק יכול להיות שעל – ידי דבר אחד ונחת רוח אחד שיעשה לה' יתברך במקומו הרחוק כזה יתקן הכל ויעלה עמו כל הניצוצות ממקומות באלו. מה שלא היו יכולים לעלות על – ידי שום אדם אחר וכנ"ל. ובשביל זה צריך האדם לסבל טלטולים ויסורים הרבה קדם שבא לארץ – ישראל, הכל בשביל ברור הניצוצות הנ"ל שכלם צריכים להתקבץ לארץ – ישראל. ועל ידם דיקא זוכין לבוא לארץ – ישראל. כי בכל מקום שמסבב לבוא לשם בשביל לבוא לארץ – ישראל. הוא מברר הניצוצות משם מאחר שכל כונתו שהולך ומסבב שם הוא בשביל לבוא לארץ – ישראל. ששם קבוצ כל הניצוצות ואזי

זוכה לבוא עם כל אלו הניצוצות לארץ – ישראל. בבחינת אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ. והפל בכת הצדיק שעל ידו דיקא באין לארץ – ישראל וכו"ל. ועוד יש בזה דברים הרבה. ודי בזה למסתכל על האמת לרחם על עצמו לשוב לה' יתברך מכל מקום שהוא. כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם:

מו) וזה פרוש דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד. דרשו ה' שצריכין לדרש ולבקש את ה' יתברך מאד לזכות לאמונה שלמה באמת. ומפרש הפסוק איך מבקשין את ה' יתברך. הינו איך זוכין לאמונה. וזה 'עזו'. עזו זה הצדיק האמת שנקרא עז, כמו שפתב רבנו זכרוננו לברכה. שהצדיק נקרא בעז. בו עז בו תקפא. כי הצדיק הוא גבור הפובש את יצרו. והוא עז כנמר בעבודתו יתברך. והוא נותן עז ותעצומות לה' יתברך כביכול, בבחינת תנו עז לאלקים. ובשביל זה הצדיק נקרא עז. וזהו, דרשו ה' ועזו. שצריכין לבקש את ה' יתברך, הינו לזכות לאמונה שלמה. וזה אי אפשר כי אם על – ידי שידרשו ויבקשו ויחפשו את ה' 'ועזו', הינו הצדיק. כמבאר לעיל שצריכין לבקש את הצדיק מאד, ועל – ידי זה דיקא דורשין את ה' וזוכין לאמונה שלמה כנ"ל. וזהו, בקשו פניו תמיד. 'פניו' הם הצדיקים שנקראים אנפי שכינתא כמובא בזהר הקדוש. וכמו ששמעתי זה מפי רבנו זכרוננו לברכה, הינו שצריכין לחפש ולבקש פני ה' שהם הצדיקים, צריכין לחפשם ולבקשם תמיד עד שיזכה למצאם להתקרב להם, כי עקר האמונה וההתקרבות לה' יתברך תלוי בהם כנ"ל. וזהו, זכרו נפלאותיו אשר עשה וכו'. הינו שהפסוק מפרש איך אפשר לחפש ולבקש את הצדיקי האמת. הלא יש ערוביאי גדולה בעולם מגדל המחלקת שנעשה בעולם על – ידי עזי פנים שבדור וכו"ל. על זה משיב הפסוק. זכרו נפלאותיו אשר עשה מופתיו ומשפטי פיהו. שזהו בחינת קבלת התורה ויציאת מצרים שזכינו שעשה ה' יתברך עמנו נפלאות גדולות והראה מופתים גדולים ונוראים מאד ונתן לנו את התורה שהיא משפטי פיהו, הינו שהכתוב אומר שנזכר את הפח של מתן תורה שזכינו אחר יציאת מצרים. שעל – ידי זה הפח של קבלת התורה יש לנו פח לחפש ולבקש את הצדיק עד שנזכה להתקרב אליו כנ"ל. וזהו, זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו הוא ה' אלהינו בכל הארץ משפטיו, הינו ענין המבאר לעיל באריכות. שה' יתברך מקדים רפואה למכה תמיד, שזהו בחינת מה שה' יתברך מזמין לאדם הארה מלמעלה ומסיע אותו משרש הקדשה שהוא צריך להגיע אליה. כדי לסיע אותו שיוכל להגיע לאותה הקדשה וכו' כמבאר לעיל. וזאת הבחינה היא סוד סתרי הבחירה שאי אפשר להבין איך ה' יתברך מסיע את האדם והפל ממנו יתברך לבד, כמו שפתוב, כי ממך הפל וכו'. וכמו שפתוב, מי הקדימני ואשלים. ואף – על – פי – כן יש להאדם בחירה וכו"ל. ומבאר לעיל שזהו בחינת ה' מסיני בא וזרח משעיר למו וכו'. שה' יתברך החזיר התורה לכל העובדי בוכבים ולא רצו לקבלה עד שבאו ישראל וקבלוה, דהינו שה' יתברך האיר עליהם ורמו להם רמזים שיתקברו אליו ולא רצו

לְקַבֵּלָהּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל תִּכְף בְּשֶׁרְמוֹז לָהֶם וְהָאִיר עֲלֵיהֶם וְרָצָה לְסִיעָם וּלְקַרְבָּם, תִּכְף רָצוֹ אַחֲרָיו בְּאַהֲבָה וְנִתְקַרְבוּ אֵלָיו. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. וּפֶרֶשׁ רַש"י שֶׁם שֶׁתִּכְף בְּשֶׁהִתְחַלְתָּ לְמִשְׁכְּנֵי לְרַמֹּז לִי עַל – יְדֵי שְׁלוּחֶךָ שֶׁאַתָּה רוּצָה לְקַרְבָּנִי. אֲזִי תִכְף אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה בְּאַהֲבָה. וְהִקְדַּמְתִּי נַעֲשֶׂה לְנִשְׁמָע. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב, אֲזַנִּים פָּרִיתָ לִי וְכו'." אֲזִי אִמְרַתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי. וּפֶרֶשׁ רַש"י שֶׁם גַּם – בֶּן שֶׁה' יִתְבָּרַךְ רָמַז לָהֶם לְקַרְבָּם בְּחִינַת אֲזַנִּים פָּרִיתָ לִי וְכו'." וְאֲזִי תִכְף אֲזִי אִמְרַתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי בְּמַגֵּלַת סֵפֶר לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֱלֹקֵי חֲפָצָתִי. כִּי חֲפָצָתִי תִכְף בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה לְרֹדֶף וּלְרוֹץ אַחֲרֶיךָ וּלְמַסֵּר נַפְשִׁי עַל קֹדֶשֶׁת שְׁמֶךָ. נִמְצָא שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן שְׁנֵי בְּחִינּוֹת. שְׁלֹפִי פְּחִיתוֹת דַּעַת הָאָדָם נִרְאִין כְּסוּתָרִין זֶה אֶת זֶה, כִּי בְּבְחִינָה אַחַת נִרְאָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִנָּם בְּחִסְדּוֹ הַגָּדוֹל לְבַד. וְזֶה בּוֹדָאֵי אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין מִפְּנֵי מָה בָּחַר בָּעַם מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּאַמְת נִקְרְאִים יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִּיל זֶה עִם סִגְלָה, כִּי סִגְלָה הִיא בְּחִינַת דְּבָר שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלָתְךָ (בְּסִימָן כ"א) אֲבָל יֵשׁ בְּחִינָה אַחֶרֶת שֶׁיִּשְׂרָאֵל זָכוּ לְהַתְּדַבֵּק בָּהּ יִתְבָּרַךְ וּלְבַחֵר בּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר גַּם זֶה הָיָה בְּאַמְת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, זִכְרָתִי לָךְ חֹסֵד נְעוּרֶיךָ אֶהְבֵּת כְּלוּלָתְךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי בְּמִדְבָּר וְכו'. וְעַל – יְדֵי בְּחִינָה זוֹ בּוֹדָאֵי מַגִּיעַ לְיִשְׂרָאֵל לְקַרְבָּם בְּכָל עֵז. אֲבָל בְּאַמְת עַל – יְדֵי בְּחִירָתָם לְבַד שֶׁל יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לָהֶם לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. כִּי לֹא הָיָה לָהֶם כֹּחַ לַעֲמֹד כְּנֶגֶד הַיָּצֵר הָרַע וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא הַמוֹנֵעַ וּמִבְּלָבֵל אוֹתָם וְעָקַר הַתְּקַרְבוּתָם שֶׁזָּכוּ לְהִתְקַרֵּב וּלְהַתְּעוֹרֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ הָיָה עַל – יְדֵי סִיוֵעַ גָּדוֹל דֹּלְעָלָא. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי וּפֶרֶשׁ רַש"י אַתָּה הִנָּחַת יְדֵי עַל חֶלֶק הַטּוֹב וְאִמְרַת לִי אֶת זֶה בָּחַר לָךְ. וְאֵלּוֹ הַשְּׁנֵי בְּחִינּוֹת הֵם מִתְקַבְּצִים יַחַד. שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ. וּמֵהֵיכֵן הִיָּתָה הַהִתְחַלָּה. זֶה הָעֲנָן מְסוּד סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כָּלָל, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת מְקִיפִין שֶׁלֹא יִתְגַּלּוּ עַד לַעֲתִיד כְּמוֹכֵן בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלָתְךָ הַנ"ל:

וְזֶה עָקַר בְּחִינַת קְבָלַת הַתּוֹרָה. כִּי עָקַר קְבָלַת הַתּוֹרָה הִיא שֶׁנִּמְשָׁכָה קֹדֶשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל כְּדִי שִׁיְהִיָּה כֹחַ לְכָל אָדָם בְּכָל דּוֹר וּבְכָל זְמַן לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֶת הַצְדִּיקִי אֲמַת שְׁבָכֵל דּוֹר וְכו'. וְלִזְכּוֹת עַל – יְדֵי זֶה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְכו' כְּנ"ל. וְאִם – עַל – פִּי – בֶּן יֵשׁ לְכָל אָדָם בְּחִירָה גְּדוֹלָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר. אִם לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקִים אֲמַתִּים אִם לֹא חֵס וְשָׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִין בְּעֵינֵינוּ שֶׁמַּעַט דַּמְעַט הֵם הַמִּתְקַרְבִּים לְצְדִיקִי אֲמַת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, טוֹב מַעַט לְצְדִיק וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו, הֵינּוּ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעִיל, כִּי זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ, זֶה בְּחִינַת בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם וְיִגִּיעָתָם וְטִרְחָתָם שֶׁהִלְכוּ אַחֲרָיו בְּמִדְבָּר וְכו' וְזֶה בְּחִינַת עֲבָדוֹ, דִּהְיִנוּ שְׁעוֹבָדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. שֶׁעַל שֵׁם זֶה נִקְרְאִים עֲבָדוֹ. בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו זֶה בְּחִינָה הַשְּׁנִית הַנ"ל, דִּהְיִנוּ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בָּהֶם בְּטוֹבוֹ הַגָּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וּבָךְ בָּחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה וְכו'. הֵינּוּ שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעִיל שֶׁעַל – יְדֵי שְׁנֵיהֶם נִתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ וּקְבָלוּ אֶת הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא בְּכָל דּוֹר

וְדוֹר בְּעֵינֵי הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם כִּנּוּ"ל. וְהַכֹּל בְּכַח הַתּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ כִּבְר וְכִנּוּ"ל. וּבִשְׁבִיל
 זֶה אֶצֶל עַבְדּוֹ כְּתִיב יִשְׂרָאֵל. וְאֶצֶל בַּחֲרִיו כְּתִיב יַעֲקֹב, כִּי יַעֲקֹב הוּא בַּחֲרִינָה קִטְנָה. וְיִשְׂרָאֵל הוּא
 בַּחֲרִינָה גְדוּלָּה בְּיוֹתֵר כִּידוּעַ, הֵינּוּ שְׁתַּחֲלָה בְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. וְאִין לוֹ
 כַּח לְהִתְקַרֵּב מִגְדֵּל חֲלִישָׁת כַּחוּ כְּנֶגֶד הַיָּצֵר הָרַע. וְה' יִתְבָּרַךְ מְסִיעַ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ נִפְלָא וְנוֹרָא כְּדִי
 שִׁיזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב. וְכֹל הַתְּקַרְבוֹתָיו עַל – יְדֵי סִיוַע דְּלַעֲלָא זֹאת הַבַּחֲרִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב, בַּחֲרִינָת קִטְנוֹת
 בְּבַחֲרִינָת בְּבִטָּן עַקֵּב אֶת אָחִיו. שְׁצָרִיכִין לְקַבֵּל גְּדֻלַּת קִדְשָׁת יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ עֲרֻמָּה בְּגִנְבָּה וְהַעֲלָמָה
 שֶׁלֹּא יִקְטָרֵג הַבַּעַל דְּבַר מַחֲמַת שְׁעָדִין לֹא זָכָה עַל – יְדֵי עֲבוֹדַת עֲצָמוֹ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. רַק
 הָעֵקֶר עַל – יְדֵי סִיוַע דְּלַעֲלָא. וְעַל – כֵּן זֹאת הַבַּחֲרִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב. אֲבָל אַחֵר כֶּךָ בְּשִׁזְכָּה
 לְהִתְגַּבֵּר כְּפָאִרִי בְּעֲבוֹדַת ה' יִתְבָּרַךְ עַד שִׁזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ. אֲזִי נִקְרָא
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בַּחֲרִינָה גְדוּלָּה בַּחֲרִינָת לֹא יַעֲקֹב יֹאמֵר עוֹד שְׁמִךְ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל. וְכִמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י
 שֶׁלֹּא יֹאמֵר עוֹד שֶׁקִּבְּלַת הַבְּרָכוֹת הִיְתָה בְּעַקְבָּהּ וּבְמִרְמָה וְכוּ', הֵינּוּ שָׂאִין יְכוּלִין לוֹמַר עוֹד שֶׁבְּדֶרֶךְ
 רְמָאוֹת וְהַעֲלָמָה קִבְּלַת הַבְּרָכוֹת שֶׁהוּא קִדְשָׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמִךְ, כִּי שָׂרִית עִם
 אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. כִּי זָכִיתָ לְהִתְגַּבֵּר בְּעֲבוֹדָתְךָ עַד שֶׁנִּצָּחַת מִלְּאָכִים הַמְּקַטְרִגִּים וְאֲנָשִׁים
 הַמִּתְנַגְּדִים וְהַמוֹנְעִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם. וְאֲזִי נִקְרָא יִשְׂרָאֵל. וְעַל – כֵּן אֶצֶל עַבְדּוֹ שֶׁהוּא בַּחֲרִינָת
 הַבַּחֲרִינָה שִׁיִּשְׂרָאֵל בָּחַר בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם שֶׁזֶהוּ בַּחֲרִינָת עַבְדּוֹ כִּנּוּ"ל. עַל – כֵּן כְּתִיב שֵׁם
 יִשְׂרָאֵל כִּנּוּ"ל. אֲבָל אֶצֶל בַּחֲרִיו שֶׁזֹּאת הִיא הַבַּחֲרִינָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִסְדּוֹ כְּתִיב יַעֲקֹב,
 כִּי זֹאת הַבַּחֲרִינָה הִיא בַּחֲרִינָת יַעֲקֹב כִּנּוּ"ל. וּבַחֲרִינָת בַּחֲרִינָת יִשְׂרָאֵל בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם הוּא
 בַּחֲרִינָת יִשְׂרָאֵל וְכִנּוּ"ל וּבִבְאֻמַּת הַכֹּל אֶחָד. כִּי גַם מִתַּחֲלָה בְּשִׁנְתָּקְרָבוֹ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּכָל
 בְּשַׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה אוֹ בְּפִרְטוֹת בְּשִׁמְתָּקְרָב אָדָם לָהּ יִתְבָּרַךְ וְלִהְיוֹת צַדִּיק הָאֻמַּת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל
 זְמַן בּוֹדָאִי גַם בְּתַחֲלָה בְּשַׁעַת הַקִּטְנוֹת וְהַתַּחֲלָה הָיָה לוֹ אֵיזָה בַּחֲרִינָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה
 לְהִתְקַרֵּב, אֲךָ כֹּל זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כָּלֵל וְכִנּוּ"ל:

וְזֶהוּ, הוּא ה' אֱלֹקֵינוּ בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטִיו, הֵינּוּ שְׁבוּדָאִי צַדִּיק ה' וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטִיו וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ,
 וּבוּדָאִי לֹא עַל חֲנָם בָּחַר בָּנוּ בְּכָלֵל וּבְפִרְט. רַק שָׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת וְכִנּוּ"ל. וְזֶהוּ, זָכְרוּ לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ דְּבַר צִוָּה לְאֵלֶּף דּוֹר, הֵינּוּ שְׁצָרִיכִין לְזַכֵּר בְּרִיתוֹ, הֵינּוּ הַתּוֹרָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְאֵף – עַל – פִּי
 שְׁעָדִין אֲנִי צָרִיכִין לְהַצְדִּיק הַדּוֹר, אֵף – עַל – פִּי – כֵּן פָּעַלְנוּ הַרְבֵּה עַל – יְדֵי הַתּוֹרָה. שְׁעַל – יְדֵי
 זֶה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. וְזֶהוּ בַּחֲרִינָת דְּבַר צִוָּה לְאֵלֶּף דּוֹר, כְּמִבְאָר לְעִיל
 בְּאֲרִיכוֹת שֶׁזֶהוּ בַּחֲרִינָת מַה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ רָצָה לִתֵּן אֶת הַתּוֹרָה לְאֵלֶּף דּוֹר וְרָאָה שָׂאִין הָעוֹלָם
 מִתְקִים וְעֹמֵד וְנִתְּנָה לְעֹשְׂרִים וְשֹׁשֶׁה דּוֹרוֹת. שְׁמִבְאָר לְעִיל שְׁכָל זֶה הוּא בַּחֲרִינָת הַנּוּ"ל שְׁעַל – יְדֵי
 קִבְּלַת הַתּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק הָאֻמַּת שְׁכָל דּוֹר. שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר בְּרוּר הָאֻמוֹנָה
 בְּכָל דּוֹר כְּפִי הַזְמַן וְכְּפִי הַיּוֹם כִּנּוּ"ל. וְזֶהוּ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם וְכוּ' לֵאמֹר לָךְ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן וְכוּ'

בִּי עָקַר תַּכְלִית קִבְּלַת הַתּוֹרָה וְתַכְלִית הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים בְּכָל דּוֹר וָדוֹר. עָקַר הַתַּכְלִית הוּא אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, דִּהְיִינוּ לְזָכוֹת לְאַמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם. שֶׁהִיא בַּחֲנִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְכֵן"ל. וְזֶהוּ בַּחֲנִינַת חֶבֶל נִחְלַתְכֶם. 'חֶבֶל' דִּיקָא, כִּי בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בַּחֲנִינַת הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בַּחֲנִינַת אֲמוּנָה כֵּן"ל שֶׁם קָשׁוּר הַחֶבֶל דִּקְדָּשָׁה. אֲשֶׁר כָּל מִי שֶׁמִּתְקָרֵב לָשֵׁם, דִּהְיִינוּ לְהַצְדִּיק וּלְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. שְׁעַל – יְדֵי זֶה זֹכֶה לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה. אֲזִי הוּא קָשׁוּר לַה' יִתְבָּרַךְ בְּחֶבֶל דִּקְדָּשָׁה לְעוֹלָמִי עַד וּלְנֶצַח נִצְחִים. אֲשֶׁר לֹא יִנָּתֵק וְלֹא יִהְרַס לְעוֹלָם בְּבַחֲנִינַת בְּחִבְלֵי אָדָם אֲמֻשְׁכֶם בַּעֲבֹתוֹת אֲהָבָה. וְכַמְבָּאָר לְעֵיל בְּאֵרִיכוֹת. שְׁכָל זֶמֶן שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִין וּמִחֲפָשִׁין לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֱמֶת. אֲזִי אֶפְלוּ אִם חֵס וְשָׁלוֹם, נוֹפְלִים כְּמוֹ שְׁנוּפְלִים אֵינוּ נִחָשֵׁב נִפְּלָה כָּלָל, כִּי אֲדַרְבָּא, אֲזִי יַעֲלֶה נִיצוּצוֹת יוֹתֵר מִמִּקּוּמוֹת הָרְחוּקִים בְּיוֹתֵר וְכֵן"ל:

וְהוּא מִמֶּשׁ כְּמוֹ שֶׁמִּשְׁלֵשְׁלִין אֶחָד עַל – יְדֵי חֶבֶל לְתוֹךְ עֲמָקֵי מְצוּלוֹת יָם וּתְהוֹמוֹת תַּחְתִּיּוֹת. כְּדִי שִׁיחַפֵּשׁ וַיִּבְקֹשׁ שֵׁם אוֹצְרוֹת יְקָרוֹת וְאֲבָנִים טוֹבוֹת וְנִפְלְאוֹת מְאֹד. וְכָל זֶמֶן שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר בְּהַחֶבֶל לֹא יִהְיֶה נֶאֱבָד לְעוֹלָם. כְּמוֹ כֵּן הוּא מִמֶּשׁ. שְׁכָל זֶמֶן שֶׁמִּתְקַשְּׁרִין עֲצָמוֹ לְצַדִּיקֵי אֱמֶת. וּמִתְגַּעְגְּעִין אַחֲרֵיהֶם וּמִחֲפָשִׁין אוֹתָם עַל – יְדֵי זֶה מְקַשְּׁרִין עֲצָמָן לְחֶבֶל דִּקְדָּשָׁה. וְאֲזִי בְּכָל מְקוֹם שִׁיּוֹרֵד לָשֵׁם יַעֲלֶה אוֹתוֹ הַצְדִּיק מִשֵּׁם עַל – יְדֵי הַחֶבֶל דִּקְדָּשָׁה שֶׁמְקַשֵּׁר בּוֹ. וְלֹא דִי שִׁיעֲלָה אוֹתוֹ מִשֵּׁם. אֲךָ גַּם הִירִידָה וְהִנְפִּילָה תְּהִיָּה תַכְלִית הָעֲלִיָּה. כִּי עַל – יְדֵי נִפְּלָתוֹ וִירִידָתוֹ לְמִקּוּמוֹת כְּאֵלֶּה. יַעֲלֶה מִשֵּׁם נִיצוּצוֹת קְדוּשׁוֹת וַיְקָרוֹת הִרְבָּה שֶׁלֹּא הָיָה אֶפְשָׁר לְהַעֲלוֹתָם עַל – יְדֵי שׁוֹם צְדִיק כִּי אִם עַל יְדוֹ דִּיקָא וְכֵן"ל. וְזֶהוּ בְּהִיוֹתְכֶם מִתִּי מְסַפֵּר וְכו'. וַיִּתְּהִלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל עַם אַחֵר, הֵינּוּ שְׁכָל זֶה הוּא סוּד טְלִטוּל יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת מִגּוֹי אֶל גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה וְכו'. שֶׁזֶּהוּ הַתְּחִיל מִיָּמֵי אַבְרָהָם אֲבִינוּ מֵעַתָּה שֶׁנִּגְזַר עָלָיו יְדוּעַ תַּדְעַ כִּי גֵר יִהְיֶה זֶרַעְךָ וְכו'. שְׁרָמְזוּ לוֹ אֲזִי גַם כָּל הַגָּלוּת שֶׁל כָּל הָאֲרָבַע מַלְכוּתִים שְׁכָל זֶה הוּא סוּד בַּחֲנִינַת הַנ"ל. בְּשִׁבְלִי לְבַרֵּר נִיצוּצוֹת מִעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת וְכֵן"ל. וְזֶהוּ, לֹא הֵנִיחַ לְאִישׁ לַעֲשֹׂקָם וְכו' אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי וּבִנְבִיאִי אֶל תִּרְעוּ. הֵינּוּ שֶׁכְּשִׁיִּשְׂרָאֵל יוֹרְדִים בְּגָלוֹת בְּכָלָל וּבִפְרָט. אֵינוּ מֵנִיחַ ה' יִתְבָּרַךְ אוֹתָם לַעֲשֹׂקָם וְכו' שֶׁלֹּא יֵאבְדוּ שֵׁם חֵס וְשָׁלוֹם. וְכֵמוֹ שֶׁכְּתוּב, וְאֵף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵּיהֶם לֹא מֵאֲסִתִּים וְכו'. וְכָל זֶה בְּכַח וְזִכּוֹת הַצְדִּיקֵי אֱמֶת שְׁבָכָל דּוֹר שְׁעַל יָדָם עָקַר בְּרוּר הָאֲמוּנָה בְּכָל דּוֹר בְּכָל יוֹם וָיוֹם וְכֵן"ל. וְזֶהוּ, אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי וּבִנְבִיאִי אֶל תִּרְעוּ. כִּי הַצְדִּיקִים וְכָל הַמִּתְקַרְבִּים אֲלֵיהֶם הַנִּכְלָלִים בָּהֶם נִקְרְאִין נְבִיאִים. כִּי כָּל צְדִיק זֹכֶה לְבַחֲנִינַת רוּחַ נְבוּאָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה עָקַר בְּרוּר הָאֲמוּנָה כֵּן"ל בְּאֵרִיכוֹת. וְעַל – יְדֵי זֶה זֹכִין לְאַמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁעַל – יְדֵי זֶה זֹכִין לְבַחֲנִינַת רֵיחַ שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת מְשִׁיחַ כְּמַבָּאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וּבְשִׁבְלִי זֶה נִקְרָאִים הַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים מְשִׁיחַ כְּמוֹ שֶׁכְּתַב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה. וְזֶהוּ, אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי. וּבִנְבִיאִי וְכו' שֶׁהֵם הַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בְּעֲלֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁבְּכַחֵם וְזִכּוֹתָם יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל קִיּוֹם בְּגָלוֹת שֶׁלֹּא יֵאבְדוּ חֵס וְשָׁלוֹם וְכֵן"ל. כִּי עַל יָדָם עָקַר בְּרוּר הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם וָיוֹם.

שֶׁעַל – יְדֵי זֶה יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לַעֲתִיד שֶׁאֶז יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ וְכוּ' וְכַנִּי לְבִהְיוֹתָ הַנִּי"ל. וְזֶהוּ, שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. בְּשָׂרוּ מִיּוֹם אֶל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ, הֵינּוּ עַל – יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים נִזְכָּה לְשִׁיר הַנִּי"ל. בְּחִינַת שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. וְהַעֲקָר עַל – יְדֵי הַנִּפְלְאוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת שֶׁהַצִּדִּיקִים מִמְּשִׁיכִין עֲלֵינוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. לְבָרֵר הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. כְּפִי הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה שֶׁבְּשִׁבִּיל זֶה צָרִיכִין לְהַתְּקָרֵב לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְכַנִּי"ל. וְזֶהוּ בְּשָׂרוּ מִיּוֹם אֶל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ. 'מִיּוֹם אֶל יוֹם' דִּיקָא, כִּי הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא עֶקֶר הַיְשׁוּעָה וְהַגְּאָלָה מִכָּל הַצָּרוֹת בְּכָלל וּבִפְרָט. צָרִיכִין לְבָרְרָה מִיּוֹם אֶל יוֹם דִּיקָא כַּנִּי"ל. אֲשֶׁר בְּשִׁבִּיל זֶה צָרִיכִין דִּיקָא לְהַתְּקָרֵב לְצִדִּיק הָאֲמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר. וְכַמְבָּאָר כָּל זֶה לַעֲלִיל בְּאֲרִיכוֹת, עֵין שָׁם:

מִן וְזֶה בְּחִינַת אֲרַבְעָה צָרִיכִין לְהוֹדוֹת שְׂבָאוֹת מִבַּעַד כָּאֵן נִכְתָּב בְּצִידוֹן בְּבוֹאֵי מַיִם לִיבֻשָּׁה לְתַחֲלַת גְּבוּל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. מֶה גְּדִלּוֹ מִעֲשִׂיךְ ה' מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֲשֻׁבוֹתֶיךָ. רַבּוֹת עֲשִׂיתָ עִמִּי וְכוּ' וְכוּ' מָה אֲדַבֵּר:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בִּה מְרִשִּׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חדש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ביה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 111 – כב תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד

מב) וזה בחינת ארבעה צריכין להודות. שהם הולכי מדבריות. והיוצא מבית האסורים. וחולה שנתרפא. ויורדי הים, כשיגיעו ליבשה וסימנך וכל ה' ח' י"ם ידוך סלה וכו', כמבאר בשלחן ערוך סימן ריט:

כי כל אלו הארבעה צריכין להודות בשביל הנסים שנעשו להם. וכל הנסים הם השגחה ונפלאות הבורא יתברך שמו וכלם נמשכין מבחינת חדוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל. שהנהגתה על – ידי עיני ה' תמיד, דהינו בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע. ומשם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין אפלו עכשו בעולם הזה כמובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה בהתורה (סימן רנ) על מאמר רבותינו זכרונם לברכה ומוריד שני דמעות לים הגדול. וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו וכו', עין שם. ובשביל זה כל אלו הארבעה הנזכרים לעיל שנעשו להם נסים שנצולו מסערת הים. או מן החלי וכו' בהשגחתו ונפלאותיו יתברך, כתיב בהם במזמור קז, יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני – אדם. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא. זה בחינת הנהגה של חדוש העולם שלעתיד שהוא בחינת חסד, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות והשגחה וכו' כמבאר בהתורה תקעו תוכחה הנ"ל. כי מבחינת ההנהגה של לעתיד שהוא בחינת חסד כנ"ל, בחינת עולם חסד יבנה. שאז יתנהג העולם בבחינת נפלאות. משם נמשכין כל הנסים והנפלאות שנעשין בעולם הזה כל ימי עולם. וזהו, יודו לה' חסדו ונפלאותיו. 'חסדו ונפלאותיו' דיקא כנ"ל. כי כל הצרות שעברו על אלו הארבעה הצריכין להודות, כלם נמשכין מפגם שפוגמין בהצדיק שהוא בחינת פגם ארץ – ישראל, כי מי שזוכה

לחפש ולבקש את הצדיק האמת בראוי, עד שזוכה להתקרב אליו. על – ידי זה זוכה לאמונה שלמה כנ"ל. שעל – ידי זה זוכה לבחינת חדוש העולם שלעתידי, שזהו בחינת ארץ – ישראל בחינת ההנהגה של השגחה ונפלאות וכו' כנ"ל. נמצא, שעל – ידי הצדיק זוכין לארץ – ישראל. ואז זוכין לאמונה שלמה להאמין בה' יתברך בשלמות. שה' יתברך חדש את העולם יש מאין ועתיד לחדש את עולמו. והוא יתברך משגיח בעולם בכל עת בהשגחה פרטיות וכן"ל, אבל מי שפוגם בזה, דהינו שאינו משתדל להתקרב לצדיקי אמת. ואינו מתיגע לחפש ולבקש את הצדיק תמיד עד שימצאנו, על – ידי זה פוגם באמונה ובארץ – ישראל וכן"ל. ועל – כן עוברין עליו כל הצרות הנזכרות לעיל של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שבהם כלולים כל הצרות רחמנא לצלן, כי עקר הצרה והסכנה של כל הארבעה הנזכרים לעיל. שהם הולכי מדבריות וחולים וכו'. עקר הוא צרות וסכנות הנפש שהיא רחוקה מאביה שבשמים. שעליו נאמרו כל הדברים הנאמרים במזמור הנ"ל. כמובן לכל משכיל. וכבר מובא מזה בספרים. וכמובא מזה בדברי רבנו זכרוננו לברכה (בסימן קסג) שכל אלו הארבעה הנ"ל מרמזין על צרות הנפש שהיא תועה במדבר בישימון דרך. כל זמן שאינה זוכה להתקרב להצדיק האמת ולילך בדרכיו. והיא כמו חבושה בבית האסורים. שהיא כבושה בגולה בין מאסר התאוות והמדות רעות והיא חולה חולת הנפש בבחינת כי חולת אהבה אני. והיא כמו יורד בים בעמק מצולת הים ועולה שמים ויורדת תהומות, כמו שכתוב, טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבלת וכו' וכמבאר מזה בסימן הנ"ל:

נמצא שכל אלו הארבעה הם בחינת צרות הנפש. ובאמת הכל אחד, כי גם כל היסורין והסכנות והצרות העוברין על האדם בגשמיות חס ושלום, כלם הם בחינת צרות הנפש, כי אין מיתה בלא חטא ואין יסורין בלא עוון. ועקר היסורים הם העוונות, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בתורה כי מרחמם ינהגם. שעקר היסורין של כל היסורים שבעולם הם העוונות דיקא רחמנא לצלן, עין שם. וכל היסורים והצרות והסכנות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל. כלם נמשכין מחמת הרחוק מהצדיק. שעל – ידי זה הם רחוקים מארץ – ישראל ומאמונה בשלמות כנ"ל. בבחינת הלא על פי אין אלוה בקרבי מצאוני הרעות האלה. שכל הרעות והצרות חס ושלום נמשכין מחמת שאין מרגישין ה' יתברך ששוכן בקרבנו ומשגיח עלינו תמיד, דהינו פגם האמונה. שפגם זה נמשך מחמת הרחוק מהצדיק ומארץ – ישראל כנ"ל, כי כל הצרות שבעולם רחמנא לצלן נמשכין מתקף הגלות בעוונותינו הרבים, כי מיום שחרב בית – המקדש אין לך יום שאין קללתו מרבה מחברו רחמנא לצלן, וזה בחינת ארבעה הנ"ל שהם בחינת ארבע מלכיות. שבהם כלולים כל הגליות שכוללים כל הצרות רחמנא לצלן. ועל – כן גלות מצרים שמרמז על כל הארבע גליות ארבע מלכיות כי כלם נקראים גלות מצרים, על שם שהם מצרים

לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ בַּמִּדְבָּר וּמִבּוֹא בְּדִבְרֵי רַבְּנֵנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּהּ. עַל – בֵּן גָּלוּת מִצְרִים הָיָה כָּלוּל מִכָּל הָאַרְבָּעָה הֵנ"ל, כִּי כְּשִׁיפְּצָנוּ מִמִּצְרַיִם זָכִינוּ לְכָל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת הַנֶּאֱמָרִים בַּמִּזְמוֹר הֵנ"ל שֶׁמִּדְּבַר מֵאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הֵנ"ל, כִּי בַּמִּצְרַיִם הָיִינוּ בְּגָלוּת וּבְשִׁבְיָה וּבִמְאָסָר. שְׁזָהוּ בְּחִינַת יוֹצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים. וְה' יִתְבָּרַךְ הַבִּיא עֶשֶׂר מַכּוֹת עַל הַמִּצְרַיִם וְאוֹתָנוּ הֵצִיל מֵהֶם. וְזֶה בְּחִינַת חוֹלָה שֶׁנִּתְרַפָּא וְנִצֵּל מֵהַחֹלָאֵת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בַּמִּצְרַיִם לֹא אָשִׁים עָלֶיךָ וְכו'. וְכַתִּיב, וְהִסִּיר ה' מִמֶּךָ כָּל חָלִי וְכָל מַדּוּי מִצְרַיִם וְכו' אֲשֶׁר יִדְעַתָּ לֹא יִשְׁיִמֶם בָּךְ וְכו'. וְגַם עֲבָרְנוּ בָּיָם. וְה' יִתְבָּרַךְ קָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם. אַחֵר כָּךְ הִלְכָנוּ בַּמִּדְבָּר וְה' יִתְבָּרַךְ הֶעֱבִירָנוּ בְּשָׁלוֹם בְּנָסִים וְנִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת. וְזֶה בְּחִינַת הוֹלְכֵי מִדְּבָרִיּוֹת וְיִוְרְדֵי הַיָּם הַנִּזְכָּרִים לְעִיל. נִמְצָא, שֶׁכָּל הָאַרְבָּעָה הֵנ"ל שְׁצְרִיכִין לְהוֹדוֹת. זֶה בְּחִינַת יְצִיאַת מִצְרַיִם וְכָלֵל כָּל הַגָּאֻלוֹת מִכָּל הַגָּלוּת שֶׁל הָאַרְבַּע מַלְכוּיֹת שֶׁכָּלֵם מְכַנִּים בְּשֵׁם גָּלוּת מִצְרַיִם כֵּן"ל וְעָקָר כָּל הַגָּלוּת הוּא הֶרְחוֹק מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁזֶה עָקָר הַגָּלוּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וַיִּגַּל יִשְׂרָאֵל מֵעַל אֲדָמָתוֹ. וְכְמוֹ שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים וּמַפְנִי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ וְנִתְרַחֲקָנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ וְכו'. וְעַל זֶה אָנוּ מְבַקְשִׁין תְּמִיד שְׁיִחְזֹר אוֹתָנוּ ה' יִתְבָּרַךְ לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. כְּמוֹ שֶׁאוֹמְרִים בְּכָל יוֹם, וְתוֹלִיכָנוּ מִהֲרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאֶרְצֵנוּ וְכו'. יְהִי רָצוֹן שְׁתַּעֲלָנוּ בְּשִׂמְחָה לְאֶרְצֵנוּ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה תִּקּוֹן חֲצוֹת וּשְׂאֵרֵי תַּפְלוֹת רַבּוֹת שֶׁאָנוּ מְבַקְשִׁים לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל אֲרִיכַת הַגָּלוּת שִׁישִׁיבָנוּ לְאֶרְצֵנוּ בְּקֶרֶב. וְעַל זֶה קוֹבֶלֶת הַשְּׂכִינָה בְּכָל עֵת עַל עֶצֶם רְחוֹקָנוּ מֵאֶרְצֵנוּ הַקְדוּשָׁה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּהּ אוֹי לָהֶם לְבָנִים שֶׁגָּלוּ מֵעַל שְׁלֹחַן אֲבִיהֶם וּמֵאֶרֶץ יִצְאוּ. כִּי עָקָר כָּל הַגָּלוּת שְׂכוּלָל כָּל הַצְּרוֹת כֵּן"ל. הָעָקָר הוּא מַחֲמַת שֶׁאָנוּ רְחוּקִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֵּׁם עָקָר הָאֱמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת עָקָר אֱמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם וְאֱמוּנַת הַהִשְׁגָּחָה. שֶׁמִּשֵּׁם כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת שֶׁכָּלוּלִים בְּהָאַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת הֵנ"ל. וְלַהֲפֹךְ חֵס וְשָׁלוֹם כְּפִי הֶרְחוֹק מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁעַל – יְדִי זֶה רְחוּקִים מִשְׁלָמוֹת הָאֱמוּנָה, כְּמוֹ כֵּן עוֹבְרִים חֵס וְשָׁלוֹם, צָרוֹת וְיִסּוּרִין רַחֲמָנָא לְצִלָּן וְכוּ"ל. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִחֲמַת הֶרְחוֹק מִצְדִּיקֵי אֱמֶת שֶׁעַל – יְדִי זֶה רְחוּקִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל וּבִפְרָט וְכוּ"ל, כִּי עָקָר עֲכוּב הַגָּאֻלָּה וְעָקָר הַגָּלוּת מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ מִחֲמַת הַפֶּגֶם שֶׁפָּגְמוּ בְּכָבוֹד הַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים שֶׁהֵם בְּחִינַת נְבִיאִים כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וַיְהִיו מְלַעְבִּים בְּמִלְאֲכֵי הָאֱלֹקִים וּמִתְעַתְּעִים בְּנְבִיאָיו. וְכַתִּיב, הַצְּדִיק אָבֵד וְאִין אִישׁ שֶׁם עַל לֵב וְאִנְשֵׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאִין מִבֵּין וְכו'.

כִּי כָּל אֶחָד צָרִיךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אֶת הַצְּדִיק הָאֱמֶת וְכוּ"ל. שֶׁעַל – יְדִי זֶה עָקָר תִּקּוֹן הָאָדָם עָקָר הָאֱמוּנָה שֶׁהִיא יְסוֹד הַכָּל וְכוּ"ל. וְכְּפִי מֶה שֶׁפּוֹגְמִין חֵס וְשָׁלוֹם, בְּזֶה שֶׁאִין מִשְׁתַּדְּלִין לַחֲפֹשׁ אֶת הַצְּדִיק, כְּמוֹ כֵּן נוֹפְלִים בְּגָלוּת וְנִתְרַחֲקִין מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְאִזִּי נוֹפֵל אֶל הַהַפּוֹךְ שֶׁהוּא צָרִיךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ כָּל יָמָיו. וְאִינוּ יוֹדְעֵי מֶה הוּא מַחֲפֹשׁ וּמְבַקֵּשׁ. שְׁזֶה הוּא עָקָר בְּחִינַת הַגָּלוּת שֶׁהוּא בְּגָלוּת וְטַלְטוּל נֶעַ וְנָד. וְשׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמַחֲפֹשׁ בִּיגִיעָה וְעֵמָל וְטִרְחָה גְּדוּלָּה מְאֹד מְאֹד.

וְאִינוּ יוֹדְעִים בְּעֶצְמוֹ מַה הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ. כְּמוֹ שְׂרוּאִין כָּל זֶה בְּחוּשׁ. מִי שִׁיבִיט בְּעֵין הָאֲמֶת. שָׂרֵב
בְּנֵי הָאָדָם רוֹדְפִים אַחֲרֵי הַמָּמוֹן בִּיגִיעוֹת גְּדוּלוֹת וּטְרָחוֹת וּטְרָדוֹת מְאֹד מְאֹד. וְהוּא מִמָּשׁ כְּמוֹ מִי
שֶׁהוֹלֵךְ לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיזָה דָּבָר. כִּי כָּל אָדָם אֵינוֹ מִמְּלֵא תַאֲוָתוֹ לְעוֹלָם בְּמָמוֹן. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה אֵין אָדָם מֵת וְחֲצִי תַאֲוָתוֹ בִּידוֹ יֵשׁ לוֹ מְנָה מִבְקֵשׁ מְאֵתִים וְכוּ'. נִמְצָא
שֶׁלְעוֹלָם אֵין מִמְּלֵא תַאֲוָתוֹ. וְהוּא שׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ אַחֲרֵי הַמָּמוֹן לְעוֹלָם כְּאִלוֹ הוּא
מַחֲבִיב וּמִשְׁעֶבֶד לְאֵיזָה שֶׁר וּמוֹשֵׁל לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיזָה דָּבָר. וּבְאֲמֶת הוּא בְּעֶצְמוֹ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה
הוּא מִבְקֵשׁ, כִּי עַד יוֹם מוֹתוֹ הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ תָּמִיד. וְאִם כֵּן בְּשִׁבִּיל מִי הוּא מִבְקֵשׁ וּמַחְפֵּשׁ אַחֲרֵי
הַמָּמוֹן. וְאִם יֹאמֵר בְּשִׁבִּיל בָּנָיו. מִי יוֹדֵעַ אִם יִשְׁאַר הַמָּמוֹן אַחֲרָיו לְבָנָיו כְּאִשֶּׁר אָנוּ רוֹאִין שָׂרֵב
הָעֲשִׂירִים בְּנֵיהֶם אוֹ יוֹצֵאֵי חֲלָצִיהֶם עֲנִיִּים וְאֲבִיוֹנִים. וְאִפְּלוּ אִם הִיָּה נִשְׁאַר הַמָּמוֹן לְבָנָיו. מַה
הַתְּכָלִית מִזֶּה. הֲלֹא גַם בָּנָיו אַחֲרָיו וְדוֹרוֹתֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם כָּלָם יִהְיוּ צְרִיכִים לְמוֹת כְּמוֹתוֹ. וּמֵה יִתְרוֹן
לָהֶם בְּכָל הַמָּמוֹן, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב, כִּי לֹא בְּמוֹתוֹ יִקַּח הַכֹּל וְכוּ'. וְגַם כִּי הֲלֹא גַם בָּנָיו לֹא יִסְפִּיק לָהֶם כָּל
הַמָּמוֹן שִׁינִיחַ לָהֶם. כִּי יוֹתֵר שִׁישְׁאִיר לָהֶם מָמוֹן יִהְיֶה חֶסֶר לָהֶם יוֹתֵר וַיִּגְדֵּל דְּאֲגָתָם יוֹתֵר, כִּי אֵין
אָדָם מֵת וְחֲצִי תַאֲוָתוֹ בִּידוֹ וְכוּ'. וְכְמוֹ שֶׁאָנוּ רוֹאִים בְּעֵינֵינוּ מִי שֶׁבָּקִי בְּטִיב בְּנֵי הָעֲשִׂירִים שָׂרֵב
כְּכֹלֵם דְּאֲגָתָם וְצַעֲרָם גְּדוֹל מְאֹד, כִּי לְמִשָּׁל עֲשִׂיר אֶחָד שִׁישׁ לוֹ עֲשָׂרֵת אֲלָפִים אֲדוּמִים. וַיֵּשׁ לוֹ
חֲמִשָּׁה אוֹ אַרְבָּעָה בָּנִים. וְהוּא מִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים. וּבּוֹדָאֵי כְּשִׁישׁ לוֹ עֲשָׂרֵת אֲלָפִים
הוּא מִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ שְׁצִירֵי לְפִרְנָסָתוֹ לְפִי דַעְתּוֹ יוֹתֵר מִעֲשָׂרֵת אֲלָפִים, כִּי נִדְמָה לוֹ שֶׁמִּכְרָח לִישָׁב
בְּדִירוֹת וְחוֹמוֹת שְׁעוֹלִים כְּמֵה אֲלָפִים, וּמִרְגְּלִיּוֹת וְתַכְשִׁיטִין וְרַבּוֹי הַחוּצָאָה בְּכָל שְׁבוּעַ לְהוֹלִיךְ
בָּנָיו כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבִגְדֵי מָשִׁי וְרַקְמָה וְתַכְשִׁיטִין וְכוּ' בְּדֶרֶךְ הַגְּבִירִים הַגְּדוֹלִים. וְאֹמֵר שֶׁעַל עֶצְמוֹ
אֵינוֹ מִקְפִּיד כָּלָל רַק עַל בָּנָיו כְּאִלוֹ הוּא מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה לְהוֹלִיךְ בָּנָיו בְּדֶרֶךְ זֶה. וְהוּא עוֹשֶׂה הַכֹּל
בְּשִׁבִּיל נַחַת רוּחַ לְבָנָיו. וּבְאֲמֶת בָּנָיו כָּל יְמֵיהֶם כַּעַס וּמִכְאוּבוֹת כִּי כָּל אֶחָד מִבָּנָיו וּבְנוֹתָיו רוֹצֶה
לְהִתְנַהֵג בְּאִפֶּן שֶׁאֵין מִסְפִּיק לוֹ לְבִדּוֹ כָּל הָעֲשִׂירוֹת שֶׁל אָבִיו וְיוֹתֵר מִזֶּה, עַד שֶׁמִּתְרַבֶּה דְּאֲגָתוֹ בְּכָל
יוֹם, כִּי בּוֹדָאֵי אֵי אִפְשָׁר לְאָבִיו שִׁיתֵּן לְכָל אֶחָד מִבָּנָיו וּבְנוֹתָיו כָּל עֲשִׂירוֹתוֹ. וְנוֹתֵן לְכָל אֶחָד כְּפִי
דַּעְתּוֹ וְרִצּוֹנוֹ, וְכָל מַה שְׁנוֹתֵן לָהֶם אֵינוֹ מִסְפִּיק לָהֶם, עַד שֶׁנוֹפֵל קִנְיָאָה וְשִׁנְיָאָה גְּדוֹלָה בֵּין בָּנָיו
וּבְנוֹתָיו בְּעֶצְמָן, וְכָל אֶחָד מִבָּנָיו מִתְקַנֵּא בַּחֲבֵירוֹ. וְכָל אֶחָד רוֹצֶה לְבָלֵעַ אֶת חֲבֵירוֹ כְּמוֹ קִין שֶׁהִרְגַּ
אֶת הָבֶל, מִחֲמַת שֶׁכָּל הָעוֹלָם לֹא הִיָּה מִסְפִּיק לוֹ. וְאֲבִיהֶם בְּעֶצְמָם יֵשׁ לָהֶם צַעַר גְּדוֹל מִהִמְרִיבָהּ
וְהַשִּׁנְיָאָה וְהַקִּנְיָאָה שֶׁבֵּין בָּנָיו. וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה דְּאֲגוֹת וְיִסּוּרִים הִרְבֵּה שִׁישׁ לְכָל אֶחָד כָּל יְמֵי חַיֵּי אָבִיו.
וְאַחֲרַי כֶּךָ כָּלָם מִצְפִּים עָלָיו שְׂיָמוּת. וְכִשְׂמַת רוֹצֶה כָּל אֶחָד לְקַבֵּל כָּל הִירְשָׁה לְחַלְקוֹ עַד שֶׁעַל – פִּי
רַב כְּמֵה יִרְשׁוֹת יוֹרְדִין לְטַמְיוֹן עַל – יְדֵי הַמַּחְלָקֶת שֶׁבֵּין הַבָּנִים. וְגַם עַל – פִּי רַב אֵינָם מִצְלִיחִים
אַחֲרָיו וְנִעֲשִׂים עֲנִיִּים. וְהֲלֹא מִיָּמוֹת עוֹלָם אוֹמֵר כָּל אֶחָד שֶׁהוּא חוֹשֵׁב בְּשִׁבִּיל בָּנָיו. כְּדִי שִׁיְהִיָּה
לְבָנָיו מָמוֹן וְעֲשִׂירוֹת. וְעַדִּין לֹא נִמְצָא אֶחָד בְּעוֹלָם שֶׁאָבִיו יִשְׁאִיר לוֹ דֵּי סְפוּקוֹ שֶׁלֹּא יִהְיֶה טְרוּד

עוד אחר הממון, כי אפלו מי שיורש הון רב מאביו, אף – על – פי – כן אינו מת וחצי תאוותו בידו. נמצא שלשוא ולחנם עומלים כל העולם ומבקשים ומחפשים אחר הממון תמיד ומאומה לא ישאו בעמלם. וכאשר צעק על זה קהלת בכל ספריו. ומכל שכן העניים והדלים ושאר אנשים שעיניהם מצפים תמיד על פרנסה ועומדים בבקר בדאגת פרנסה. ובלילה לנים בדאגה זו ומשוטטים בשוקים וברחובות למצא איזה דרך לבקש איזה פרנסה. וכן עוברים להם כמה ימים ושבועות ואין פועלים כלום. ומעט פרנסה שיש להם מגיע להם רק בהשגחת ה' יתברך שלא ממקום שחשבו ובקשו וחפשו כלל כאשר נראה בחוש. ומודים על זה כל הצריכים פרנסה. שעל – פי רב הם מבקשים ומחפשים איזה ימים רוח ופרנסה ואינם מוצאים כלל, ואחר כך ה' יתברך מזמין להם איזה רוח בהשגחתו יתברך לבד. שלא ממקום שחפשו ובקשו כלל. נמצא שהבקשה והחפוש שלהם היה בחנם להבל ולריק. ושלמה המלך עליו השלום צוח ואמר, אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' וכו'. שצריכין לבקש את דרכי הקדשה בבקשה וחפוש גדול כמטמונים וככסף כנ"ל. כמטמונים וככסף דיקא. ויציר האדם בדעתו כמה היה מבקש ומחפש אם היו אומרים לו שבכאן ימצא אוצר בודאי. ואם יחפש כך את הצדיק האמת שעל ידו יבוא לכל טוב כנ"ל. בודאי יזכה למצא אותו ולהתקרב אליו ויזכה לכל טוב. כי עקר מה שנופלים בני – אדם בגלות גדול שהם מטלטלים בגלות ונעים ונדים לחפש ולבקש הממון הכל הוא מחמת הפגם שפגמו שלא זכו לחפש את הצדיקי אמת שעל ידם זוכין לארץ – ישראל ולאמונה ולהשגחה ונפלאות. שאז אין צריכין יגיעה וטרדא כלל אחר הפרנסה. כי דרשי ה' לא יחסרו כל טוב. דרשי דיקא, דהינו שמחפשין ומבקשין את הצדיק כדי להתקרב לה' יתברך. אזי לא יחסרו כל טוב. כי ה' יתברך יספיק להם כל צרכם בלי טרדא ובקשה וחפוש, כי זוכין להשגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל:

(מג) וזה בחינת זבולן לחוף ימים ישפן, והוא לחוף אגניות וירכתו על צידן. כי צידון הוא גבול ארץ – ישראל, כמו שפתוב, ויהי גבול הפנעני מצידון וכו'. ושם בתחלת הגבול במקום שמתחיל ארץ – ישראל שם קבור זבולן. (כאשר זכיתי להיות שם בעצמי על קברו הקדוש בעיר צידון. ואמרו לי שם שמשם מתחילין לחשב גבול ארץ – ישראל) כי זבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. כי זבולן היה מספיק ליששכר הצדיק שהיה עוסק בתורה. וזבולן היה עוסק בפרקמטיא והיה מספיק ליששכר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזהו עקר תקון תאוות ממון, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה. שעקר תקון תאוות ממון הוא צדקה. ועל זה נאמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך וכו' שזה בחינת תקון תאוות ממון שהוא בחינת שמחה בחינת שמח זבולן, כמבאר בהתורה צוית צדק (סימן כג) נמצא שזבולן הוא בחינת תקון תאוות ממון. ועל – כן זבולן הוא קבור על גבול ארץ – ישראל בצידון בחינת וירכתו על צידן שסופו על צידון שהוא

גבול ארץ – ישראל. זה רמז שעל – ידי בחינת זבולון, דהינו בחינת תקון תאות ממון זוכין לכנס לארץ – ישראל, הינו על – ידי שמבקשים ומחפשים את הצדיק. שעל – ידי זה זוכין להנצל מהחפוש והבקשה של הסטרא אחרא. שהוא החפוש והבקשה אחר הממון על – ידי זה זוכים לארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל זוכין על – ידי הצדיק בבחינת צדיקים יירשו ארץ. ואי אפשר לאדם לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים. שזהו בחינת הנשיאים שהעמיד משה להנחיל הארץ לישראל, כמו שכתוב, אלה האנשים וכו'. לנחל את הארץ. כי אי אפשר לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי צדיקים אמתיים שעל ידם זוכין לאמונת חידוש העולם. שזהו בחינת ארץ – ישראל כנ"ל. ועל – פן זבולון שזהו בחינת המתקרב להצדיק האמת ומשמש אותו בגוף ונפש וממון ועושה לו כל צרכיו כמו זבולון שטרח בפרקמטיא בשביל להספיק את יששכר שעסק בתורה. הוא זוכה לבוא לארץ – ישראל. ועל – פן זבולון עומד על גבול ארץ – ישראל, כי דיקא על – ידי בחינת זבולון שהוא המתקרב לצדיק האמת, על – ידי זה זוכה לכנס ולבוא לארץ – ישראל כנ"ל:

מד) ובשביל זה כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל. צריכין להביא תודה שבאה מחמץ ומצה, שזהו בחינת שבועות שאז מביאין גם – פן חמץ ומצה, דהינו שתי הלחם מחמץ. ושאר מנחות ממצה, כי כל הארבעה הנ"ל. עקר הנסים והנפלאות והישועות שלהם נמשך מבחינת שבועות שהוא קבלת התורה. שעל – ידי זה זוכין לחידוש העולם שלעתיד שאז יתנהג העולם בבחינת ארץ – ישראל שהוא השגחה ונפלאות וכו' שמשם כל הנסים והנפלאות והישועות של כל הארבעה צריכין להודות הנ"ל שכוללים כל הנסים כנ"ל:

וזה שפתח דוד המלך עליו השלום מזמור זה של הארבעה הנ"ל, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר. ומאצות קבצם ממזרח וממערב וכו'. שזהו בחינת קבוצ גליות שזהו בחינת ארץ – ישראל שלשם כל הקבוצ של הגליות, כמו שכתוב, אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ וכו'. כי עקר הישועה של כל הארבעה הנ"ל הוא נמשך מארץ – ישראל ששם הוא בחינת השגחה ונפלאות שלא בדרך הטבע כנ"ל. שמשם כל הנסים והישועות כנזכר לעיל. ועקר הגלות שכולל כל הצרות בגוף ונפש שכלם כלולים בארבעה הנ"ל העקר הוא מחמת הרחוק והגלות מארץ – ישראל כנ"ל:

מה) וזה בחינת גדל הטלטולים והיסורים שצריכין לסבל קדם שבאין לארץ – ישראל וצריכים לסבב בכמה דרכים קדם שבאין לארץ – ישראל וכמו שכתוב, ויסב אלקים וכו' וכמובא לעיל. והכל הוא בשביל קבוצ הנדחים הנ"ל:

כי איתא בכתבי האר"י ז"ל בפנונות, והביאנו לשלום מארבע פנונות הארץ וכו' שבכל מקום
 בעולם שאחד מישראל נדחה לשם בגלות בארבע פנונות הארץ נחשב כאלו כל ישראל גלו
 לשם ועל – ידי זה מברר ניצוצות משם ועל – ידי זה באין לארץ – ישראל, עין שם באריכות.
 שזהו סוד מה שישאל מפזרין עכשו בגלות במקומות הרחוקים מהקדשה מאד. והנה זה הענין
 הוא דבר נסתר ונעלם מאד. ואי אפשר להבינו, כי אנו רואים שבמדינות הרחוקים משיבות
 ישראל. כמו במדינות מאסקווע. נדחו לשם יהודים מעטים. ודרים בין הרבה עובדי כוכבים
 יהודים מתי מעט. עד שיש עירות הרחוקים יותר. שאין נמצאים שם ישראלים כי אם אחד או
 שנים בעיר גדולה. והנה אנו רואים בעינינו שרוב אלו היהודים הדרים במקומות כאלה רבם
 בכלם אינם צדיקים כלל. והלואי היו בינונים כי הם רחוקים מאד מה' יתברך ואי אפשר להאריך
 בזה שלא לדבר על איזה מישראל חס ושלום, כי גם פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון. ואם בן
 איך אפשר להבין זאת. שעל – ידי אנשים כאלו יתבררו הניצוצות מעמקי הקלפות כאלו. אבל
 באמת היא נפלאות תמים דעים ואי אפשר להבין זאת. והכלל, שעקר הגלות הוא הגלות
 וההתרחקות מארץ – ישראל שהוא כלל הקדשה ועקר הגלות הוא בשביל לברר הנדחים שהם
 הניצוצות שנדחו בעמקי הקלפות בבחינת לא גלו ישראל בין העובדי כוכבים אלא כדי שיתוספו
 עליהם גרים, שזהו בחינת הניצוצות המתבררים מעמקי הקלפות, כי באמת לכאורה קשה להבין
 ענין הגלות שמחמת שחטאו ישראל בארץ – ישראל גלה אותם משם לארץ העמים. עד שיתקנו
 וישובו אליו ויביא לנו גואל צדקנו. והדבר קשה מאד איך יהיה תקנה שבחוץ – לארץ וישובו
 ישראל. ומה אם במקום חיותנו וקדשתנו שהוא ארץ – ישראל ארץ הקדשה ששם עקר קדשת
 ישראל וכו'. אם שם התגבר על ישראל היצר הרע עד שהחטיאם איך יהיה תקנה שבחוץ –
 לארץ שהיא ארץ העמים אויר הטמא וכו', שם יתקנו וישובו ישראל? ואם בן חס ושלום, אפס
 תקנה!! הלא ה' יתברך רוצה בתקנותינו. ואינו חפץ לנקם בנו, רק כל הגליות והצרות הם בשביל
 תקון, כמו שכתוב, ובקשתם משם את אלקיך ומצאת וכו'. אבל איך יתכן זה שבארץ – ישראל
 לא בקשנו וחפשנו ודרשנו את ה' יתברך ובחוץ – לארץ בארץ העמים נדרש ונבקש אותו? אבל
 באמת כל זה הוא נפלאות תמים דעים. והם מסתרי פלאותיו:

וזהו בחינת כל הירידות והנפילות העוברים על כל אחד מישראל לפי בחינתו ומדרגתו עד
 שיש הרבה שנפלו עד עמקי תהום תחתיות. אשר נדמה להם כי אפס תקנה חס ושלום, בפרט
 עכשו בסוף הגלות באחרית הימים האלה בעקבא דמשיחא כאשר יודע כל אחד בנפשו נגעי
 לבבו ומכאוביו. ואף – על – פי – בן סוף כל סוף כלם יתקנו ולא יהיה נאבד שום אחד מהם. כי
 ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. כי באמת יש לפעמים שדיקא כשהאדם מגיע
 למקום נמוך ורחוק מהקדשה מאד מאד. שם דיקא יתעורר בהתעוררות גדול לה' יתברך. וכמו

שֶׁדִּבְרָנוּ מִזֶּה בְּתַחֲלַת הַדְּרוֹשׁ הַזֶּה לְמַעַלָּה כִּנ"ל. וַיֵּשׁ בְּעֵינַי זֶה כְּמָה טַעֲמִים וּבַחֲיִנּוֹת וּקְצֵת מֵהֶם הוּא מַחֲמַת שְׂפָשְׁהִיו יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל הִרְאָה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ – בְּרוּךְ – הוּא חָבֵה יִתְּרָה. וְהָיוּ מִקְרָבִים אֵלָיו מְאֹד וְנִדְמָה לָהֶם שֶׁכָּבֵר הֵם סְמוּכִים לָהּ יִתְבָּרַךְ וְלֹא בִקְשׁוּהוּ יוֹתֵר וְנִתְרָשְׁלוּ בְעַבּוּדָתָם. וְהִבְעֵל דְּבַר חוֹתֵר עֲלֵיהֶם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וְעַל – יָדֵי זֶה הִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם עַד שֶׁחֲטִיִּאִם וְזֶה בַּחֲיִנַּת הַסִּבִּי עֵינַיךָ מִנִּגְדֵי שֶׁהֵם הִרְהִיבֵנִי (שִׁיר הַשִּׁירִים ו). וְעַיִן בְּפִרוּשׁ רִש"י שֵׁם שְׁפָרֵשׁ עֵנַי זֶה שֶׁמֶרֶב חָבֵה שֶׁהִרְאָה לָהֶם בְּבֵית – הַמִּקְדָּשׁ, עַל – יָדֵי זֶה מִרְדּוֹ בּוֹ וְכו', עַיִן שֵׁם וְזֶהוּ עֵנַי הַנ"ל. וְגַם מַחֲמַת שְׂפָשְׁהִיו בְּאַרְץ – יִשְׂרָאֵל לְגִדְלֵי הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. בְּאִיזָה תְּנוּעָה בְּעֵלְמָא שְׁלֹא הִתְנַהֲגוּ בְּקְדֻשָּׁה כְּרָאוּי פִּגְמוּ מְאֹד. וְעַל – יָדֵי הַפָּגָם הַזֶּה נִמְשַׁךְ פָּגָם גָּדוֹל יוֹתֵר, כִּי עֲבָרָה גּוֹרֶרֶת וְכו' וְעַל – יָדֵי זֶה הַחֲטִיִּאִם הִבְעֵל דְּבַר. וְזֶה בַּחֲיִנַּת כִּי בָּאתִי אֵלַי לְהַזְכִּיר אֶת עֲוֹנֵי. שְׁכָנִי קְדֻשָּׁת אֱלֹהֵינוּ הִיא נִחְשָׁבֶת בְּרִשְׁעָה אֶף – עַל – פִּי שֶׁהִיְתָה צְדָקָת כְּמוֹ שְׁפָרֵשׁ רִש"י שֵׁם. וּבִשְׁבִיל זֶה הִכְרַחוּ לְצֵאת בְּגָלוֹת. וְאַזּ מִגְדַּל הָרְחוֹק שְׂרֹאִים גָּדַל רְחוֹקָם מֵה' יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּגְלוּ וְנִפְּצוּ בְּאַרְץ הָעַמִּים בְּאוֹרֵי הַטֶּמָּא תַּחַת מְמִשְׁלַת הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים מִתְגַּבְּרִים נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיוֹתֵר לְשׁוֹב לָהּ יִתְבָּרַךְ כִּנ"ל. וְגַם שֵׁם לְגִדְלֵי הַטֶּמָּאָה שֶׁל חוּץ – לְאַרְץ. תִּכְף בְּשִׂישְׁיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים אִיזָה עַבּוּדָה בְּעֵלְמָא יָקָר בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד. אֶף – עַל – פִּי שֶׁאֵין עַבּוּדָתָם בְּשִׁלְמוֹת, אֶף – עַל – פִּי – כֵּן יָקָר בְּעֵינָיו מְאֹד שֶׁבְּמִקּוֹם רְחוֹק וְטֶמָּא כְּזֶה יִתְגַּבְּרוּ לַעֲשׂוֹת אֲפָלוּ הָעַבּוּדָה הַזֹּאת. וְעַל – יָדֵי זֶה הוּא מֵרַחֵם עֲלֵיהֶם וּמוֹשִׁיעֵם. וְזֶהוּ בַּחֲיִנַּת שֶׁל כָּל הַנוֹפְלִים מֵעַבּוּדַת ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁעַל – יָדֵי כָּל מֵה שְׁפּוֹגְמִים אִיזָה פָּגָם. אוֹ שְׁעוֹבְרִים אִיזָה עֲבָרָה חֵס וְשָׁלוֹם, נוֹפְלִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר. וְאִם כֵּן מֵה יִהְיֶה הַסּוּף וְכִי אֶפֶס תִּקְוָה, אֲךָ הַכֹּל עַל – פִּי הַנ"ל שֶׁכָּשָׁה יִתְבָּרַךְ רוֹאֶה שֶׁאִיזָה אָדָם מִתְּרַחֵק מֵעַבּוּדָתוֹ וּפּוֹגֵם אִיזָה פָּגָם אוֹ שְׁעוֹבֵר חֵס וְשָׁלוֹם, אִיזָה עֲבָרָה אֲזִי הַקְּדוֹשׁ – בְּרוּךְ – הוּא מִרְחֵק אוֹתוֹ וְנוֹפֵל יוֹתֵר, כִּי הֵבֵא לְטֶמָּא פּוֹתֵחִין לוֹ, אֲבָל אִם כֵּן הִיָּה חֵס וְשָׁלוֹם, אֶפֶס תִּקְוָה וְלֹא הִיָּה בְּאַפְשָׁר לְשׁוֹם אָדָם לְשׁוֹב לְעוֹלָם מֵאַחֵר שֶׁכָּל פַּעַם נוֹפֵל יוֹתֵר חֵס וְשָׁלוֹם, אֲבָל ה' יִתְבָּרַךְ חוֹשֵׁב מַחְשְׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח. וְהוּא מְסַבּוֹת מִתְּהַפֵּךְ בְּתַחְבּוּלוֹתָיו, כִּי בְּשֶׁהָאָדָם נוֹפֵל עַל – יָדֵי חֲטָאִים לְמִקּוֹם הָרְחוֹק מִהַקְּדֻשָּׁה. אֲזִי ה' יִתְבָּרַךְ מִזְמִין לוֹ שֵׁם רַמְזִים לְפִי אוֹתוֹ הַמִּקּוֹם וּמִזְמִין לוֹ אִיזָה זְכוּת שֶׁיִּכּוֹל לִזְכּוֹת בְּזֶה הַמִּקּוֹם הָרְחוֹק דִּיקָא. וְזֶהוּ הַנִּסְיוֹן וְהַבְּחִירָה שָׁלוֹ. וְאִם יִזְכֶּה שֵׁם לִזְכֹּר בֵּה' יִתְבָּרַךְ. וְלַעֲשׂוֹת שֵׁם מֵה שֶׁיִּכּוֹל מֵה שְׁמֵרְמִז לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא. בְּקַל יוֹכֵל לְשׁוֹב לָהּ יִתְבָּרַךְ, כִּי לְפִי הַמִּקּוֹם הַזֶּה יְכוֹל לִזְכּוֹת בְּעַבּוּדָה קְטַנָּה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ וְתַעֲנוּג וְשַׁעֲשׁוּעַ גָּדוֹל לָהּ יִתְבָּרַךְ. מֵה שְׁלֹא הִיָּה זֹכֶה בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ בְּיוֹתֵר, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג וְשַׁעֲשׁוּעַ גָּדוֹל מְאֹד בְּשַׁעֲוִלָּה לְפָנָיו אִיזָה עַבּוּדָה מִמִּקּוֹם הַנִּמּוּךְ וְרְחוֹק מְאֹד כְּמוֹכֵן בְּדַבְּרֵי חֲכָמֵינוּ וְזָכְרוֹנָם לְבִרְכָּה כְּמָה פְּעָמִים. בְּבַחֲיִנַּת כִּד אֲתִי יִתְרוֹ וְאָמַר כִּי עֲתָה יִדְעָתִי וְכו', כִּדִּין אֶסְתַּלַּק וְאֲתִיקֵר שְׁמָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָא וְתַתָּא. וְזֶה סוּד גְּלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל. וּבְפִרְטוּת הַנִּפְּלוּת שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כִּנ"ל שֶׁזֶהוּ עֵקֶר

הגלות, כי כל מה שנופל למקום נמוך ורחוק מהקדשה יותר יש לו שם איזה עבודה ונחת רוח לעשות לה' יתברך, מה שאינו זוכה לזה אפלו צדיק גדול וכנ"ל. ועל – ידי זה מעלה כל הניצוצות והקדשות שנפלו לשם למקום הטמא הזה, כי יש כמה וכמה ניצוצות הקדושות שנפלו משנים קדמוניות הרבה לעמקי עמקי הקלפות מאד מאד. ומחמת שמנחים בין מצולה בעמקי תהומות מאד מאד בודאי אין מי שיכנס לשם להעלותם. ועל – בן בשמזדמן אדם שחטא עד שנפל לשם חס ושלום, תכף בשמזכיר את עצמו בה' יתברך. ונתעורר לעבד את ה' יתברך באיזה עבודה בעלמא שהוא יכול לעשות שם לפי מקומו הנמוך כנ"ל. אזי מתדבקים בו כל אלו הניצוצות. ומעלה אותם משם. ובזה עושה נחת רוח ותענוג גדול לה' יתברך בלי שעור בנזכר לעיל. וזה בחינת היהודים הנדחים בארבע פנות הארץ. במקומות הרחוקים מישראל, כי יש שם ניצוצות מאלפים שנים שמנחים שם בגלות וצער גדול מאד. שאם היו מריחים שם ריח בעלמא של ישראל היו מחיין עצמן מאד. ועל – בן תכף שנכנס לשם איזה ישראל בעלמא אפלו פושעי ישראל, אף – על – פי שחטא ישראל הוא ואף – על – פי – בן שם ישראל נקרא עליו. אזי תכף בשאלו הניצוצות הקדושים מריחין ריח של ישראל הם מתעוררים ומתדבקים בו. ואף – על – פי שעדין אי אפשר להם לעלות מחמת שזה האיש בודאי אין לו כח להעלותו. ועל – בן על – פי רב נופל על ידם יותר. מחמת רבוי הקלפות הנאחזין באלו הניצוצות בידוע. אף – על – פי – בן מאחר שעל כל פנים מחזיק עצמו בדת ישראל. ואינו ממיר דתו לגמרי חס ושלום. ונקרא עליו שם ישראל, זה בעצמו יקר מאד בעיני ה' יתברך. ויש לה' יתברך תענוג ושעשוע גדול מזה עד שסוף כל סוף יעלה זה האיש משם. ויעלה עמו כל הניצוצות הנזכרים לעיל משם. ועל – ידי זה יתקן כל חטאיו מאחר שעל ידו דיקא עלו הניצוצות האלו מה שלא היו יכולין לעלות על – ידי שום איש בשר שבעולם, כי מי היה נכנס למקום טמא ומלכלך כזה וכנ"ל. והעקר הוא על – ידי כח הצדיק הגדול האמתי שיש לו כח להעלות כל אלו האנשים עם הניצוצות שנתדבקו בהם מכל המקומות הנמוכים אפלו מעמקי עמקי תהום תחתיות. אפלו מיון מצולה ואין מעמד. ועל – בן כל זמן שהאדם משתדל ומחפש ומבקש להתקרב לצדיקי אמת יש לו תקנה לעולם יהיה איך שיהיה. אפלו אם נפל מאד אלפים ורבבות פעמים. כי בכח הצדיק יכול להיות שעל – ידי דבר אחד ונחת רוח אחד שיעשה לה' יתברך במקומו הרחוק כזה יתקן הכל ויעלה עמו כל הניצוצות ממקומות כאלו. מה שלא היו יכולים לעלות על – ידי שום אדם אחר וכנ"ל. ובשביל זה צריך האדם לסבל טלטולים ויסורים הרבה קדם שבא לארץ – ישראל, הכל בשביל ברור הניצוצות הנ"ל שכלם צריכים להתקבץ לארץ – ישראל. ועל ידם דיקא זוכין לבוא לארץ – ישראל. כי בכל מקום שמסבב לבוא לשם בשביל לבוא לארץ – ישראל. הוא מברר הניצוצות משם מאחר שכל כונתו שהולך ומסבב שם הוא בשביל לבוא לארץ – ישראל. ששם קבוצ כל הניצוצות ואזי

זוכה לבוא עם כל אלו הניצוצות לארץ – ישראל. בבחינת אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך וכו'. והביאך ה' אלקיך אל הארץ. והפל בכת הצדיק שעל ידו דיקא באין לארץ – ישראל וכו"ל. ועוד יש בזה דברים הרבה. ודי בזה למסתכל על האמת לרחם על עצמו לשוב לה' יתברך מכל מקום שהוא. כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם:

מו) וזה פרוש דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד. דרשו ה' שצריכין לדרש ולבקש את ה' יתברך מאד לזכות לאמונה שלמה באמת. ומפרש הפסוק איך מבקשין את ה' יתברך. הינו איך זוכין לאמונה. וזה 'עזו'. עזו זה הצדיק האמת שנקרא עז, כמו שפתב רבנו זכרוננו לברכה. שהצדיק נקרא בעז. בו עז בו תקפא. כי הצדיק הוא גבור הפובש את יצרו. והוא עז כנמר בעבודתו יתברך. והוא נותן עז ותעצומות לה' יתברך כביכול, בבחינת תנו עז לאלקים. ובשביל זה הצדיק נקרא עז. וזהו, דרשו ה' ועזו. שצריכין לבקש את ה' יתברך, הינו לזכות לאמונה שלמה. וזה אי אפשר כי אם על – ידי שידרשו ויבקשו ויחפשו את ה' 'ועזו', הינו הצדיק. כמבאר לעיל שצריכין לבקש את הצדיק מאד, ועל – ידי זה דיקא דורשין את ה' וזוכין לאמונה שלמה כנ"ל. וזהו, בקשו פניו תמיד. 'פניו' הם הצדיקים שנקראים אנפי שכינתא כמובא בזהר הקדוש. וכמו ששמעתי זה מפי רבנו זכרוננו לברכה, הינו שצריכין לחפש ולבקש פני ה' שהם הצדיקים, צריכין לחפשם ולבקשם תמיד עד שיזכה למצאם להתקרב להם, כי עקר האמונה וההתקרבות לה' יתברך תלוי בהם כנ"ל. וזהו, זכרו נפלאותיו אשר עשה וכו'. הינו שהפסוק מפרש איך אפשר לחפש ולבקש את הצדיקי האמת. הלא יש ערוביאי גדולה בעולם מגדל המחלקת שנעשה בעולם על – ידי עזי פנים שבדור וכו"ל. על זה משיב הפסוק. זכרו נפלאותיו אשר עשה מופתיו ומשפטי פיהו. שזהו בחינת קבלת התורה ויציאת מצרים שזכינו שעשה ה' יתברך עמנו נפלאות גדולות והראה מופתים גדולים ונוראים מאד ונתן לנו את התורה שהיא משפטי פיהו, הינו שהכתוב אומר שנזכר את הפח של מתן תורה שזכינו אחר יציאת מצרים. שעל – ידי זה הפח של קבלת התורה יש לנו פח לחפש ולבקש את הצדיק עד שנזכה להתקרב אליו כנ"ל. וזהו, זרע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו הוא ה' אלהינו בכל הארץ משפטיו, הינו ענין המבאר לעיל באריכות. שה' יתברך מקדים רפואה למכה תמיד, שזהו בחינת מה שה' יתברך מזמין לאדם הארה מלמעלה ומסיע אותו משרש הקדשה שהוא צריך להגיע אליה. כדי לסיע אותו שיוכל להגיע לאותה הקדשה וכו' כמבאר לעיל. וזאת הבחינה היא סוד סתרי הבחירה שאי אפשר להבין איך ה' יתברך מסיע את האדם והפל ממנו יתברך לבד, כמו שפתוב, כי ממך הפל וכו'. וכמו שפתוב, מי הקדימני ואשלים. ואף – על – פי – כן יש להאדם בחירה וכו"ל. ומבאר לעיל שזהו בחינת ה' מסיני בא וזרח משעיר למו וכו'. שה' יתברך החזיר התורה לכל העובדי בוכבים ולא רצו לקבלה עד שבאו ישראל וקבלוה, דהינו שה' יתברך האיר עליהם ורמו להם רמזים שיתקברו אליו ולא רצו

לְקַבֵּלָהּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל תִּכְף בְּשֶׁרְמוֹז לָהֶם וְהָאִיר עֲלֵיהֶם וְרָצָה לְסִיעָם וּלְקַרְבָּם, תִּכְף רָצוֹ אַחֲרָיו בְּאַהֲבָה וְנִתְקַרְבוּ אֵלָיו. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. וּפֶרֶשׁ רַש"י שֶׁם שֶׁתִּכְף בְּשֶׁהִתְחַלֵּת לְמִשְׁכְּנֵי לְרִמּוֹז לִי עַל – יְדֵי שְׁלוּחֶךָ שְׁאֵתָה רוּצָה לְקַרְבָּנִי. אֲזִי תִכְף אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה בְּאַהֲבָה. וְהִקְדַּמְתִּי נַעֲשֶׂה לְנִשְׁמָע. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב, אֲזַנִּים פָּרִית לִי וְכו'." אֲזִי אִמְרַתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי. וּפֶרֶשׁ רַש"י שֶׁם גַּם – בֶּן שֶׁה' יִתְבָּרַךְ רִמּוֹז לָהֶם לְקַרְבָּם בְּחִינַת אֲזַנִּים פָּרִית לִי וְכו'." וְאֲזִי תִכְף אֲזִי אִמְרַתִּי הִנֵּה בְּאִתִּי בְּמַגֵּלֶת סֵפֶר לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֱלֹקֵי חֲפָצָתִי. כִּי חֲפָצָתִי תִכְף בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה לְרִדְף וּלְרוּץ אַחֲרֶיךָ וּלְמַסֵּר נַפְשִׁי עַל קֹדֶשֶׁת שְׁמֶךָ. נִמְצָא שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן שְׁנֵי בְּחִינּוֹת. שְׁלֹפִי פְּחִיתוֹת דַּעַת הָאָדָם נִרְאִין כְּסוּתָרִין זֶה אֶת זֶה, כִּי בְּבְחִינָה אַחַת נִרְאָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִנָּם בְּחִסְדּוֹ הַגָּדוֹל לְבַד. וְזֶה בּוֹדָאֵי אִי אִפְשָׁר לְהַבִּין מִפְּנֵי מָה בָּחַר בָּעַם מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּאַמֶּת נִקְרְאִים יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִּיל זֶה עִם סִגְלָה, כִּי סִגְלָה הִיא בְּחִינַת דְּבַר שְׂאִי אִפְשָׁר לְהַבִּין כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלֵתְךָ (בְּסִימָן כ"א) אֲבָל יֵשׁ בְּחִינָה אַחֶרֶת שֶׁיִּשְׂרָאֵל זָכוּ לְהִתְדַבֵּק בָּהּ יִתְבָּרַךְ וּלְבַחֵר בּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר גַּם זֶה הָיָה בְּאַמֶּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֶהְבֵּת כְּלוּלֵתְךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי בְּמִדְבָּר וְכו'. וְעַל – יְדֵי בְּחִינָה זוֹ בּוֹדָאֵי מַגִּיעַ לְיִשְׂרָאֵל לְקַרְבָּם בְּכָל עֵז. אֲבָל בְּאַמֶּת עַל – יְדֵי בְּחִירָתָם לְבַד שֶׁל יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה אִפְשָׁר לָהֶם לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. כִּי לֹא הָיָה לָהֶם כֹּחַ לַעֲמֹד כְּנֶגֶד הַיָּצֵר הָרַע וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא הַמוֹנֵעַ וּמִבְּלִבֵּל אוֹתָם וְעָקַר הַתְּקַרְבוּתָם שֶׁזָּכוּ לְהִתְקַרֵּב וּלְהִתְעוֹרֵר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ הָיָה עַל – יְדֵי סִיוֵעַ גָּדוֹל דִּלְעָלָא. וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב אֵתָה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי וּפֶרֶשׁ רַש"י אֵתָה הִנָּחַת יְדֵי עַל חֶלֶק הַטּוֹב וְאִמְרַת לִי אֶת זֶה בָּחַר לָךְ. וְאֵלּוֹ הַשְּׁנֵי בְּחִינּוֹת הֵם מִתְקַבְּצִים יַחַד. שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ. וּמֵהֵיכָן הָיְתָה הַהִתְחַלָּה. זֶה הָעֲנָן מְסוּד סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת שְׂאִי אִפְשָׁר לְהַבִּין כָּלָל, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת מְקִיפִין שֶׁלֹא יִתְגַּלּוּ עַד לַעֲתִיד כְּמוֹכֵן בְּהַתּוֹרָה בְּהַעֲלֵתְךָ הַנ"ל:

וְזֶה עָקַר בְּחִינַת קְבָלַת הַתּוֹרָה. כִּי עָקַר קְבָלַת הַתּוֹרָה הִיא שֶׁנִּמְשָׁכָה קֹדֶשׁה עַל יִשְׂרָאֵל כְּדִי שִׁיְהִיָּה כֹחַ לְכָל אָדָם בְּכָל דּוֹר וּבְכָל זְמַן לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֶת הַצְדִּיקִי אֲמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְכו'. וְלִזְכּוֹת עַל – יְדֵי זֶה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְכו' כְּנ"ל. וְאִם – עַל – פִּי – בֶּן יֵשׁ לְכָל אָדָם בְּחִירָה גְּדוֹלָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר. אִם לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקִים אֲמִתִּיִּים אִם לֹא חֵס וְשָׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר אָנוּ רוֹאִין בְּעֵינֵינוּ שֶׁמַּעַט דְּמַעַט הֵם הַמִּתְקַרְבִּים לְצְדִיקִי אֲמֵת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, טוֹב מַעַט לְצְדִיק וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו, הֵינּוּ שְׁנֵי בְּחִינּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעִיל, כִּי זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוֹ, זֶה בְּחִינַת בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בָּחֲרוּ בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם וְיִגִּיעָתָם וְטִרְחָתָם שֶׁהִלְכוּ אַחֲרָיו בְּמִדְבָּר וְכו' וְזֶה בְּחִינַת עֲבָדוֹ, דְּהֵינּוּ שְׁעוֹבָדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. שֶׁעַל שֵׁם זֶה נִקְרְאִים עֲבָדוֹ. בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו זֶה בְּחִינָה הַשְּׁנִית הַנ"ל, דְּהֵינּוּ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בָּהֶם בְּטוֹבוֹ הַגָּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וּבֶךָ בָּחַר ה' לֵהָיוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה וְכו'. הֵינּוּ שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת הַנִּזְכָּרוֹת לְעִיל שֶׁעַל – יְדֵי שְׁנֵיהֶם נִתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ וּקְבָלוּ אֶת הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא בְּכָל דּוֹר

וְדוֹר בְּעֵינֵי הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים כִּנֹּל. וְהַכֹּל בְּכַח הַתּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ כִּבְר וְכִנֹּל. וּבִשְׁבִיל
 זֶה אֶצֶל עֲבָדָיו כְּתִיב יִשְׂרָאֵל. וְאֶצֶל בַּחֲרִיּוֹ כְּתִיב יַעֲקֹב, כִּי יַעֲקֹב הוּא בַּחֲרִינָה קִטְנָה. וְיִשְׂרָאֵל הוּא
 בַּחֲרִינָה גְדוֹלָה בְּיוֹתֵר כִּידוּעַ, הֵינּוּ שְׁתַּחֲלָה כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. וְאִין לוֹ
 כַּח לְהִתְקַרֵּב מִגְדֹּל חֲלִישָׁת כַּחוֹ כְּנֶגֶד הַיָּצֵר הָרַע. וְה' יִתְבָּרַךְ מְסִיעַ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ נִפְלָא וְנוֹרָא כְּדִי
 שִׁיזוּכָה לְהִתְקַרֵּב. וְכֹל הַתְּקַרְבוֹתָיו עַל – יְדֵי סִיוֵעַ דְּלַעֲלָא זֹאת הַבַּחֲרִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב, בַּחֲרִינָת קִטְנוֹת
 בְּבַחֲרִינָת בְּבִטָּן עֲקֹב אֶת אָחִיו. שְׁצָרִיכִין לְקַבֵּל גְּדֻלַּת קִדְשָׁת יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ עֲרֻמָּה בְּגִנְבָה וְהַעֲלָמָה
 שְׁלֹא יִקְטָרְגַּ הַבַּעַל דְּבַר מַחֲמַת שְׁעָדִין לֹא זָכָה עַל – יְדֵי עֲבוֹדַת עֲצָמוֹ לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ. רַק
 הָעֶקֶר עַל – יְדֵי סִיוֵעַ דְּלַעֲלָא. וְעַל – כֵּן זֹאת הַבַּחֲרִינָה נִקְרְאת יַעֲקֹב. אֲבָל אַחֵר כֶּךָ כְּשִׁזוּכָה
 לְהִתְגַּבֵּר כְּפָאֲרִי בְּעֲבוֹדַת ה' יִתְבָּרַךְ עַד שִׁזוּכָה לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ. אֲזִי נִקְרָא
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בַּחֲרִינָה גְדוֹלָה בַּחֲרִינָת לֹא יַעֲקֹב יֹאמֵר עוֹד שְׁמִי כִּי אִם יִשְׂרָאֵל. וְכִמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַשִּׁי
 שְׁלֹא יֹאמֵר עוֹד שֶׁקִּבְּלַת הַבְּרָכוֹת הִיְתָה בְּעֶקְבָּהּ וּבְמִרְמָה וְכוּ', הֵינּוּ שְׂאִין יְכוֹלִין לוֹמַר עוֹד שֶׁבְּדֶרֶךְ
 רְמָאוֹת וְהַעֲלָמָה קִבְּלַת הַבְּרָכוֹת שֶׁהוּא קִדְשָׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמִי, כִּי שְׂרִיתָ עִם
 אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. כִּי זָכִיתָ לְהִתְגַּבֵּר בְּעֲבוֹדָתְךָ עַד שֶׁנִּצְחָת מִלְּאָכִים הַמְּקַטְרְגִּים וְאֲנָשִׁים
 הַמִּתְנַגְּדִים וְהַמוֹנְעִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם. וְאֲזִי נִקְרָא יִשְׂרָאֵל. וְעַל – כֵּן אֶצֶל עֲבָדָיו שֶׁהוּא בַּחֲרִינָת
 הַבַּחֲרִינָה שִׁיִּשְׂרָאֵל בָּחַר בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם שֶׁזֶהוּ בַּחֲרִינָת עֲבָדָיו כִּנֹּל. עַל – כֵּן כְּתִיב שֵׁם
 יִשְׂרָאֵל כִּנֹּל. אֲבָל אֶצֶל בַּחֲרִיּוֹ שֶׁזֹּאת הִיא הַבַּחֲרִינָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בָּחַר בְּיִשְׂרָאֵל בְּחִסְדּוֹ כְּתִיב יַעֲקֹב,
 כִּי זֹאת הַבַּחֲרִינָה הִיא בַּחֲרִינָת יַעֲקֹב כִּנֹּל. וּבַחֲרִינָת בַּחֲרִינָת יִשְׂרָאֵל בָּהּ יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי עֲבוֹדָתָם הוּא
 בַּחֲרִינָת יִשְׂרָאֵל וְכִנֹּל וּבִאֲמַת הַכֹּל אֶחָד. כִּי גַם מִתְחַלָּה כְּשֶׁנִּתְקַרְבוּ יִשְׂרָאֵל לָהּ יִתְבָּרַךְ בְּכָל
 בְּשַׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה אוֹ בְּפִרְטוֹת כְּשֶׁמִּתְקַרֵּב אָדָם לָהּ יִתְבָּרַךְ וְלִהְיוֹת צָדִיק הָאֲמִתָּה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל
 זְמַן בּוֹדָאִי גַם בְּתַחֲלָה בְּשַׁעַת הַקִּטְנוֹת וְהַתְּחִלָּה הִיְתָה לוֹ אֵיזָה בַּחֲרִינָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה
 לְהִתְקַרֵּב, אֲךָ כֹּל זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין כֹּלָל וְכִנֹּל:

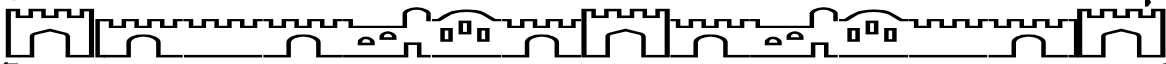
וְזֶהוּ, הוּא ה' אֱלֹקֵינוּ בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו, הֵינּוּ שְׁבוֹדָאִי צָדִיק ה' וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטָיו וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ,
 וּבוֹדָאִי לֹא עַל חֲנָם בָּחַר בָּנוּ בְּכָלֹל וּבְפִרְט. רַק שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת וְכִנֹּל. וְזֶהוּ, זָכְרוּ לְעוֹלָם
 בְּרִיתוֹ דְּבַר צוּה לְאֵלֶּף דּוֹר, הֵינּוּ שְׁצָרִיכִין לְזַכֵּר בְּרִיתוֹ, הֵינּוּ הַתּוֹרָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְאֵף – עַל – פִּי
 שְׁעָדִין אֲנִי צָרִיכִין לְהַצְדִּיק הַדּוֹר, אֵף – עַל – פִּי – כֵּן פָּעַלְנוּ הַרְבֵּה עַל – יְדֵי הַתּוֹרָה. שְׁעַל – יְדֵי
 זֶה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. וְזֶהוּ בַּחֲרִינָת דְּבַר צוּה לְאֵלֶּף דּוֹר, כְּמִבְּאֵר לְעִיל
 בְּאֵרִיכוֹת שֶׁזֶהוּ בַּחֲרִינָת מֵה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ רָצָה לִתֵּן אֶת הַתּוֹרָה לְאֵלֶּף דּוֹר וְרָאָה שְׂאִין הָעוֹלָם
 מִתְקִים וְעֹמֵד וְנִתְּנָה לְעֹשְׂרִים וְשֹׁשֶׁה דּוֹרוֹת. שְׁמִבְּאֵר לְעִיל שְׁכָל זֶה הוּא בַּחֲרִינָת הַנֹּל שְׁעַל – יְדֵי
 קִבְּלַת הַתּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק הָאֲמִתָּה שְׁכָל דּוֹר. שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֶקֶר בְּרוּר הָאֲמוּנָה
 בְּכָל דּוֹר כְּפִי הַזְמַן וְכְּפִי הַיּוֹם כִּנֹּל. וְזֶהוּ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם וְכוּ' לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן וְכוּ'

בִּי עָקַר תַּכְלִית קִבְּלַת הַתּוֹרָה וְתַכְלִית הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים בְּכָל דּוֹר וָדוֹר. עָקַר הַתַּכְלִית הוּא אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, דְּהִינּוּ לְזָכוֹת לְאַמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם. שֶׁהִיא בַּחֲנִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְכֵן"ל. וְזֶהוּ בַּחֲנִינַת חֶבֶל נְחֻלַּתְכֶם. 'חֶבֶל' דִּיקָא, כִּי בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בַּחֲנִינַת הַהִתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בַּחֲנִינַת אַמוּנָה כֵּן"ל שֶׁם קָשׁוּר הַחֶבֶל דִּקְדָּשָׁה. אֲשֶׁר כָּל מִי שֶׁמִּתְקַרֵּב לָשֵׁם, דְּהִינּוּ לְהַצְדִּיק וּלְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. שְׁעַל – יְדֵי זֶה זֹכֶה לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה. אֲזִי הוּא קָשׁוּר לַה' יִתְבָּרַךְ בְּחֶבֶל דִּקְדָּשָׁה לְעוֹלָמִי עַד וּלְנֶצַח נִצְחִים. אֲשֶׁר לֹא יִנָּתֵק וְלֹא יִהְרָס לְעוֹלָם בְּבַחֲנִינַת בְּחִבְלֵי אָדָם אֲמֻשְׁכֶם בַּעֲבֹתוֹת אֲהָבָה. וְכַמְבָּאָר לְעֵיל בְּאֵרִיכוֹת. שְׁכָל זֶמֶן שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִין וּמִחְפְּשִׁין לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֱמֶת. אֲזִי אֶפְלוּ אִם חֹס וְשָׁלוֹם, נוֹפְלִים כְּמוֹ שְׁנוּפְלִים אֵינוּ נִחָשֵׁב נִפְּלָה כָּלָל, כִּי אֲדַרְבָּא, אֲזִי יַעֲלֶה נִיצוּצוֹת יוֹתֵר מִמִּקּוּמוֹת הָרְחוּקִים בְּיוֹתֵר וְכֵן"ל:

וְהוּא מִמֶּשׁ כְּמוֹ שֶׁמִּשְׁלֵשְׁלִין אֶחָד עַל – יְדֵי חֶבֶל לְתוֹךְ עֲמָקֵי מְצוּלוֹת יָם וּתְהוֹמוֹת תַּחְתִּיּוֹת. כְּדִי שִׁיחַפֵּשׁ וַיִּבְקֹשׁ שֶׁם אוֹצְרוֹת יְקָרוֹת וְאֲבָנִים טוֹבוֹת וְנִפְלְאוֹת מְאֹד. וְכָל זֶמֶן שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר בְּהַחֶבֶל לֹא יִהְיֶה נֶאֱבָד לְעוֹלָם. כְּמוֹ כֵּן הוּא מִמֶּשׁ. שְׁכָל זֶמֶן שֶׁמִּתְקַשְּׁרִין עֲצָמוֹ לְצַדִּיקֵי אֱמֶת. וּמִתְגַּעְגְּעִין אַחֲרֵיהֶם וּמִחְפְּשִׁין אוֹתָם עַל – יְדֵי זֶה מְקַשְּׁרִין עֲצָמָן לְחֶבֶל דִּקְדָּשָׁה. וְאֲזִי בְּכָל מְקוֹם שִׁיורֵד לָשֵׁם יַעֲלֶה אוֹתוֹ הַצְדִּיק מִשֶּׁם עַל – יְדֵי הַחֶבֶל דִּקְדָּשָׁה שֶׁמְקַשֵּׁר בּוֹ. וְלֹא דִי שִׁיעֲלָה אוֹתוֹ מִשֶּׁם. אֲךָ גַּם הִירִידָה וְהִנְפִּילָה תְּהִיָּה תַכְלִית הָעֲלִיָּה. כִּי עַל – יְדֵי נִפְּלָתוֹ וִירִידָתוֹ לְמִקּוּמוֹת כְּאֵלֶּה. יַעֲלֶה מִשֶּׁם נִיצוּצוֹת קְדוּשׁוֹת וַיְקָרוֹת הִרְבָּה שֶׁלֹּא הָיָה אֶפְשָׁר לְהַעֲלוֹתָם עַל – יְדֵי שׁוֹם צְדִיק כִּי אִם עַל יְדוֹ דִּיקָא וְכֵן"ל. וְזֶהוּ בְּהִיוֹתְכֶם מִתִּי מְסַפֵּר וְכו'. וַיִּתְּהִלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל עַם אַחֵר, הִינּוּ שְׁכָל זֶה הוּא סוֹד טְלִטוּל יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת מִגּוֹי אֶל גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה וְכו'. שֶׁזֶּהוּ הַתְּחִיל מִיָּמֵי אַבְרָהָם אֲבִינוּ מֵעַתָּה שֶׁנִּגְזַר עָלָיו יְדוּעַ תַּדַּע כִּי גֵר יִהְיֶה זֶרַעְךָ וְכו'. שְׁרַמְזוּ לוֹ אֲזִי גַם כָּל הַגְּלִיּוֹת שֶׁל כָּל הָאֲרָבַע מַלְכוּיֹת שְׁכָל זֶה הוּא סוֹד בַּחֲנִינַת הַנ"ל. בְּשִׁבִּיל לְבָרֵךְ נִיצוּצוֹת מִעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת וְכֵן"ל. וְזֶהוּ, לֹא הֵנִיחַ לְאִישׁ לַעֲשֹׂקָם וְכו' אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיחִי וּבִנְבִיאִי אֶל תִּרְעוּ. הִינּוּ שֶׁכְּשִׁיִּשְׂרָאֵל יוֹרְדִים בְּגָלוֹת בְּכָלָל וּבִפְרָט. אֵינוּ מְנִיחַ ה' יִתְבָּרַךְ אוֹתָם לַעֲשֹׂקָם וְכו' שֶׁלֹּא יֵאבְדוּ שֶׁם חֹס וְשָׁלוֹם. וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב, וְאֵף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲיִבֵּיהֶם לֹא מֵאֲסִתִּים וְכו'. וְכָל זֶה בְּכַח וְזָכוֹת הַצְדִּיקֵי אֱמֶת שֶׁבְּכָל דּוֹר שְׁעַל יָדָם עָקַר בְּרוּר הָאֲמוּנָה בְּכָל דּוֹר בְּכָל יוֹם וָיוֹם וְכֵן"ל. וְזֶהוּ, אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיחִי וּבִנְבִיאִי אֶל תִּרְעוּ. כִּי הַצְדִּיקִים וְכָל הַמִּתְקַרְבִּים אֲלֵיהֶם הַנִּכְלָלִים בָּהֶם נִקְרְאִין נְבִיאִים. כִּי כָּל צְדִיק זֹכֶה לְבַחֲנִינַת רוּחַ נְבוּאָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה עָקַר בְּרוּר הָאֲמוּנָה כֵּן"ל בְּאֵרִיכוֹת. וְעַל – יְדֵי זֶה זֹכִין לְאַמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁעַל – יְדֵי זֶה זֹכִין לְבַחֲנִינַת רֵיחַ שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת מְשִׁיחַ כְּמַבָּאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וּבְשִׁבִּיל זֶה נִקְרְאִים הַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים מְשִׁיחַ כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה. וְזֶהוּ, אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיחִי. וּבִנְבִיאִי וְכו' שֶׁהֵם הַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בְּעֲלֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁבְּכַח וְזָכוֹתָם יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל קִיּוֹם בְּגָלוֹת שֶׁלֹּא יֵאבְדוּ חֹס וְשָׁלוֹם וְכֵן"ל. כִּי עַל יָדָם עָקַר בְּרוּר הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם וָיוֹם.

שֶׁעַל – יְדֵי זֶה יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לַעֲתִיד שֶׁאֵז יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ וְכוּ' וְכַנ"ל בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וְזֶהוּ, שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם אֶל יוֹם יִשׁוּעָתוֹ, הֵינּוּ עַל – יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים נִזְכָּה לְשִׁיר הַנ"ל. בְּחִינַת שִׁירוֹ לַה' כָּל הָאָרֶץ. וְהַעֲקָר עַל – יְדֵי הַנִּפְלְאוֹת וְהַיִּשׁוּעוֹת שֶׁהַצִּדִּיקִים מִמְּשִׁיכִין עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. לְבָרֵר הָאֲמוּנָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. כְּפִי הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה שֶׁבְּשִׁבִּיל זֶה צְרִיכִין לְהַתְּקַרֵּב לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְכַנ"ל. וְזֶהוּ בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם אֶל יוֹם יִשׁוּעָתוֹ. 'מִיּוֹם אֶל יוֹם' דִּיקָא, כִּי הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא עֶקֶר הַיִּשׁוּעָה וְהַגָּאֵלָה מְכַל הַצָּרוֹת בְּכָלל וּבִפְרָט. צְרִיכִין לְבָרֵרָה מִיּוֹם אֶל יוֹם דִּיקָא כַּנ"ל. אֲשֶׁר בְּשִׁבִּיל זֶה צְרִיכִין דִּיקָא לְהַתְּקַרֵּב לְצִדִּיק הָאֲמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר. וְכַמְבָּאָר כָּל זֶה לַעֲלִיל בְּאַרְיִכוֹת, עֵין שָׁם:

מִן וְזֶה בְּחִינַת אַרְבָּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת שְׂבָאוֹת מִבַּעַד כָּאֵן נִכְתָּב בְּצִידוֹן בְּבוֹאֵי מַיִם לִיבֻשָּׁה לְתַחֲלַת גְּבוּל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. מֶה גִּדְּלוֹ מִעֲשִׂיךְ ה' מֵאֵד עֲמָקוֹ מַחֲשֻׁבוֹתֶיךָ. רַבּוֹת עֲשִׂיתָ עִמִּי וְכוּ' וְכוּ' מָה אֲדַבֵּר:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לַמָּטָר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 112 – כג תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות פורים הלכה ה

הלכה ה: על – פי המאמר "אבא שאול אומר קובר מתים הייתי פעם אחת רצתי וכו'". בסימן הראשון (בסימן נד), עין שם כל המאמר:

והכלל, כי לראות במפלתם של רשעים אי אפשר כי אם על – ידי בחינת ארץ ישראל בבחינת שב לימיני וכו'. ימין זה בחינת ארץ ישראל, בחינת בנ"מין – בן ימין שנולד בארץ ישראל, ולהמשיך בחינת קדשת ארץ ישראל עכשיו בגלות וכו' בבחינת ואף גם זאת וכו' הוא על – ידי התנוצצות אור זכות אבות וכו'. כי הרשעים ממשיכין בחינת רע עין שונאיהם וכו'. והאדם נצל מרע עין הזה על ידי למוד זכות שהאדם מלמד על הרשע. כי גם הקדוש ברוך הוא מלמד זכות על הרשע בשביל להציל את הצדיק מרע עין של הרשע וכו', כי לסלק הדין והמשפט צריך לזה התגלות היד בבחינת ותאחז במשפט ידי וכו'. וכשנתגלה יד ה' אזי נעשה צל שבו נתכסה הצדיק מארס של הרע עין בבחינת ובצל ידי כסיתיך וכו'. ועל – ידי זה נתחזק מאור עיניו של הצדיק ויכול לראות ולהשיג צדקתו של הקדוש ברוך הוא אף – על – פי שהרשע זוכה בדין ונתפשט לבו מעקמימיות ומחזק את עצמו ומתפלל על צרכיו, כי נתישר לבו בשלמות אמונה, כי עקר התפלה על – ידי אמונה וכו'. וזה בחינת פרה אדמה וכו'. וזה בחינת עפר ואפר וכו' וגם צריך לתקן בתפלתו בחינת ג' קולות וכו' וכו', ועל – ידי תפלה פתקונו מתנוצץ אור זכות אבות בבחינת חלה זכות אבות. ובאתר דאבות תמן שכינתא תמן, שהיא בחינת חלה, שהיא ג"ס זאת, כי גם בחינת חלה, שהוא שעור מ"ג ביצים והיא בחינת ירשת ארץ ישראל וכו'. ועל – ידי בחינת ארץ ישראל לא די שנצל מרע עין של הרשעים אלא גם רואה בהם מה שהם רצו לראות בו וכו'. ודע,

שָׁלֹא כָּל אָדָם יָכוֹל לְתַקֵּן קוֹלוֹת אֱלֹהִים בְּתַפְלָתוֹ, כִּי לַפְעָמִים הַקּוֹלוֹת הֵנָּה בְּתַפְלָתוֹ יוֹצְאִים מִרְשָׁעִים גְּדוֹלִים כְּמוֹ בַּחֲנִינָה עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן שֶׁאֵפְלוּ מִשֶּׁה רִבְנוּ, עָלִיו הַשְּׁלוֹם, הִיָּה מִתִּירָא מִמֶּנּוּ, כִּי אֲחִיזָתוֹ הִיָּה סְמוּךְ לַיָּמִין שֶׁהוּא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי הִיָּה מִבְּנֵי בֵיתוֹ דְּאַבְרָהָם וְכוּ'. עַד שֶׁאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשֶּׁה, "אַל תִּירָא אוֹתוֹ וְכוּ'". וְעַל – יְדֵי זֶה הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם עוֹשֵׂי טוֹב, הֵם זֹכִים לַפְּנֵי ד', כִּי קֹדֶם בְּרִיתוֹת הַרְשָׁעִים הִיָּה פְּנֵי ד' מְסִתֵּר וּמְכַסֶּה בְּעוֹשֵׂי רָע בְּדֵי לְהַכְרִיתָם וְכוּ'. וְעַכְשֵׁיו תִּכְף בְּשֵׁרוּאִים בְּכִרְיִתוֹת רְשָׁעִים תִּכְף נִתְגַּלָּה פְּנֵי ד' לַעֲשׂוֹת טוֹב וְכוּ', (עֵינִ שֵׁם כָּל זֶה הֵיטֵב הֵיטֵב):

(א) וְזֶה בַּחֲנִינָה פּוֹרִים, כִּי הָמָן מִזְרַע עֲמֻלָּה הוּא מַעֲוֵלָם רְצוּעָה מִרְדּוֹת לְיִשְׂרָאֵל שֶׁעִינּוּ רָעָה תָּמִיד בְּיִשְׂרָאֵל, וְתִכְף בְּשִׁיזְאוֹ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְהֵיךְ נִבְקַע מִפְּנֵיהֶם וּפְרָעָה וְחִלְיוֹ נִטְבְּעוּ בּוֹ וְכוּ' הִיָּה לַעֲמֻלָּה עֵינִי רָעָה עָלֵיהֶם, וְעַמֵּד עָלֵיהֶם. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא אוֹחֵז בְּמִשְׁפֵּט יָדוֹ עָלָיו וּמִאֲרִיךְ אָפוֹ עָלָיו זֶה זְמַן רַב מְאֹד, וְעַל – יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֹחֵם עִמּוֹ, כְּבִיכּוֹל, בְּבַחֲנִינָה כִּי יָד עַל כֶּסֶּל מִלְחָמָה לְד' בְּעֲמֻלָּה מִדּוֹר דּוֹר, כִּי עַל – יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלַמֵּד זְכוֹת עַל הַרְשָׁע וְאוֹחֵז יָדוֹ בְּמִשְׁפֵּט שֶׁל הַרְשָׁע, עַל – יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ נִצַּל הַצְּדִיק. וְעַל – יְדֵי זֶה הוּא סוֹף מִפְּלָתוֹ שֶׁל הַרְשָׁע, (כְּמִבְּאֵר שֵׁם בְּמִאֲמַר הֵנָּה ל'). וְזֶהוּ בְּעֶצְמוֹ מֵה שְׂמִבְּאֵר שֵׁם בְּסוֹפוֹ שֶׁבְּתַחֲלָה פְּנֵי ד' מְסִתֵּר בְּעוֹשֵׂי רָע בְּדֵי לְהַכְרִיתָם, הֵינּוּ שֶׁבְּתַחֲלָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְסִתֵּר פְּנֵיו מִהַצְּדִיק וְנוֹתֵן בִּידּוֹ, כְּבִיכּוֹל, גְּדֻלָּה לְהַרְשָׁע בְּבַחֲנִינָה כִּי אֵתָּה עֲמַל וְכַעַס תִּבִּיט לְתַת בִּידְךָ וְכוּ'. נִמְצָא, שֶׁפְּנֵי ה' הוּא מְסִתֵּר בְּעוֹשֵׂי רָע. וְעַל – יְדֵי זֶה יֵשׁ לָהֶם כָּל הַגְּדֻלָּה וְהַכְּבוֹד מִחֲמַת שֶׁפְּנֵי ד' מְסִתֵּר בָּהֶם. וְכָל זֶה הוּא בְּדֵי לְהַכְרִיתָם וְכוּ' כֵּן"ל, כִּי אֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִפְרָע מִהֶאֱמָה עַד שֶׁתִּתְמַלֵּא סֵאתָהּ. וְעַל – כֵּן בְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוֹאֶה שֶׁמִּתְגַּבֵּר אֵיזָה רָשָׁע שֶׁעִינּוּ רָעָה בְּהַצְּדִיק וְעַדִּין לֹא הִגִּיעַ הַזְּמַן לְהַכְרִית אֶת הַרְשָׁע, אֲזִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלַמֵּד עָלָיו זְכוֹת וְאוֹחֵז בְּמִשְׁפֵּט יָדוֹ וּבִזָּה בְּעֶצְמוֹ מִצִּיל אֶת הַצְּדִיק וְכוּ' כֵּן"ל, וְהַצְּדִיק נִתְחַזֵּק עַל – יְדֵי זֶה וּמִתְפַּלֵּל עַל צָרָתוֹ, וְגַם הַצְּדִיק בְּעֶצְמוֹ צָרִיךְ לְלַמֵּד עָלָיו זְכוֹת כֵּן"ל. וְלִחְזֹק לְבָבוֹ לְהִתְפַּלֵּל כֵּן"ל עַד שֶׁזֹּכָה לָבֵא לְבַחֲנִינָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוֹ זֹכָה לְרֵאוֹת בְּהַרְשָׁע מֵה שְׁרוּצָה לְרֵאוֹת בּוֹ. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת וְיֹדֵעַ שְׁעַדִּין לֹא הִגִּיעַ בִּימֵי מִשֶּׁה סוֹף מִפְּלָתוֹ שֶׁל עֲמֻלָּה, כִּי עַדִּין לֹא בָּאוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַל – כֵּן אֲחֻז בִּידּוֹ אֶת הַמִּשְׁפָּט וְלֹא צוּה לְהַכְרִיתוֹ לְגַמְרִי, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שֵׁם שֶׁלֹּא חָתַךְ רַק רֹאשֵׁי גְבוּרָיו. מִכָּאן, שֶׁעָשׂוּ עַל – פִּי הַדְּבוּר. וְזֶה בַּחֲנִינָה וְהִיָּה כְּאֶשֶׁר יָרִים מִשֶּׁה יָדוֹ וְגַבֵּר יִשְׂרָאֵל וְכֹאֲשֶׁר יִנִּיחַ יָדוֹ וְכוּ'. כִּי מִשֶּׁה לָחֵם עִמּוֹ בְּבַחֲנִינָה הַיָּד, כִּי לְכֹאֲוֶרָה קָשָׁה לָמָּה הֵנִיחַ יָדוֹ מִשֶּׁה שִׁיתְגַּבֵּר עֲמֻלָּה? אֲךָ גַּם מִשֶּׁה יָדַע שְׁעַדִּין לֹא הִגִּיעַ סוֹף מִפְּלָתוֹ, וְהִכְרַח לָלֶחֶם עִמּוֹ בְּבַחֲנִינָה הַיָּד שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ מִשְׁפָּט גְּמוּר כִּי אִם קִצָּת הַמִּכְרָח, אֲבָל בְּשָׂאֵר הַמִּשְׁפָּט שֶׁהִיָּה מִגִּיעַ לוֹ אֲחֻז בִּידּוֹ אֶת הַמִּשְׁפָּט וְעַל – יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ יְכוּלִים

להנצל ממנו בעת הזאת עד שנזכה לבא לבחינת ארץ ישראל ואז יהיה גמר מפלתו. וזהו, "והיה פֶּאֶשֶׁר יָרִים מִשֶּׁה יָדוֹ וְכוּ' וְכֹאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְכוּ'" כנ"ל:

וזהו, "ויהי ידיו אמונה", תרגומו, פרישן בצלו. כי העקר הוא התפלה, שהיא בחינת אמונה שצריכין לחזק עצמו מאד להתפלל להשם יתברך ולכלי להיות בלבו עקמימיות חס ושלום ולכלי להרהר אחר השם יתברך בעת שרואה הצלחת הרשע, (כמבאר במאמר הנ"ל). וכל זה נעשה על – ידי בחינת היד על – ידי שאוחז במשפט ידו כנ"ל. וזהו, "כי יד על כס יה" שאוחז בידו בחינת כסאות למשפט, ועל – ידי זה בעצמו מלחמה לד' בעמלק וכו'. ועל – בן כס חסר, והשם חסר, כי כסאות למשפט חסר עכשיו וגם בחינת פני ד' מסתר ועל – בן גם השם חסר. ועל – ידי זה בעצמו מלחמה לד' בעמלק וכו' כנ"ל:

(ב) כי עמלק הוא כלליות העי"ן אמות, כמו שכתוב, "ראשית גוים עמלק". והאמות בכלל הם בבחינת רע עין שעיניהם רעה בישראל תמיד, כי הם עי"ן אמות, כי שרשם מבחינת רע עי"ן ועמלק הוא כללות הרע עי"ן, כי הוא כללות העי"ן אמות. ועקר הכנעת הרע עין הוא על – ידי ארץ ישראל, שהוא בחינת בנימין. ועל – בן נצטווה שאול המלך להכות את עמלק ולהכריתו, כי שאול מזרע בנימין, ואז היו ישראל בארץ ישראל, ואז היה ראוי להכריתו עדי אובד, אך שאול טעה בזה, והשאיר את אגג, כי מחמת שצריכין לישוב עצמו היטב אם יש לו פח לעמד נגד הרשע והרע עין הזה, כי לאו כל אחד יוכל לעמד נגדו, בפרט נגד עמלק שהוא כלליות הרע של כל הרע עין שבעולם, ולפעמים צריכין ללמד עליו זכות דיקא כדי להנצל מרע עינו. ועל – בן טעה שאול וירב בנחל ודן קל וחמר בטעות ולמד עליו זכות דיקא כדי להנצל מרע עינו. ועל – בן טעה שאול וירב בנחל ודן קל וחמר בטעות ולמד עליו זכות והשאיר את אגג ובאמת טעה בזה, כמו שהוכיחו שמואל הנביא, הלא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה. כי זה היה עקר טעותו שהיה קטן בעיניו ונדמה לו שאין לו פח לעמד בנגדו, אבל באמת שאול היה לו פח לעמד בנגדו להכריתו לגמרי, כי היה מזרע בנימין שנולד בארץ ישראל וגם כבר היו כל ישראל על אדמתם בארץ ישראל. ועל – בן יכול אז להכריתו לגמרי, כי עקר מפלתו הוא על – ידי ארץ ישראל כנ"ל:

(ג) ועל – ידי זה נולד המן. ועל – בן כשעמד המן הרשע היתה עת צרה גדולה מאד מאד, אשר כמוהו לא נהיתה, כמובא. כי היה מתגבר בכח הפגם של שאול המלך שהיה משבט בנימין מבחינת ארץ ישראל, ועל – בן היה התגברותו מאד, בבחינת מה שכתב רבנו שם על עוג שהתגברותו היה מחמת שהיה סמוך לארץ ישראל והיה מבני ביתא דאברהם, שהוא בחינת ימין, כמו בן התגבר המן מחמת הפגם של שאול שהיה בחינת ארץ ישראל. ובפרט שהיה מזרע עמלק שהוא כלליות הרע עין. ועל – בן התגבר בעין רעה מאד על מרדכי ועל כל ישראל עד

שְׂרָצָה לְהַעֲבִירָם לְגַמְרִי, חֶסֶד וְשָׁלוֹם. וְעַל – בֵּן רָצָה לְבַטֵּל כַּח הַשְּׁקָלִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שִׁכְתּוֹב, "וַעֲשֵׂת אֲלֵפִים כֶּכֶר בְּסֹף אֶשְׁקֹל". כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אָמַר, רָשָׁע, כְּבֵר קִדְמוֹ שְׁקָלֵיהֶם לְשִׁקְלֵיךְ. כִּי הַשְּׁקָלִים הָיוּ כְּדִי שֶׁלֹּא תִשְׁלַט בָּהֶם עֵין הָרַע עַל הַמִּנְיָן כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י. וְהוּא רָצָה לְהַתְּגַבֵּר בְּרַע עֵין, וְעַל – בֵּן רָצָה לְבַטֵּל כַּח הַשְּׁקָלִים, חֶסֶד וְשָׁלוֹם. כִּי הַשְּׁקָלִים זֶה בַּחֲנִינָת צְדָקָה, וְצְדָקָה זֶה בַּחֲנִינָת טוֹב עֵין, בְּבַחֲנִינָת טוֹב עֵין הוּא יִבְרַךְ כִּי נָתַן מִלְחָמוֹ לְדָל, כִּי עָקַר הַצְּדָקָה הוּא לְהִיּוֹת טוֹב עֵין לְתֵן לְהַעֲנִי בְּעֵין יָפָה בְּעֵין טוֹב, כְּמוֹ שִׁכְתּוֹב, "כֵּן יִהְיֶה דְבַר עִם לְבַבְךָ בְּלִיעַל וְרָעָה עֵינֶךָ בְּאַחִיךָ הָאֲבִיוֹן וְכו'". פֶּתוּחַ תַּפְתָּח אֶת יְדֶךָ לֹו וְכו'. נִמְצָא, שֶׁצְדָקָה הִיא בַּחֲנִינָת טוֹב עֵין הַפֶּךָ הָרַע עֵין, וְזֶה בַּחֲנִינָת שְׁקָלִים, שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת צְדָקָה:

(ד) כִּי אַז הָיָה בְּסוֹף הַגָּלוּת בָּבֶל שֶׁהָיָה עִי"ן שָׁנָה. כְּנֶגֶד בַּחֲנִינָת הָרַע עִי"ן שֶׁהַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם עַל שִׁפְגָּמוֹ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, כִּי גָלוּת בָּבֶל עַל – יְדֵי שָׁנָה הָיָה בְּשִׁבְלִי פָגֶם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שִׁכְתּוֹב, "אַז תִּרְצָה הָאֶרֶץ אֶת שְׁבִתוֹתֶיהָ וְכו'". כִּי עָקַר הַכְּנַעַת הָרַע עֵין שֶׁהֵם כָּל הָעִי"ן אֲמוֹת כֹּנ"ל, הוּא עַל – יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמַחֲמַת שִׁפְגָּמוֹ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא קִיְמוּ שְׁבִיתַת הָאֶרֶץ, עַל – בֵּן הַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם הָרַע עֵין וְנִתְחַיְבוּ גָלוּת עִי"ן שָׁנָה דִּיקָא. וְעַל – בֵּן רָצָה הָמָן לְהַתְּגַבֵּר בְּזִמְנָן סוֹף הַגָּלוּת בְּסוֹף הַשְּׁבָעִים שָׁנָה בַּעַת שֶׁהָיוּ רְחוּקִים מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל לְהַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם בְּרַע עֵין לְבַלִּי לְהַנִּיחָם לְשׁוֹב לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבִית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הֵם בַּחֲנִינָת טוֹב עֵין, כְּמוֹ שִׁכְתּוֹב, "תָּמִיד עֵינֵי ד' אֶלְקֶיךָ בָּה". וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּתִיב, "וְהָיָה עֵינֵי וְלִבִּי שֵׁם". וְעַל – בֵּן נֶאֱמַר בְּהָמָן, "וְכִרְאוֹת הָמָן אֶת מֶרְדֵּכִי". "וְכִרְאוֹת" דִּיקָא, "בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אָנִי רוֹאֶה אֶת מֶרְדֵּכִי". 'אֲנִי רוֹאֶה' דִּיקָא, בַּחֲנִינָת רַע עֵין שֶׁרָצָה לְהַתְּגַבֵּר עָלָיו בְּרַע עֵין כֹּנ"ל:

(כא) וְעַל – בֵּן אַחֵר פּוֹרִיִּים קוֹרִין פֶּרֶשֶׁת פָּרָה, כִּי הַתְּפִלָּה שֶׁל מֶרְדֵּכִי שֶׁהַתְּפִלָּל לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בַּעַת שֶׁהַתְּגַבֵּר הָמָן זֶה בַּחֲנִינָת פָּרָה אֲדָמָה, (כְּמִבְּאֵר הַיֵּטֵב בְּמֶאֱמַר הַנ"ל) שֶׁתְּפִלָּה כְּתוּבָהּ הִיא בַּחֲנִינָת פָּרָה אֲדָמָה. וְעַל – בֵּן קוֹרִין אַחֵר כֶּךָ פֶּרֶשֶׁת פָּרָה, כִּי בַּחֲנִינָת פָּרָה אֲדָמָה נַעֲשִׂית מִבַּחֲנִינָת תְּפִלַּת מֶרְדֵּכִי כֹנ"ל. שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה לְרִאוֹת בְּהָמָן הָרָשָׁע מֶה שֶׁרָצָה לְרִאוֹת בּוֹ כֹּנ"ל. וְזָכוּ אַחֵר כֶּךָ עַל – יְדֵי דְרִיּוֹשׁ בֵּן אַחֲשׁוּרוּשׁ לְשׁוֹב לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבָנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי מֶרְדֵּכִי וְאַסְתֵּר מְזַרְע בְּנִימִין זָכוּ מִתְּחִלָּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְגָלוּת בַּחֲנִינָת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי תְּפִלָּתָם הַגְּדוּלָּה עַד שֶׁזָּכוּ אַחֵר כֶּךָ לְשׁוֹב עַל – יְדֵי זֶה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבָנוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת טוֹב עֵין כֹּנ"ל:

(כב) וְזֶה בַּחֲנִינָת בֶּשֶׂר שְׁנַתְעֵלֶם מִן הָעֵין שֶׁאֲסוּר בְּאֲכִילָה לְיִשְׂרָאֵל, כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל קִדְשׁ צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּבַחֲנִינָת טוֹב עֵין הוּא יִבְרַךְ וְכו' כֹּנ"ל, כִּי עָקַר טוֹב עֵין הוּא עַל – יְדֵי הָאֲכִילָה כֹּנ"ל. וְעַל – בֵּן בְּהֶמָּה שְׁמִתָּה מֵאֲלִיָּה הִיא נִבְלָה וְאַסוּרָה בְּאֲכִילָה, כִּי מִיתָה הוּא בַּחֲנִינָת רַע עֵין כֹּנ"ל וְצְרִיכִין לְתַקֵּן אֶת הַחַי עַל – יְדֵי הַשְּׁחִיטָה, שְׁעַל – יְדֵי זֶה מְכַנְיַעִין אֶת בַּחֲנִינָת הָרַע עֵין, בַּחֲנִינָת סִטְרָא דְּמוֹתָא, בְּבַחֲנִינָת פְּנֵי ה' בְּעִשֵׂי רַע לְהַכְרִיתָם, דְּהֵינּוּ שֶׁהַחֲלָף, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת חֶרֶב נוֹקְמַת נֶקֶם

בְּרִית, בְּחִינַת חֶרֶב לַה', בְּחִינַת פָּנִי ה', שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקֻדְשָׁה, בְּחִינַת בָּאוּר פָּנֵי מֶלֶךְ וְכו', שֶׁהוּא בְּחִינַת פָּנֵי ה', הוּא בְּחִינַת דִּינָא דְּמַלְכוּתָא, בְּחִינַת חֶרֶב לַה', בְּחִינַת הַחֲלִיף שֶׁל שְׁחִיטָה, בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא גַם בֵּן בְּחִינַת מַלְכוּת, שְׁעַל – יְדֵי כָּל זֶה הוּא עֶקֶר הַכְּנָעַת הָרַע עֵין וְאִז דִּיקָא הִתֵּר הַבָּשָׂר בְּאֲכִילָה, כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל צְרִיכָה לִהְיוֹת בְּבְחִינַת קִדְשָׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁעַל יָדָהּ מְכַנְיַעֵין אֶת הָרַע עֵין כַּנ"ל. וְעַל – בֵּן אָנוּ מִצְוִין לְבָרֵךְ אַחֵר הַמְּזוּן וּלְהַזְכִּיר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּבִרְכָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְכו'". וְכָל הַבִּרְכוֹת הַנִּהְנִין אָנוּ לְמִדֵּין מִשָּׁם, (כְּמִבְּאֵר בְּגִמְרָא לְאַחֲרֵי מְבָרֵךְ וְכו'). כִּי עֶקֶר הַבִּרְכָּה הִיא בְּבְחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת טוֹב עֵין הוּא יְבָרֵךְ כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת טוֹב עֵין מִבְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְהַכְנִיעַ אֶת הָרַע עֵין שְׁלֹא יִתְאַחֵז בְּאֲכִילָה חֵס וְשְׁלוֹם, וְכו' כַּנ"ל:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמִּיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 113 – כד תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות הכשר כלים הלכה ב

ה) ועקר הטבילה היא לכלי מתכות, כי יש שבעה מיני מתכות, כי איתא בספר המעשיות בהמעשה במלך שגזר גרוש בגזרת שמד וכו' המרמזת בקפיטל ב, "למה רגשו וכו'", שיש שבעה פוכבי לכת שהם כנגד שבעה אקלימים שיש בעולם ויש שבעה מיני מתכות וכו'. ועשה המלך דמות מהשבעה מתכות שהיו מאירין בו כל השבעה פוכבי לכת וממנו היו שואלין עצות וכו', עין שם. וכעין רמז יש במאמר הנ"ל מעין זה, שעל – ידי סוד העבור שהוא מהלך שבעה פוכבי לכת, על – ידי זה זוכין לעצה שלמה, כמבאר שם, שעל – ידי פגם אמונת חכמים, שעל – ידי זה נלקח סוד העבור מאתנו, על – ידי זה אין לו עצה שלמה וכו'. וכן להפך כשזוכין לסוד העבור, זוכין לעצה שלמה, שיודעין לתת עצה לנפשו בכל דבר, וכל זה על – ידי תקון אמונת חכמים, שעל – ידי זה זוכין להוליד גופים בבחינת פרי הארץ, כי תקון הגופים שהם בחינת כלים לקבל אור הנשמה הוא על – ידי אמונת חכמים כנ"ל והבן היטב. כי הכל אחד והכל תלוי באמונת חכמים שעל – ידי זה נתתקנן הפלים ואזי נתתקנן המאכלים ואין עולה המותרות אל הפח ואז זוכין לבחינת ארץ ישראל, כמבאר במאמר הנ"ל. ואז זוכין להוליד גופים בבחינת פרי הארץ, שראויים לקבל נשמה גבוהה שתהיה בקיאה בסוד העבור, ועל – ידי זה זוכין לעצה שלמה. כי עקר סוד העבור הוא על – ידי אמונת חכמים, כי אורו הגדול יתברך אי אפשר להשיג מחמת רבוי אור וצריכין כמה צמצומים פדוע, אבל כשמצמצמין האור אזי יוכל להתגבר הצמצום וההעלם עד שלא ידעו ממנו, חס ושלום כלל. ועל – כן צריכין לזה צדיקי וחכמי הדור האמתיים שהם יודעים איך לצמצם אורו יתברך באפן שנוכל לקבלו שלא יהיה רבוי אור. ואף – על – פי – כן לא יתעלם האור לגמרי, כי הם עושין כלים בהדרגה ובמדה שאינו נוטה לימין ולשמאל

בְּבַחֲנִית מִשְׁפָּטִי אָמַת, שֶׁהוּא בַּחֲנִית עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא שְׁאִינוּ נוֹטָה לְיָמִין וְלִשְׂמָאל, וְעָקֵר תְּלוּי בְּאִמּוֹנַת חֲכָמִים, שְׁעַל – יְדֵי זֶה עָקֵר הַתְּהוּוֹת הַפְּלִים דְּקִדְשָׁה בְּאִפְּן שְׁנוּכַל לְקַבֵּל אֶת אֹרֹו הַגָּדוֹל בְּהַדְרָגָה וּבִמְדָּה כִּנ"ל. וְזֶהוּ בַּחֲנִית סוּד הָעֵבֹור שְׁאִינוּ נִמְסֵר רַק לְגִדּוּלֵי הַדּוֹר, כִּי סוּד הָעֵבֹור הוּא לְקַבֵּעַ חֲדָשִׁים וְלַעֲבֹר שָׁנִים, לְהַשְׁוֹת שְׁנוֹת הַחֲמָה עִם שְׁנוֹת הַלְּבָנָה, שֶׁזֶּה בַּחֲנִית קִדּוּשׁ הַחֲדָשׁ, שֶׁהוּא לְמִלְאוֹת הַלְּבָנָה מִפְּגִימָתָהּ, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם מַעוֹט וְיִהְיֶה אֹור הַלְּבָנָה כְּאֹור הַחֲמָה וְכו', כִּי הַלְּבָנָה הִיא בַּחֲנִית מַלְכוּת, בַּחֲנִית אֱמוּנָה כִּי דוּעַ. וְהַחֲמָה הִיא בַּחֲנִית אֹורֹו הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ, בַּחֲנִית (תְּהִלִּים פד), "כִּי שָׁמֶשׁ וּמָגֵן ה' אֱלֹקִים". וְהַלְּבָנָה נִתְמַעֲטָה, מִחֲמַת הַקְּטָרוֹג, אִי אִפְשָׁר לְשָׁנֵי מַלְכִּים וְכו', כִּי אִי אִפְשָׁר לְקַבֵּל בְּעוֹלָם הַזֶּה אֶת אֹורֹו הַגָּדוֹל וּבְהִכָּרַח לְמַעֲטוֹ וְלַצְמָצְמוֹ בְּכַמָּה צִמְצוּמִים שֶׁזֶּה בַּחֲנִית מַעוֹט הַיָּרֵחַ, שֶׁהוּא בַּחֲנִית הַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּידוּעַ. וּמֵאַחֵר שְׁנִתְמַעֲטָה, מִשֵּׁם נֶאֱחָזִין הַסְטֵרָא אַחֲרָא, עַד שְׁלַפְעָמִים נִתְמַעֵט הָאֹור בְּיוֹתֵר, עַד שֶׁהֵם מַעֲלִימִין, חֵס וְשָׁלוֹם, הָאֹור לְגִמְרִי, עַד שְׁאִין יוֹדְעִין מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ כָּלָל. עַל – כֵּן אָנוּ צָרִיכִין לְקַדֵּשׁ הַחֲדָשׁ לְמִלְאוֹת הַלְּבָנָה מִפְּגִימָתָהּ. אֲךָ תִּכְף בְּשִׁתְּמַלְא לְגִמְרִי שׁוֹב לֹא יִהְיֶה אִפְשָׁר לְקַבֵּל מִחֲמַת רַבּוּי אֹור. עַל – כֵּן אֵין מִי שִׁידַע סוּד הַזֶּה כִּי אִם חֲכָמֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים, הַגָּדוֹלִים מְאֹד מְאֹד, כִּי זֶהוּ בַּחֲנִית סוּד הָעֵבֹור שֶׁלֹא נִמְסֵר כִּי אִם לְגִדּוּלֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵין מִי שִׁידַע זֶה הַסּוּד אִיךָ לְצִמְצָם אֹורֹו יִתְבָּרַךְ בְּאִפְּן שְׁנוּכַל לְקַבֵּלוֹ, וְאַף – עַל – פִּי – כֵּן לֹא יִתְעַלֵּם הָאֹור, אֵין מִי שִׁידַע זֹאת כִּי אִם חֲכָמֵי הַדּוֹר. וְכָל זֶה זֹכִין עַל – יְדֵי אֱמוּנַת חֲכָמִים, כִּי עָקֵר פֶּגֶם הַיָּרֵחַ הוּא עַל – יְדֵי פֶגֶם אֱמוּנָה, כִּידוּעַ:

(ו) וְאֵזִי זֹכִין לְכָלִּים דְּקִדְשָׁה כִּנ"ל וְעָקֵר הַפְּלִים הֵם בַּחֲנִית כָּלִי מַתְכוּת, בַּחֲנִית שְׁבָעָה מִיָּנֵי מַתְכוּת, כִּי עַל – יְדֵי אֱמוּנַת חֲכָמִים, עַל – יְדֵי זֶה זֹכִין שִׁיִּשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצָם, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִית אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל – יְדֵי זֶה זֹכִין לְסוּד הָעֵבֹור, וְעַל – יְדֵי זֶה זֹכִין לַעֲצָה שְׁלֵמָה כִּנ"ל, כִּי עָקֵר תִּקּוֹן הַפְּלִים הֵם עַל – יְדֵי שְׁבָעַת יָמֵי הַבִּנְיָן כִּידוּעַ, שֶׁהֵם בַּחֲנִית שְׁבָעַת יָמֵי בְּרֵאשִׁית שְׁבָעָה בָּרָא ה' יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, שֶׁהִיא כְּלָה בְּכָלִל בַּחֲנִית כָּלִים לְקַבֵּל אֹורֹו הַגָּדוֹל יִתְבָּרַךְ כִּידוּעַ, וְעָקֵר הוּא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שִׁמְשָׁם מְקַבְּלִין וְיוֹנְקִין כָּל הַשְּׁבָעָה אֶקְלִימִים. וְעַל – כֵּן יֵשׁ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בַּחֲנִית שְׁבַע קְלָפוֹת שֶׁהֵם שְׁבָעָה עֲמֻמִּין, הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְכו' שֶׁהֵם חוֹפִין עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאִי אִפְשָׁר לְזַכּוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי אִם בְּשִׁמְכִנִיעִין תַּחֲלָה אֶת הַשְּׁבָעָה עֲמֻמִּין. וְאֵז זֹכִין לְגוֹף הַפְּרִי, דְּהֵינּוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שֵׁם מְאִירִין כָּל בַּחֲנִית הַשְּׁבָעָה יָמֵי בְּרֵאשִׁית, כִּי תָמִיד עֵינֵי ה' בָּהּ וְכו', בַּחֲנִית שְׁבָעָה אֵלֶּה עֵינֵי ה'. וְעַל – כֵּן יוֹצֵאִין מִשֵּׁם בַּחֲנִית שְׁבָעַת הַמִּינִין שְׁנִשְׁתַּבְּחָה בְּהֵן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְשֵׁם עָקֵר הָאֶרֶת כָּל הַשְּׁבָעָה כּוֹכְבֵי לְכַת, כִּי עָקֵר אֹור הַחֲמָה וְהַלְּבָנָה וְכָל הַכּוֹכְבִּים, עָקֵר הָאֶרֶת הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא עָקֵר הָעוֹלָם. וּמִשֵּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הָאֹור וְהַשְּׁפַע לְכָל הָעוֹלָם, לְכָל הַשְּׁבָעָה אֶקְלִימִים. וְעַל – כֵּן הַתּוֹרָה מְשַׁבַּחַת אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּמְצָא בָּהּ מִיָּנֵי מַתְכוּת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, "אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ בְּרֹזַל וּמַהֲרָרֶיהָ תַּחֲצֹב נְחֹשֶׁת וְאֶכְלָתָּ וְשְׁבָעַתָּ וְכו'", כִּי שֵׁם נִמְצָאִין

בחינת מיני מתכות שהם בחינת הכלים דקדשה שנמשכין משבעה בוכבי לכת, שמאירין ביותר בארץ ישראל, אשר על – ידי זה עקר חשיבות הפרות של ארץ ישראל שנשתבחה בהן, כי עקר תקון המאכלים הוא על – ידי הכלים וכו' כנ"ל:

ז) ועל – פן הכלים של שבעה מיני מתכות צריכין תקון ביותר לטבלם ולטהרם מאחיות השבעה עממין, כי עקר אחיות העממין הוא מבחינת שבעה מיני מתכות, שזהו בחינת הצלם שהעמיד נבוכדנאצר "ראשה די דהב טב חדוהי ודרעוהי די כסף וכו'". שהוא מרמז על כלליות האמות על כל הארבע מלכיות, במבאר שם בפסוק (דניאל ב), כי השבעה עממין כלולין בארבע מלכיות כמו שבקדשה שבעת ימי הבנין כלולים בארבע אותיות השם כידוע, כמו כן את זה לעמת זה, שבעה עממין כלולים בארבע מלכיות. ועקר אחיותם בבחינת שבעה מיני מתכות בשאין זוכין לקדש הכלים בראוי, כי עקר אחיותם הוא רק בבחינת הכלים בשאין בראוי, כי מעצם האור אין יכולין לנק רק מבחינת הכלים שהוא בחינת צמצום האור כידוע. וזה שנאמר בעשו, "שא נא כליך תליך וכו'", שמרמז על גלות ארבע מלכיות, כמו שנאמר במדרש (בראשית רבה, פרק כ). וזהו 'כליך' דיקא, כי עקר התגברותו הוא על – ידי הכלים, שהכלים נופלים אצלו, חס ושלום, בחינת חרבן בית – המקדש, שעקר החרבן היה שלקחו את הכלים, כמו שנאמר, "ואת הכלים הביא בית אוצר אלהיו וכו'". ועל – פן הכלים שיוצאין מרשותם אי אפשר לנו להשתמש בהם כי אם על – ידי טבילה ועקר הטבילה היא לכלי מתכות שמשם אחיותם וכו' כנ"ל. ובשהם נאחזין בהם אזי אין עצה שלמה, כי עקר העצה משם מבחינת שבעה מיני מתכות שקדשתם מבחינת ארץ ישראל, מבחינת סוד העבור, שהוא שבעה בוכבי לכת, שמשם זוכין לעצה שלמה, במבאר במאמר הנ"ל. שעל – ידי סוד העבור זוכין לעצה שלמה וכו'. במבאר שם בסדר המאמר, עין שם, וכמבאר בהמעשה הנ"ל, שעל – ידי זה שבעה מיני מתכות שמאירין בהם שבעה בוכבי לכת, על – ידי זה יודעין עצות וכו' עין שם, כי את זה לעמת זה כמו שזה המלך עשה זאת בשבילו, כמו כן בשרשו בקדשה נמשכין עצות אמתיות מבחינת שבעה מיני מתכות על – ידי שבעת בוכבי לכת שהם בחינת סוד העבור ועל – פן בשנפגמין, חס ושלום, השבעה מיני מתכות ונמשכין אליהם, שזה בחינת כלי מתכות של עבו"ם, דהינו הכלים שנפלו אליהם. משם מתגברין, חס ושלום, עצות נבערות שלהם בחינת על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך (תהלים פד), אשר על זה נאמר (שם לג), "ה' הפיר עצת גוים וכו'" בחינת עצו עצה ותפארה וכו'. על – פן צריכין לטהר הכלים שיוצאין מרשותם, ועקר כלי מתכות כנ"ל, שצריכין לטהרם על – ידי מי מקוה שהוא בחינת מים טהורים הנאמרים במאמר הנ"ל, שעל – ידי זה זוכין לעצה שלמה, כמו שנאמר שם. בחינת ולא יטמאו עוד בגלוליהם ולא יחצו עוד לשתי ממלכות. 'ממלכות', לשון עצות, כמו שנאמר, "מלכי ישפר עלך", עין שם, כי באמת הכל אחד, כי עקר

המלכות הוא על – ידי עצות, ועל – בן כל מלך יש לו יועצים, כי עקר בגין המלכות הוא מבחינת עצות פידוע למבין. ועל – בן עקר חלקת מלכות בית דוד היה על – ידי פגם העצות אשר לא רצה רחבעם לשמע לעצת הזקנים והלך אחר עצת הנערים, כמו שנאמר שם בענין. ועקר קיום מלכות ישראל הוא על – ידי עצות דקדשה, שהוא כלל כל התורה, שהוא תרי"ג עטין דאורייתא. ועל – בן היה מברח המלך לכתב לו ספר תורה יותר, כמו שנאמר, "והיתה עמו וכו' למען יאריך ימים על ממלכתו וכו'". וכשפוגמין, חס ושלום, בתרי"ג עטין, כפי הפגם, חס ושלום, בן מתגבר מלכות הרשעה, חס ושלום, ויועצים רעות, חס ושלום, בחינת על עמך יערימו סוד ויתיעצו על וכו'. ועל – בן צריכין לטפל את כלי המתכות של עכו"ם על – ידי מים טהורים כדי לטהרם מאחיזת זהמתם, שהוא פגם העצה שנמשך מפגם שבעה מיני מתכות כנ"ל. ועל – ידי הטבילה חוזרים לשרשם שבקדשה, ואז זוכין לעצה שלמה דקדשה כנ"ל. וכשהכלים בקדשה אז יכולין לקבל אור קדשת המאכלים, כי אי אפשר לקבלו כי אם על – ידי תקון הכלים בקדשה וטהרה כנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 114 – כה תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נוכח בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות מעונן ומנחש הלכה ב

הלכה ב:

אין שואלין בחוזהים בפוכבים וכו' משום שנאמר, "תמים תהיה עם ה' אלקיך וכו'":

על – פי מה שכתב רבנו במאמר "תקעו", המדבר מתוכחה בלקוטי תנינא סימן ח, שעל – ידי נבואה נתתקן המדמה ועל – ידי זה זוכין לאמונה ישרה ונתבטל אמונות פוזביות, שהם זהמת הנחש, בחינת מנחשים ומעוננים וכו'. ועל – ידי אמונה זוכין לחסד שעל ידו יהיה חידוש העולם לעתיד בחינת עולם חסד יבנה. והחידוש יהיה בבחינת ארץ ישראל שהוא בחינת השגחה, בחינת תמיד עיני ה' אלקיד בה, כי אזי יתנהג העולם על – ידי השגחה ונפלאות כמו ארץ ישראל, כי עקר ארץ ישראל הוא על – ידי בחינת פח מעשיו הגיד לעמו, כמו שכתוב, בראשית וכו'. אמר רבי יצחק, לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחידוש הזה לכם, אלא משום פח מעשיו וכו', כדי שלא יאמרו לסטים וכו'. עין שם כל זה היטב:

א) כי באמת ישראל – עם קדוש הם בבחינת למעלה מהטבע, כי אינם מסורים לשום שר ואינם מתנהגים על פי הטבע של מערכת השמים רק על – פי השגחתו יתברך. ועל – בן הם מצוים שלא לדרש באותו השמים ולא לעונן ולנחש, כמו שכתוב, מאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה. כי באמת הא בזה תליא, כי כשישראל אינם דורשים באלו השקרנים והדמיונות כוזבים של המעוננים והדורשים באותות השמים וחוזהים בפוכבים וכיוצא. נמצא, שהם מכניעים זהמת הנחש ומדבקים עצמם באמונה דקדשה, כי אלו הדמיונות של שקר הנ"ל של המנחשים והמעוננים הם זהמת הנחש כנ"ל. וכשהם מתרחקים מזה רק שמאמינים בה' לבדו יתברך, אזי זוכים על – ידי האמונה לבחינת חידוש העולם, בחינת ארץ ישראל. ואזי הנהגתם על

– יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד, עַל – יְדֵי בַחֲנִית נִפְלְאוֹת לְמַעַלָּה מִהֻטָּבַע שֶׁל מַעֲרֶכֶת הַשָּׁמַיִם. נִמְצָא, שֶׁעַל – יְדֵי זֶה אֵין צְרִיכִים לִירָא כָּלֵל מְאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם, כִּי מִתְנַהֲגִים עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד כִּנ"ל. נִמְצָא, שֶׁעַל – יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ, שֶׁהֵם מִתְרַחֲקִים מִזֶּה, עַל – יְדֵי זֶה אֵינָם צְרִיכִים לִיאֵה מִזֶּה כִּנ"ל. וְזֶה כִּי יִחְתּוּ הַגּוֹיִים מִהֶמָּה, כִּי הֵם יֵשׁ לָהֶם לִירָא מִזֶּה מֵאַחֵר שֶׁהִנְהִיגָתָם עַל – יְדֵי הַטָּבַע, כִּי אֵינָם זֹכִים לְבַחֲנִית הַשְּׁגָחָה גְּמוּרָה בְּשִׁלְמוֹת, מֵאַחֵר שֶׁלֹּא פָּסְקָה זִהְמָתָן, זִהְמָת הַנִּחָשׁ וְהֵם אֵל מְעוֹנְנִים וְקוֹסְמִים יִשְׁמְעוּ וְאֵין לָהֶם אֱמוּנָה בַּה'. וּמִחֲמַת זֶה אֵינָם זֹכִים לְבַחֲנִית אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בַּחֲנִית הַשְּׁגָחָה, בַּחֲנִית חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְזָכוֹת לָזֶה כִּי אִם עַל – יְדֵי אֱמוּנָה דִּקְדֻשָּׁה. וְעַל – כֵּן מֵאַחֵר שֶׁאֵינָם זֹכִין לְבַחֲנִית הַשְּׁגָחָה, נִמְצָא שֶׁהֵם מִתְנַהֲגִים עַל – פִּי הַטָּבַע וְעַל – כֵּן יֵשׁ לָהֶם לְהִתִּירָא מֵאוֹתוֹ הַשָּׁמַיִם, מִחֲמַת זֶה בְּעֶצְמוֹ שֶׁהֵם דּוֹרְשִׁים בָּהֶם וְאֵין לָהֶם אֱמוּנָה דִּקְדֻשָּׁה כִּנ"ל, כִּי הָא בְּהָא תֵּלִיא כִּנ"ל:

(ב) וְזֶה שֶׁכְּתוּב אֶצֶל אֲסוּר שֶׁלֹּא לְדָרֵשׁ בְּמִכְשָׁפִים וּמְעוֹנְנִים, "תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹקֶיךָ". 'עִם ה' אֱלֹקֶיךָ' דִּיקָא. ה' אֱלֹקִים זֶה בַּחֲנִית שֵׁם מְלֵא, בַּחֲנִית עֲלֵמָא דְאַתִּי, שְׂאֵז יִהְיֶה ה' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד, בַּחֲנִית ה' הוּא הָאֱלֹקִים, בַּחֲנִית כְּלוּ טוֹב. כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַז"ל וְכַמוּבָא בְּדִבְרֵי רַבִּנּוּ ז"ל בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, כִּי אֵז יִתְבַטֵּל הַטָּבַע וְיִתְנַהֵג עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד. וְהַשְּׁגָחָה יִתְבַּרֵּךְ הוּא כְּלוּ טוֹב כְּלוּ חֲסֵד, בַּחֲנִית עוֹלָם חֲסֵד יִבְנֶה. כִּי הַטָּבַע הוּא הַסְתַּרְתַּת הַשְּׁגָחָה יִתְבַּרֵּךְ, בַּחֲנִית דִּין, בַּחֲנִית אֱלֹקִים גִּימְטְרִיא הַטָּבַע, כְּמוּבָא. כִּי בְּאַמַּת גַּם הַטָּבַע הוּא מִתְנַהֵג עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה יִתְבַּרֵּךְ, רַק שֶׁהַשְּׁגָחָה הִיא נִסְתַּרְתַּת וְנִעְלָמָת בְּבַחֲנִית הַסְתַּרְתָּה בְּבַחֲנִית דִּין. וְכִשְׁנִתְגַּלָּה הַהַשְּׁגָחָה אֵזִי הוּא כְּלוּ טַבֵּב כְּלוּ חֲסֵד, שְׁזֶה בַּחֲנִית חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בַּחֲנִית עוֹלָם חֲסֵד יִבְנֶה, כִּי אֵז יִתְנַהֵג עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד כִּנ"ל. וְאֵזִי יִתְגַּלָּה כִּי כְּלוּ אֶחָד, כִּי גַם הַטָּבַע הוּא הַשְּׁגָחָה, כִּי ה' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד, בַּחֲנִית ה' הוּא הָאֱלֹקִים. ה' הוּא בַּחֲנִית הַשְּׁגָחָה, בַּחֲנִית חֲסֵד. אֱלֹקִים בַּחֲנִית דִּין, בַּחֲנִית הַטָּבַע כִּנ"ל. וְלַעֲתִיד יִתְגַּלָּה כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים כִּי כְּלוּ טוֹב כְּלוּ אֶחָד, כִּי גַם הַטָּבַע תִּהְיֶה נִכְלָלָת בַּהַשְּׁגָחָה, כִּי כְּלוּ חֲד כִּנ"ל. וְאַנְחֵנוּ עִם קְדוּשׁ מִצּוֹיִם גַּם עֲכָשׁוּ לְאַדְבָּקָא מַחֲשַׁבְתָּא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי וְלַהֲמַשִּׁיךְ בַּחֲנִית עֲלֵמָא דְאַתִּי, בַּחֲנִית הַשְּׁגָחָה גַם בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי זֶה עֶקֶר עֲבוּדָתֵנוּ שִׁיחִיָּה נִכְלָל זֶה הָעוֹלָם בְּבַחֲנִית עֲלֵמָא דְאַתִּי, שִׁיחִיָּה כְּלוּ אֶחָד. וְעַל – כֵּן אֲנוּ מִצּוֹיִן שֶׁלֹּא לְדָרֵשׁ בְּאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם וְלֹא בְּמִנְחָשִׁים וּמְעוֹנְנִים, רַק לְהֶאֱמִין בַּה' בְּדֵי לְזָכוֹת עַל – יְדֵי זֶה לְבַחֲנִית הַשְּׁגָחָה, בַּחֲנִית עֲלֵמָא דְאַתִּי. וְזֶה בַּחֲנִית תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹקֶיךָ, שֶׁכְּתוּב אַחֵר אֲזַהְרוֹת לֹא יִהְיֶה כֶּךָ מְעוֹנֵן וּמִנְחָשׁ וְכו' עִם ה' אֱלֹקֶיךָ דִּיקָא, בַּחֲנִית ה' הוּא הָאֱלֹקִים, בַּחֲנִית עֲלֵמָא דְאַתִּי שְׂאֵנוּ מִצּוֹיִם לְדַבֵּק עֲצָמֵנוּ בְּבַחֲנִית עֲלֵמָא דְאַתִּי, בַּחֲנִית הַשְּׁגָחָה, בַּחֲנִית ה' הוּא הָאֱלֹקִים, בַּחֲנִית כְּלוּ טוֹב, בַּחֲנִית בְּטוֹל הַטָּבַע. כִּי הַטָּבַע, שֶׁהוּא בַּחֲנִית אֱלֹקִים, נִכְלָל בְּבַחֲנִית ה', בַּחֲנִית הַשְּׁגָחָה, כִּי כְּלוּ אֶחָד כְּלוּ טוֹב כִּנ"ל. וְזֶה בַּחֲנִית תָּמִים, כִּי זֶה עֶקֶר הַתְּמִימוֹת וְהַשְּׁלֵמוֹת שְׂאֵין בּוֹ שׁוּם חֲסָרוֹן, כִּי כָּל הַחֲסָרוֹנוֹת וְהַדִּינִים הֵם

בְּבַחֲיִנַת הַטֶּבַע שֶׁיִּנְיָקְתָּהּ מִבְּחִינַת דִּין, מִבְּחִינַת אֱלֹקִים, אָבֵל בְּבַחֲיִנַת הַשְּׁגָחָה, בְּחִינַת עֲלָמָא דְאַתִּי אֵין שׁוּם חֶסְרוֹן וְדִין כָּלָל, כִּי כָלוּ טוֹב כֹּנֵ"ל. וְזֶה שֶׁנֶּזְכָּר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲצֵל הַזְּהָרָה זֹו וְתִלָּה כְּבִישַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְוָה זֹו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "כִּי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר אַתָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָם אֵל מְעוֹנָנִים וְאֵל קוֹסְמִים יִשְׁמְעוּ וְאַתָּה לֹא כֵן וְכו'". כִּי בְּאֵמֶת עֵקֶר כְּבִישַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי שְׁאֲנוּ פְּרוּשִׁים מֵאֲסוּר זֶה, כִּי עַל – יְדֵי זֶה שְׁאֲנוּ מִתְּרַחֲקִים מִזְּהֻמָּא זֹו שֶׁל מְנַחֲשִׁים וּמְעוֹנָנִים, רַק אָנוּ מֵאֲמִינִים בָּה', עַל – יְדֵי זֶה אָנוּ זוֹכִין לְבַחֲיִנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כִּי עֵקֶר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי פַח מַעֲשָׂיו, עַל – יְדֵי שְׁמֵאֲמִינִים כִּי ה' בָּרָא הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ וְכו'. וְזֶה שֶׁכָּתוּב, "כִּי בְּגִלָּל הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנִיךָ". כִּי עַל – יְדֵי שְׁדוּרְשִׁים בְּאֵלוֹ הַתּוֹעֵבוֹת וְאֵין לָהֶם אֲמוּנָה, עַל – יְדֵי זֶה הֵם נִתְּגַרְשִׁים מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי אֵי אִפְשָׁר לְזַכּוֹת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל – יְדֵי אֲמוּנָה כֹּנֵ"ל. וְזֶה שֶׁנֶּסְמָךְ אֲצֵל אֲזֻהָרָה זֹו, "נְבִיא אֱלֹקִים לָךְ וְכו'". כִּי כָל זֶה תִּלּוּי בְּנִבְיָא הָאֵמֶת, כִּי עַל – יְדֵי נְבוּאָה זוֹכִין לְאֲמוּנָה דְקִדְשָׁה וּלְפָרֵשׁ מִזְּהֻמַּת הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת מְנַחֲשִׁים וּמְעוֹנָנִים כֹּנֵ"ל:

ג) נִמְצָא שֶׁעֵקֶר אֲסוּר שֶׁל מְנַחֲשִׁים וּמְעוֹנָנִים וְכִיּוּצָא הוּא כְּדִי לְפָרֵשׁ מִזְּהֻמַּת הַנְּחָשׁ וּלְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּחִינַת עֲלָמָא דְאַתִּי עַל – יְדֵי הָאֲמוּנָה דְקִדְשָׁה כֹּנֵ"ל. וְעַל פִּי זֶה יֵשׁ לִישֵׁב מְנַהֵג הָעוֹלָם הַמוּבָא בְּשִׁלְחוֹן עָרוֹךְ, נִהְיָ שְׁאֵין מִתְּחִילִין בְּשָׁנִי וּרְבִיעִי. וְלִכְאוּרָה הוּא כְּמוֹ מְעוֹנָן, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֲךָ יֵשׁ לִישֵׁב הַמְּנַהֵג, כִּי אֲדַרְבָּא, בְּזֶה אָנוּ מֵרְאִין שְׁאֵין אָנוּ רוֹצִין שִׁיְהִיָּה הַנְּהַגְתָּנוּ עַל פִּי הַטֶּבַע, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, רַק עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ לְבַד, כִּי בְּשָׁנִי הִיָּה הַבְּדִלָּה, וְהַבְּדִלָּה הוּא בְּחִינַת עוֹלָם הַזֶּה שֶׁבּוֹ סוּד הַהַבְּדִלָּה בֵּין טוֹב לְרַע וְכו'. אָבֵל לְעֵתִיד לֹא יִהְיֶה בְּחִינַת הַבְּדִלָּה, כִּי אֲזִי יִהְיֶה כָלוּ טוֹב וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם רַע כָּלָל. וְעַל – כֵּן אֵין אָנוּ מִתְּחִילִין בְּשָׁנִי, לְהוֹרוֹת שְׁאֵין אָנוּ מִתְּנַהֲגִים עַל פִּי הַנְּהַגַּת עוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹם שָׁנִי, שֶׁזֶּה סוּד הַבְּדִלָּה כֹּנֵ"ל. וְעַל – כֵּן לֹא נֶאֱמַר כִּי טוֹב בְּשָׁנִי כֹּנֵ"ל. וְזֶה בְּחִינַת שְׁאֵין מִתְּחִילִין בְּרְבִיעִי, כִּי בְּרְבִיעִי נֶאֱמַר, "יְהִי מְאֹרֶת" חֶסֶד, כִּי בּוֹ הִיָּה קְטָרוֹג הִירֵחַ וְנִתְמַעֲטָה. וּמַעוֹט הִירֵחַ זֶה בְּחִינַת הַנְּהַגַּת עוֹלָם הַזֶּה, בְּחִינַת הַטֶּבַע, בְּחִינַת דִּין שֶׁהַשְּׁגָחָה וְהַחֲסָד הוּא נִסְתָּר, בְּכִיכּוּל, שְׁעַל – יְדֵי זֶה בְּחִינַת הַלְּבָנָה הִיא נִתְמַעֲטָה וְאֵינָה מְאִירָה בְּשִׁלְמוֹת. וּלְעֵתִיד שְׁאֲזִי יִתְבַטֵּל הַטֶּבַע וְאֲזִי יִכָּלֵל הַטֶּבַע בְּהַשְּׁגָחָה, כִּי יִהְיֶה כָלוּ אֶחָד כָלוּ טוֹב, אֲזִי יִתְקִים, "וְהִיָּה אֹרֶךְ הַלְּבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה כְּאֹרֶךְ שְׁבַעַת יָמֵי בְּרֵאשִׁית". כִּי יִתְמַלֵּא פְּגִימַת הַלְּבָנָה וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם מַעוֹט, כִּי אֲזִי יִתְגַּלֶּה הַשְּׁגָחָתוֹ וְחֲסָדוֹ יִתְבָּרַךְ וְיִהְיֶה כָלוּ אֶחָד, בְּחִינַת ה' הוּא הָאֱלֹקִים, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת אֹרֶךְ הַלְּבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה כִּידוּעַ. וְעַל – כֵּן אֵין אָנוּ מִתְּחִילִין בְּרְבִיעִי, שֶׁבּוֹ הוּא בְּחִינַת מְאֹרֶת חֶסֶד, בְּחִינַת מַעוֹט הַלְּבָנָה, שֶׁזֶה בְּחִינַת הַנְּהַגַּת הָעוֹלָם הַזֶּה, בְּחִינַת הַנְּהַגַּת הַטֶּבַע כֹּנֵ"ל, כִּי אָנוּ רוֹצִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה הַנְּהַגוּתֵינוּ עַל פִּי הַטֶּבַע, רַק עַל – פִּי הַשְּׁגָחָה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲלָמָא דְאַתִּי שְׁאֲזִי יִהְיֶה אֹרֶךְ הַלְּבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְכו' כֹּנֵ"ל. כָּל זֶה כְּתִבְנוּ לִישֵׁב הַמְּנַהֵג, אָבֵל

בַּאֲמַת טוֹב יוֹתֵר שָׁלֹא לְהִקְפִּיד עַל זֶה כָּלֵל, כִּמּוֹ שֶׁ? ??? הָרִמְבָּ"ן שָׁאִינוּ מִשְׁנֵת חֲסִידִים, (ד) וְעַל – בֵּן אָנוּ מוֹנִין לְלִבְנָהּ, כִּי אָנוּ מִמְּשִׁיכֵין בְּעוֹלָם הַזֶּה בַּחֲנִינָה עֲלֵמָא דְאַתִּי, בַּחֲנִינָה מְלוֹי הַלְבָנָהּ, בַּחֲנִינָה ה' הוּא הָאֱלֹקִים, בַּחֲנִינָה אֹר הַלְבָנָהּ כְּאֹר הַחֲמָה. וְעַל – בֵּן אָנוּ עוֹשִׂים עֶקֶר מִן הַלְבָנָהּ, כִּי זֶה עֶקֶר עֲבוּדָתָנוּ לְמִלְאוֹת פְּגִימַת הַלְבָנָהּ, וְעַל – בֵּן אָנוּ מְקַדְּשִׁין הַחֹדֶשׁ וְעוֹשִׂין רֹאשׁ חֹדֶשׁ. וְעֶקֶר קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ הוּא לְמִלְאוֹת פְּגִימַת הַלְבָנָהּ כִּידוּעַ, כִּי אָנוּ מִמְּשִׁיכֵין הַקְדָּשָׁה מֵעֲלֵמָא דְאַתִּי, שְׂאֵז יִהְיֶה אֹר הַלְבָנָהּ כְּאֹר הַחֲמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה גַּם בֵּן וּמְקַדְּשִׁין הַחֹדֶשׁ לְמִלְאוֹת פְּגִימַתָּה כִּנ"ל. וְעַל – בֵּן נִקְרָא רֹאשׁ חֹדֶשׁ בַּחֲנִינָה חֹדֶשׁ הָעוֹלָם שְׂאֵז יִתְמַלֵּא פְּגִימַתָּה וְעַל – יְדֵי קְדָשַׁת רֹאשׁ חֹדֶשׁ אָנוּ מִמְּשִׁיכֵין בַּחֲנִינָה זֶה גַּם עֲכָשׁוּ, וְעַל – בֵּן נִקְרָא רֹאשׁ חֹדֶשׁ עַל שֵׁם חֹדֶשׁ הָעוֹלָם כִּנ"ל. וְעַל – בֵּן כָּל הַיָּמִים טוֹבִים הֵם נִמְנִין לְלִבְנָהּ, כִּי כָּל הַיָּמִים טוֹבִים הֵם זִכָּר לִיצִיאת מִצְרַיִם שְׁעָשָׂה עִמָּנוּ אוֹתוֹ נוֹרָאוֹת שְׁנוּי הַטָּבַע. נִמְצָא שְׁכָּל הַיָּמִים טוֹבִים נִתְגַּלָּה הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּטוֹל הַטָּבַע בַּחֲנִינָה עֲלֵמָא דְאַתִּי וְעַל בֵּן הֵם נִמְנִין לְלִבְנָהּ, כִּי עֶקֶר מֶה שְׂאֵנוּ מוֹנִין לְלִבְנָהּ הוּא לְהוֹרוֹת שְׂאֵנוּ מֵאֲמִינִים שֶׁתִּתְמַלֵּא פְּגִימַתָּה וְיִהְיֶה אֹר הַלְבָנָהּ כְּאֹר הַחֲמָה וּבִזְזָה בְּעַצְמוֹ שְׂאֵנוּ מוֹנִין אֶל הַלְבָנָהּ וּמְקַדְּשִׁין אוֹתָהּ וְעוֹשִׂין הַיָּמִים טוֹבִים עַל יְדֵהָ, עַל – יְדֵי זֶה בְּעַצְמוֹ נִתְמַלֵּא פְּגִימַתָּה, כִּי הַיָּמִים טוֹבִים מְרַמְזִים עַל מְלוֹי פְּגִימַתָּה, כִּי הֵם בְּבַחֲנִינָה עֲלֵמָא דְאַתִּי, בַּחֲנִינָה בְּטוֹל הַטָּבַע, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה מְלוֹי הַלְבָנָהּ, בַּחֲנִינָה אֹר הַלְבָנָהּ כְּאֹר הַחֲמָה כִּנ"ל. וְעַל – בֵּן עֶקֶר קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ הוּא מִצְוָה רִאשׁוֹנָה שְׁנִצְטוּ יִשְׂרָאֵל בְּשִׁיצָאוֹ מִמִּצְרַיִם, כִּי אֵז נִתְגַּלָּה הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי שִׁדְדָה הַמַּעֲרָכוֹת וְעָשָׂה עִמָּנוּ נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת וְאֵז נִתְגַּלָּה וּנְמַשֵּׁךְ בַּחֲנִינָה עֲלֵמָא דְאַתִּי בִּזְזָה הָעוֹלָם, שְׂזָהוּ בַּחֲנִינָה קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ כִּנ"ל. נִמְצָא, שֶׁקְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ הוּא בְּבַחֲנִינָה עֲלֵמָא דְאַתִּי, בַּחֲנִינָה הַשְּׁגָחָה, בַּחֲנִינָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שְׁסֻמּוֹת רַז"ל זֶה לָזֶה בְּמֵאֲמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא הָיָה צָרִיךְ לְהִתְחִיל אֶת הַתּוֹרָה מִבְּרֵאשִׁית, אֲלֵא מִהַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֵם, אֲלֵא מִשּׁוּם כַּח מַעֲשִׂיו וְכו'. דִּהְיָנוּ כְּבִישַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכו'. כִּי בַּאֲמַת הַכָּל אַחֵד וְהִתְחַלָּה שְׂהָיָה רָאוּי לְהִתְחִיל מִהַחֹדֶשׁ הַזֶּה וְכו'. וְהִתְחַלָּה שֶׁל בְּרֵאשִׁית וְכו', הַכָּל אַחֵד, כִּי הַחֹדֶשׁ הַזֶּה, הֵינּוּ מִצְוֹת קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ הוּא לְהַמְשִׁיךְ בַּחֲנִינָה הַשְּׁגָחָה, בַּחֲנִינָה חֹדֶשׁ הָעוֹלָם, בַּחֲנִינָה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בִּזְזָה הָעוֹלָם. וְזָהוּ בַּחֲנִינָה הַתְּחִלָּה מִבְּרֵאשִׁית בְּשִׁבִּיל כַּח מַעֲשִׂיו, כְּדֵי לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה הַשְּׁגָחָה, בַּחֲנִינָה חֹדֶשׁ הָעוֹלָם כִּנ"ל, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

וְזֶה, "כִּי לֹא נָחַשׁ בִּיעֶקֶב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל כְּעַת יֹאמַר לִיעֶקֶב וּלְיִשְׂרָאֵל מֶה פָּעַל אֵל". כִּי עַל – יְדֵי שְׂאִין בָּהֶם נָחַשׁ וְקָסַם, רַק מֵאֲמִינִים בָּהֶם, עַל – יְדֵי זֶה זֹכִינ׳ לְבַחֲנִינָה הַשְּׁגָחָה, בַּחֲנִינָה חֹדֶשׁ הָעוֹלָם שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה כְּעַת יֹאמַר לִיעֶקֶב וְכו' כִּנ"ל:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תְּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 115 – כו תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות ספר תורה הלכה ד

יד) וְזֶה בַּחֲנִינָת מְזוּזָה, כִּי צָרִיכִין לִקְבֹּעַ מְזוּזָה אֶצֶל פֶּתַח הַבַּיִת כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְתוֹךְ הַבַּיִת. שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר הַתְּהוּמוֹת הַבַּיִת וְקִיּוּמוֹ, כִּי אֵין הַבַּיִת נִקְרָא בְּשֵׁם בֵּית אֱלֹא עַל – יְדֵי קִדְשֵׁי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר הַבַּיִת הוּא לִכְנֵס בְּתוֹכוֹ מַחוּץ לַפְּנִים. וְזֶה רַק עַל – יְדֵי קִדְשֵׁי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי בַחוּץ – לְאֶרֶץ כָּלָם בַּחוּץ, כִּי נִקְרָא חוּץ – לְאֶרֶץ שְׁשֵׁם הַכֹּל בַּחוּץ. כִּי הַבַּיִת צָרִיךְ שִׁיבְנָה בַּחֲכָמָה, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, בַּחֲכָמָה יִבְנֶה בֵּית. (כְּמוֹ שִׁכְתָּב אֲדוֹנֵנוּ מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרֵכָה בְּמָקוֹם אַחֵר) וְעֵקֶר הַחֲכָמָה וְהַדַּעַת הוּא לְדַעַת וּלְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, אֵל יִתְהַלֵּל חֲכָם בַּחֲכָמָתוֹ וְכו', כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁכֶל וְיִדְוַע אוֹתִי. וְרַק בְּשִׁבִּיל זֶה צָרִיךְ שִׁיחִיָּה עֵקֶר בְּנִין הַבַּיִת שֶׁהוּא כְּדֵי שִׁיחִיָּה לוֹ מְקוֹם לַחֲיוּת בּוֹ יְמֵי חַיָּיו, כִּי עֵקֶר חַיּוֹת הָאָדָם הוּא בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וְדִירָתוֹ כִּנְרָאָה בַּחוּשׁ, הֵינּוּ כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ חֲכָמָה אֱמֵתִיּוֹת לְתוֹךְ בֵּיתוֹ לְדַעַת וּלְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁזֶה עֵקֶר הַחַיּוֹת, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, הַחֲכָמָה תַּחֲיָה. וְזֶה רַק עַל – יְדֵי קִדְשֵׁי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁשֵׁם עֵקֶר הַדַּעַת וְהַחֲכָמָה אֱמֵתִית לִידַע מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, כִּי אֲוִירָא דְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל מַחֲבִים בַּחֲכָמָה אֱמֵתִית שֶׁהוּא לְהַפִּיר וּלְדַעַת אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעַל – כֵּן הָדָר בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל דּוּמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֶל"ק, אֲבָל הָדָר בַּחוּץ – לְאֶרֶץ דּוּמָה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֶל"ק. וְעַל – כֵּן הָיָה שֶׁבַח בַּחוּץ – לְאֶרֶץ אֲפִלּוֹ אִם יוֹשֵׁב בְּבֵתִים סְפוּנִים כְּאֵלּוֹ יוֹשֵׁב בַּחוּץ מִמֶּשׁ כִּי נִקְרָא חוּץ – לְאֶרֶץ חוּץ מִמֶּשׁ וְכוּנ"ל. וְעַל – כֵּן עֵקֶר הַבַּיִת הוּא רַק עַל – יְדֵי שְׁמִמְשִׁיכִין לְתוֹכוֹ קִדְשֵׁי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי גַם בַּחוּץ – לְאֶרֶץ צָרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְזֶה עַל – יְדֵי הַמְּזוּזָה שְׁקוּבָעִין בְּפֶתַח הַבַּיִת, כִּי עֵקֶר קִדְשֵׁי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא בַּחֲנִינָת אֲמוּנָה, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, שָׁכֵן אֶרֶץ וְרָעָה אֲמוּנָה. וְכַמְבָּאֵר בַּהַתּוֹרָה הַנ"ל שֶׁקִּדְשֵׁי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי כַח מַעֲשָׂיו, עַל – יְדֵי שִׁיּוּדָעִין שֶׁה' יִתְבָּרַךְ

בְּרָא הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ יֵשׁ מֵאִין הַמְחַלֵּט, וּמִנְהִיג הַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָתוֹ בְּפִרְטוּיּוֹת עַל כָּל דָּבָר וְכוּ', וּקְדָשָׁה זֹאת מִמְּשִׁיכִין לְתוֹךְ הַבַּיִת עַל – יְדֵי שְׁתֵּי פִרְשִׁיּוֹת שְׁבִמְזוּזָה שְׁקוֹבְעִין בְּפֶתַח הַבַּיִת שֶׁהֵם, שְׁמַע וְהָיָה אִם שְׁמוֹעַ, שֶׁהֵם עֵקֶר הָאֱמוּנָה שֶׁהוּא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְכוּ', שֶׁהוּא עֵקֶר אֱמוּנַת הַיְּחוד. וּפִרְשֵׁת וְהָיָה אִם שְׁמוֹעַ וְכוּ' הוּא בְּחִינַת אֱמוּנַת הַהַשְׁגָּחָה שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג בְּרִצּוֹנוֹ וְהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרֵךְ כַּמְבָּאָר בְּפִרְשָׁה זֹאת, וְהָיָה אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמָעוּ אֶל מִצְוֹתַי וְכוּ' וְנִתְּנִי מִטֵּר אֲרֻצְכֶם בְּעֵתוֹ וְכוּ'. וְלִהְפֹךְ, הִשְׁמָרוּ לָכֶם וְכוּ' וְסִרְתֶּם וְכוּ' וְעֲצֹר אֶת הַשָּׁמַיִם וְכוּ'. נִמְצָא מִבָּאָר בְּפִרְשָׁה זֹאת שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְעַל – בֵּן עַל – יְדֵי שְׁתֵּי פִרְשִׁיּוֹת אֵלּוּ שְׁבִמְזוּזָה מִמְּשִׁיכִין קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְתוֹךְ הַבַּיִת שֶׁזֶה עֵקֶר הַבַּיִת וְקִיּוּמוֹ וְכוּ', כִּי אֱמוּנָה וְחֻכְמָה דִּקְדָּשָׁה שְׁנֵיהֶם אֶחָד וְתַלּוּיִים זֶה בָּזֶה, (כַּאֲשֶׁר יִבָּאָר לְקֶמֶן) וְעַל – בֵּן אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁשֵּׁם עֵקֶר הָאֱמוּנָה כַּנִּ"ל, עַל – בֵּן שֵׁם מְקוֹר הַחֻכְמָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, אֲוִירָא דְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים. וְאָמְרוּ, אֵין חֻכְמָה בְּחֻכְמַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. וְעֵקֶר קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא הָאֱמוּנָה וְהַחֻכְמָה הַקְּדוּשָׁה שְׂזוּכִין שֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, זֶה נִמְשָׁךְ מִהַבַּיִת – הַמְּקֻדָּשׁ שְׁעוֹמֵד שָׁם. וּמִשָּׁם צָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ הַקְּדָשָׁה לְכָל בְּתֵי יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַמְּזוּזָה שְׁקוֹבְעִין בְּפֶתַח הַבַּיִת:

טו) כִּי עֵקֶר מַחְצוֹת הַבַּיִת נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת מַחְצוֹת הַשֶּׁכֶל שֶׁעַל יָדָם עֵקֶר הַשְׁגַּת הַחֻכְמָה אֱמִתִּיית לְדַעַת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ. כִּי בְּאֵמַת ה' יִתְבָּרֵךְ מֵלֵא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאֶפְלוּ בְּכָל מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים נִעְלָם שֵׁם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ שֶׁעַל – יְדֵי זֶה כָּל חַיּוֹתָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כָּלָם. וְעֵקֶר הָעֲלָמָה מֵה שָׁאִין הַכֹּל יוֹדְעִין אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּרֵאוֹי הוּא רַק מַחְמַת רַבּוֹי אֹר, מַחְמַת שָׁאִין לוֹ צִמְצוּמִים וְכָלִים לְקַבֵּל הַדַּעַת, כִּי רַבּוֹי אֹר אֵי אִפְשָׁר לְקַבֵּל כִּידוּעַ. וְעַל – בֵּן עֵקֶר הַיְּדִיעָה הוּא עַל – יְדֵי מַחְצוֹת הַשֶּׁכֶל שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחְצוֹת וְכָלִים לְקַבֵּל עַל יָדָם הַדַּעַת דִּקְדָּשָׁה וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִין בְּחִינַת מַחְצוֹת הַבַּיִת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁצָרִיכִין לְבָנוֹתָם בְּחֻכְמָה, בְּחִינַת בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית וְכוּ', שְׁצָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת מַחְצוֹת הַבַּיִת שֶׁיִּמְשָׁךְ קְדֻשָׁתָם מִמַּחְצוֹת הַשֶּׁכֶל דִּקְדָּשָׁה, כִּי עֵקֶר הַבַּיִת צָרִיכִין לְבָנוֹת כְּדֵי שִׁיְהִיָּה לוֹ מְקוֹם לְלַמֵּד וּלְהַתְפַּלֵּל בְּתוֹכוֹ, וְאֶפְלוּ מִי שָׁאִינוּ בֵּר הַכִּי צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה כּוֹנֵנֹתוֹ כְּדֵי לְגַדֵּל בּוֹ בָּנָיו לְתַלְמוּד תּוֹרָה וּלְהַכְנִיס שָׁם אֲוִרָחִים תַּלְמִידֵי חֻכְמִים, וְאִזּוּ מַחְצוֹת הַבַּיִת הֵם בְּחִינַת מַחְצוֹת הַשֶּׁכֶל דִּקְדָּשָׁה שֶׁעֵקֶר הַשְׁגַּת הַחֻכְמָה עַל יָדָם כַּנִּ"ל. וְעַל – בֵּן עֵקֶר הַקְּדָשָׁה וְהַחַיּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּהֶם תַּלּוּיִים כָּל הָעוֹלָמוֹת הוּא רַק עַל – יְדֵי הַבַּיִת – הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁהוּא בֵּית חַיִּינוּ, כִּי זֶה עֵקֶר בְּחִינַת קְדֻשַׁת הַבַּיִת – הַמְּקֻדָּשׁ כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ הַשְׂרָאָה שְׁכִינָתוֹ לְשָׁם, דְּהֵינּוּ שְׁנוּכָל לְהַשִּׁיגוֹ וּלְהַכִּירוֹ עַל – יְדֵי קְדֻשַׁת מַחְצוֹת הַבַּיִת – הַמְּקֻדָּשׁ וְכָלִיו, כִּי מִיּוֹם שֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ נִתְּאָנָה לְהִיּוֹת לוֹ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים, וְזֶה מַחְמַת עֵצָם אֲהַבְתוּ אֶת יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּאֵמַת מַעֲצָם גִּדְּלוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֵי אִפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ בְּשׁוּם עוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, הֵן הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָפוֹךְ וְכוּ', רַק מֵאֲהַבְתוּ אֶת יִשְׂרָאֵל צִמְצָם לְעֲצָמוֹ לְהַשְׁרוֹת שְׁכִינָתוֹ בְּתוֹךְ מַחְצוֹת הַבַּיִת –

המקדש ועל – בן משם כל חיותינו, כי עקר החיות הוא לידע ממנו יתברך, כמו שכתוב, כי הוא חייה וכו'. ומשם מקדשת הבית – המקדש נמשך החיות לכל דירות ובתים של ישראל שממשיכין לתוכם קדשת הבית – המקדש שהוא עקר קדשת ארץ – ישראל, על – ידי המזוזה שקובעין אצל פתח הבית, כי הבית – המקדש הוא עקר קדשת ארץ – ישראל שמקדשת בעשר קדשות ועקר הקדשה הוא הבית – המקדש, ועקר הוא בית קדשי קדשים שמקדש מכלם, ועקר קדשת בית קדשי קדשים היא ששם עומד הארון עם הלוחות שבהם עשרת הדברות, שהם בחינת עשרה מדרגות של נבואה שעל ידם נתברר המדמה שעל – ידי זה זוכין לאמונת חדוש העולם להאמין שה' יתברך ברא הכל בעשרה מאמרות, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. כי כל הנביאים ממשיכין נבואתם משם מבית קדש קדשים, כי עקר הנבואה נמשכת מבין שני הפרוכים, כמו שמבאר במקום אחר. ועל – בן הארון עם העשרת הדברות עומדים על מקום האבן שתיה שממנו השתת העולם, כמו שכתוב, מציון מכלל יפי אלקים הופיע, להורות ולהודיע לכל באי עולם שתחלת היות נקדת העולם שמשם התחיל לברא העולם יש מאין המחלט שהוא נקדת אבן שתיה, זה אי אפשר להודיע להעולם כי אם על – ידי העשרת הדברות שהם בחינת רוח נבואה, שעל – ידי זה דיקא ממשיכין אמונת חדוש העולם שהתחיל מהאבן שתיה, להאמין שתחלת נקדת העולם שהוא האבן שתיה ברא ה' יתברך יש מאין המחלט, דהינו אמונת חדוש העולם שאין זוכין כי אם על – ידי בחינת רוח נבואה, שהוא בחינת העשרת הדברות שעמדו בבית – המקדש על נקדת האבן שתיה שממנו השתת העולם כנ"ל. וזאת הקדשה ממשיכין לכל ארץ – ישראל, כי זה עקר קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. ועל – ידי המזוזה שקובעין בפתח הבית ממשיכין קדשה זאת לכל בתי בני ישראל, כי בשתי פרשיות של המזוזה מבאר עקר האמונה כנ"ל. ושם כלול כל העשרת הדברות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שכל העשרת הדברות כלולים בפרשת שמע, שעל – ידי זה נתברר המדמה וזוכין לאמונה, שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל והבית – המקדש שזה עקר תקון הבית וקיומו כנ"ל:

(טז) ועל – בן קובעין המזוזה בפתח הבית, כי האמונה שהוא על – ידי ברור המדמה היא הפתח והשער שעל ידה נכנסין לדעת ולהכיר אותו יתברך בבחינת וארשתיה לי באמונה וידעת את ה'. כי אי אפשר לכנס אל הדעת דקדשה כי אם על – ידי אמונה כידוע, ועל – בן האמונה הוא בחינת הפתח והשער שעל ידה נכנסין לדעת אותו יתברך ולהתקרב אליו ולהכליל בו יתברך, בבחינת זה השער לה' צדיקים וכו', בחינת פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמצים, כי האמונה הוא על – ידי ברור המדמה והמדמה הוא הפתח והשער של השכל, כמו שאנו רואים גם בחכמות חיצוניות של המחקרים שמתחילין כל חקירות חכמתם על – ידי דמיונות של המדמה שמדמין ומקישין דבר לדבר עד שבאים אל חכמתם כידוע למי שבקי בהם קצת, שכל חכמתם

על – ידי הקשים ודמיונות, ומחמת שהמדמה שלהם אינו מברר על – פן הם נבוכים בכל החכמות, כי רב החכמות אינם ברורים אצלם, כידוע, ובפרט בהשגות אלקות שבוה אין יודעים כלום. ועל – פן רפם נתעו ונבוכו מאד על – ידי בלבול המדמה עד שבאו לכמה כפירות וטעותים ואמונות כזביות כל אחד לפי טעותו, והכל על – ידי בלבול המדמה שמשם התחלת חכמתם, כי המדמה אינו מברר אצלם מחמת שלא זכו לקבלת התורה ולקבל בחינת רוח נבואה מצדיקי אמת, על – פן לא פסקה זהמתן זהמת הנחש שהוא בלבול המדמה וכמו שמבאר בהתורה הנ"ל. וכן להפך בקדשה עם קדוש ישראל שזכו לקבלת התורה ולהתקרב לצדיקי אמת שיש להם בחינת רוח הקדש בכל דור שעל – ידי זה מתברר המדמה, שעל – ידי זה זוכין לאמונה, על – ידי זה זוכין לחכמות אמתיות של התורה הקדושה על – ידי המדמה דקדשה, על – ידי שמדמין מלתא למלתא שנמשך מבחינת שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, שהם מקל וחמר מגזרה שוה ובנין אב, שהם הקשים דקדשה של דרכי התורה הקדושה, שעל – ידי זה נמשכין כל חדושי התורה והשגות אלקות של חכמי התורה האמתיים:

נמצא, שהמדמה הוא בחינת פתח ושער של השכל, ועל – פן זוכין על – ידי ברור המדמה לאמונה דקדשה שהוא עקר השער והפתח דקדשה כנ"ל, על – פן שם בפתח הבית קובעין את המזוזה, שהיא שתי פרשיות התורה שכלול בהם כל העשרת הדברות וכל קבלת על מלכות שמים ועל מצות שכל זה הוא בחינת רוח נבואה בחינת אמונה כנ"ל. ועל – ידי זה מקדשין את פתח הבית שיהיה בבחינת פתח ושער השכל והחכמה דקדשה שהוא עקר קדשת הבית, בחינת בחכמה יבנה בית, הינו שימשך קדשת ברור המדמה, שהוא בחינת האמונה הקדושה, שהוא בחינת קדשת הפתח והשער של החכמה שהוא בחינת בית כנ"ל. שזו בחינת קדשת ארץ – ישראל, קדשת הבית – המקדש שממשיכין לתוך הבית כנ"ל:

(יז) ועל – פן מסימין פרשת המזוזה בקדשת ארץ – ישראל, כמו שכתוב, למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה וכו'. כי עקר המזוזה להמשיך קדשת ארץ – ישראל שהוא קדשת הבית – המקדש לתוך הבית כנ"ל. וזהו, למען ירבו ימיכם וכו', כי זה עקר החיות ואריכות ימים, כי עקר החיות של האדם היא שבכל יום מימי חייו תתחזק אמונתו יותר ויותר, הינו אמונת חידוש העולם שהוא עקר האמונה עד שיתחדש מחו ודעתו בכל יום בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך, כי רק זה נקרא חיים בבחינת וצדיק באמונתו יחיה, וכתוב, החכמה תחיה. כי אמונה וחכמה דקדשה הם אחד, כי על – ידי האמונה זוכין לחכמה דקדשה וכל מה שמשיגין יותר חכמה מתחזקין יותר באמונה, כי זה עקר החכמה דקדשה שיבין ויתחכם שאינו יודע כלל, רק יבין מרחוק כמה וכמה צריך להאמין בהאמת בה' יתברך ובצדיקי אמת, בבחינת מרחוק ה' נראה לי וכו', ובבחינת אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבונו זכרוננו לברכה שעקר החכמה

שִׁישְׁכִיל שְׂרָחוֹק מִמָּנֹה הַחֲכָמָה וְכו' וְכַמְבָּאָר כָּל זֶה בְּמָקוֹם אַחֵר. רַק צְרִיכִין לַחֲזוֹר זֹאת פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר בְּכָל יוֹם, כִּי צְרִיכִין לַחֲדָשׁ אֲמוּנָתוֹ בְּכָל יוֹם שֶׁזֶה עֶקֶר הַתְּחִלָּה הַמִּחִין בְּכָל יוֹם שֶׁזֶה עֶקֶר הַחַיּוּת כִּנ"ל. וְזֶהוּ בַּחֲנִינָת שְׁתֵּי פְעָמִים שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע שְׁאוּמְרִים בְּכָל יוֹם עֶרֶב וּבֹקֶר, שֶׁהֵם עֶקֶר הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁמְסִימִין לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמִי וְכו', כִּי זֶה עֶקֶר הַחַיּוּת כִּנ"ל. וְזֶה צְרִיכִין לִקְבֹּעַ אֶצֶל פֶּתַח הַבַּיִת שְׁדָרִין בוֹ, כִּי בַּהֲבִית עֶקֶר חַיּוּת הָאָדָם בְּנִרְאָה בַּחוּשׁ בְּדִי לְהַמְשִׁיךְ אֶל הַבַּיִת קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל קְדֻשַׁת הַבַּיִת – הַמְּקֻדָּשׁ שֶׁהוּא בֵּית חַיִּינוּ שֶׁמִּשְׁמֵם עֶקֶר הַחַיּוּת כִּנ"ל, בַּחֲנִינָת לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמִי בְּנִיכֶם עַל הָאֲדָמָה וְכו' וְכַנ"ל. וְזֶה שְׁאֵמֵר, אִיכָּא סְבִי בְּבָבֶל תָּמָה לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה כְּתִיב כִּינן דִּקְחוּ דְּמִשְׁכָּמִי וּמַעֲרַבִי בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ אָמַר וְכו'. הֵינּוּ שְׁתֵּמָה אֵין מְקַבְּלִין חַיּוּת בַּחוּץ – לְאֶרֶץ הָלֹא אֵין שׁוּם חַיּוּת כִּי אִם בְּאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְכַנ"ל. רַק עַל – יְדֵי שְׂרָאָה שֶׁמִּשְׁכִּימִין וּמַעֲרִיבִין בְּבֵיתִי בְּנִסִּיּוֹת וּבְבֵיתִי מִדְרָשׁוֹת, אָמַר הֵינּוּ דְּאֵהֲנִי לְהוֹ. כִּי עַל – יְדֵי תוֹרָה וּתְפִלָּה וְעֶקֶר הוּא קְרִיאַת שְׁמַע שְׁאֵנוּ מִשְׁכִּימִין וּמַעֲרִיבִין בְּבֵיתִי בְּנִסִּיּוֹת וּבְבֵיתִי מִדְרָשׁוֹת עַל – יְדֵי זֶה מִמְּשִׁיכִין קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל גַּם בַּחוּץ – לְאֶרֶץ, וְזֶה עֶקֶר חַיּוּתֵינוּ בְּגָלוֹת הַמֶּר הַזֶּה שְׁאֵנוּ בַּחוּץ מִבֵּית חַיִּינוּ, וְכַמּוֹ שְׁכָתוֹב, כִּי הִרְחַקְתִּים בְּגוֹיִם וְכִי הִפְּצוּתִים בְּאֶרְצוֹת בְּאֶרְצוֹת וְאֵהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מַעֲט. אֵלּוּ בֵּיתִי בְּנִסִּיּוֹת וּבֵיתִי מִדְרָשׁוֹת כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, הִפְּצוּתִים בְּגוֹיִם וְכִי זֵרִיתִים בְּאֶרְצוֹת וְאֵהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מַעֲט אֵלּוּ בֵּיתִי וּמִשְׁם צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת הָאֲמוּנָה שֶׁהוּא עֶקֶר הַחַיּוּת לְכָל בֵּיתִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי קְבִיעוֹת הַמְּזוּזָה בְּפֶתַח הַבַּיִת וְכַנ"ל:

יח) וְזֶה בַּחֲנִינָת מַה שְׁכָתוֹב בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ, אֵין הִפְּתַח חֵיב בְּמְזוּזָה עַד שִׁיְהִיָּה לוֹ שְׁתֵּי מְזוּזוֹת וּמִשְׁקוּף, יֵשׁ לְרַמֵּז שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינָת הַשְּׁלֵשָׁה דְּבָרִים שְׁשָׁרְשָׁם בְּכָבוֹד שֶׁמִּשְׁמֵם הַמְּשַׁכֵּת הַנְּבוּאָה, שֶׁהֵם חֶכֶם גְּבוּר וְעִשִּׁיר, כִּי אֵין הַנְּבוּאָה שׁוֹרָה אֵלָּא עַל חֶכֶם גְּבוּר וְעִשִּׁיר, כְּמַבָּאָר בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וְאֵלּוּ הַשְּׁלֵשׁ בַּחֲנִינּוֹת שְׁרָשָׁם בְּכָבוֹד, כְּמוֹ שְׁמַבָּאָר שָׁם. וַיְמִי שְׁזוּכָה לְכָבוֹד דִּקְדֻשָּׁה עַל – יְדֵי הַבַּחֲנִינּוֹת הַמְּבָאָרִים שָׁם זוּכָה עַל – יְדֵי חֲכָמָה גְּבוּרָה וְעִשִּׁירוֹת לְרוּחַ נְבוּאָה אֲמִתִּיית דִּקְדֻשָּׁה. אֲבָל מִי שְׁפּוּגִם בְּהַכְּבוֹד וְאֵינוֹ מִשְׁתַּדֵּל בְּכָל תְּנוּעוֹתָיו וּמַעֲשָׂיו וְהַנְּהֻגוֹתָיו בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ רַק הוּא חָפֵץ בְּכָבוֹד עֲצֻמוֹ, אֲזִי הוּא פּוֹגֵם בְּחֲכָמָה גְּבוּרָה וְעִשִּׁירוֹת שֶׁהֵם הַשְּׁלֵשָׁה דְּבָרִים שְׁדָרֵךְ הָאָדָם לְהִתְכַּבֵּד וּלְהִתְגַּדֵּל בָּהֶם, (כְּמוֹבָא בְּדִבְרֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה), כְּמוֹ שְׁכָתוֹב, אֵל יִתְהַלֵּל חֶכֶם בְּחֲכָמָתוֹ גְּבוּר וְכו'. עִשִּׁיר וְכו' וּמִשְׁם נִמְשָׁכִין הַנְּבִיאִי שֶׁקֶר שֶׁהֵם הַמְּנַהִיגִים שֶׁל שֶׁקֶר, כִּי כְּמוֹ שֶׁעַל – יְדֵי הַכְּבוֹד דִּקְדֻשָּׁה, דִּהֵינוּ שְׁבוּרָחִין מִכְּבוֹד עֲצֻמוֹ בְּתַכְלִית וּמִשְׁתַּדֵּלִים בְּאַמֶּת רַק לְהִרְבוֹת בְּכָבוֹד הַמָּקוֹם יִתְבָּרַךְ עַל – יְדֵי זֶה זוּכִין לְחֲכָמָה גְּבוּרָה וְעִשִּׁירוֹת דִּקְדֻשָּׁה, דִּהֵינוּ שְׁאֵין מִשְׁתַּמְשִׁין עִם הַחֲכָמָה וְהַגְּבוּרָה וְהַעֲשִׁירוֹת בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד עֲצֻמוֹ כָּלָל רַק בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ. וְאֲזִי זוּכִין עַל – יְדֵי זֶה לְבַחֲנִינָת רוּחַ נְבוּאָה שֶׁעַל – יְדֵי זֶה מִתְבָּרַר הַמִּדְּמָה, שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נִמְשַׁכֵּת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁזֶה עֶקֶר מַעֲלַת הַתְּקָרְבוֹת לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים כִּנ"ל. כְּמוֹ כֵּן לְהַפְּךְ כָּל אֶחָד כְּפִי מַה

שְׁפוּגִים בְּזֶה שְׁפוּגִים בְּהַכְבוֹד וַיֵּשׁ לוֹ פְּנִיּוֹת בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד עֲצָמוֹ וּמִקְבֵּל חֲכָמָה גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד עֲצָמוֹ, עַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ עָלָיו רוּחַ שְׁקֵר שֶׁל בְּחִינַת נְבִיאֵי הַשְּׁקֵר שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הָרוּחַ שְׁקֵר שֶׁל הַמְּנַהֲיָגִים שֶׁל שְׁקֵר שֶׁעַל יָדָם נִתְּבַלְּבַל הַמִּדְּמָה וּבָאִים לְאַמוּנוֹת כִּזְבִּיּוֹת וְהַפֵּל נִמְשָׁךְ מִחֲמַת שֶׁהֵם רוֹדְפִים אַחֵר הַכְּבוֹד וְרוֹצִים לְהַרְבוֹת כְּבוֹדָם בְּעֲשִׁירוֹת וּבְגְבוּרָה שִׁיתְּגַבְּרוּ עַל כָּל מִי שֶׁאִינוֹ חָפֵץ לְהַכְנִיעַ תַּחַת מַמְשַׁלָּתָם וְכֵן בְּחֲכָמָה שִׁיתְּקַבְּלוּ לְחֲכָמִים גְּדוֹלִים וְעַל – יְדֵי זֶה הֵם בְּהַפֵּךְ מִבְּחִינַת מְנַהֲיָגִי אֱמֶת שֶׁיֵּשׁ לָהֶם בְּחִינַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְעַל – כֵּן עַל יָדָם מִתְּבַלְּבַל הַמִּדְּמָה וְנִפְגָּם הָאֱמוּנָה וְכֵן"ל. וְזֶה מֶרְמְזוֹ בַּהֲדִין הַנ"ל שֶׁעֵקֶר קְבִיעוֹת הַמְּזוּזָה בְּשִׁישׁ לְהַפְתֵּחַ שְׁתֵּי מְזוּזוֹת וּמִשְׁקוֹף. כִּי שְׁתֵּי מְזוּזוֹת וּמִשְׁקוֹף שֶׁעַל יָדָם עֵקֶר תִּקּוֹן פֶּתַח הַבַּיִת הֵם בְּחִינַת שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הַנ"ל שֶׁעַל יָדָם עֵקֶר תִּקּוֹן וּגְבוּרָה הַמִּדְּמָה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַפְּתַח כֵּן"ל, שֶׁהֵם בְּחִינַת חֲכָמָה, גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת. וְעֵקֶר הוּא הַחֲכָמָה שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִן הַפֵּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמִּשְׁקוֹף הַמְּנַח וּשְׁוֹקֵף עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת, שֶׁהֵם בְּבְחִינַת שְׁנֵי עַמּוּדִים, בְּחִינַת תּוֹמְכֵי אוֹרֵיתָא שֶׁהֵם תּוֹמְכִים וְאוֹחֲזִים אֶת הַמִּשְׁקוֹף עֲלֵיהֶם, שֶׁהוּא הַחֲכָמָה שְׁנוֹשְׂאִים וְטוֹעֲנִים אוֹתָהּ עֲלֵיהֶם כִּי עֵקֶר הִיא הַחֲכָמָה הָאֱמֶתִית, דִּהְיָנוּ לִידַע אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כַּמְבָּאָר שֶׁם בְּזֶה הַפְּסוּק בְּעֲצָמוֹ, כִּמוֹ שְׁכָתוֹב, אֵל יִתְהַלֵּל חָכְם בְּחֲכָמָתוֹ גְּבוּר בְּגְבוּרָתוֹ עָשִׂיר בְּעֲשָׂרוֹ כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁכֶל וַיֵּדַע אוֹתִי: נִמְצָא, שֶׁהַתְּחִיל בְּשִׁלֵּשׁ, שֶׁהֵם, חָכְם, גְּבוּר וְעָשִׂיר וְסִיִּם בָּחַד, שֶׁהוּא מַעַלַת הַחֲכָמָה וְהַשֶּׁכֶל שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶל וַיֵּדַע אוֹתִי. כִּי גְבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת אֵין בָּהֶם שׁוֹם מַעַלָּה רַק מֵה שֶׁהֵם תּוֹמְכִים וְאוֹחֲזִים אֶת הַחֲכָמָה, כִּי עֵקֶר הַמַּעַלָּה וְהַתְּכַלִּית הוּא הַחֲכָמָה הָאֱמֶתִית לְשִׁמוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶל וַיֵּדַע אוֹתִי וְאִזּוּ יֵשׁ מַעַלָּה גַם לְהַגְבוּרָה וְהָעֲשִׁירוֹת כְּשִׁמְתִּנְהֲגִים עִמָּהֶם לְשֵׁם שָׁמַיִם רַק בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד ה' יִתְבָּרַךְ וְלֹא בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד עֲצָמוֹ כָּלֵל וְכָל מַעַלָּתָם הוּא שֶׁהֵם אוֹחֲזִים וְתּוֹמְכִים אֶת הַחֲכָמָה הָאֱמֶתִית שֶׁעַל – יְדֵי הַגְּבוּרָה הֵם מִתְּגַבְּרִים עַל הַחוּלְקִים וְהַמּוֹנְעִים וְעַל – יְדֵי הָעֲשִׁירוֹת לָבֶם פָּנוּי לַעֲסֹק בְּחֲכָמָה הָאֱמֶתִית. וְעַל – כֵּן הַגְּבוּרָה וְהָעֲשִׁירוֹת בְּבְחִינַת שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת שְׁנוֹשְׂאִים וְטוֹעֲנִים עֲלֵיהֶם אֶת הַמִּשְׁקוֹף שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֲכָמָה שֶׁנִּקְרָאת מִשְׁקוֹף לְשׁוֹן הַשְּׁקָפָה וְהַבָּטָה, כִּי עַל – יְדֵי הַחֲכָמָה אֱמֶתִית מְבִיטִין לְמִרְחוֹק, כִּי הַחֲכָמָה בְּחִינַת רֵאִיָּה וְהַבָּטָה, כִּמוֹ שְׁכָתוֹב, וְתִפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם, עַל שֵׁם הַחֲכָמָה נֶאֱמַר. וְעַל – כֵּן בְּשִׁישׁ לְהַבִּית שְׁתֵּי מְזוּזוֹת וּמִשְׁקוֹף שֶׁמֶרְמְזוֹ עַל חֲכָמָה וּגְבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת אִזּוּ צְרִיכִין תִּקּוֹן הַמְּזוּזָה שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת אֱמוּנָה שֶׁמִּתְבָּרַר עַל – יְדֵי תִקּוֹן שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת אֱלֹהִים, שֶׁהֵם, חֲכָמָה, גְּבוּרָה וְעֲשִׁירוֹת דִּקְדָּשָׁה שֶׁמִּשְׁשׁ הַמִּשְׁכַּת הָרוּחַ נְבוּאָה כְּשִׁמְקַבְּלִים אוֹתָם בְּקִדְשָׁה כְּרֵאוּי, כִּי הַמְּזוּזָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ נְבוּאָה, בְּחִינַת אֱמוּנָה כֵּן"ל שֶׁנִּמְשָׁךְ מִכָּל הַתְּקוּנִים הַמְּבָאָרִים בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל הוּא מִתְקַנֶּת שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְהַמִּשְׁקוֹף וְהַפְּתַח הַנֶּעֱשֶׂה עַל יָדָם שֶׁהֵם הַחֲכָמָה וְהַגְּבוּרָה וְהָעֲשִׁירוֹת שֶׁעַל יָדָם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת נְבוּאָה וְנִתְבָּרַר הַמִּדְּמָה שֶׁהוּא תִקּוֹן הַפְּתַח שֶׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר הָאֱמוּנָה

הכל נתתקן על – ידי שתי פרשיות שבמזוזה שהם פרשיות התורה שכל התורה כלולה בה שהוא עקר בחינת רוח נבואה של משה רבנו שנמשך מכל התקונים הנ"ל, על – פן על ידי נתתקן הפתח עם כל הנ"ל ועל – ידי זה נשלם האמונה וזוכין להמשיך בחינת קדשת ארץ – ישראל לתוך הבית וכו' כנ"ל:

יט) וזה בחינת מה שנצטוו במצרים ונתנו מן הדם על שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים וכו'. כי מצרים מלאה גלולים ועבודה זרה שנמשך מזהמת הנחש שהוא בלבול המדמה, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל ובשעת יציאת מצרים שהיו צריכים לצאת מזהמא זאת ולזכות לקבלת התורה שהוא רוח נבואה שעל – ידי זה פסקה זהמתו, שהוא בלבול המדמה, כמו שמבאר שם, על – פן חמל עליהם ה' יתברך ונתן עליהם מצות דם מילה ודם פסח כדי שיהיה להם פח על – ידי זה באותה שעה לצאת ממצרים לברח מתקף זהמתו שהוא בלבול המדמה, כי עקר אחיזת המדמה היא בהדמים ששם חיות הגוף שמקבל על – ידי נפש החיוני שהוא הנפש הבהמיות שבאדם, שהוא בחינת המדמה כידוע ומובן כל זה בספרים. ועל – פן על – ידי דם פסח ודם מילה בררו הדמים שהוא בחינת ברור המדמה, כי כל הקרבנות שבאים מבהמות הם בשביל ברור המדמה שהוא בחינת בהמיות שממש באים כל החטאים, חס ושלום, ועל – פן מביאין בהמה לקרבן ושוחטין אותה ומכניעין המדמה וזורקין הדם על גבי המזבח, כי עקר אחיזת המדמה היא בהדמים, כי המזבח שעמד בבית – המקדש שם ברור המדמה, כי כל הרוח נבואה רוח הקדש מקבלין מבית – המקדש וכו' וזה יתברך חמל עליהם שיביאו הקרבן פסח במצרים שיהיה נעשה תקון הקרבן גם שם במצרים כדי להכניע זהמת מצרים שהוא בלבול המדמה על – ידי זריקת דם הפסח, על – פן צוה עליהם לתן מהדם על המשקוף ושתי המזוזות של הבית של ישראל שהם בחינת שלשה דברים הנ"ל, שהם חכמה וכו' שממש כל תקון המדמה על – ידי רוח נבואה שנמשך משם כנ"ל. כי דם קרבן פסח שנמשך מתקון כל הבהמות הנ"ל, כי עקר יציאת מצרים נמשך מבחינת והשלך לפני פרעה יהי לתנין שהוא תפלה בבחינת דין שממש נמשכין התקונים הנ"ל עד שנתברר המדמה ונכנע זהמת מצרים וכו'. וכמו שמבאר שם וממש נמשך בחינת שחיטת הפסח. (וכמבאר במקום אחר שתקון השחיטה, בפרט שחיטת הקרבנות הוא על – ידי פח המטה עז, שהוא התפלה בבחינת דין, שהוא בחינת החליף וכו', עין בהלכות שחיטה) על – פן על – ידי דם פסח שנתנו על המשקוף ועל שתי המזוזות תקנו הפתח והכניעו זהמת הנחש שהוא בלבול המדמה שעל – ידי זה עקר יציאת מצרים וכו' כנ"ל:

כ) וזה בחינת מה שכתוב במדרש פרשת חיי שרה שזכר עשר פעמים בני חת בפרשה זאת בענין קניית המערת המכפלה. ללמדך, שכל המברר מקחו של צדיק באלו קים כל העשרת הדברות, כי מערת המכפלה היא הנחלה הראשונה שקנה אברהם אבינו בארץ – ישראל, כי כל

יגיעת אברהם אבינו ה'יה' כדי לזכות לאחוזת ארץ – ישראל, כי הוא הראשון שגלה קדשת ארץ – ישראל, כמו שאיתא בזהר, תקל בתקלא עד דאתגליא לה, כמובא בדבריו זכרוננו לברכה. אבל מחמת חטא אדם הראשון אף – על – פי שהבטיחו ה' יתברך לתן לזרעו את הארץ עדין לא זכה בה בעצמו והצרך לקנות מערת המכפלה לקבורת שרה וכו' וזה היה גם כן בנס נפלא מה' יתברך שהוציא מקום קדוש כזה מהסטרא אחרא, מעפרון כמובא, כי עקר תקון הקבורה הוא בארץ – ישראל, כי עקר גזרת המיתה הוא בשביל תקון המדמה שנאחו בו זהמת הנחש שהוא בלבול המדמה שאי אפשר להודפך מזה בשלמות כי אם על – ידי המיתה שנגזרה אז כשנאחו זהמת הנחש על – ידי חטא עץ הדעת טוב ורע. כי על – ידי המיתה והקבורה תתבטל הזהמא ויקום בגוף חדש בתחיה שאז יהיה חידוש העולם שלעתידי ואז תתרבה ותתגדל האמונה בתכלית השלמות בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך, שנאמר העקר על עת התחיה שאז יהיה חידוש העולם. ועל – כן עקר תקון הקבורה הוא בארץ – ישראל, כי כל חידוש העולם אחר התחיה יהיה בבחינת ארץ – ישראל, כמו שמבאר שם, על – כן המתים שבארץ – ישראל חיים תחלה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי עקר ברור ותקון המדמה שנעשה על – ידי המיתה והקבורה הכל הוא על – ידי בחינת ארץ – ישראל שכל קדשתה בחינת תקון המדמה שהוא שלמות האמונה וכנ"ל. ועל – כן השתדל וטרח אברהם מאד לקנות את מערת המכפלה בשביל מקום קבורה לשרה ולכל האבות הכל בשביל ברור המדמה שהוא תקון האמונה שזוכין על – ידי קדשת ארץ – ישראל בחייו ובמותו על – ידי הקבורה וכנ"ל ועקר קדשת ארץ – ישראל הוא על – ידי כח מעשיו על – ידי שיודעין שה' יתברך ברא את העולם בעשרה מאמרות ועל – כן בני חת שזכו לסייע לאברהם שיקנה מקחו אחוזת קרקע בארץ – ישראל, על – כן נזכרו עשרה פעמים כנגד עשרת הדברות שהם בחינת עשרה מאמרות, כי כל קדשת ארץ – ישראל הוא על – ידי העשרה מאמרות על – ידי שמאמינים שה' יתברך ברא את העולם יש מאין בעשרה מאמרות וכנ"ל שזה זוכין רק על – ידי עשרת הדברות שהם בחינת עשר מדרגות של נבואה וכו' וכנ"ל:

ועל – כן למדו רבותינו זכרונם לברכה מזה לכל המקום מקחו של צדיק שהוא כאלו קיים עשרת הדברות, שהם בחינת רוח נבואה כנ"ל שעל – ידי זה נתגלה שה' יתברך ברא את העולם בעשרה מאמרות על – ידי שנתברר המדמה וזוכין לאמונה וכנ"ל, כי הצדיק בשלוקח מקח הוא מברר המדמה שבשביל זה כל המשא ומתן שבעולם בשביל ברור האמונה שהוא על – ידי ברור המדמה, כמו שאמרו, נשאת ונתת באמונה. כי כל שנוי הגוהן שבכל החפצים שבעולם כלם הם בכח המדמה ששם כל הדמיונות ושם כל המשא ומתן שהוא מחמת שזה חפץ בחפץ פלוני וזה חפץ בזה ומחליפין זה עם זה או מוכרין זה לזה והכל הוא בבחינת כח המדמה ששם התשוקה והחמדה לכל החפצים כי השכל רחוק מכל זה. ועל – כן צריכין לשא ולתן באמונה כדי לברר

ולזכר החפצים מזהמת הנחש שהוא בלבול המדמה שנאחו בכל הדברים והצדיק שקונה מקח בודאי קונה אותו בקדשה ובטהרה ומברר המדמה על – ידי זה על – פן המסייע אותו נחשב כאלו קים העשרת הדברות שהם בחינת רוח נבואה שעל – ידי זה עקר ברור המדמה, כי המקח של הצדיק הוא בבחינת ברור המדמה שנמשך מעשרת הדברות כנ"ל שכל זה התחיל מהמקח של אברהם אבינו עליו השלום, שקנה אחזה ראשונה בארץ – ישראל ששם עקר ברור המדמה שעל – ידי זה עקר תקון האמונה וכן"ל, כי אברהם ראש למאמינים והוא העקר שהתחיל לזכר העולם מזהמת הנחש ולברר המדמה ולהמשיך האמונה בעולם:

וזה שנסמך אחר, ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם וכו', פסוק ואברהם זקן בא בימים וכו'. כי עקר הזקנה ואריכות ימים זוכין רק בארץ – ישראל שהוא ארץ החיים, כמו שכתוב, למען ירבו ימיכם וכו' על האדמה וכן"ל. ועל – פן עתה אחר שזכה אברהם לקנות אחוזת נחלה בארץ – ישראל אז דיקא זכה בשלמות לזקנה ואריכות ימים דקדשה בחינת ואברהם זקן בא בימים שנסמך אחר זה, כי עקר הזקנה ואריכות ימים הוא בשזוכין לאמונה וחכמה דקדשה לחדש בכל יום מחו ודעתו בבחינת חדשים לבקרים וכו' שזה זוכין רק בארץ – ישראל כנ"ל. ועל – פן נסמך, ואברהם זקן בא בימים אחר פרשת קנית מערת המכפלה וכן"ל. וזהו שנסמך לזה, וה' ברח את אברהם בכל. כי עקר כל ההשפעות דקדשה הם בארץ – ישראל ששם ברור המדמה שעל – ידי זה יוצאין מזהמת הנחש שמשם כל עכוב השפע חס ושלום, על – ידי שנתקלל אז בעצבון תאכלנה וכו' בועת אפיק תאכל לחם, שמשם נמשך כל יגיעות וטרדות הפרנסה במשא ומתן ול"ט מלאכות שכל היגיעות בשביל ברור המדמה מזהמת הנחש, (כמבאר לעיל מזה בענין המברר מקחו של צדיק כנ"ל). אבל אברהם על – ידי שזכה לקדשת ארץ – ישראל, על – ידי שקנה נחלה בארץ – ישראל כנ"ל, על – ידי זה, ואברהם זקן בא בימים, שהוא על – ידי שלמות האמונה והחכמה דקדשה שזכה על – ידי קדשת ארץ – ישראל שהם עקר החיות, כמו שכתוב, צדיק באמונתו יחיה. וכתוב, החכמה תחיה. על – פן על – ידי זה, וה' ברח את אברהם בכל, שזכה לכל השפעות טובות ועשירות גדול דקדשה, כי זכה לברר הכל מזהמת הנחש שהוא בלבול המדמה על – ידי קדשת ארץ – ישראל וכן"ל:

כא) וזה בחינת בשבתך בביתך ובלכתך בדרך, שנאמר בקריאת שמע שהוא פרשת המזוזה שקובעין בבית, כי זה כלל גדול שעקר תקון האדם וכל העולמות התלויים בו הוא על – ידי בחינת התחדשות וכמו שהזהיר אדונינו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה בקול רם בקול חזק מאד בעת שהוכיח אותנו ועורר והקיץ אותנו בדבריו הנוראים ואמר אז בזה הלשון, אלט טאר מען ניט זיין וכו'. וכנ"פס קצת מזה בסוף הספרי מעשיות, עין שם, כי עקר התשובה בבחינת התחדשות, כמו שכתוב, השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו וכו'. וכתוב, תתחדש כנשר נעורייכי. ועקר הגלות

מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְחֶרֶבֶן הַבַּיִת – הַמִּקְדָּשׁ וְכָל הַצָּרוֹת שְׁסוּבֵלַיִן בְּגָלוֹת הַכָּל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי שְׁנִפְּלוֹ מִבְּחִינַת הַתְּחִידוֹת הַמִּחִין לְבְּחִינַת יִשָּׁן בְּבְּחִינַת וְנוֹשְׁנָתָם בְּאֶרֶץ. 'וְנוֹשְׁנָתָם' דִּיקָא, דְּהֵינּוּ שְׁנוּשָׁנוּ שָׁם בְּאֵלּוֹ קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל יִשָּׁן נוֹשָׁן, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְעַל – יְדֵי זֶה הָיָה כָּל הַחֶרֶבֶן כְּמִבְּאֵר שָׁם בְּפִרְשָׁה וְעַל – בֵּן מִזְהִיר אוֹתָם שָׁם בְּאוֹתָהּ פִּרְשָׁה שִׁיזְכְּרוּ הֵיטֵב אֶת כָּל הַנִּפְּלָאוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת שֶׁעָשָׂה עִמָּהֶם מִיּוֹם מֵתָן תּוֹרָה שְׁלֹא נִשְׁמַע בְּזֹאת מִיּוֹם בְּרִיאַת שָׁמַיִם וָאֶרֶץ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב, כִּי שָׁאֵל נָא לְיָמִים רִאשׁוֹנִים וְכוּ'. הִנֵּהיָה בְּדִבְרֵי הַגָּדוֹל הַזֶּה וְכוּ' וְכוּ' הִשְׁמַע עִם קוֹל אֱלֹקִים מְדַבֵּר וְכוּ'. וּמֵאַחֵר שְׁזָכִיתָם בְּעֶצְמָכֶם לִשְׁמַע קוֹל דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, דְּהֵינּוּ נִבְּוָאָה אֱמֵתִית עַל – יְדֵי זֶה רָאוּי לָכֶם לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וּבִלְבוּלֵי אֱמוּנָה שֶׁהֵם בְּחִינַת הָעֲבוּדָה זָרָה וְהַפְּסִילִים שְׁנִפְּלוּ אֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב שָׁם מִקְדָּם, וְהִשְׁחַתָּם וַעֲשִׂיתָם לָכֶם פָּסֵל וְכוּ'. כִּי עַל – יְדֵי רוּחַ נִבְּוָאָה זֹכִינ׳ לְבַטֵּל כָּל בִּלְבוּלֵי אֱמוּנָה שְׁנִמְשָׁךְ מִבִּלְבוּל הַמִּדְּמָה, כִּי זֹכִינ׳ לְבַרֵּר הַמִּדְּמָה וּלְהַאֲמִין בְּחִדוּשׁ הָעוֹלָם וְזֶה צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ מְחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרִאשִׁית. וְכִמוֹ כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְחַדֵּשׁ מִחוּ בְּכָל יוֹם בְּבְּחִינַת חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֱמוּנָתָךְ. וְזֶה שְׁסִים שָׁם בְּפָסוּק, וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹתָ אֶל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים וְכוּ'. 'וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם' דִּיקָא שְׁצָרִיכִין לְחַדֵּשׁ הַיְדִיעָה בְּכָל יוֹם בְּבְּחִינָה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצּוֹךְ הַיּוֹם הַנֶּאֱמָר בְּקִרְיַת שְׁמַע, שְׁדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרָכָה, בְּכָל יוֹם יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ כְּחֲדָשִׁים. וְכֵן מְסִים שָׁם בְּפִרְשָׁה, וְשִׁמְרַתְּ אֶת חֻקֵּי וְכוּ' אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצּוֹךְ הַיּוֹם וְכוּ' וְלִמְעַן תֵּאָרִיךְ יָמִים עַל הָאֲדָמָה וְכוּ'. כִּי זֶה עֶקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהִנֵּהגְתָה עַל – יְדֵי הַשְּׁגָחָה וְנִפְּלָאוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת חִדּוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד שְׁשֵׁם יְכוּלִין לְזָכוֹת לִדְעַת הַזֶּה מִי שְׁזֹכֶה לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּשִׁלְמוֹת קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שִׁיזְכֶּה לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם מִמֶּשׁ, מִכָּל שָׁכָן בְּשָׁנוּי הַזְּמָנִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם שְׁבָתִים וַיָּמִים טוֹבִים וְרִאשֵׁי חֲדָשִׁים (וְכִמּוֹכֵן כָּל זֶה מְשִׁיחֻתִּיּוֹ הַקְּדוּשׁוֹת) וְזֶה עֶקֶר אֲרִיכוֹת יָמִים בְּחִינַת יִרְאָתָהּ תּוֹסִיף יָמִים, בְּחִינַת זִקֵּן – זֶה קִנְיָה חֲכָמָה, בְּחִינַת לִמְעַן יִרְבּוּ יָמֶיכֶם וַיָּמִי בְּנִיכֶם עַל הָאֲדָמָה וְכוּ'. וְכִמוֹ שְׁכָתוֹב בְּפָסוּק הַנִּלְ, וְלִמְעַן תֵּאָרִיךְ יָמִים עַל הָאֲדָמָה וְכוּ'. כִּי הָעֶקֶר הוּא הָאֱמוּנָה וְעֶקֶר הָאֱמוּנָה הִיא לְהַאֲמִין בְּחִדּוּשׁ הָעוֹלָם כְּנִ"ל. וְזֹאת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם מְחַדֵּשׁ. כְּפִי אוֹתוֹ יוֹם כְּפִי הַשְּׁנוּיִים שֶׁבְּאוֹתוֹ הַיּוֹם בְּכָלֵל וּבְפֶרֶט, כִּי אֵין יוֹם דּוּמָה לְחִבְרוֹ, כְּמִבְּאֵר בְּכַתְּבֵי הָאֶרֶץ י"ל וּמִבְּאֵר בְּדִבְרֵינוּ כְּמָה פְּעָמִים. וְכְּפִי מֶה שְׁחֻזְקִים בְּאֱמוּנַת חִדּוּשׁ הָעוֹלָם, כְּמוֹ כֵּן זֹכִים לְחִדּוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד, כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ. וּבְאֵמַת הַכָּל אַחֵד, כִּי מִי שְׁזֹכֶה לְאֱמוּנָה שְׁלָמָה עַל – יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקֵי אֱמֶת הוּא מְמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת בְּחִינַת חִדּוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁל לְעֵתִיד, כִּי זֶה כָּל הָאָדָם שֶׁנִּבְרָא רַק בְּשִׁבְלִיל זֶה, כִּי לֹא בָּא לְזֶה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר כִּי אִם לְעַבֵּד אֶת ה' וּלְהַפִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וְכְּפִי מֶה שִׁיזְכֶּה עַל – יְדֵי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים בֵּן יִזְכֶּה לְטוֹב

אֲמַתִּי וְנִצְחִי בָּעֵת שִׁיְהִיָּה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד שָׂאז יִהְיֶה עֶקֶר קְבוּל שְׂכַר עוֹלָם הַבָּא שְׂכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ חֵלֶק שָׁם, כִּי כָל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא:

נִמְצָא, שֶׁעֲבוּדַת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּכָל יוֹם שֶׁהוּא בְּשִׁבִּיל הַתְּכָלִית הַנִּצְחִי הוּא שִׁמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עַל – יְדֵי עֲבוּדָה זֹאת קִדְשַׁת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד. וְכָל הַשְּׁנוּיִים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם בְּכָל יוֹם וְכָל הַגְּלָגוּלִים וְהַסְּבוֹת נִפְלְאוֹת שֶׁמִּסְבֵּב בְּרַחֲמָיו בְּתַחֲבוּלוֹתָיו הַנוֹרָאוֹת לְרַמֵּז לָנוּ רְמִזִּים בְּכָל יוֹם לְקַרְבָּנוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, (כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה וַיְהִי מִקֵּץ זִכְרוֹן, עֵין שָׁם) הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לִכְל כְּדֵי שִׁיתֵּתֶקֶן הָאָדָם וְכָל חֻלְקֵי הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בּוֹ שִׁיּוּכְלוּ לְהַתְּחַדֵּשׁ לְעֲתִיד שִׁיְהִיָּה לוֹ חֵלֶק טוֹב בְּחֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַבָּא. וְעַל – כֵּן בְּכָל יוֹם וְיוֹם נִמְשָׁךְ הַתְּחַדְּשוֹת נִפְלָא לְגַמְרִי. וְצָרִיךְ הָאָדָם לְשׁוּם לֵב לָזֶה בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה וַיְהִי מִקֵּץ עַל פְּסוּק גְּדִלְתָּ מֵאֵד וְכו'. וְאֶפְלוּ מִי שֶׁאֵין לוֹ דַּעַת לְהַבִּין זֹאת כְּרָאוּי צָרִיךְ לְהֶאֱמִין בְּזֶה עַל כָּל פָּנִים שֶׁבְּכָל יוֹם נִמְשָׁךְ חֲדָשׁוֹת לְגַמְרִי כְּמוֹ שֶׁאֲנוּ אוֹמְרִים, בְּכָל יוֹם עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת וְכו'. וְזֶה בַּחֲנִינַת חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֲמוֹנָתָךְ שֶׁצָּרִיכִין שִׁיְהִיָּה לוֹ אֲמוּנָה רַבָּה לְהֶאֱמִין בְּזֶה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְחַדֵּשׁ עוֹלָמוֹ בְּכָל בֶּקֶר, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינַת חֲדָשִׁים לְבָקָרִים (וְהֵבֵן הֵיטֵב). וּבַחֲנִינַת זֹאת, דִּהְיִנּוּ בַּחֲנִינַת הַתְּחַדְּשׁוֹת, דִּהְיִנּוּ הַתְּחַדְּשׁוֹת הַמִּחִין וְהָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה נִמְשָׁךְ בְּכָל יוֹם בְּבַחֲנִינַת חֲדָשִׁים לְבָקָרִים. וּבְכָל שְׁנוֹי הַזְּמָנִים שֶׁהֵם רָאשֵׁי חֲדָשִׁים וַיָּמִים טוֹבִים יוֹם טוֹב שֶׁבָּהֶם נִמְשָׁךְ הַתְּחַדְּשׁוֹת הַמִּחִין יוֹתֵר וְהַעֲקָר בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שָׂאז יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כִּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא הָעוֹלָם וְאִז עֶקֶר בַּחֲנִינַת הַתְּחַדְּשׁוֹת עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה כֹּנ"ל. וְעַל – כֵּן אִז הוּא בַּחֲנִינַת שָׁנָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה וְכו"ל. וְעַל – כֵּן אִז הָעֶקֶר שֶׁצָּרִיכִין כָּל אֶחָד לְהִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בַּחֲנִינַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד וְעַל – כֵּן מְזַכֵּרִין חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד בְּשִׁמְיָנוּ עֲצָרָת, שֶׁזֶהוּ כָּל בְּרַכַּת זִכְרוֹנוֹת שֶׁמִּזְכִּירִין שָׁם יוֹם הַדִּין הַגָּדוֹל שְׁלֵעֲתִיד שָׂאז יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, צוּפָה וּמִבִּיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת וְכו'. שָׂאז יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד. וְעַל – כֵּן צָרִיכִין לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקֵי אֱמֶת עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְקַבֵּל מֵהֶם קִדְשָׁה מִבַּחֲנִינַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁלָּהֶם כְּדֵי לְזַכּוֹת בְּשִׁלְמוֹת לְאֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם כְּדֵי שִׁיִּזְכֶּה לְהִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בַּחֲנִינַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד בְּכָל יוֹם וְכו"ל, דִּהְיִנּוּ שִׁיתְּחִיל בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ וְלֹא יִפִּיל אוֹתוֹ שׁוּם דָּבָר שֶׁזֶה עֶקֶר הַתְּשׁוּבָה כֹּנ"ל, כִּי צָרִיכִין לִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁבְּכָל יוֹם נַעֲשֶׂה חֲדָשׁוֹת לְגַמְרִי וְכו"ל. וּבְשִׁבִּיל זֶה עוֹסְקִין אִז לְגַמֵּר הַתּוֹרָה וּלְחַזֵּר וּלְהַתְּחִילָה וְכו"ל. וְעַל – כֵּן אִז מִמְּשִׁיכִין עַל עֲצָמוֹ מִחֲדָשׁ קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בְּבַחֲנִינַת תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּה מִרְאשִׁית הַשָּׁנָה וְכו'.

כֵּד) וְזֶהוּ בַּחֲנִינַת כָּלֵל גְּלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְגַּרְשְׁנוּ מֵאֶרְצָנוּ וּמִבֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ בֵּית חַיִּינוּ לְחוּץ – לְאֶרֶץ שְׁנִחֲשָׁב שֶׁאֲנוּ שׁוֹכְבִּים בְּחוּץ מִמֶּשׁ. בְּבַחֲנִינַת תְּשׁוּבָתָנוּ אֲבָנֵי קִדְשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, וְכִמְעַט אֲבָדָה תְּקוּנָתָנוּ חֵס וְשָׁלוֹם, לוֹלֵא ה' עֲזָרְתָה לָנוּ שֶׁשׁוּלַח לָנוּ בְּכָל פַּעַם צַדִּיקֵי אֱמֶת, שֶׁהֵם בַּחֲנִינַת רֹאשׁ בֵּית שְׁמִלְמָדִים אוֹתָנוּ גַם בְּחוּץ, דִּהְיִנּוּ בְּבַחֲנִינַת חוּץ – לְאֶרֶץ, שֶׁגַם שָׁם נִמְשָׁךְ עֲלֵינוּ

קדשת ארץ – ישראל, קדשת הבית – המקדש בבחינת ואהי להם למקדש מעט. והעקר על – ידי האמונה הקדושה שממשיכין עלינו על – ידי רוח קדש ועל – ידי זה הם מכניסין אותנו בכל פעם מחוץ לפנים. לבחינת בית שהוא קדשת הבית – המקדש, קדשת התורה שמתחלת בבי"ת בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ שהוא אמונת חידוש העולם, שזה עקר קדשת הבית שעל – ידי זה נכנסין מחוץ לפנים. ומי שיתחזק בזה יזכה שיתהפך כל הגלות לטובה, כי על – ידי זה נזכה לבנין הבית לעתיד בהתחדשות נפלא, כי אז יהיה עקר ההתחדשות לטובה בשלמות נפלא, כמו שכתוב, הנני עשה חדשה עתה תצמח, וכן הרבה. וכל זה הוא בכלליות ישראל וכן הוא בפרטיות בכל אדם ובכל זמן שכל העליות וירידות ובשעת הירידה הוא בבחינת ונפיק, בחינת ובלכתך בדרך שיוצא לחוץ מבית שהוא גבול הקדשה וכשהוא מתחזק אז על – ידי תקה אמונתו שאין שום יאוש בעולם ומאמין שה' יתברך עושה נפלאות חדשות בכל יום והכל יתהפך לטובה בכח הצדיקי אמת שזכו להתחדשות נפלא בכל עת אזי זוכה שהירידה היא תכלית העליה, כי על – ידי הירידה בחינת ונפיק, על – ידי זה דיקא יתחדש מחו ודעתו ויחזור ויכנס לביתו מחדש. ועל – פן בכל פעם שחוזרין ונכנסין מחוץ לבית צריכין להניח ידו על המזוזה ולהמשיך על עצמו קדשת המזוזה שהיא קדשת הבית מחדש. כמו שבכל שנה יוצאין מבית לספה כדי לחדש קדשת ביתו כנ"ל. ומשם ממשיכין הקדשה לחדש מחו שהוא קדשת ביתו בכל צאתו ובואו, שזהו בחינת בשבתך בביתך ולכתך בדרך שהזהיר אותנו לדבר בתורתו ואמונתו, כמו שכתוב, ודברת בם בשבתך וכו', הינו כנ"ל:

כה) וזהו בחינת מה שלפעמים נתגרש אחד מביתו לאיזה זמן ואחר כך חוזר לביתו והכל לטובה וכנ"ל:

כו) וזהו בחינת מזמור שיר חנכת הבית שאומרים בכל יום, כי בחינת חנכת הבית, שהוא בחינת חנכת הבית – המקדש, שהוא בחינת התחדשות המחין צריכין להמשיך בכל יום מחדש. ועל – פן מזכירין שם ביותר מענין ההתחזקות שמשבחין לה' יתברך שהיה בעזרו להתחזק ולכלי לפל בשום אופן כמו שכל המזמור מדבר מזה, כמו שכתוב, ארוממך ה' כי דליתני ולא שמחת איבי לי וכו' ה' העלית מן שאול נפשי חיתני מירדי בור וכו'. עד שמסיים, הפכת מספדי למחול לי וכו'. כי הכל מתהפך לטובה כנ"ל. וזה שסיים, למען יזמרך כבוד ולא ידם וכו'. כי עקר ברור האמונה הוא על – ידי תקון הכבוד שמשם נמשך הרוח נבואה וכו' כנ"ל. וזהו, למען יזמרך, 'יזמרך' דיקא בחינת זמר ושיר שהוא נגון המזכר שם שיתער לעתיד בעת חידוש העולם, עין שם. שזה עקר התקון והתקנה של כל אחד, כמובן שם וכנ"ל:

כז) וזה, ויקם וילך ויבז עשו וכו'. שקם והלך ולא נשק המזוזה, כמובא. שכל זה נסמך לפסוק, ויעקב איש תם יושב אהלים. ואיתא בילקוט הראובני שזהו סוד מזוזות שהוא בחינת אמת, עין

שם דבר נפלא, כי כל פגם עשו הוא שהיה איש שדה שהוא הפך קדשת הבית שקבוע בו מזוזה, שהוא בחינת יעקב איש תם יושב אהלים. ועקר הפגם שלא נשק המזוזה, הינו שלא המשיך על עצמו קדשת המזוזה כשיצא לחוץ לשדה, כי איש הישראלי שהוא מסטרא דייעקב איש תם אפלו כשיצא לחוץ מניח ידו על המזוזה ועל – ידי זה ממשיך קדשת המזוזה גם בהיותו בחוץ על – ידי כח קדשת סבה שהוא גם בן בחינת יעקב בחינת ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית וכו"ל. אבל עשו ההפך מכל זה כשיצא לחוץ אינו מניח ידו על המזוזה, כי אין לו אמונה ועל – בן הוא איש שדה ממש, כי עשו בבחינת פגם מזוזה דגופא שהוא הפך מזוזה דנשמתא, שהוא בחינת הקל קול יעקב שעל – ידי זה ידו אחזת בעקב עשו וכו', כמבאר כל זה בהתורה הנ"ל. שכל קדשת האמונה נמשך על – ידי בחינת הקל קול יעקב וכו', עין שם. ועל – בן היה כל פגם עשו על – ידי אכילה שאמר, הלעיטני נא וכו' וכו'. ועל – בן מקשר ונסמך יפה כל פרשה זאת על – ידי כל הנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחדשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמב"ט, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 116 – כז תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות פריה ורביה ואישות הלכה ה

טז) וזה בחינת מה שאברהם דחק עצמו לקנות מערת המכפלה בכסף מלא דיקא, כמו שנאמר, "אך אם אתה לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני וכו'". וכן דוד בשקנה את מקום הבית – המקדש מארונה היבوسی וכו' שאמר, "ולא אעלה לאלקי עלות חנם". וכמו שאיתא בזהר הקדוש, כי אלו המקומות היו קדושים בקדשה נוראה מאד, שהם מערת המכפלה, שהוא שערי גן – עדן שדרך שם עולין כל הנשמות אל עץ החיים וכו', וכן מקום הבית – המקדש הוא שער השמים וכו' וכו', ועקר קדשתם הוא ששם התגלות ההשגחה ביותר שזה עקר קדשת ארץ – ישראל, כמו שנאמר, "תמיד עיני ה' אלקיד בה". כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, ובודאי גם בארץ – ישראל בעצמו כל מה שהקדשה גדולה ביותר, מתגלה שם ההשגחה יותר ויותר, כי ההשגחה הוא עקר כלליות הקדשה שעקרה בארץ – ישראל כנ"ל, ושם בארץ – ישראל שם הם עשר קדשות עד קדש קדשים ששם עקר התגלות ההשגחה, וכן במערת המכפלה שהיה מוכן לקבורת האבות לעלות דרך שם להפיל בו יתברך, אבל אלו המקומות היו תחת יד הסטרא אחרא אצל עפרון וארונה היבوسی, כי כן הדבר שבכל מקום שנעלם קדשה עצומה בזה העולם הגשמי הוא בתחלה תחת יד הסטרא אחרא כמובא, ועקר הסטרא אחרא הוא בפירות הנ"ל של הטבע כנ"ל, על – כן לא היה אפשר להוציא הקדשה מהם בשלמות כי אם מדעתם ורצונם על – ידי כסף מלא ולא בחנם, כי כסף כלל ההשפעות כנ"ל, וכל טעותם אחר הכפירות של הטבע, שהוא בחינת עבודה זרה העקר הוא מחמת חמדת הממון שבו תחובים כל השבעים עבודה זרה (כמו שמבאר במקום אחר), ועל – כן אי אפשר להוציא בלעם מפיהם ברצון טוב כי אם על – ידי הממון, כמו אברהם ודוד כנ"ל, ויש בזה הרבה הרבה לבאר והמשכילים יבינו:

יז) וְעַל – בֵּן נִקְרָא קְדוּשִׁין, כִּי עֵקֶר הַקֶּשֶׁר הוּא בְּשִׁבִּיל לְגִלּוֹת הַהִשְׁגָּחָה בַּנֶּ"ל, וְהָעֵקֶר עַל – יְדֵי שִׁיחִיָּה מִזֶּה הוֹלְדָה שִׁיתּוּסָף נַפֶּשׁ יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ וְיִתְרַבּוּ הַבָּתִּים הַנֶּ"ל וְיִתְגַּדֵּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ בְּבַחֲיִנַת אֱלֻקִּים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נֹדֵעַ לְמִשְׁגָּב, שְׁעַל – יְדֵי רַבּוּי הַבָּתִּים וְהָאַרְמוֹנוֹת שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת אֲמוּנָה, שְׁכָל בְּנִינָה מִבַּחֲיִנַת רַבּוּי בָּתִּים הַנֶּ"ל, עַל – יְדֵי זֶה נֹדֵעַ לְמִשְׁגָּב, כִּי עַל – יְדֵי זֶה נֹדֵעַ וְנִתְגַּלָּה לְכָל בָּאֵי עוֹלָם מִנְּשֻׁגְבוֹת גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְהַהִשְׁגָּחָה הוּא כָּלִלִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ בַּנֶּ"ל, וְעַל – בֵּן נִקְרָא קְדוּשִׁין. וְזֶה שֶׁאֹמֵר לָהּ, הֲרִי אֶת מִקְדָּשְׁתִּי לִי כְּדַת מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל. 'כְּדַת מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל' דִּיקָא, הֵינּוּ כְּמוֹ דַּת מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁנָּתַן מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא כָּלִלִיּוֹת כָּל מִדְּרָגוֹת הַנְּבוּאָה, שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר בְּרוּר הַמִּדְּמָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר הָאֲמוּנָה שְׁעַל – יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ בַּחֲיִנַת הַהִנְהָגָה שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל, בַּחֲיִנַת הַשְׁגָּחָה, כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנֶּ"ל, וְכְמוֹ כֵּן מִמֶּשׁ הוּא מִקְדָּשׁ וְקוֹנָה אוֹתָהּ, כִּי עֵקֶר הַקְּדוּשִׁין הוּא בְּשִׁבִּיל הַתְּגַלּוֹת הַהִשְׁגָּחָה בַּנֶּ"ל:

וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעוֹת לְמִטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 117 – כח תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות קדושין הלכה ג

יד) וזהו בחינת מאתים ומנה שנותנין לבתולה מאתים ולא למנה מנה, כי כבר מבאר שהממון שנותן האיש לאשתו, שהם הקדושין והכתובה, הוא בבחינת צדקה הנ"ל שמשבר תאות ממון, שהוא בחינת רוחא נחית לשכך חמימא דלפאי וכו', שעל – ידי זה יכולין לקח הנפשות ולהעלותן בבחינת מין נוקבין ולהוליד ולהמשיך תורה, שזהו בחינת זיווג דקדשה שצריכין גם כן לבקר ניצוצות ונפשות בבחינת העלאת מין נוקבין ולהוליד נפשות הפנים בקדשה שהם בחינת התורה, כי ישראל הם בעצמן בחינת התורה וכו"ל, ועל – ידי זה זוכין להמשיך השגחה שלמה שהוא בחינת השבת ההבטה והראיה, כמבאר הענין היטב בהתורה "אשרי העם הנ"ל, עין שם. וזהו בחינת מאתים שהוא השעור של עשירות, כי מי שיש לו מאתים יוצא מכלל עני ואסור לו לטל צדקה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כנ"ל, כי עקר השפע נמשך מהשגחת השם יתברך השלמה שזוכין על – ידי הצדקה כנ"ל, כמו שנאמר בארץ – ישראל שמשם כל השפע, "תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה וכו'", ששם עקר השגחתו השלמה. ועל – כן שם עקר כל ההשפעות וכל השפע הנמשך מלמעלה מאין ליש על – ידי השגחתו יתברך נמשך ממה למאה בבחינת אל תקרי מה אלא מאה, כמובן בדברי רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר. וזהו בחינת מאה ברכות, בחינת מאה אדנים, וזהו בחינת ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה', כי עקר הברכה והשפע היא בבחינת מאה שערים, מאה ברכות, כי השפע נמשכת ממה למאה כנ"ל, ועל – כן שעור הפחות של העשירות הוא מאתים, שהוא שעור הכתבה דאורייתא, כי עקר שלמות השפע היא כשנמשכת השפע בבחינת השגחה שלמה, שזה עקר הראיה על – ידי שמפה כח הראות בהדבר הנראה ומביא את הדבר הנראה לעיניו

וּנְצִטִּיר בְּעֵינָיו וְעַל – יָדֵי זֶה רוֹאֶה הַדָּבָר, כַּמְבָּאֵר הַיָּטֵב בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְלָה, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינָת הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה שְׁזוֹכִין עַל – יָדֵי הַצִּדְקָה עַל – יָדֵי הַתּוֹרָה שֶׁמִּמְשִׁיכִין עַל יָדָהּ, כִּמּוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שָׁם, עֵינֵי שָׁם. וּבְשְׁזוֹכִין לְהַשְׁגָּחָה שְׁלֵמָה, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת כַּפִּילַת הַהֶבְטָה, בַּחֲנִינָת וְהַחֲיוּת רְצוּא וְשׁוּב, שְׁעַל – יָדֵי זֶה עֵקֶר בַּחֲנִינָת הָרְאִיָּה וְהַהֲשָׁחָה כַּנִּלְלָה, אֲזִי גַם הַשְּׁפַע הַנִּמְשָׁךְ מִשָּׁם כַּפּוּלָה בַּבְּחִינָת מְאֵתִים, כִּי הַשְּׁפַע הַנִּמְשָׁכֶת, שֶׁהִיא בַּחֲנִינָת מְאָה, בַּחֲנִינָת מְאָה שְׁעָרִים, כִּי נִמְשָׁכֶת מִמָּה לְמְאָה כַּנִּלְלָה, הִיא נִכְפָּלֶת לְשֵׁתֵי מֵאוֹת עַל – יָדֵי הַשֶּׁבֶת וְהַחֲזָרֶת הָרְאִיָּה וְהַהֶבְטָה, שֶׁהוּא עֵקֶר הָרְאִיָּה וְהַהֲשָׁחָה בְּשִׁלְמוֹת וְכַנִּלְלָה, כִּי רַק אַחֵר כֶּךָ בְּשִׁחְזוֹר הַדָּבָר הַנִּרְאָה לְעֵינָיו אֲזִי עֵקֶר הָרְאִיָּה שְׁרוּאִין הַדָּבָר. נִמְצָא, כִּשְׁאֲנוּ זוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָתוֹ בְּשִׁלְמוֹת עָלֵינוּ, אֲזִי אֲנוּ מִמְשִׁיכִין, כַּבִּיכּוֹל, רְאִיתוֹ וְהַשְּׁגָחָתוֹ עָלֵינוּ בַּכַּפָּלִים, כִּי מִתְחַלָּה נִמְשָׁךְ כָּח הָרְאוֹת, שֶׁהוּא בְּהַתּוֹרָה, עָלֵינוּ וְעַל – יָדֵי שְׁאֲנוּ קְרוֹבִין אֶל הַתּוֹרָה, עַל – יָדֵי זֶה אֲנוּ חוֹזְרִין וְנִצְטִיִּרִים בְּעֵינָיו, וְאֲזִי עֵקֶר הָרְאִיָּה וְהַהֲשָׁחָה שֶׁמִּשְׁגִּיחַ עָלֵינוּ בְּהַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה כַּנִּלְלָה. נִמְצָא, שֶׁהָרְאִיָּה וְהַהֲשָׁחָה הַשְּׁלֵמָה נִכְפָּלֶת, וְעַל – בֵּין הַשְּׁפַע הַנִּמְשָׁךְ מִשָּׁם נִכְפָּלֶת גַּם בֵּין בַּבְּחִינָת שְׁתֵּי פַעְמִים מְאָה, שֶׁהוּא שְׁעוֹר הַמְשָׁכֶת הַשְּׁפַע, בַּחֲנִינָת מְאָה שְׁעָרִים וְכו' כַּנִּלְלָה. וְעַל – בֵּין מְאֵתִים הוּא הַתְּחַלָּת הָעֲשִׁירוֹת, כִּי אַחֵר כֶּךָ בְּשִׁכְבָּר זָכָה לַבְּחִינָת הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת מְאֵתִים, אֲזִי בְּקַל יָכוֹל לִזְכּוֹת לָרֵב שְׁפַע טוֹבָה וּבִרְכָּה מְרֻבָּה, כִּי כִּשְׁהַשְּׁגָחָה בְּשִׁלְמוֹת שְׁחוֹזְרִים וְנִצְטִיִּרִים בְּעֵינָיו, כַּבִּיכּוֹל, אֲזִי הָרְאִיָּה כַּפּוּלָה וּמִכְפָּלֶת בְּלִי שְׁעוֹר וְהַשְּׁפַע נִמְשָׁכֶת בְּשְׁפַע גָּדוֹל עַד בְּלִי דֵּי:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לַמִּטָּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תִּמְיֹד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 118 – כט תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזיר כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות חזקת קרקעות הלכה ג

ה) כי עקר ארץ – ישראל תלויה ברעמים, כי רעמים הם בשביל הגשמים. וכמו שאיתא שם בזהר המובא בהתורה הנ"ל, בדין אפיק טפין טפין וכו'. ועקר הגשמים הם בארץ – ישראל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית יו"ד), ארץ – ישראל שותה תחלה, כמו שכתוב "למטר השמים תשתה מים ארץ אשר ד' אלקיד דורש אותה" ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, וכי כל הארצות אינו דורש וכו'? אלא העקר הוא ארץ – ישראל ועל – ידי אותה דרישה וכו'. נמצא, שעקר הגשמים שהם בחינת רעמים הם בארץ – ישראל, כי הרעמים הם בחינת תפלה בכח, כמו שכתוב שם ותפלה בכח הוא בחינת כח מעשיו שעקר קדשת ארץ – ישראל הוא על – ידי זה וכמבאר בהמאמר על אשר מעלתם (סימן מח) וכו'. כי עקר התפלה הוא בארץ – ישראל, כי שם עקר עליות התפלות. ועקר הרעמים נעשין בשנזוהרין מחמץ דיקא ועל – כן אי אפשר לזכות לארץ – ישראל כי אם על – ידי קדשת המחשבה שעל – ידי זה מגרשין הקלפות המערערין משם שמשם נמשכין כל הערעורים וכו' כנ"ל:

ו) וזה בחינת ראש השנה, יום הכפורים, סכות, שמיני עצרת. כי בראש השנה אז נעשין הרעמים הנ"ל שהם בחינת תפלה בכח וכמבאר בהתורה הנ"ל, שזהו בחינת שופר של איל, אילו של יצחק, בחינת בקולות וברקים עליהם נגלית ובקול שופר וכו', עין שם. ועל – כן עקר קדשת ארץ – ישראל תלויה בראש השנה, כמו שכתוב, "למטר השמים תשתה מים ארץ אשר ד' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה". כי הרעמים שהם בחינת גשמים בחינת למטר השמים תשתה וכו', שעל – ידי זה עקר קדשת ארץ – ישראל כנ"ל אלו הרעמים נעשין בראש השנה שהוא בחינת גבורות שמשם הרעמים שהם בחינת קול שופר, שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל בחינת תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה וכו'.

והארץ אשר אתם עובדים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיד בה מראשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 119 – א אב תשס"ד לפ"ק
יו"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עטרת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

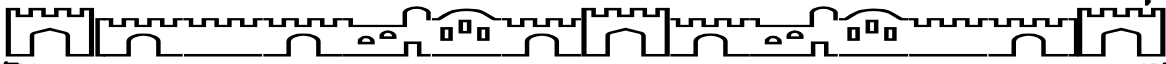
ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות שלוחין הלכה ג

טו) וְזֶה בְּחִינַת (בְּמִדְבַּר יג) שֶׁלַח לָךְ אֲנָשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן. פְּרוּשׁ, שֶׁבָּאוּ יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאָמְרוּ, נִשְׁלַחָה אֲנָשִׁים לִפְנֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם. וְעַל – יְדֵי שְׂרָצוֹ לִשְׁלַח שְׁלוּחִים לְתוֹר אֶת הָאָרֶץ עַל – יְדֵי זֶה פָּגְמוֹ בָּאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל, כִּי עָקַר הַפֶּגֶם הָיָה עַל – יְדֵי הַשְׁלוּחִים שֶׁהֵם הַמְּרַגְלִים, כִּי הַשְׁלִיחַ הוּא בְּחִינַת טָבַע שֶׁהִיא בְּחִינַת מֶלֶאךָ וְכַנ"ל, כִּי אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל לְמַעַלָּה מֵהַטָּבַע לְגַמְרִי, כִּי שָׁם הִשְׁגָּחְתוּ וַיִּתְּבַרְךְ תָּמִיד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ וְכו'". וְכִשְׂרָצוֹ לִשְׁלַח מְרַגְלִים פָּגְמוֹ בַּהִשְׁגָּחָה וְרָצוֹ לְהִתְנַהֵּג בְּדֶרֶךְ הַטָּבַע לִשְׁלַח מְרַגְלִים לִרְאוֹת אִם יוֹכְלוּ לִכְבֹּשׁ עַל – פִּי דֶרֶךְ הַטָּבַע וְלֹא הֶאֱמִינוּ שֶׁעַל – יְדֵי הִשְׁגָּחְתוֹ וַיִּתְּבַרְךְ שֶׁנִּמְשַׁכֶּת בְּיוֹתֵר בָּאָרֶץ – יִשְׂרָאֵל יוֹכְלוּ לַעֲלוֹת אֶפְלוֹ לַשָּׁמַיִם. וַיִּמְחַמֵּת שֶׁפָּגְמוֹ בַּהִשְׁגָּחָה עַל – כֵּן הָיָה עָקַר הַפֶּגֶם עַל – יְדֵי הַשְׁלוּחִים דִּיקָא, שֶׁהֵם הַמְּרַגְלִים, כִּי הַשְׁלִיחַ הוּא בְּבְחִינַת מַט"ט, בְּבְחִינַת הַטָּבַע כַּנ"ל וְצָרִיכִין לְהִיּוֹת צִיר נֶאֱמָן לְשׁוֹלְחֵיו לְהַחֲזִיר הַשְׁלִיחוֹת לְמָרָא קַמָּא שִׁיחִיָּה נִכְלָל הַשְׁלִיחַ בַּהִמְשָׁלָה, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת כָּלְלִיּוֹת הַטָּבַע בַּהִשְׁגָּחָה אַחֵר הַפְּרִיָּאָה בְּקֶדֶם הַפְּרִיָּאָה, שֶׁזֶּהוּ עָקַר הַתְּכַלִּית כַּנ"ל. וְהַמְּרַגְלִים פָּגְמוֹ בַּהִשְׁלִיחוֹת וְלֹא הָיוּ צָרִים נֶאֱמָנִים לְשׁוֹלְחָם וְהוֹצִיאוּ דִּבְתַּת הָאָרֶץ רָעָה וְאָמְרוּ שֶׁקָּרָה עַל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְשֶׁקָּרָה הוּא עָקַר פֶּגֶם הַהִשְׁגָּחָה, כִּי דִּבֵּר שְׂקָרִים לֹא יָכוֹן לִנְגֹד עֵינָיו, כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שָׁם בַּהֲתוֹרָה הַנ"ל. וְעַל – כֵּן גָּרְמוּ בְּכִיָּה וּדְמָעוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, "וַיִּבְכּוּ הָעָם בְּלִילָה הַהִוא". כִּי הַשְׂקָר, שֶׁהוּא פֶּגֶם עֵינֵי הַהִשְׁגָּחָה, גּוֹרֵם דְּמָעוֹת, שֶׁהֵם קִלְקוּל הָעֵינַיִם, כְּמִבְּאֵר שָׁם בַּהֲתוֹרָה הַנ"ל עֵין שָׁם. וְעַל – כֵּן גָּרְמוּ חֲרָפָן בֵּית – הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, אֲתֵם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה שֶׁל חֹנָם, אֲנִי אֶקְבֶּעַ לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת וְכו'. כִּי הַבֵּית – הַמִּקְדָּשׁ הוּא בְּחִינַת

עינים, כמו שכתוב, "והיו עיני ולבי שם". כי שם עקר ההשגחה שעל – ידי זה נכלל אחר הבריאה באחד שזהו בחינת נקדת האבן שתיה שממנו השתת העולם, שדרך שם עולין ונכללין באחד.

ועל – בן בבית – המקדש היו מתכפרין כל העוונות, כי עקר פגם כל העוונות הוא שנפרדין מאחדותו יתברך, חס ושלום, ואז צריך צדיק גדול ביותר שיוכל להמשיך גם עליו אור האמת שהוא בחינת השגחה ועל – ידי זה יזכה גם הוא לשוב אליו יתברך, כי עקר התשובה על – ידי האמת כנ"ל. ועל – בן מי שחטא היה צריך לבוא לבית – המקדש לפני הכהן שהוא בחינת הצדיק האמת שהיה מכפר עליו על – ידי הקרבנות שבבית – המקדש, כי מגדל אור ההשגחה שהיה בבית – המקדש כנ"ל ועל – בן היו שם עשרה נסים, כי הנסים הם התגלות השגחתו יתברך. ומגדל התגלות ההשגחה שהיה בבית – המקדש על – ידי זה היה ממשיך הכהן אור ההשגחה גם על הרחוק שהוא החוטא עד שגם החוטא, שהוא בבחינת אחר הבריאה ממש כנ"ל, נכלל גם הוא באחד וחזר לשרשו ונתתקן חטאו על – ידי זה, כי עקר התקון על – ידי ההשגחה שהוא בחינת אמת, שעל – ידי זה חזר ונכלל הבריאה באחד וכנ"ל:

והארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים

 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מואתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להנביט, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 120 – ג אב תשס"ד לפ"ק
י"ל בקביעות ע": "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל

להחזיר עטרת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א

ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ישמח ישראל (סקאליא) – פרשת בא

וּבַזֶּה יֵשׁ לַפֶּרֶשׁ דְּבָרֵי חֲזִיל בְּשִׁלְהִי כְּתוּבוֹת כָּל הַדָּר
בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל דּוֹמָה כְּמִי שִׁישׁ לוֹ אֱלֹקֵי וְכָל הַדָּר
בְּחֲזִיל דּוֹמָה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֱלֹקֵי, הֵינּוּ כִּי אוֹיְרָא דְאִי
מַחֲכִים שֶׁשֶׁם מְרַגִּישׁ הַשְּׁגַחַת ה' עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרֶט כְּמֵאמֵר
הַכְּתוּב עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בִּה מְרַאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה,
תָּמִיד עֵינֵי ה' בִּה לְהַשְׁגִּיחַ עֲלֵיךָ בְּהַשְׁגָּחָה עֲלִיוֹנָה בְּלֹתִי
שׁוֹם מֵלֶאכֶד וְשֶׁר אֲמַצְעֵי וְאֵז מִמְּלִיךְ הָאָדָם אֶת הַקְּבִיָּה
עֲלִיו עַל כָּל עֲנִינָיו וְעַסְקִיו שֶׁמְרַגִּישׁ כּוֹחוֹ הַגְּדוֹל כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר לַעֲתִיד לְבָא יִכִּירוּ וִידְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל כִּי ה' הַמְּלוֹכָה
וְשִׁמּוֹ אֶחָד וְלֵה' הָאָרֶץ וּמִלּוֹאֵה תְּבֵל וַיּוֹשְׁבֵי בָהּ, חָהוּ
כָּל הַדָּר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל דּוֹמָה כְּמִי שִׁישׁ לוֹ אֱלֹקֵי שֶׁמְכִיר
וּמֵאֲמִין בְּמִצִּיאוֹת ה' עַל כָּל כָּלָל וְכָלָל פֶּרֶט וּפְרֶט אִיב
יֵשׁ לוֹ דִּיקָא שֶׁמְכִיר שֶׁהוּא אֱלֹקֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹקֵי הָאָרֶץ,
אֲבָל כָּל הַדָּר בְּחוּץ לְאַרְץ דּוֹמָה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֱלֹקֵי, כִּי
אֶרֶץ הָעַמִּים מְטַמְּאָה אֶת הָאָדָם שֶׁנִּדְמָה בְּעֵינָיו כִּי הוּא
עוֹשֶׂה הַכָּל בְּחִכְמָתוֹ וּכְחוֹ וְאוֹמֵץ יָדוֹ עֹשֶׂה לוֹ הַחִיל הַזֶּה,
וְהַגֵּם שֶׁהוּא מֵאֲמִין בְּמִצִּיאוֹת ה' בַּשָּׁמַיִם אֲבָל אֵינוֹ מְכִיר
בְּמִצִּיאוֹת ה' בְּכָל מַעֲשָׂיו שֶׁהוּא עוֹשֶׂה שֶׁהַכָּל בְּהַשְׁגַּחְתּוֹ
יִתְּבָרֵךְ וְזֶה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֱלֹקֵי דִיקָא לוֹ לְמַעֲשֵׂי יָדָיו אֵין
אֱלֹקֵי וְעִיז דְּחֹק רִגְלֵי הַשְּׁכִינָה.